

БАРБАРА ДЕЛИНСКИ ОБРИЧАНЕ

Превод от английски: Златозар Керчев, 1995

chitanka.info

ПРОЛОГ

Дерек Макгил не беше от тези хора, които се разколебават лесно. Решеше ли да постигне нещо, той стигаше до края. Деловите кръгове знаеха, че когато положението е сериозно, той се оказваше ловък и хитър, фанатично убеден в правотата си, даже животински упорит. Телефоните, които умишлено мълчаха, и неизказаните увъртания, забулената враждебност и откритите заплахи — всичко това беше част от играта. Беше свикнал с тях; те никога не успяваха да го обезсилят за дълго.

И все пак, на прага на покрития вътрешен двор той се спря. Без съмнение, staите, през които беше преминал, оставяха силно впечатление с блясъка си, но той беше виждал и по-пищни от тях. Самият двор, един оазис високо над бетонния лабиринт над Манхатън, беше идиличен, но той беше виждал и други импровизирани подобия на рая.

Нерешителността му не беше предизвикана от лукса на това жилище на Пето авеню, нито от зеленината на терасата му. По-скоро беше смутен от жената, която стоеше с гръб към него недалече от високата около метър тухлена стена, която очертаваше терасата.

Жената беше средна на ръст и с деликатна фигура. Мека бяла блуза се спускаше леко от раменете ѝ, като стигаше до една не помалко изящна газена пола, която я замрежваше с люляков цвят до средата на глезените. С боси крака и незабелязваща присъствието му, тя се полюляваше бавно ту на едната, ту на другата си страна. Късното следобедно слънце, което се движеше над върховете на дърветата на Сентръл парк, позлатяваше русата ѝ коса и косата на детето, което тя държеше в ръцете си с отпусната глава над неговата.

Той не можеше да каже какво беше очаквал — не че беше разполагал с голямо количество време, за да помисли върху това, като се имаше предвид програмата му за деня. Но му се струваше, че се беше приготвил за среща с лъскав градски тип жена, защитена с тежки като нейния Джиорджио брони.

Беше се заблудил. Тя беше по-млада, отколкото беше очаквал, а освен това видът ѝ не издаваше нищо лъскаво. Що се отнасяше до броните, неговият радар не улови нищо такова. Почти изпита чувството, че е трябвало да ѝ ги донесе и предложи.

Сабрина Стоун, както беше застанала изправена в градината си високо над града, излъчваше нещо, което налагаше страхопочитание. Той откри, че мисли за Мадоната. С косата си, небрежно вързана във висока опашка, откъдето отделни кичури бяха успели да се измъкнат и сега, пропълзяваха по лицето и шията ѝ, тя изглеждаше безкрайно непретенциозна. Във въображението му изплуваха картини на непорочност и доброта, напълно несъвместими със света, който я обкръжаваше, доколкото той познаваше този свят. Мъжът ѝ беше голяма фигура в игрите в инвестиционния банков бизнес. Тя самата беше от радващо се на невероятен успех семейство на литератори.

И все пак тя изглеждаше олицетворение на невинността, малко цвете, загубило се и самотно вкопчило се в единственото нещо, което ѝ беше по-скъпо от всичко друго в живота.

Изглеждаше спокойна. Може би тъкмо това най-вече беше довело Дерек до състояние на пълна неподвижност. Той знаеше, че с жизнен жребий като нейния тя не можеше да бъде спокойна. Въпреки това излъчваше ведрост и спокойствие и той ѝ завиждаше за това. Неговият собствен живот беше жестока конкуренция, безспирно тичане след възможността за репортаж, който да затъмни всички останали. Ако не беше на телефона, зает с разни източници, или не се караше и пазареше с продуценти или помощник-продуценти или изследвачи за информация, която му е била нужна вчера, той оправдаваше положението си, като уреждаше контакти или като се опитваше с всички сили да постигне още нещичко в лудницата на единадесетия час и да се срещне с операторите.

Гледката, която представляваше Сабрина Стоун, го накара да се спре, да поеме дълбоко въздух и да го издиша бавно и с това да почувства нещо учудващо прилично на облекчение.

Над неясното бучене на трафика, което долиташе от голямото разстояние от улицата, слухът му долови фрагменти от някаква мелодия. Докато люлееше детето, тя пееше нещо. Не беше ясно какво, но това нямаше значение. Ефектът беше същият, една жива картина от

топлина и обич, която докосваше сърцето му по странен и неочакван начин.

Той се беше натрапил и го знаеше, но не би могъл да си отиде, ако се опиташе, и не би се опитал за нищо на света. Докато погледът му продължаваше да я обхваща, любопитството му се усилваше все повече. Напомни си, че това е само един от многото журналистически случай, но дълбоко в себе си подозираше, че много по-сложни причини го тласкаха напред.

Обувките му произвеждаха известен заглушен шум по мраморните плочки, докато прекосяваше терасата, но тя вероятно не го чуваше. Потънала в този мъничък свят, който обгръщаше бебето ѝ и нея, тя нито вдигна очи, нито се обърна.

Когато се намираше съвсем близо до нея, той се спря.

— Госпожа Стоун? — тогава главата ѝ се обърна рязко, очите ѝ бяха разширени, погледът — сепнат. — Съжалявам — продължи той със странна нежност. — Не исках да ви уплаша.

Измина известно време, без тя да каже нещо, като само го гледаше и изучаваше очите му, сякаш те можеха да ѝ кажат това, което искаше или ѝ беше потребно да узнае.

— Кой сте вие? — изрече тя най-после.

— Дерек Макгил.

Тя продължи да го изучава. Едната ѝ вежда се спусна за частица от мига, но тя бързо надви намръщването си.

— Защо това ми звучи познато?

— Аз съм репортер на Аутсайд Инсайт. Възможно е да сте попадала на нещо мое.

Тя отпусна брадичката си върху главата на детето и Дерек можеше да се закълне, че ръцете ѝ почти незабележимо се стегнаха. В двете движения се чувстваше загриженост. Той можеше да разбере това.

— Как влязохте? — в гласа ѝ се съдържаше тревога, а очите ѝ го приковаваха.

Те излъчваха сила. Той никога не беше виждал такива очи, въпреки че се съмняваше, че тази сила може да има нещо общо с бледозеления им цвят или със смесицата от чувства, които те издаваха. Между другите неща той видя страх и докато би се радвал да го види

при конфронтация със заподозрян в корупция бюрократ, му стана мъчно, че го вижда у Сабрина Стоун.

Затова каза без всякаква гордост:

— Движех се след трима господа, които се бяха запътили към един от другите апартаменти. Това отклони вниманието на портиера. Провървя ми с домашната ви помощница, на която казах, че сме стари приятели и че ме очаквате.

— Това не е било вярно.

— Знам. Но исках да говоря с вас. Няколко пъти правех опити да се свържа. Съпругът ви се грижи добре за спокойствието ви.

— Говорихте ли с него?

Дерек успя да забележи един лек, почти недоловим тик по нежната кожа под лявото ѝ око. Беше от тези, които са резултат от преумора или голямо нервно напрежение. Подозираше, че при Сабрина е второто.

— Не говорих пряко с него. Той не ме потърси никога на свой ред, но най-накрая остави съобщение в смисъл, че ако пак се опитам да стигна до него, ще се обърне към президента на компанията.

В погледа ѝ за момент се появи твърд блясък и тя кимна.

Дерек се усмихна малко накриво.

— Би го направил?

— Да — тя замълча. Твърдостта беше изчезнала и отстъпила място на някакъв намек на молба, въпреки че гласът ѝ продължаваше да звучи спокойно и уверено.

— Какво желаете?

— Само да си поговорим — погледът му попадна върху къдриците на детето. Сега, когато ги наблюдаваше по-отблизо и от друг ъгъл, той видя, че те са повече светлокафяви, отколкото руси.

— Спи ли? — попита той, като се наклони встрани, за да огледа лицето на детето. Един-единствен поглед му даде отговора. Големите кафяви очи бяха широко отворени, без да са фокусирани, където и да е.

В хода на работата си Дерек беше виждал не една трагедия. Беше виждал жестоко обезобразени жертви на изгаряния, жертви на глад, почти скелети, грозно осакатени от война хора — и все пак беше успявал да запази някаква дистанция. Но гледката, която представляваше това дете с бебешка коса с цвят на орех, носле като маслинка, малки устни и бледа мека кожа, посягаше към сърцето му.

— Хубав е — прошепна той.

— Да — кимна тя.

Дерек вдигна погледа си и улови скръбта в нейния.

— На колко е?

— Шестнадесет месеца.

— Името му?

— Никълъс.

Като баща си, Дерек трябваше да се досети. Никълъс Стоун не се славеше със скромност. Този човек беше всепобеждаващ хищник, беше от породата, при която хитростта и решителността действаха заедно и осигуряваха успеха на всяко начинание.

Дерек не можеше да не се замисли за това, как този човек гледаше на сина си, дали това, което беше възприел като загриженост, фактически не беше затруднение или срам. Ако да, сърцето му се присъединяваше към жената пред него.

Доколкото му беше известно, родителите на деца с мозъчни увреждания страдаха — невъобразимо на всяка крачка, а при внимателно вглеждане лицето ѝ свидетелстваше за това. Под очите ѝ се виждаха тъмни петна. Напрежение беше издълбало малки улейчета около устата ѝ. И макар че кожата ѝ изглеждаше почти толкова гладка и нежна като на бебето, бледността ѝ беше явно неестествена.

Въпреки всичко това Дерек мислеше, че тя е прекрасна. Като че красотата ѝ бликаше отвътре. Той разбираше, че това е абсурдно, след като съвсем не я познаваше. Но тя го трогваше, караше го да изпитва болка. Такова нещо не му се беше случвало от много дълго време.

— Не знам защо сте тук, господин Макгил — изрече тя с нежен глас.

И двамата знаеха, че лъже. Зад зеления цвят на очите ѝ — тези толкова красноречиви очи — имаше предизвикателна светлинка.

— Ще ми трябва помощта ви — каза той в отговор. След като тя не реагира, продължи. — Подготвям материал за специалните деца и семействата им — техните нужди, достъпни медицински ресурси или отсъствието им, недостатъчната помощ, физическа и емоционална.

Тя промени положението на детето, един малък вързоп от мъртво тегло, като сложи едната си ръка под него, а с другата обхвана гърба му, покривайки го като с щит. После разтвори пръстите си над

лъскавите къдри и притисна главата на детето към сърцето си. И не каза нищо.

В този миг Дерек трепна. Причината не беше в това, че Сабрина го заплашваше физически, а грубите думи на мъжа ѝ положително не го бяха смутили, защото иначе не би се появил на тази тераса. Но в жената, която стоеше пред него, имаше сила, сила, която го принуждаваше да се замисли.

За част от секундата той се почувства несигурен в това кой беше и какво правеше. Работата му се състоеше в издирване на факти, не в това да ги прави да изглеждат по-страшни, но той имаше ясното чувство, че като въвличаше Сабрина, увеличаваше неприятностите ѝ.

Предполагаше, че това е свързано с мъжа ѝ. Той му беше изпратил недвусмислено враждебно послание. А у Сабрина нямаше нищо враждебно. Тя беше предпазлива, каквато и трябваше да бъде. Очите ѝ, един емоционален калейдоскоп, говореха последователно за тъга, обърканост и безпомощност. Но в тях той виждаше и сила.

— Бяха ми казали, че ви е трудно.

В очите ѝ се появи болка.

— Кой ви каза това?

Знаейки, че не може да отговори на въпроса ѝ, но като искаше да отстрани тази болка, той продължи бързо:

— Това няма значение. Истински важното е, че теоретически вие и мъжът ви сте в състояние да се възползвате от най-добрите възможности. Това може да се каже за много малко от хората, с които съм говорил. Някои не откриват нещастията рано, други отказват да погледнат истината в очите. И освен това, даже като оставим финансовите затруднения, те не знаят към кого да се обърнат.

Сабрина откъсна погледа си от неговия и го насочи навън над парка. Когато бебето изведнъж проплака тихо, тя докосна с устни челото му, пропя му нещо и отново се зае да го полюлява леко. То се успокои почти веднага.

Дерек се усмихна.

— Разбира, нали?

— Не знам какво разбира, господин Макгил.

Това не беше признание в точния смисъл на думата. И най-бързо развиващото се между шестнадесетмесечните беше все още същество,

което усеща и чийто мозък до голяма степен работи в мъгла. Но не беше и отрицание и към това се стремеше Дерек.

— Откога знаете, че е различен от другите? — попита той със същото добро чувство, което беше изпитал и преди и което беше еднакво чуждо и на ушите, и на сърцето му.

— Всяко дете е различно. Всяко едно има своите силни и слаби места.

— В какво се изразяват силните у Никълъс?

Тук тя се замисли около минута и когато отново погледна към Дерек, очите ѝ бяха замъглени.

— Той има трогателна усмивка и голяма способност за обич.

Невидими пръсти се стегнаха около сърцето на Дерек.

— Наследил е това от майка си?

Тя премигна, стисна устните си и като че ли се опитваше да запази хладнокръвие.

— Опитвам се да разбера.

— Но напоследък му е по-трудно да се усмихва?

— Да.

— Може ли да разкажете за това?

Тя пое дъх и потрепери, а след това бавно поклати глава.

— Защо не?

— Някои неща са лични.

— Някои неща е по-добре, когато се споделят.

Тя наведе глава и докосна челото на бебето с лицето си. Мълчанието се проточи толкова дълго, че Дерек вече започваше да се чуди дали не предстоеше да го поканят да си отиде. Заговори отново:

— Всички имат проблеми. Светът е пълен със страдание и сърдечна болка. Някои хора намират утеха, когато ги споделят.

Тя се поколеба и гласът ѝ се сниши.

— Други се занимават с нещата на своя собствена отговорност.

— Това ли искате да правите?

— Това ми се налага да правя.

— Защо? Ако аз мога да пролея светлина върху степенята на болката, може би ще излезе нещо.

— Съмнявам се — каза тя много тихо и за първи път в гласа ѝ прозвуча елемент на поражение. — Медицината не е точна наука. Лекарите не творят чудеса. Никакво количество светлина, пролята

върху проблема, не ще промени факта, че мозъчната повреда не може да се отстрани.

— Това е така, но е възможно да се постигне по-добро справяне с положението.

В този момент тя го погледна, в очите ѝ се съдържаше любопитство.

— Така ли оправдаваш работата си?

— Това е един от начините.

— Ти си репортер, не политик или терапевт.

— Вярно е.

— Помогнал ли си наистина на някои хора?

— Приятно ми е да мисля, че да. Имало е случаи, когато сме успявали да дадем такава голяма публичност на даден проблем, че отговорните фактори са се виждали принудени да се размърдат и да се ангажират.

Устните ѝ като че ли се отпуснаха и бяха на път да се усмихнат. Това беше сладко начало и Дерек беше изненадан. Тя имаше във всяко отношение правото да бъде хаплива или цинична, но не беше. Доброта. Той го помисли отново. И отново беше трогнат.

— Повдигни духа ми с някой от твоите случаи — подкани го тя с тих глас.

Той прехвърли файловете в паметта си. Разполагаше с богата колекция, в която се включваха репортажи, които беше правил не само за Аутсайд Инсайт, но за различните новинарски програми, с които се беше занимавал по-преди.

— Миналата година направих нещо на тема дискриминацията при приемане на работа, с която се сблъскват болните от рак. Интервюирах десетки хора, на които, след като им е било открито раково заболяване, са отказали работа или повишение. Много от тях са били лекувани успешно, но въпреки това им отказали правото на бъдеще. В резултат от раздвижването на духовете след моята статия група болни обединиха усилията си и заведоха дело, като посочиха, че се нарушават правата им.

Сабрина повдигна вежди и кимна замислено в знак на одобрение. Известно време тя мълча, докато продължаваше да полюлява бебето. После попита:

— Знаеш ли, че съм писателка?

— Известно ми е, че си от семейство на писатели.

Устните ѝ се раздвижиха.

— Точно така.

Дерек забеляза с известно учудване моментното оживление в очите ѝ. То омекоти чертите ѝ и я промени приятно.

— Уестърни ли пишеш като баща си? — подразни я той.

Тя поклати глава.

— Нито научна фантастика като мама, нито ужаси като Джей Бий. Аз съм черната овца в семейството. Моята област не е белетристиката. Писала съм главно за списания, но единственото нещо, с което се гордея, никога не видя бял свят.

— Какво беше то? — попита Дерек.

В първия момент тя не отговори, като вместо това като че ли търсеше погледа му — също както при появяването му в началото. Той не беше сигурен дали тя можеше да усети очарованието, което той чувстваше, но докато я наблюдаваше, забеляза как я завладява някакво спокойствие.

— Беше разказ за жената на виден бизнесмен, затворен за изнасилване и убийство на любовницата си. Беше ми интересно да изследвам чувствата на тази жена, но когато трябваше да предам материала на издателя, се разколебах. Бедната жена беше страдала достатъчно. Името ѝ и това на децата бяха окаляни. Само това им липсваше, да се вдигне допълнителен шум около тях, когато се мъчеха да не се показват много пред очите на хората и да започнат живота си отново.

— Не ти ли беше възможно да се застъпиш за нея?

— Не можех да променя факта, че е била омъжена за болен човек, както не можех да променя и факта, че децата ѝ бяха плът от неговата плът.

— Можеше да ги обрисуваш като невинни жертви.

— Можех.

— А други биха намерили историята интересна.

— Но щеше ли да си струва! Те се бяха преместили в нова къща в друг щат. В името на човешкото любопитство аз щях да ги жигосам още веднъж.

Дерек спусна ръце в джобовете на панталоните си и се загледа в големите мраморни плочи. Те бяха изпъстрени с нюанси на

тъмнозелено, урбанизирана версия на трева в гората. Над лъскавината им краката на Сабрина изглеждаха нежни и грациозни. Ако помръднеше съвсем малко крака си, твърдите кожени подметки на мокасините му щяха да я наранят.

Аналогията му направи впечатление. Той се чувстваше груб, почти нецивилизован в съседство със Сабрина. Не се чувстваше така с други хора, но те не внушаваха този вид изпълнена с достойнство деликатност. При цялата си сила тя беше крехка. Вълнуваше съвестта му.

Вдигайки колеблив поглед, той я попита:

— Имаш ли чувството, че се опитвам да те използвам?

— Защо си тук? — контрира го тя, по-скоро любопитна, отколкото агресивна. — Бих помислила, че човекът пред камерата участва много малко в общия план.

— Че не може да се справи?

— Че е прекалено зает.

Той поклати глава.

— Моите репортажи са мои. Правя ги, защото ме интересуват. Имам хора за всичко, но ми харесва аз да водя интервютата.

— Нямам желание да участвам в интервю.

— Не се опитвам да те използвам.

— Съществува един ловък начин за подвеждане...

— Не се опитвам.

— Намеренията ти може да са почтени, но истината е, че всеки репортаж, който правиш, се предава от единия бряг на страната до другия. Това няма да ми помогне да останем незабелязани.

— Това може да помогне на други хора в положение като твоето.

Тя се засмя с тъга.

— Точно сега благотворителността не заема първо място в моя списък от приоритети. Толкова ми е трудно да се опитвам да се боря с... да се боря с... — гласът ѝ се загуби, но очите ѝ продължаваха да говорят.

И Дерек, който се беше подготвил добре, чу всяка дума. Тя се опитваше да се, бори с безкрайните дни, изпълнени с постоянни грижи за детето, с безполезни консултации с многобройни доктори, с пълната разруха на това, което, при общественото положение на мъжа ѝ, би

било социално активен живот. И навсякъде присъстваха тревога и несигурност, въпроси без отговори, бъдеще, обвито в съмнение.

Той насъбра решителност за повече упоритост, но не му беше лесно, защото в очите ѝ се появи отново молба. В един момент пиюкащ сигнал прекъсна концентрирането му. Часовникът му. Трябваше да му напомни за един по-късен ангажимент. Натисна с досада бутона, питайки се защо го беше нагласил да звъни, след като знаеше дежурната си практика, чудейки се дали не се беше показал груб.

— Съжалявам — промърмори той и употреби цяла минута, за да преодолее объркването си. После попита: — Още ли пишеш?

Този път усмивката ѝ беше тъжна и преди да отговори, целуна нежно детето.

— Няма време, а психическа енергия още по-малко.

— Може би писането ще се окаже някакъв отдушник.

— Това ли е за теб работата ти?

— Тя ми е призвание.

— Но не е ли и отдушник?

— За творческата енергия, да — той наведе глава и се замисли.

— Предполагам, че и за нервната енергия.

— Какво те прави нервен?

Той знаеше, че трябва да отклони въпроса. Знаеше, че е журналист и че беше важно да поддържа някаква професионална фасада. Но фасадата изведнъж му се стори изкуствена, а чистият поглед, с който го следеше Сабрина, заслужаваше по-добро отнасяне.

— Животът ми — отговори той. — Където отивам, каквото искам.

— Защо трябва тези неща да те правят нервен?

— Защото невинаги знам със сигурност къде ще отида и дали това ще е мястото, където искам да бъда.

— Къде искаш да бъдеш?

— Не знам! — каза той. След това, осъзнавайки, че е издал объркаността си, прокара ръка през тъмната си коса и се засмя с усилие. — Поставяш ме натясно.

— Но ти изглеждаш толкова... уверен в себе си. Като имам предвид положението ти, бих помислила, че си на върха на света.

Тя изглеждаше истински заинтригувана, без да се смята това, че беше за момент откъсната от скръбните си мисли, поради което, когато го попита дали е женен, той отговори:

— Не, няма време — усмихна се малко закачливо. — Също както с твоето писане?

— Има разлика. Аз нямам избор.

— Това — каза той с благ глас, но много сериозно — беше, което исках да разбера.

Тя затвори за момент очи, въздъхна, после отново промени положението на детето. Дерек помисли, че детето трябва да е тежко.

— Мога ли да го взема? — попита той, като протегна ръце.

Сабрина изглеждаше истински изненадана. Той се попита дали никой не ѝ помага в работата. Не можеше да повярва, че сама се справя с всичко, че мъжът ѝ не поема своя дял. И тогава...

Много внимателно тя предаде детето в ръцете му и той за момент се почувства обзет от паника.

— Кажи ми какво да правя — прошепна той с тревога, която я накара да се усмихне. — Не съм много сръчен с децата.

Но когато детето се отпусна в него, дългите му ръце се справиха без затруднение.

— Ники не изисква много — каза тя. — Само едно топло тяло. Един сърдечен пулс.

Едно топло тяло. Един сърдечен пулс. Като повдигна детето към гърдите си и го настави удобно, Дерек отпусна, лицето си върху меките вълнички и вдиша продължително, дълбоко и на пресекулки. Едно топло тяло. Един сърдечен пулс. Защо му беше толкова приятно да държи детето? Дали това беше приятният затоплящ дъх на бебе, или нещо, което беше останало от майката? Или може би изключителната особеност на малкия? Пълната му безпомощност? Или Дерек се нуждаеше от нещо топло и живо, и лично?

Не можеше да се каже дали Ники разбра, че е преминал от едни ръце в други, но във всеки случай нямаше вик на протест. Дерек си каза, че трябва да направи нещо подходящо. Той знаеше, че нещо е много наред. Правилно, и дълбоко, и естествено. Когато обърна главата си обратно отново към Сабрина, той видя, че тя го наблюдава, напрегнато. Той не можеше да говори, защото това означаваше да прекъсне онова, което тя казваше, а той държеше да чуе.

— Благодаря ти, че го прие. Повечето хора не го правят, а и положението ще се влошава. Но аз го обичам много, много. И се опитвам да постъпвам правилно. Мили Боже, опитвам се.

Толкова красноречиво, без нито една-единствена дума. Той за малко не се разтопи при нежността на докосването ѝ.

С потреперване, което беше видимо, тя обърна лице към парка. Той се мъчеше да разбере какво мисли, дали си пожелаваше да е птица и да може да излети на воля. Тя разсеяно вдигна едната си ръка, за да си разтърка рамото. След това с резкостта на внезапното спомняне погледна часовника си.

— По-добре е да тръгнеш — предложи тихо, като протегна ръце към детето. — Мъжът ми трябва скоро да се върне.

Дерек задържа детето още малко, като се взираше в безизразното му лице и изпитваше дълбока скръб. Когато предаваше обратно на майката отпуснатия вързоп, той задържа ръката си върху меката копринена коса на детето.

— Много е особен — каза.

Тя кимна.

Дерек посрещна втренчения ѝ поглед. Искаше да попита дали тя ще помисли относно репортажа, но се отказа от намерението си. Беше взела решение. Той можеше да хитрува и да опитва всичките си умения, които беше използвал през последните години, но се съмняваше, че тя ще отстъпи. И в известен смисъл се радваше. Почти чувстваше, че Сабрина и детето ѝ бяха негова тайна. Не искаше да им се случи нещо лошо. Искаше да ги помни винаги такива, каквито ги беше видял в тяхната високо разположена градина. Тихи. Кротки. Много необикновени.

След като намери място в паметта си за тези впечатления, той се отправи към вратата.

ЧАСТ ПЪРВА

1.

Паркързвил не беше точно това, което беше очаквала. Главното здание, което се издигаше от горите на Бъркшир каунти, можеше да се смята привлекателно от гледна точка на вкуса на старата Нова Англия. Фасадата беше от старинни тухли с височина колкото три етажа, а огромният покрив с плочи покрив беше като начупен от капандури и кули. Ако имаше пълзящ по стените бръшлян, би могло да бъде взето за провинциален колеж.

Но бръшлян нямаше, а гледката се загрозяваше допълнително от кулите за стражите, които стърчаха самоуверено от двете страни.

Като се мъчеше с усилие на волята да овладее тревожните си чувства, Сабрина придърпа по-нависоко към врата си връхната си дреха от кашмир и се отправи към стъпалата, като обувките ѝ скърцаха по заснежената пътека. Когато се изкачи и премина през две с нищо незабележителни дъбови врати, тя беше посрещната от едно трио затворнически персонал, за което можеше да се каже всичко друго, но не и че изглежда безобидно със сиво-кафявите униформи и строгото изражение на лицата. Тримата се бяха разположили удобно в една стаичка зад няколко пласта бронирано стъкло.

Тя приближи стаичката и се наведе към прозорчето, през което можеше да се говори. Употребявайки още веднъж съзнателната си воля, тя успя да изрече с глас, който не трябваше да издаде вълнението ѝ:

— Името ми е Сабрина Стоун. Тук съм, за да видя Дерек Макгил.

Тъмничарят, който беше най-близо до прозорчето, я зараглежда много подробно. Той не беше млад мъж и в съсредоточения му поглед нямаше никаква следа от ехидство. Изучаваше я хладнокръвно и безстрастно и накрая попита с властен и безчувствен глас:

— Той очаква ли ви?

— Не.

Тъмничарят вдясно от него се зае да прелиства един огромен раздърпан тефтер. Той каза нещо на първия тъмничар, който повтори през прозорчето:

— Сабрина Стоун?

— Да.

Роднина ли сте?

Тя поклати глава.

— Адвокат?

— Не.

— Колега? От пресата?

— Просто приятел.

Вторият тъмничар намери страницата, която търсеше. Докато Сабрина го наблюдаваше, той прокара бавно пръсти по дължината му, спря се за малко, после още веднъж, преди да продължи нататък, накрая каза нещо на първия тъмничар, който обяви:

— Няма ви в списъка на посетителите.

Тя не знаеше нищо за списък на посетители. Всъщност тя не знаеше нищо за затворническия протокол, освен часовете за посещение, а и това научи по-рано същия ден, след като беше попитала по телефона.

Посещението, което правеше на Дерек, се дължеше на внезапен порив. Често беше мислила за него през осемнадесетте месеца, откакто той се беше появил на нейната тераса, но не си бе представяла, че ще има случая, а още по-малко дързостта да го потърси, докато не напусна Ню Йорк предния ден.

— Това значи ли, че не мога да го видя? — попита тя, като нервно подръпваше с пръсти кожената презрамка на чантата си.

— Това значи, че трябва да проверим — тъмничарят с рязко движение на главата си посочи една дълга дървена пейка вдясно зад Сабрина. — Седнете. Ще ви съобщим.

Сабрина очакваше, че ще последват справки, които ще отнемат часове.

— Но аз трябва... Времето ми е ограничено. Довечера трябва да бъда обратно в Ню Йорк.

Тъмничарят не каза нищо, тъй като здраво стиснатите му челюсти бяха достатъчно красноречиви. Той отправи още един, по-насочен бърз поглед към пейката.

Едва сдържайки се да не направи скандал, а това беше последното нещо, към което можеше да се стреми, Сабрина се примири с липсата на избор и се подчини. И така, тя седеше и гледаше

и чакаше, като през всичкото време се опитваше да укроти конвулсиите в стомаха си.

Седенето беше неудобно. Пейката беше твърда, а между пътуването от Ню Йорк до Върмонт предния ден и от Върмонт до Масачузетс тя беше седяла много повече от обикновено. Беше изтръпнала.

Гледането беше обезсърчаващо. Сградата загуби очарованието си, след като беше преминала през вратите ѝ, а постоянното дебнене на тъмничарите ѝ действаше на нервите. След нея влязоха бавно други посетители, всеки един от тях беше разпитан накратко, а след това допуснат да премине през всеки от трите реда решетки. Те имаха много общо помежду си — груб, унил вид, който говореше нещо за тези, на които идваха на свиждане — сегашните другари на Дерек — и при мисълта за това кръвта ѝ се смразяваше.

Тя наведе погледа си към коленете и съсредоточи вниманието си върху полата от шведска кожа, която беше облякла, за да ѝ бъде топло, върху ръчно обработената кожа на колана ѝ и леките гънки на твърде голямата си блуза. Огледа грижливо поддържаните си нокти и флорентинския си сватбен пръстен и стилния златен часовник, който обхващаше китката ѝ. Тези неща бяха нейният контакт с друг, порафиниран свят и като ги гледаше, тя почти успяваше да елиминира обстановката, в която беше попаднала.

Най-лошо от всичко беше чакането. Ако седенето беше неудобно, а гледането обезсърчаващо, чакането представляваше истинско мъчение. Пет минути, десет минути, петнадесет минути — всяка минута означава време, през което да се мисли, а мисленето за това, което правеше, я караше да се чувства като болна. В импулсивните решения нямаше нищо лошо, стига само те да можеха да бъдат изпълнявани без много мислене. Принуждението да чака, да мисли, размиваше импулсивността и даваше възможност на разума бавно да надига глава.

Трябваше да се върне направо в Ню Йорк. Синът ѝ имаше нужда от нея. Мъжът ѝ ще е побеснял за това, че е оставила Ники. А ако Никълъс знаеше, че се е отбила да види Дерек, бесът му щеше да бъде безграничен.

Измъчвах я толкова много съмнения. Заради това. За всичко. Напоследък като че ли нямаше нищо друго, освен съмнения.

— Сабрина Стоун!

Главата ѝ се разтресе, погледът ѝ политна към караулката. След секунди тя беше на крака, след като ѝ беше показан със знак първият ред решетки вляво от стаичката.

Ключалката щракна силно.

Както беше видяла от другите преди нея, тя тръгна и влезе в първото от двете оградени с решетки помещения. Вратата се затвори и заключи зад нея, докато тя се мъчеше да следи пороя от нареждания, който се изливаше от тъмничаря. През един прозорец встрани от караулката претърсиха чантата ѝ. Тя свали палтото си, то също беше претърсено.

Втора ключалка щракна силно. Тъмничарят направи знак с пръст и тя влезе във второто отделение. Този път поискаха да влезе в една странична стая, където беше най-основно претърсена. След като най-после премина през третия и последен ред решетки, беше ескортирана по един коридор, след това нагоре по някакви стълби и отново надолу по друг коридор:

Най-толерантната дума, която можеше да намери, за да опише обстановката наоколо, беше думата строга. Коридорите бяха боядисани в същото безизразно сиво-зелено, което беше виждала напоследък в много болници. Гледката беше стерилна и същото щеше да важи за миризмата, ако ароматът на съмнителното готвено не проникваше от коридорите. А освен това имаше и шум — затръшващите се решетки, удари от стомана, далечни викове и не толкова далечни. Цялостният ефект беше като от ехо камера — разстройващ и безкраен.

След като премина през още една, снабдена с решетки врата, беше въведена в залата за свиждане. Тя беше голяма, много силно осветена и много гореща. Като се радваше, че вече си беше свалила палтото, тя огледа физиономии в залата. Там се намираха половин дузина мъже в дочени дрехи заедно с гостите си, всички седнали на дървени столове с високи облегалки, които бяха безразборно разпръснати из залата. Тъмничарите бяха разпръснати по-малко безразборно, така че никой от затворниците не се намираше на повече от девет-десет фута от тях.

От Дерек нямаше следа.

Като не знаеше какво трябва да прави, но се чувстваше явно неудобно, след като беше изоставена от ескорта си точно на вратата,

Сабрина се отправи към една двойка столове, които бяха отделени от другите. Отпусна се на единия от тях, праметна палтото върху скута си и се зае да разглежда линиите на дланта си, образувани от това, че беше стискала силно чантата си.

Малко по-късно от далечния край на залата се отвори една врата. Вдигна очи. Сърцето ѝ замря, а после заби лудо. В главата ѝ нахлуха хиляди съмнения, но делото беше извършено. Тя беше тук и Дерек беше пристигнал. Беше късно да се предприеме нещо срещу импулса, който я беше довел непоканена в този зловещ свят.

Той стоеше в рамките на вратата и я гледаше с широко отворени очи. Тя не можеше да направи нищо друго, освен да го гледа по същия начин. Беше зашеметена и леко уплашена. Той приличаше толкова малко на себе си.

Нямаше го прецизно изпипания блейзер, елегантните панталони и излъсканите обувки. Нещо подобно на сако, което трудно се поддаваше на описание, висеше над рамото му, закачено на единия от пръстите му. Тъмната му коса беше по-дълга и леко рошава. Лицето му изглеждаше измършавяло, също както и бедрата му. Беше готова да помисли, че е загубил двадесет паунда от момента на затварянето, но раменете му бяха по-широки, а там, където ръкавите му бяха навити, се виждаха мускулестите му ръце.

Изглеждаше по-висок, отколкото в спомена ѝ. Стоеше много изправен, почти в отбранителна поза, от която се излъчваше дързост, породена от гордостта на човек, на когото са отнели правото да бъде горд. В този си вид той изглеждаше застрашителен, застрашителен и недостъпен, а другите промени в него не прибавяха — нищо добро към образа му. Един малък, но с разкривени очертания белег се беше настанил точно под дясното му око, той беше на цвят червеникав и очевидно беше отскоро. Бледността на кожата му подчертаваше чернотата на брадата му, която на свой ред му придаваше по-суров вид.

Той действително изглеждаше така. И положително не се радваше, че я вижда.

„Защо съм тук?“ — извика тя в мигновена мълчалива паника. Тогава с бавни, широки крачки Дерек приближи, след което тя нямаше време нито за паника, нито за съжаление. Погледът му задържа нейния. В него имаше нещо подкупващо, което даже маската на въздържаност не можеше да прикрие.

Той спря до съседния до нея стол и остана там с опряна на облегалката ръка и с изправени рамене.

— Сабрина — гласът му прозвуча хладно, като беше или истински лишен от чувство, или грижливо обучен да звучи по този начин.

Тя кимна и затаи дъх.

— Как си?

— Много добре — каза тя и след като помълча, добави: — Не бях сигурна дали ме помниш.

— Помня те.

— Мина време.

— Осемнадесет месеца — уточни той, без да покаже каквото и да е вълнение.

За Сабрина беше ясно, че точното му знание за времето, когато се бяха видели, нямаше нищо общо лично с нея. Този човек беше арестуван три месеца по-късно и оттогава беше затворен. Беше сигурна, че той знае точно колко дни са изминали, откакто е загубил свободата си.

Той продължаваше да я разглежда внимателно. Бузите му бяха топли, но тя приписа заслугата на съскащия радиатор, тъй като погледът му се оказа по-хладен от гласа му. Очите му бяха сиви. Не беше го забелязала преди това. Всичко онова, което се беше записало в паметта ѝ от онази далечна среща, беше тяхната топлина и разбиране. Но сега вече това не съществуваше. Очи, които предразполагат към доверие, наистина, но твърди като кремък.

Много ѝ се искаше той да каже нещо, но навреме си спомни, че инициативата за това свиждане беше нейна. Затова попита:

— Как я караш?

Той леко повдигна едното си рамо. Втренченият му поглед не трепна. Изпитваше досада, че тя е дошла и може би имаше право. Тя не значеше нищо за него. Напълно възможно беше да е прекъснала нещо — каквото и да е от нещата, които затворниците правеха в два следобед в делничен ден. Изведнъж ѝ мина през ума, че това прекъсване би могло да му създаде неприятности.

— Неподходящо ли е времето? — попита тя забързано, разтревожено. — Не те ли отвличам от...

— Не.

— Не бих искала да причиня...

— Не причиняваш.

Тя кимна, за да покаже, че го разбира. Зъбите ѝ притиснаха долната ѝ устна. Тя скръсти ръце, като дясната несъсредоточено мачкаше лявата. Погледът ѝ се отправи към осигурения с решетка прозорец — би дала всичко, за да го отвори, после към близко стоящия тъмничар, който наблюдаваше, слухтеше. Откри, че липсата на възможност за усамотяване е унижаваща и се опита да си представи това, срещу което Дерек биваше изправен ден след ден.

Но не можеше да употреби въображението си. Нямаше успех. Пропастта помежду им беше огромна.

Поиска ѝ се да я стесни и затова прошепна:

— Не искаш ли да седнеш?

В първия момент се уплаши, че ще откаже. Той отмести встрани погледа си, в който се четеше раздразнение, подчертано допълнително от потрепване на брадичката.

— По-добре ли ще е, ако си отида? — попита тя отново шепнешком.

Той не отговори, но изглежда претегляше за и против. Сабрина не му се сърдеше, макар и само за това, че в поведението му в този момент се съдържаше елемент на сила. Последното нещо, което можеше да му даде, беше чувството за сила.

Най-накрая той наметна самото си върху стола, премести стола под удобен за себе си ъгъл, настаните на него и протегна краката си. В края на маневрата не беше напълно обърнат с лице към нея, нито съвсем до нея, просто на един метър безопасно разстояние.

Макар и седнал, изглеждаше огромен. Макар и отслабнал, изглеждаше силен. Преди осемнадесет месеца тя беше мислила за него в чисто интелектуален план: той беше репортер, дошъл да търси материал за репортаж, и въпреки че си беше отишъл с празни ръце, все пак ѝ беше оказал някаква подкрепа. Но сега той нямаше никакво интелектуално излъчване. Беше неизразителен като името и цифрите, отпечатани с неизлиचимо мастило върху предния джоб на работната му дреха. Затворът беше отнел интелектуалната мантия и го беше оставил груб и суров, една чисто физическа субстанция.

Сабрина изведнъж почувства езика си вързан. Никога не беше попадала в затвор. Пътуването, което беше предприела, решетките,

през които беше преминала, дебнещите погледи на тъмничарите — всичко това беше разстройващо. А Дерек — тя го беше виждала преди това само веднъж. Не го познаваше. Нямаше никаква представа за това, какво той мисли или чувства, никаква представа как тя трябва да се държи, какво трябва да каже. Даже не знаеше защо беше дошла. Но трябваше да каже нещо, защото иначе щяха да седят в мълчание.

— Не мислех, че ще искат да ме пуснат — успя най-после да изрече тя. — Извършиха някаква проверка, след като откриха, че името ми не е в твоя списък. Бях изненадана от това, че въпросът се уреди толкова бързо.

— Било им е необходимо само едно обаждане.

Тя се намръщи.

— На кого да се обадят?

— На мен.

Намръщването поизчезна от лицето ѝ.

— О!

— Искали са да знаят коя си, какви са нашите отношения и дали искам да те видя.

Тя се замисли върху думите му и след това попита импулсивно:

— Откъде са можели да знаят, че не съм някоя злосторница, опитваща се да внесе нещо незаконно?

— Претърсили са те.

— О... Правилно — кимна тя, чувствайки се малко глупаво. И се изчерви. Мястото беше много горещо. Тя щеше да отстрани косата си от врата, само че не искаше да дава вид, че се оплаква от нещо. Може би горещината не измъчваше Дерек. Доколкото ѝ беше известно, килията му беше нещо подобно на хамбар, в който случай горещината беше желана промяна.

Тя се покашля.

— И така, както и да е, благодаря ти, че си казал да.

— Толкова ли беше важно това за теб?

Тя помълча, кимна.

— Защо?

В началото тя не отговори. Той я наблюдаваше толкова напрегнато, че тя не можеше да направи много нещо, освен да мисли за способностите за чувство в този човек и факта, че те щяха да се похабят. Къде беше топлината, която тя помнеше? Сега не можеше да

открие нищо от нея. Всички знаят, че затворът е ад, но, както се досети, само негов обитател можеше да знае истинското значение на тази дума. Тя не можеше да си състави представа за ужасните неща, които бяха превърнали Дерек Макгил в нещо толкова студено и грубо.

— Не знам — избъбри тя накрая, след това леко раздвижи тялото си и попита: — Сега вече името ми ще бъде ли в списъка ти?

— Да — тонът му стана по-циничен. — Смущава ли те това, че съществува списък, писмено доказателство, че си била тук?

Малко я смущаваше, но само защото се страхуваше от реакцията на Ник, ако узнаеше за посещението ѝ. Бог им е свидетел, че напоследък често им се налагаше да воюват помежду си. Но тя не би го казала на Дерек. Не за това беше дошла.

— Не ме смущава — отговори тя, като си мислеше, че Ник никога няма да узнае. След това ѝ дойде наум да попита: — Ограничен ли е броят на посещенията, на които имаш право?

— Да.

Очите ѝ се разшириха.

— О, Боже мой! Не отнемам ли времето на някой друг?

— Не.

— Сигурен ли си?

— Нямам много посетители.

Тя не можеше да повярва. Той се бе намирал във вихъра на живота, нещо повече — под светлината на прожекторите. Приемаше, че той винаги е бил заобиколен от хора, че са го познавали, спирали са го на улицата, поздравявали в ресторантите. Не можеше да повярва, че няма приятели и колеги, които биха искали да го посетят, да го ободрят, да му разкажат как върви светът.

— В случай, че не си забелязала — каза той като реакция срещу онова, което за нея представляваше очевиден скептицизъм, — това не е място за приеми. Затворите потискат и затворниците са като с вързани ръце за много неща.

— Но ти не си... — започна тя, без да мисли.

— Затворник? Съм.

— Но не си...

— Като тях? — завърши той вместо нея, като завъртя глава по посока на другите затворници в залата. — В очите на закона аз съм точно като тях. Няма значение къде съм бил в нормалния живот. Факт

е, че излежавам три до седем години за убийство — погледът му задържа нейния по начин, от който личеше, че той умишлено се показва безчувствен. В тона му имаше съпротива и нещо повече от предизвикателство.

Сабрина отговори на предизвикателството.

— Предумишлено убийство. Обвинителят пледираше за по-сурова присъда, но съдията беше на друго мнение?

— Ти си следила съдебната процедура.

— Да. Аз... съжалявам.

Той повдигна въпросително вежди.

— Че си тук — обясни тя.

— Това не е твоя грешка.

— Не е. Но всичко изглежда не необходимо.

— Затворът не необходим? Трябва да видиш някои от момчетата тук. Много бързо ще си промениш мнението.

— Искам да кажа — додаде тя много тихо, — че ти не трябва да бъдеш тук.

Звукът, който излезе от него, беше дрезгав и приглушен, тъжен заместител на смях.

— Кажи това на съдията.

Тя се намръщи, после преглътна и попита в объркаността си:

— Как се случи това?

— Престъплението?

— Осъждането. Бях напълно сигурна, че един добър адвокат...

Той я прекъсна.

— Имах добър адвокат.

— Но имаше толкова много място за съмнение — настоя тя внимателно. — Все още съм изумена от това, че съдебните заседатели намериха за виновен.

— Може и да са били прави — декларира той незабавно.

— Не.

Устните му се присвиха в ъгълчетата на устата, като че ли нейната убеденост го забавляваше. Но това беше забавление без удоволствие и не продължи дълго.

— За това ли дойде, да ми го кажеш?

— Не. Но е истина.

— Много си наивна — лицето му придоби сериозно изражение. Той обърна глава и се загледа с блуждаещ поглед. — Ще се изумиш от това, на което е способен човек, когато е умело провокиран.

Тя не знаеше как да разбере това. Инстинктът ѝ подсказваше, че той не говори за миналото, а за настоящето, и по-точно за живота си в затвора. Поглеждайки за момент белега до окото му, тя се запита как ли го е получил.

— Останах с впечатлението — започна тя колебливо, — че въпросът не беше дали си застрелял човека. Полицията каза, че си го застрелял. Ти каза същото. Но съдебните заседатели казаха, че си го убил съзнателно и с желание. Това е, което не мога да повярвам.

Въпреки че Дерек се наведе напред, за да подпре лактите на коленете си, в тази поза нямаше нищо отпуснато. Очите му проникваха дълбоко в нейните.

— Заседателите казаха, че е имало мотив. Може и да е имало. Този, когото убих, предаде татко преди двадесет и пет години.

Сабрина знаеше за това.

— Ти каза, че си го застрелял в самозащита.

— Може да съм излъгал.

— Ти каза, че не си знаел кой е, докато полицията не го е идентифицирала след това.

— Може да съм излъгал и за това.

Тя гледаше на враждебността му като на тест и беше решена да успее. Поддържаше гласа си тих, но не направи усилие да лиши от глас увереността си.

— Ти каза, че той ти се е обадил, като е употребил друго име, че е твърдял, че разполага с информация с решаващо значение за материала, който подготвяш. Никой репортер, който е с всичкия си, не би погледнал в устата на такъв харизан кон.

— Никой репортер, който е с всичкия си — контрира Дерек със злобно мърморене, — не би се съгласил на среща с човек, когото не познава, на изолирано място, за което не знае нищо, по такова време на нощта, когато никой друг човек с всичкия си не би излязъл!

В този миг Сабрина разбра, че беше насочил гнева си към себе си. Тя се почувства принудена да не се съгласи с причината на този гняв.

— Отишъл си, защото си по-различен от много други и не ти липсва смелост. Срещата ти с Джоуи Падила в онази нощ е напълно в твой стил.

— Правилно. Стилът и характерът, с които съм роден — тъмните му очи имаха опасен блясък. — Татко беше бандит. Той убиваше. Лежеше по затворите. Умря в една уличка, след като беше загубил всичката си кръв от куршум в корема. Какво се казва за това, дето историите се повтарят — за крушата, която не пада далече от дървото, за леопарда и петната му?

Сабрина беше чела за бащата на Дерек. Не беше чела нищо от рода, на какъвто бащата, такъв и синът, но нямаше никакви съмнения за това, че такива неща се шушукаха в много задимени ъгли на не един от късните барове. Очевидно за Дерек това беше нещо болезнено.

— Сбъдващо се пророчество? — попита тя бавно. — Не мога да повярвам в това дори за момент.

— Защо не?

— Защото те познавам от по-рано.

— Веднъж, Сабрина — й напомни той с тих, мрачен глас. — Срещали сме се веднъж. Заедно прекарахме всичко на всичко петнадесет минути.

Тя не можеше да спори за времето, а само за ефекта на това време.

— Тогава нека го обясним с инстинкта. Ти не си убиец. Към теб в тъмнината на нощта е приближил човек с пистолет. По всичко е личало, че е искал да те убие. Защитил си се по единствения възможен начин — тя задържа дишането си. — Боже мой, Дерек, пистолетът беше неговият! Ти си отишъл на тази среща напълно невъоръжен!

Той се загледа в нея продължително, разкъсан, както помисли Сабрина, между вярване и невярване. Радиаторът съскаше, продължаваха да се чуват тихи гласове, през стените се носеше ек от затръшкващи се врати. По едно време той прокара пръсти през косата си и отмести погледа си с отвращение.

— Това няма значение — промърмори той. — Никакво значение.

— Има.

— Няма. Свършено е. Аз съм тук.

— Какво ще кажеш за обжалване?

— Обжалване? — думата се отлепи от езика му, прозвучавайки като истински абсурдно понятие. Той продължи със снишен глас, който само повишаваше напрежението. — Когато един процес е манипулиран от самото начало — когато ти е отказано пускане под гаранция и трябва да гниеш в кофата за боклук два месеца в очакване да те съдят, когато предварителните искания до съда падат като мухи, а доказателственият материал се самоубива, и свидетелите лъжат, и наставленията, които съдията дава на съдебните заседатели, са от гледище на закона перфектни, но предубедени колкото си искат — не можеш да имаш много вяра в обжалванията.

Сабрина му съчувстваше до болка. Думите му се бяха разлепили с отчаяна, кипяща сила и ѝ се струваше, че в тях има достойнство. Той имаше вид на ранено животно. Вярата му в правосъдието беше разрушена. Беше покрит с рани и страдаше.

— Затворили са те въз основа на фалшиво обвинение.

Очите му казаха да. Устата му остана затворена.

— Знаеш ли кой е направил това? — попита тя много, много тихо.

— Не трябваше да идваш, Сабрина.

— Няма ли нещо, което да можеш да докажеш?

Той се изправи в стола си и разтърка врата си.

— Господи, тук е много горещо.

— Дерек...

— Защо дойде? — попита той. Очите му, носът му, леката извивка на устните му, стиснатите му зъби — всичко излъчваше гняв.

Погледът ѝ се задържа за момент срещу неговия, а след това се плъзна към най-близко намиращия се тъмничар, който гледаше право към тях и никак не се стесняваше, че слуша разговора им. Сабрина знаеше, че не можеха да направят много, за да променят това, но тя се чувстваше крайно неловко в още едно отношение.

— Защо дойде? — повтори той упорито. — Ако си дошла, за да ми помагаш, губиш си времето. От същото моят адвокат се разболя от язва.

Тя притисна влажните си длани към полата си.

— Аз не съм адвокат. Не бих знаела какво да правя.

— Тогава защо си тук? От любопитство?

— Не.

— Съжаление?

— Не!

Сарказъм направи гласа му по-остър.

— Не мога да повярвам, че в Ню Йорк е толкова скучно, че си дошла тук за малко невинно общуване.

Ръката ѝ се върна към рамото и започна да разтърква същото онова място точно над лакътя.

— Моля те, Дерек...

— В такъв случай трябва да е добрият стар фантазьорски инстинкт.

— Не! Защо съм тук? Защото ти разбра... Бях наблизо...

Отмъстителният поглед, с който той я простреля, се оказва отлично средство да я прекъсне.

— Не е оригинално — отсече гневно. — Чух го и преди от моите словоохотливи бивши колеги, които се довякоха тук, за да търсят сензации. Твърде е прозрачно. Паркързвил е все едно на Луната — подходящо място за затвори.

— И за домове за хора със сериозно забавено умствено развитие — добави Сабрина и повдигна брадичката си. Прямотата ѝ се струваше единствено оръжие срещу горчивината на това, което чуваше. — Бях във Вермонт, където посетих един център-пансион, който може би е подходящ за сина ми. Паркързвил ми беше на пътя. Щеше да е пропуск, след като съм толкова наблизо, да не се отбия.

Маската на Дерек се свлече и тя разбра, че по някакъв начин беше успяла да стигне до него. Не знаеше дали той ще я разпитва за детето, не знаеше дали това изобщо може да го интересува при ужаса на собствения му живот. Беше напълно в правото си да ѝ каже да си вземе проблемите и да изчезне заедно с тях през най-близкия ред решетки и да го остави на мира.

Но не го направи. Тонът му стана мек. Той наистина не топлеше, но беше загубил разяждащата си острота.

— Как е той?

Тя преглътна.

— Ники? Много добре. Тъ, окей.

— Изглеждаш изтощена — изрече изведнъж даже още по-кротко.

— До това ли те води това окей?

— Той означава повече от пълен работен ден — вниманието ѝ се насочи към палеца ѝ, който разтъркваше дланта ѝ. Главата ѝ беше наведена и тя си позволи краткотрайна гримаса. — Репортажът ти беше добър, Дерек. Гледах първото предаване. Искях да ти кажа, но някак си... — тя неопределено вдигна рамене. — Мина време. Имах други грижи. Ти имаше други грижи — като се намръщи по-силно, тя обърна главата си и прошепна: — Господи, това вони ужасно.

Дерек проследи посоката на погледа ѝ по една парлива следа, която водеше до двама, които пушеха като скъсани печки.

— Целият свят се отказва. Но не и тук. Пушенето е все пак нещо, което правиш, нещо, към което се стремиш. Никой пет пари не дава за това, че ние сами се убиваме.

Сабрина изведнъж се замисли сериозно. Ние. Не изглеждаше нормално той да е един от тях. Тя не гледаше на него като на престъпник. Но той наистина се идентифицираше със затворническата маса. Тя се опитваше да си представи до каква степен, когато белегът попадна пред очите ѝ. Подобно на алената буква на Хестер Прим или печата на Кайн, Дерек имаше своя белег. Назъбените му краища разваляха лицето му. Цветът му беше като на потиснат гняв. Той представляваше агресия на насилието срещу цивилизоваността, символизираше краха на неговия живот.

Белегът я разстройваше. Тя почувства непреодолимо желание да го докосне, да го изглади, да го отстрани с едно избърсване. Понесена от този импулс, тя вдигна ръка, но в последния момент не ѝ достигна решителност. Очите на Дерек бяха потъмнели и това означаваше предупреждение. Опасност! Не пипай! Тя сви пръстите си в юмрук и отпусна този юмрук върху коленете си.

— Защо съм тук? Защото ти разбра и аз исках да говоря... Целият затвор ли е толкова горещ? — попита тя изведнъж.

— Почти.

Тя огледа другите в залата.

— Изненадана съм.

— Очаквала си, че ще видиш как затворниците зъзнат в килиите си? — попита той, след което реши да ѝ отговори: — Така не се постига нищо. Изолаторите са студени, но това е, с цел да стане лошо, когато те съблекат и те захвърлят в тях. През останалото време

се смята, че, ако те накарат да се потиш, това ще изцеди силите ти — той я изгледа бавно. — Трябва им покорство.

Тя беше на мнение, че може да разбере това — за покорството. Като се опитваше да мисли рационално, попита:

— Излизаш ли достатъчно навън?

— Полага ми се право на разходка.

Тя погледна прозореца.

— Ужасна зима.

— Накарай мъжа ти да те изпрати на юг. Той може да си го позволи.

Тя се усмихна тъжно, разтърка рамото си, поклати глава.

— Не може да си го позволи? — попита Дерек.

— О, той може, но аз не мога да замина.

— Заради Ники.

Тя замълча, след това направи малък жест с глава, който означаваше да.

— Колко е голям сега?

— Тридесет и четири месеца.

— Това е почти три години.

Усмивката, която до този момент беше тъжна, сега говореше за разкаяние.

— Тридесет и четири месеца звучи по-добре. По-бебешки. Той все още е до голяма степен бебе.

— Никакъв прогрес?

— Прогресът е относителен, предполагам. Не се задавя толкова много, когато се храни.

— Какво казват докторите?

Повдигайки леко едното си рамо, тя заговори смутено:

— Същото, както винаги — че развитието му е забавено и че не знаят защо.

— Не дават ли надежди за подобрене?

— Не много.

Дерек започна да става по-спокоен. Той се отпусна назад в стола си, стисна устните си, загледа се разсеяно навън през прозореца.

— Репортажът ти беше точен, Дерек. Той съвсем ясно представи проблемите.

— Опитвах се да постигна нещо повече.

— Как би могъл? Отговорите са толкова малко.

— Попаднах на един от тях — той бавно завъртя глава и я погледна в очите. — Ще настаниш ли Ники в заведение?

Тя беше на път да отрече автоматически. Бързо поклати глава, но след това се отказа, когато ѝ мина през ум, че не разговаря с мъжа си, нито с техните приятели или роднини. Тя говореше с Дерек. Беше записала репортажа му и го беше гледала половин дузина пъти. Той беше проявил особена грижливост по отношение на думите си, но посланието им беше ясно. Вярваше, че при някои случаи най-доброто решение беше настаняването в заведение. Беше се ориентирал добре.

— Ъъъ, не знам. Да, може би.

— Но не си сигурна.

Това я накара да се замисли за около минута. После кръстоса пръсти в скута си, пое дълбоко, с примирение, дъх и се загледа надолу.

— Сигурна съм. Просто това не е популярно решение.

— Не беше и преди. Терапевтите твърдят, че независимо от недъга си, едно дете се чувства най-добре вкъщи.

Сабрина кимна.

— Точно това твърдят терапевтите.

— Това само показва колко разбират.

Тя вдигна глава изненадана, защото, можеше да се закълне, че той я дразни, но в израза му нямаше хумор, особено когато той попита:

— Помага ли ти някой?

— Донякъде. Трудно се намират гледачки, които биха дошли втори път.

— Сега баща му ли е при него?

— Не съвсем — му отговори. След това, изпитвайки в миг известно разкаяние, тя забърза с думите си, надявайки се, че сарказмът ѝ ще остане незабелязан. — Мъжът мие в Чикаго по работа. За Ники се грижи един от терапевтите, който ни сменя, когато ни няма.

Докато разговаряха за Ники, Дерек като че ли се отпусна малко. Раменете му все още бяха изправени, но се беше плъзнал малко пониско на стола, скръстил крака при глезените и забил ръцете си в джобовете на панталоните. Сабрина мислеше, че въпреки затворническите дрехи и всичко останало, беше много привлекателен мъж, когато той я изненада, като обяви:

— Мъжът ти не ми харесва.

Първият ѝ импулс беше да се засмее, защото имаше нещо, което подозрително прозвуча като ревност в декларацията му. Тя беше поласкана. Беше и уплашена, защото чувствата ѝ бяха по смущаващ начин близки до тези на Дерек и ѝ се стори, че ако веднъж започне, много лесно би могла да премине от смях към истерия. Тя намери компромис в едно доста неравно:

— Това откъде дойде?

Дерек посочи с пръст гърдите си, искайки да каже, че това му е подсказано от вътрешно чувство.

— Но ти никога не си се срещал с него.

Той вдигна рамене.

— Всичко това, защото не е пожелал да ти помогне за репортажа?

— Всичко това, защото мисля, че той прави живота ти труден.

Той гледаше навън от прозореца, лицето му, както през всичкото това време, имаше строго изражение, но Сабрина почувства в себе си някаква топлинка. Много време беше изминало, откакто за последен път някой мислеше за нейните интереси.

— Но защо мислиш такова нещо? — попита тя с глас, твърде висок, за да изглежда безразличен.

Дерек много бавно завъртя главата си на деветдесет градуса и от новия ъгъл я заразглежда внимателно. В израза на лицето му изведнъж се появи нещо много лично, а гласът му прозвуча странно интимно.

— През онзи ден, когато отивах у вас, имах чувството, че ще говориш с мен, ако мъжът ти не е там. Ти изглеждаше неспокойна, когато си погледна часовника и видя колко е часът. Какво щеше да се случи, ако той беше дошъл и ни беше заварил да говорим?

— Щеше да се обърне към президента на твоята фирма, както беше заплашил.

— Мисля, че щеше да направи нещо повече от това — каза настоятелно Дерек. — Мисля, че щеше да ти направи голям скандал за това, че си ми обърнала внимание. Забрави факта, че се промъкнах с хитрост. Забрави факта, че ти отказа да бъдеш интервюирана. Мисля, че той щеше да побеснее. Той държи никой да не знае, че нещо не е наред със сина му, нали?

Тя се поколеба в продължение на един-два удара на сърцето.

— Не съм казала това.

— Не си, но никога не е имало публична разгласа, а напоследък вестниците много се занимават с мъжа ти.

— Състоянието на нашия син няма нищо общо с кариерата на Ник.

— Пряко — не. Но името на Никълъс Стоун е влиятелно. Той би могъл да организира събирането на огромно количество пари за изследователска работа в областта на медицината, ако иска да пожертва нещо за каузата.

Сабрина трябваше да направи усилие, за да се задържи неподвижна на стола. Беше съгласна с казаното от Дерек. Самата тя беше говорила подобни неща на мъжа си. Искаше й се да каже на Дерек, че Никълъс подкрепя каузата скрито, но не можеше, защото това не беше истина. Той отказваше да повярва, че такава кауза съществува. Предпочиташе да си дава вид, че според него Ники е просто от тези деца, които по-късно разгъват възможностите си, но старателно криеше детето от света.

Относно това Дерек беше прав. Но Сабрина не беше достатъчно силна, за да го признае и затова отговори на въпроса му най-общо.

— Занимава се с благотворителност.

Дерек не можеше да приеме това.

— Казват, че благотворителността започва в собствената къща. Кажи ми. Само ти ли разхождаш Ники, когато плаче, или мъжът ти също участва?

Колебанието й продължи малко повече, отколкото би трябвало.

— Правил го е.

— Но не често. Как вървят опитите за водене на нещо като разговор с Ники — предполагам, че сте правили усилия?

Сабрина трябваше да се признае за победена. Може би беше изминала година и половина, откакто той беше направил репортажа и вероятно беше работил върху половин дузина други материали по онова, време, но той не беше забравил научения урок. Привържениците на опитите за такъв вид разговор с деца предполагаха, че, ако слагате ръката на детето до устата му в подходящото време и за съответната цел много, много пъти, в крайна сметка детето ще разбере за какво става дума. С Ники това не се беше случило.

Но не за това беше питал Дерек.

— Опитвали сме се — отговори тя.

— Мъжът ти помагаше ли?

— Прави каквото може, но между шестдесетчасови работни седмици и чести пътувания той просто не е често под ръка.

Дерек изобщо не изглеждаше изненадан.

— А как се отнася той към идеята за настаняване на детето в здравно заведение?

Под лявото ѝ око шавна малко мускулче.

— Трябва да помисли още — което беше уклончив отговор, ако изобщо можеше да мине за отговор. Никълъс и за момент не беше помислял за такава възможност, тъй като отказваше да признае, че положението на сина му е много сериозно. Изглеждаше, че го задоволява положението Ники да бъде вкъщи със Сабрина, където никой не може да види детето и да разбере, че не е добре с развитието. За съжаление по този начин върху Сабрина падаше цялата отговорност за Ники, а също и бремето на мълчанието. Тежестта беше огромна. Самата мисъл за това я вцепеняваше.

Хапейки устната си, тя се опитваше да се разсее, като хвърляше погледи наоколо, но това беше не по-малко потискащо. Мъж и жена бяха станали от столовете си и се сбогуваха с прегръдка, чийто трепет беше почти неприличен.

— Наскоро виждах снимки на мъжа ти във вестниците — продължи Дерек.

Сабрина се опитваше да отклони погледа си от мъжа и жената, но той непрекъснато се връщаше към тях. Тя чакаше да се отделят един от друг — или това, или да се развихрят. Те с нищо не показваха, че съзнават какво правят. Дерек изглежда не им обръщаше никакво внимание. Тъмничарите проявяваха толерантност. Само тя ли се чувстваше в затруднено положение?

Тя се покашля.

— Компанията отбеляза няколко големи успеха.

— Изглеждаше свеж, пълен с енергия, съвсем не изморен. Оставил е умората на теб, а?

— Той е зает.

— Той е глупак.

Тя го погледна в очите.

— Защо го казваш?

— Защото в твое лице той притежава едно хубаво нещо, но се съмнявам дали даже го забелязва. Ти си лоялна. Подкрепяш го, независимо от това, дали заслужава или не. Заслужава ли?

— Аз съм му жена. Лоялността е... нещо съвсем естествено.

— Оценява ли това?

Тя помръдна с рамото си, което означаваше, че преминава в защита.

— Той не е много по похвалите, но и аз не очаквам от него похвала.

— Какво очакваш?

Тя не отговори.

— Той е глупак, защото ще те загуби — каза Дерек. Като се завъртя бързо и плавно, той отпусна ръце на бедрата си. За първи път заставаще срещу нея очи в очи. Гласът му беше тих, строго сдържан. Очите му пламтяха. — Ако беше моя, щях да те ценя. Но не си. Ти си негова. И, да го вземат дяволите — гласът му се промени до плътен, безрадостен шум, — не знам защо си тук. За да ме мъчиш ли? Това правиш, знаеш го. Трябваше да минат седмици, за да мога да те махна от ума си миналия път. И сега няма да ми бъде по-лесно.

Сабрина беше като зашеметена. Не беше мислила... Не беше й минавало през ум... Може би беше разбрала погрешно... Положително беше разбрала погрешно. С нервни пръсти тя придърпа палтото към себе си, вероятно това беше прелюдия към сбогуване, още по-вероятно чувствайки по този начин някаква, макар и фалшива сигурност.

— Съжалявам — прошепна тя.

Гласът му беше тих почти като нейния, но много, много по-уверен.

— Не съжалявай. Само ми кажи защо си тук.

— Не знам. Исках...

— Какво?

— Исках... Искam...

— Какво би могло да ти предложи едно посещение при мен?

Лицето му беше наблизо. Чертите му изпълваха полезрението ѝ, очи на голямо разстояние едно от друго, които в този момент имаха цвят на въглен, грубо оформен нос, стиснати устни, волева брадичка. Тя видя бръчките на челото му, чернотата на миглите му; малката

бенка на сляпото му око, начина, по който долната му устна показваше, че е по-пълна от горната.

Но очите му я теглеха към себе си. В тях скрито зад упорство, гняв и гордост тя видя отчаяние и поиска да заплаче.

— Сабрина... — подкани я той с тиха, мрачна команда.

— Ти разбра, Дерек. В оня ден. Ти разбра. Аз не знам защо съм сега тук. Не беше по предварителен план, но това ми се струваше единственото нещо, което трябваше да направя, когато разбрах, че ще бъда толкова близо, а след като посетих центъра, се почувствах толкова опустошена, че се надявах... надявах... — тя задържа пръсти върху окото си.

— Надяваше се на съчувствие?

— Не...

— Защото нищо не разбирам.

— Не ми трябва съчувствие.

— Тогава какво?

— Не знам! — извика тя. Сепната от звука на собствения си глас, огледа залата със замрежен от сълзи поглед. Няколко от намиращите се там затворници и почти всички тъмничари я гледаха. Като изпитваше силно неудобство, тя бързо наведе поглед и сниши глас. — Не знам — прошепна. — Може би се надявах на нещо... една частица... тази топлина, която почувствах, когато се видяхме и ти разбра, и ти беше ясно — пръстите ѝ се забиха в палтото, когато се опитваше с всяка сила да се овладее. — Сила. Помислих си, че може би ще имаш малко сила. Беше глупаво, егоистично от моя страна, струва ми се.

Дерек се изпъна бавно.

— Цялата сила, която имам сега, е насочена към оцеляването ми, а що се отнася до топлината, тя е изчезнала, Сабрина. Просто вече я няма — в момента, в който думите избягаха от устните му, той се изправи.

Сабрина вдигна глава и затаи дъх, но преди да успее да каже нещо, той се завъртя на петата си и започна да се отдалечава. Пръстите му се бяха вкопчили силно в сакото му. Раменете му бяха стегнати. Той се спря за малко на вратата ѝ погледна назад, запечатвайки завинаги в ума ѝ образа на един човек, който се бори с последни сили за достойнството си, човек, безкрайно сам. Малко след това той изчезна.

Минути по-късно Сабрина седеше зад волана на колата си и трепереше. Не студеният вятър ѝ действаше, той беше добре дошъл. Треперенето беше предизвикано от това, което беше видяла и почувствала.

Дерек беше сърдит. Беше язвителен, понякога враждебен. Той беше онова пословично затворено в клетка животно, ранено и мятано се насам-натам с поглед, тон, дума.

Беше много възможно да е бил прав, когато каза, че няма сила в излишък, а тя да е сгрешила, когато е поискала тази сила. Но той излъга за топлината. Беше я забелязала в онези няколко момента, когато той я разпитваше за Ники. А след това я беше почувствала. *Не знам защо си тук. За да ме мъчиш ли? Това правиш, знаеш го. Трябваше да минат седмици, за да мога да те махна от ума си миналия път. И сега няма да ми бъде по-лесно.* Тя беше почувствала живота в тялото му, беше чула плътността на гласа му, беше видяла жарта в очите му. А какво друго беше тази жар, ако не остатък от изчезнала топлина?

О, да, топлина имаше. Тя беше складирана, заровена под гняв, горчивина, отчаяние и недоверие. Тя трябваше да се бори с гордостта и в повечето случаи губеше, но все пак продължаваше да съществува. Той беше излъгал, когато каза, че тя е изчезнала. Беше излъгал.

2.

Сабрина винаги беше особено чувствителна по отношение на лъжата. Според нея отвращението ѝ беше от детството ѝ, от времето, когато майка ѝ, ѝ казваше, че ако не си почисти стаята, насилникът от Ардулония ще ѝ обърне ушите наопаки, или от времето, когато баща ѝ предсказваше дуели между обожателите ѝ, ако стане много по-хубава, или от времето, когато брат ѝ я информира, че нощната сянка на стената в спалнята ѝ е превъплъщение на великан човекоядец, който е бил погребан под дъба в двора преди около един век.

Трябваше да мине доста време, докато тя разбере, че насилникът от Ардулония не беше нищо повече от продукт на въображението на майка ѝ и че Ардулония съвсем не беше никаква невероятно напреднала страна някъде в съседство на Антарктика, а измислица. Тя израсна с приказки за Ардулония, без да разбере, че кошмарните разкази на майка ѝ представляваха съкратени версии на приказки, които се продаваха навсякъде в голямо количество, и бяха много четени. Тя разбра истината, и това съвсем не ѝ беше лесно, едва когато стана на седем години, когато в училище учеше география, но даже след това продължаваше да поддържа стаята си чиста за всеки случай, защото не изключваше напълно картата, учителката и другите ученици да грешат.

До времето, когато разбра истината, тя продължаваше да се намира и под влиянието на фантазията на баща си. Даже ако беше толкова хубава, колкото баща ѝ казваше, че е, а тя знаеше, че това не е така, и даже ако момчетата се захласваха по нея, което също не беше истина, дуели просто нямаше във втората половина на двадесети век... освен в многосерийните уестърни, като тези, които баща ѝ фабрикуваше за многобройните си почитатели. Нито пък великаните човекоядци се превръщаха в сенки по стената, освен в книгите с ужаси, благодарение на които брат ѝ, осем години по-голям от нея, с времето си създаде име.

Членовете на семейството казваха, че тя е лековерно дете. Разказваха ѝ истории, на които тя вярваше. Наричаха това

белетристика и тя накрая трябваше да приеме, че такива истории, когато биваха подвързани и с подходящ етикет, бяха напълно приемливи. Но това, което ѝ разказваха, предупрежденията и предсказанията, и ужасите, се поднасяха като евангелие.

Тя реши, че я лъжат и известно време беше като бясна. После съпротивата ѝ угасна и дойде примирението. Семейството ѝ беше нейно семейство. Тези хора бяха ексцентрични и нищо не беше по силите на Сабрина да ги промени. Аманда Монроу нямаше да бъде Аманда Монроу, ако през половината от времето умът ѝ не беше в космоса. Нито Гебхарт Монроу щеше да бъде същият без риза с ресни, мека шапка с широка периферия, както при каубоите, и шпори. А Джей Бий, който беше неприлично красив, беше и винаги щеше да бъде ужас.

Сабрина се разбунтува. Тя се посвети на намерението си да бъде земна. Следеше вечерните новини, напредваше в историческата наука в колежа, обличаше се стилно, макар и консервативно. Пишеше, но не белетристика. Беше ѝ приятно да вярва, че схваща добре действителността и избягването на лъжата се превърна за нея в навик.

Но навиците, също както правилата, подлежаха на нарушаване, когато това се налагаше от трезвата преценка, поради което тя не намираще грешка в извършеното от Дерек. Искаше да мисли за него като за приятел. Не знаеше защо, но изпитваше остра необходимост от това. Всичко извън приятелството беше невъзможно и затова тя му беше признателна, че беше отрекъл жарта, която тя беше видяла. Тази алтернатива не водеше доникъде.

Това изискваше правилната оценка.

Същата тази оценка я накара да замъгли донякъде истината, когато тя се върна в Манхатън и когато мъжът ѝ я потърси по телефона.

— Къде беше, Сабрина? — попита настоятелно Никълъс. — Търся те за трети път.

— Съжалявам — отговори тя със затаен дъх. Току-що беше влязла, беше обърнала внимание на сина си, беше си сменила дрехите и изпратила Пам, когато иззвъня телефонът. Икономката, госпожа Хоскинз, беше вдигнала слушалката и я беше предала, след като разбра кой звъни. Сабрина все още се опитваше да настани на коленете си слабоватия и болнав Ники. — Трябваше да изляза.

— Къде ходи?

Тя премести слушалката на другото си ухо, притисна я между рамото ѝ челюстта си, повдигна Ники малко по-високо и го обхвана с ръце.

— Бях с колата.

— Опитвам се да се свържа с тебе от обед. Сега е седем. Изглежда доста си била с колата.

— Имах нужда да се махна от града.

— Не се сетих, че те измъчва скука — вметна той със сарказъм, който трябваше да я накара да стане по-словоохотлива.

— Не ме измъчва скука, Ник. Аз съм уморена, отчаяна и много натясно. Месецът беше ужасен. Това, да изнасям навън Ники в кишата и студа, е два пъти по-трудно, отколкото при нормални условия, а ние трябваше да се срещнем с тримата досегашни доктори и двама нови, един специалист по очни болести и един психолог. Трябваше ми някаква почивка.

— Какво ѝ става на тази връзка, Сабрина? Не мога да чуя и половината от думите ти.

Тя въздъхна. Изглежда, че той не я беше разбрал.

— Разхождам Ники и затова съм с безжичния телефон.

— Той е боклук. Ще трябва следващия път, когато си навън, да бъдеш с нов — след като с това беше свършено, той набързо премина към следващата точка от списъка, който имаше в ума си. — Как мина срещата с Нейхоули?

Джоузеф Нейхоули беше мениджър на клуба в Уестчестър, където Никълъс играеше голф. От време на време Сабрина беше имала удоволствието да прекара някой следобед на басейна, но това беше преди Ники. Сега тя ходеше в клуба само за вечеря, и то когато не успяваше да отклони това посещение. Тя и Никълъс щяха да бъдат домакини на едно такова събиране след две седмици и трябваше да се срещне с Джоузеф предния ден, за да уговорят менюто. Беше отложила тази среща, когато трябваше да отиде във Върмонт.

— Не можах вчера...

— Защо не можа?

Властният му тон беше причина, за да може тя да каже с лекота:

— Защото Ники не беше във форма — тя не искаше Никълъс да знае, че е посещавала Грийнхаус, както се наричаше центърът във

Върмонт. Той беше по-добър от останалите и доста скъп. Искаше да се убеди, че това е подходящото място за детето, преди да започнат мъките по уреждането на въпроса.

— Ники никога не е във форма — излая таткото, — но животът трябва да продължава.

Сабрина затвори очи и разтреперана пое дъх. Не искаше да спори. Не сега. Не, когато се чувстваше мъничко освежена след двата дни свобода.

— Когато говорих с Джоузеф, той каза, че все още разполагаме с изобилие от време.

— Можела си днес да спреш там, докато си била навън. Изминала си много километри, Сабрина. Сигурна ли си, че е трябвало да оставиш Ник с Пам цялото това време?

Сабрина поддържаше гласа си тих и спокоен.

— Пам е опитен терапевт. Нищо не ѝ липсва да се грижи за него както трябва.

— Но той се нуждае от теб.

— Не, Ник. Той се нуждае от някого, но дали това съм аз или ти, или Пам, няма значение — в този момент детето се сви и проплака. В опита си да го успокои, Сабрина изпусна слушалката. Тя падна на килима. Сабрина клекна, за да я вдигне. — Съжалявам — каза. Все още клекнала, леко полюля Ники върху коляното си. — Изпуснах слушалката.

— Чух го, че плаче. Какво не е наред?

Прииска ѝ се да каже: *Какво е?* Но не го каза. Никълъс щеше да я обвини в песимизъм и въпреки че тя щеше да твърди, че е искрена, нямаше да успее да надделее. Не с Ник. Затова просто обясни:

— Кой знае? Може да е гладен. Пам каза, че е ял малко от вечерята. Може да го боли стомахът. Няма треска, но е възможно ухото му да го мъчи пак. Бих искала да можеше да ми каже, но той не може.

— Ако се беше върнала по-рано, щеше да имаш повече шанс да разбереш какво е.

— Не е вярно.

— Щеше да можеш да го наглеждаш.

— Наглеждам го сега. Няма никаква разлика.

— А за мен щеше да има разлика — декларира Никълъс. — За да те намеря, трябваше да напускам заседанията. Досадно е, когато

откривам, че те няма, особено след като знаеш, че трябва да се върна.

— А аз съм тук точно във времето, когато каза, че ще се прибереш. Но ти все още си в Чикаго.

Той игнорира логиката ѝ като неуместна.

— Телефонирах ти, за да ти кажа тъкмо това. Стана засечка в последния момент. Няма да се върна до утре. Ако оправим нещата до обед, трябва да съм вкъщи не по-рано от пет и половина...

— Но ние трябва да бъдем у Тейлърови в шест! — извика тя. Ники започна да хленчи и тя разбра, че е спряла да го люлее. Мускулите на бедрата ѝ плачеха за почивка. Справяйки се някак си със слушалката, тя се плъзна и седна, като едновременно с това успя да сложи Ники в скута си. Това не беше малък подвиг, защото Ники беше напълно безпомощен.

— Трябва ми половин час, за да се обръсна, да взема душ и да се облека — продължи Никълъс.

— О, Ник — въздъхна тя, но след това продължи със спокоен глас: — Бяхме решили да се редуваме при Ники, докато се подготвяме да излезем. Той иска да бъде държан на ръце и ако не искаме да вдига шум през цялото време...

— Ти си го разглезила, Сабрина. Щом заплаче, го вземаш на ръце. Когато го оставиш, той вдига шум и така го вземаш отново. Време е някога да разбере, че не може непрекъснато да бъде на ръце.

— Но той не разбира нищо — извика тя отчаяна от упоритостта на мъжа си не по-малко, отколкото от дефектите на бебето. — Това е проблемът!

Никълъс не искаше да чуе за това.

— Госпожа Хоскинз ще трябва да ти помогне.

— Госпожа Хоскинз не може да държи Ники. Боли я кръстът.

— Като я боли кръстът, каква полза от нея?

— Това вече не знам — каза Сабрина сухо. Тя често беше твърдяла, че ако госпожа Хоскинз бъде заменена с някой, който може да се справя с Ники, Сабрина ще има успех на два фронта. Но тъй като Никълъс отказваше да признае, че проблемите на Ники изискват помощ през всичкото време, госпожа Хоскинз имаше твърд съюзник.

— Мисля, че при нея нещата са организирани — изтъкна той, което Сабрина и очакваше да направи. — Ако трябваше да се грижиш

за оправянето на леглата и чистенето, и прането, и на всичко отгоре да лъскаш сребърните предмети, ти ще грохнеш.

Аз съм грохнала, искаше да изкрещи Сабрина, но знаеше, че това няма да принесе полза. Никълъс виждаше това, което искаше да види. Така беше от първия път, когато се срещнаха, и тогава това не пречеше, защото виждаха по еднакъв начин живота и бъдещето си. Сега малко от вижданията им съвпадаха, поради което, когато Никълъс се грижеше само за себе си, Сабрина страдеше.

— Няма ли да ти е възможно — започна тя, тялото ѝ я наболяваше, докато люлееше Ники напред-назад, — да хванеш по-ранен самолет?

— Не.

— Само един час по-рано?

— Не съм тук на почивка, Сабрина. Това е пътуване по работа. И не съм сам, една дузина хора, които чакат в другата стая. Трябваше да изоставя този разговор преди десет минути.

Сабрина беше твърде много ядосана, за да остави това без внимание.

— Ще се обадя на Тейлърови и ще им кажа, че ще закъснеем.

— Не бъди егоистка. Знаеш, че програмата им е силно сгъстена. Не могат да ни чакат, ако държат да вечерят и да отидат на театър навреме.

— Нека започнат вечерята без нас. Ние ще се появим, когато се сервира второто.

— Това би било много грубо, особено след като не е необходимо. Казах ти, че ще бъда вкъщи навреме.

— Но не навреме, за да ми помогнеш! Боже мой, Ник, аз не мога да върша всичко сама! Нещата стоят така, че Дона ни прави услуга, като се съгласява да гледа детето — Дона беше вторият от терапевтите, който се занимаваха с Ники, — но тя не може да дойде тук преди шест и половина, което означава, че госпожа Хоскинз ще трябва да направи всичко, което е по силите ѝ в продължение на час и половина!

— Трябва да вървя, Сабрина.

— Преди всичко аз не исках да ходя у Тейлърови!

— Ще се видим утре. Довиждане.

— Но не сме се разбрали... По дяволите! Никълъс Стоун, не затваряй Ник? О, по дяволите — тя прошепна последните думи с

плачлив тон, като изпитваше омраза към това, което беше казала, а още повече към сърдитото звучене нагласа си. А беше с такъв благ нрав и отстъпчива... преди Ники...

С въздишка, в която се съдържаше болка, тя избута слушалката встрани заедно с онова малко отпускане, на което се беше радвала през двата дни почивка. Действителността се беше върнала с пълна сила — безкрайна работа, отчаяние и сърдечна болка. И отговорност. През двата дни, докато я нямаше, тя беше освободена от отговорност. Беше ѝ хубаво, толкова хубаво. Но с това беше свършено. Беше се върнала. Ники беше нейната отговорност. Раменете ѝ се огъваха под бремето.

Никълъс отново я захвърляше. Тя трябваше да се сети, че ще бъде така. Напоследък той все повече затъваше в света на работата си. Тя можеше да си каже, че неговата заетост е в реда на нещата, че компанията жъне успехи, че финансовото им положение е по-добро от всякога, но кой знае защо нито един от тези доводи не ѝ носеше утеха.

Тя отпусна глава и се загледа в лицето на Ники. Можеше да получи утеха, ако той я погледнеше на свой ред, ако протегнеше ръка и ѝ издърпа косата и може би я наречеше мама. По дяволите, тя нямаше големи претенции, той можеше да я нарече както поиска малкото му сърце, само и само да постигне връзката между гласни струни и реч.

Но това не стана. Звучите, които издаде, не бяха волеви, те произтичаха от неудоволствие или неудобство, или — в много редки случаи — от доволство. Безпомощни бълбукащи звуци, когато го гъделичкат по корема. Рефлексивно ахване при подхвърляне във въздуха. Но тогава не изглеждаше да съзнава, че той е произвел звука и не се забелязваше никаква склонност да го произведе при желание.

И все пак беше хубав. Сабрина нито за момент не се отказа да мисли това. И тя знаеше, че тук има нещо много повече от майчина гордост. Хората я спираха на улицата или в асансьорите, или в магазините, за да ѝ го кажат. Ники Стоун беше хубаво дете. При него нямаше обриви от топлина, екземи, протъркана кожа. Лицето му беше гладко, бузите му меки. Очите му представляваха огромни кръгчета кафе мока, над които се надвесваха необикновено дълги мигли. Косата му беше шапка от свободно падащи с цвят на орех къдрици, които улавяха и отразяваха светлината наоколо. Сабрина го обличаше в най-възхитителните дрехи, които можеше да намери — даже сега той беше

особено елегантен — но тя знаеше, че със или без скъпите дрехи, той привлича погледите.

Това беше жесток парадокс. Прекрасна обвивка, съдържаща в себе си един ограничен ум. Един жесток, жесток парадокс. Без да се колебае, тя би заменила външния вид срещу умствено здраве. Но това не можеше да стане.

Той не беше пълно дете. Като не се смяташе бебешката тлъстина, която придаваше на лицето му леко закръглен вид, нямаше никакво излишно тегло — и нищо чудно, като се има предвид трудността на храненето. Тъй като не можеше да се научи да гълта, храната му трябваше да се прецежда, но даже и тогава единственото, което Сабрина можеше да направи, беше да натика с пръсти половината в гърлото му. Това не му беше приятно. Може би го заплашваше глад — и тя се страхуваше, че през повечето време той беше гладен, поради което по съвета на лекарите получаваше шест малки порции на ден — но продължаваше да е против това да има нещо чуждо в устата му. Не разбираше нищо. Не можеше да направи връзка между ядене и оцеляване, насищане или удоволствие.

Много пъти Сабрина беше виждала отчаяни майки да се опитват да изчистят оклепаните си с шоколад деца, но беше готова да пожертва целия свят, за да може поне веднъж да види Ники в такова състояние.

Телефонът иззвъня и я откъсна от тъжните мисли. Като знаеше, че госпожа Хоскинз ще вдигне, тя взе Ники в ръцете си и се изправи на крака. Помисли си, че има късмет, че той е лек за възрастта си. Болката в гърба от това, че го държеше с часове наред всеки ден, беше достатъчно лоша, ако беше по-тежък, не я чакаше нищо добро.

— Какво ще кажеш за една баня, скъпичък? — попита тя, заравяйки лицето си в неговото. Той лежеше по гръб в стола, който тя оформи с ръцете и бедрата си, а допълнителното движение от стъпката й беше предназначено за игра. — Сега ще има мехурчета, ще донеса и патенцето и ти ще можеш да се протягаш и да риташ, и да плуваш. Харесва ли ти?

Тя премина половината от разстоянието до стаята му, когато я настигна госпожа Хоскинз.

— Пак беше мъжът ти, госпожо Стоун. Не искаше да те безпокои, но бил забравил да те помоли да му вземеш смокинга. Не можа да си спомни дали е поръчал ризата за смокинга, но каза, че там

му имат размерите. Освен това му е свършил кремът за бръснене и дезодорантът. И спомена нещо за някакви сладкиши за Тейлърови.

Сабрина се спря, притисна брадичката си към гърдите и затвори очи. Да вземе нова риза. Да вземе крем за бръснене, дезодорант, сладкиши, нов безжичен телефон. Никълъс много го биваше да я отрупва с дребни поръчки, като никак не се замисляше, че изпълнението им не е толкова лесно. Задачи, които преди три години биха били съвсем прости, сега тежаха. Тя въздъхна с притиснато до главата на Ники лице и продължи към стаята му.

Малко по-късно той беше във ваната. Сабрина го държеше здраво, което практически я накара самата тя да бъде във ваната, но в цялата работа нямаше нищо лошо. По-късно щеше да се преоблече. Важното в момента беше, че той кротуваше.

Тя разтърка с гъба гърдите и врата му, после постави ръката си под гъбата, като направи фигурката на куче — не че той знаеше какво представлява едно куче, въпреки безкрайните часове, когато му показваше книги с картинки или охкаше и ахкаше при срещата с истинско животно в парка. Но нещо свързано със звуците, които тя издаваше, и леките потупвани на лапичките на кучето по корема му го караха да реагира шумно. Тя повтори операцията с лапичките още веднъж и още, веднъж, като се смееше, раздаваше похвали и го забавляваше, доколкото може. Резултатите бяха спорадични, няколко от неговите гърлени шумове, после тишина, още малко шум, после едно-две простенвания. Тя продължи да го къпе, докато шумовете изчезнаха, а хленчовете станаха повече — три или четири; след това за свое и негово добро тя го извади от ваната.

Подсушен и затънат в пелени и облечен в приятно ухаеща пижама, той изглеждаше като скъпоценност. Тя седна в люлеещия се стол до кошарката му и го притисна до себе си, наслаждавайки се на свежестта и бебешката му миризма. Започна да му чете една история — Зелени яйца с шунка, тъй като картинките бяха ярки и привличаха окото и защото тя считаше, че ритъмът винаги увлича. Нито картинките, нито думите направиха впечатление на Ники, но започна да му се доспива.

Тя се зае да му помага, като пееше тихо и от време на време изговаряше по някоя и друга дума.

Тихо... ммм..., бебчо..., ммм..., мое дете.

Важно беше движението на стола, топлината на нейното тяло, нежната вибрация на тихия глас.

Много внимателно тя го премести в кошарката. И тогава настъпи единственото за всички дни време, което Сабрина очакваше с желание. При слабата светлина на двете настолни лампи тя се наведе над кошарката и се усмихна на сина си. Той я погледна. Той винаги го правеше през нощта, когато беше отпуснат според неговите стандарти на отпуснатост, и беше уморен достатъчно, за да изключи всичко, освен това, което е точно пред очите му.

Сабрина беше точно пред очите му. Тя закриваше яркочервения подвижен клоун, който висеше над кошарката, и жълтите коли, които се надбягваха по близката стена, и тюркоазното мече, разположило се между две еднакви фигурки ниско долу в кошарката.

— Спи ли ти се, ангелче? — пропя тя със съвсем слаб глас. После погали лицето му, а после и врата. — Беше тежък ден, нали? — после го погъделичка под брадичката. — Ти ли си доброто дете на мама? — попита тя, но гласът ѝ секна по средата на думите ѝ, когато той цъфна в усмивка. — А, ето какво харесвам. Ето какво харесвам, Ники-рики. Хайде още веднъж. Още веднъж за мама? Една голяма, хубава усмивка? Една хубава, голяма усмивка и да видя всички зъбчета. Мама обича това. Какво ще кажеш, Ники-рики?

Но една усмивка на нощ беше всичко, което тя получаваше. И затова, когато очите на Ники започнаха да се затварят, тя го сложи по корем и известно време масажира гърба му. После се изправи с облежани върху преградата на кошарката лакти и се усмихна през сълзи.

Той изглеждаше толкова нормален. В нощ като тази, когато спеше, когато крайниците, му бяха отпуснати и обвитото му с пелени задниче беше леко повдигнато, а ръцете му с разтворени длани лежаха от двете му страни и къдриците прегръщаха главата му, тя можеше да повярва, че той е като всяко друго тригодишно дете. Беше готова да повярва, че той има приятни сънища и че ще се събуди призори, че ще се разскача и че ще вдигне шум и прояви желание да избяга от кошарката си.

Защо лъжеше самата себе си? Без съмнение, тя се лъжеше и това нямаше нищо общо с трезвата преценка. Имаше общо с надеждите и мечтите и с факта, че беше отчаяна. През деветдесет и девет на сто от

времето тя беше реалист; в единия процент си позволяваше да мечтае. Само нощем. Само когато беше сама.

Дерек Макгил се чувстваше много самотен тази нощ. О, той беше самотен всяка нощ, но сега беше по-лошо и тя беше виновна.

Дотогава той успяваше да се владее. Беше се научил да забавя мислите си и да ги стеснява. Затворът беше много тясно място за свободното движение на разума; човек можеше да полудее, ако не се приспособи. И така, Дерек се беше приспособил. В онези празни часове — толкова много празни часове — той насочваше мислите си върху престъплението, което беше извършил, процеса, работата, която беше имал, когато го арестуваха, и връзката между трите. Четеше вестниците всеки ден, беше решил, че това е по принуждение.

Не мислеше за излизанията с кола до Нордуудз, както правеше всяко лято. Не мислеше, че трябва да закрепи лодката върху покрива сааба^[1] си, преди да тръгне на север от Манхатън, и за това, че ще гребе по Мохоок, както правеше, когато намереше, макар и само един свободен ден. Не мислеше за филе миньон, водни легла или дрехи, изпрани е омокотител. В мислите му нямаше нищо топло или меко, или нежно.

Сабрина го принуждаваше да изпълва мислите си с топлина и нежност.

Килята му беше мрачна. Разпилени снопове светлина проникваха между решетките. Те не бяха достатъчни, за да го поддържат буден, ако имаше намерение да спи, но тъй като беше станал, бяха достатъчни, за да осветят нещата около него и да му напомнят къде се намира. Не че би могъл да забрави, даже ако беше спял. Нощната тишина се нарушаваше от хъркане, понякога се чуваше някой да говори насън, от движенията на страдащите от безсъние, от стъпките на тъмничарите, които извършвах проверки. Преди затварянето му имаше много нощи, когато заспиваше над компютъра в офиса или вкъщи на канапето при включен телевизор, но никога предаване по радиото или късен филм не бяха звучали по този начин. Звуците и миризмата на затвора не можеха да се сравнят с нищо. Тук човечеството беше представено в най-лошия възможен вид.

Дерек искаше да знае защо беше дошла. Беше я питал много, много пъти, а тя не даваше задоволителен отговор, докато накрая не изтърси нещо за някаква нужда от разбиране и топлина. Разбиране и топлина от него? Щеше да е смешно, ако не беше толкова тъжно.

Беше й казал, и го мислеше, че е наивна. Това беше особено вярно, ако тя считаше, че той има нещо, което да предложи. Тя нямаше представа какъв ад беше животът му. Досада. Изолираност. Прахосани дни, един след друг. Отчаяние. Недоверие. Неспирната битка срещу един вътрешен бяс, който би го изял жив съвсем лесно, ако той не му отклоняваше вниманието с грижливо изработени планове за отмъщение.

Искаше да знае защо беше дошла, защото не можеше да се освободи от картината, която тя беше оставила в съзнанието му. Тази картина му причиняваше нова и особен вид болка. И той ненавиждаше това.

Никога не беше имал претенциите, че е монах. На тринадесетгодишна възраст, скоро след като беше навлязъл в пубертета, доста страшно му се случи да налети в ръцете на най-стръвното седемнадесетгодишно парче в махалата и след това никога не отправи поглед назад. До двадесетгодишната си възраст той беше истинско сексуално страшилище. Когато стана на тридесет, вече беше по-придирчив и внимателен, а когато стана на тридесет и пет, беше имал няколко по-продължителни връзки. Изминалите няколко години бяха умерени по негов собствен избор: сексът заради самия секс не го привличаше, а и той беше прекалено много увлечен от работата си и ограничаваше емоционалното изразходване, което беше от значение.

В този смисъл и само в този смисъл затварянето му беше поносимо. Не беше оставил след себе си дадена конкретна жена. Отдавна бяха минали годините, когато беше виждал в своя полов нагон фактор, който определяше мястото му между другите хора. Не беше загубил кой знае колко по отношение на секса от това, че беше в затвора. Не беше педант или позьор, не завиждаше на тези, приглушени стонове, които говореха за самозадоволяване в нощта. Нито на тези, които намираха готови за услуги партньори, въпреки че не му беше трудно да отклони поканите, които сам получаваше. Все пак презираше тези, които улавяха невинни в изолирани места и предизвикваха викове от болка и унижение. Ако не бяха изключително

острите му рефлексии, левият му прав удар и силата, породена от отвращението, той самият щеше да бъде една от тези жертви.

Силата, породена от отвращението? Тя беше породена и от страх, но даже в по-голяма степен от гняв и отчаяние, и безсилие. Една нощ преди малко повече от година в друг град, в друг затвор, той изпита необходимост от отдушник за гнева си. Нямаше нищо сексуално в начина, по който той натупа тези, които го бяха нападнали. Това му донесе десет дни карцер, белег, който щеше да носи цял живот, и репутация, която нямаше да се изличи, докато трае затворничеството му.

Не, нямаше нищо сексуално в мислите му тази нощ или която и да е друга нощ. Досега. Сабрина Стоун го докосна. Беше го направила първия път, когато бяха заедно, когато беше видял в нея олицетворение на невинността, и беше го направила днес. Тя го докосна, затопли, накара го да почувства болка.

С ръце под главата, той гледаше съсредоточено не много ясните пукнатини на тавана. Както при известния тест, те придобиваха очертания, изобразяваха нежно тяло в голям пуловер и дълга пола с изящен колан и вносни — обувки. Имаше и още нещо. В пукнатините той виждаше нейната коса. Тя я носеше донякъде в прическа паж, с вътрешно руло — донякъде, защото беше разрошена от вятъра, от яката на палтото ѝ, може би даже от пръстите ѝ. И като че ли това не я смущаваше, защото нито за момент не се опита да укроти русите размирици. Имаше и още нещо. Той виждаше грациозността на шията ѝ, изяществото на китките ѝ, приятния наклон на гърдите ѝ под пуловера, който би трябвало да скрие всичко, но не скриваше. И жасминовия парфюм. Не, не парфюм. Това беше много леко, много деликатно. Може би шампоан. Или крем.

Той притисна очите си и пое на няколко пъти дълбоко и с известно усилие дъх. Помисли си за онази тъжна имитация на хамбургер на вечеря, за тъмничаря, когото беше видял да рита един от затворниците за това, че не беше станал от нара си сутринта поради единствената причина, че имаше остър апандисит, за последния и най-глупав опит за бягство на Лудия Луи. С времето подутостта между краката му спадна. Едва тогава той отвори очи. Пукнатините на тавана отново бяха пукнатини на тавана. Но, по дяволите, той все още усещаше миризмата ѝ.

Тя беше цялата стил и класа. Всичко в нея — дрехи, накити, грим, беше само загатнато и съвсем очевидно от най-добро качество. Беше абсурдно да се прави сравнение между нея и другите посетители в тази зала.

Не трябваше да идва. Тук не ѝ беше мястото. Но, Боже, тя изглеждаше чудесно! Уморена, може би, и напрегната, но той беше виждал всичко това и преди. Тя все още беше прекрасна и се измъчваше по нея, както не се беше измъчвал по жена от много, много месеци, което беше абсурдно. Тази жена беше табу.

Точка първа, тя имаше проблеми. Имаше дете, което изискваше от нея всичката ѝ любов и внимание. Имаше и мъж — не просто мъж, но такъв, който се радваше на огромен престиж ѝ сила. Дерек не знаеше откъде тя намира сили да поддържа това особено съжителство, когато грижите ѝ за сина ѝ приключваха, но това не трябваше да го засяга.

Номер две, той имаше проблеми. Той беше човек, застанал пред кръстопътя на живота и оглеждащ последователно различните безрадостни пътеки. Беше в затвора, закотвен най-малко за още девет месеца и при това съдбата му в голяма степен зависеше от настроението на хората, които определят точния срок на присъдата. Той беше човек с талант без място за приложение, ако мрачните предсказания на пълномощника му се окажеха верни. Беше доказан неудачник.

Господи, как се беше сражавал това да не бъде така. Беше напуснал дома си на осемнадесет години, в деня, когато завърши гимназия, и беше решен да се отдалечи максимално от миналото си. Беше постъпил на служба във флота, отби номера във Виетнам и напълно загуби всичките си илюзии. Но беше положил големи усилия да протестира срещу убиването и осакатяването на невинни хора. Ако целта му беше да се отдалечи колкото може повече от корена си, това означаваше, че го очаква дълъг път и че няма време за губене.

Записа се в колеж, получи степен по политическите науки, а след това още една по журналистика. Много преди да завърши, той вече предаваше среднощните новини от една местна радиостанция. Оттам нататък продължи да се издига. Прехвърляше се от град на град, което беше прекрасно, защото обичаше пътуванията и приключенията, но

още по-важно, всяко придвижване означаваше работа, а тя беше още едно стъпало нагоре по стълбата.

На тридесет и пет години беше избран като един от тримата главни кореспонденти в „Аутсайд Инсайт“. Това беше преди четири години. Чувството за триумф, което го овладя тогава, беше невероятно. Беше успял. Беше нанесъл големия удар по забележителен начин. Честен начин. Законен, уважаван начин.

Това беше едно от нещата, които сега му причиняваха най-голяма болка — това е било проклето пилеене на време и усилия. Беше се скъсал от работа през всичките тези години. Непрекъснато го повишаваха. Беше си плащал данъците навреме и до стотинка. Беше такъв глупак, че върна десетте долара, които в супермаркета по погрешка му бяха дали в повече.

От гледище на закона всичко при него беше перфектно и въпреки това свърши зле. Сега се намираше там, откъдето беше започнал не, по-лошо, защото сега преди всичко друго той носеше петното на позора.

Защо, по дяволите, искаше Сабрина Стоун да се занимава с него? Топлина и разбиране, бяха думите ѝ. Очевидно мъжът ѝ не ѝ ги предлагаше, но Дерек можеше да се досети за това преди месеци. След оня ден на нейната тераса той беше изучил всички съобщения, беше разглеждал подробно всяка снимка на Никълъс Стоун. В някои от тях беше включена и Сабрина и във всичките Никълъс се намираше на една крачка пред нея с лице, обърнато към обектива, и поглед, който оглеждаше целия свят.

И така, Сабрина беше в нужда. Но тя беше красива и интелигентна. Беше богата. Тя беше Обществото. Ако се нуждаеше от топлина, без съмнение можеше да я намери в десетки желаещи и подходящи ръце. Не ѝ беше необходимо да ходи много далече.

Което го върна към първия въпрос. Защо, по дяволите, беше дошла?

Някой я беше изпратил да го подлуди. Това беше всичко. Това беше психологическо мъчение, просто и ясно.

Изпълнен с досада и отчаяние, той се обърна върху едната си страна. Нарът изскърца. Дочу далечния звук от стъпките на тъмничарите и машинално започна да брои. Пет крачки, стоп, поглеждане. Пет крачки, стоп, поглеждане. Стъпките се чуваха все по-

наблизо ѝ по-шумно. Той беше напълно подготвен, когато лъч светлина претършува килията му, после мина по лицето му, после изчезна.

Лежеше кротко и се вслушваше в стъпките, които постепенно заглъхваха. Вдишваше, издишваше, броеше ударите на сърцето си. Затвори очи и се опита да си представи нищото. Концентрира мислите си върху нищото. Опита се да застави ума си да обхване нищото. Това обикновено помагаше, но не и сега.

Тя все още присъстваше.

Той се изправи рязко, седна на ръба на нара и започна да движи пръстите си, като ту ги разтваряше, ту ги свиваше в юмрук. Искаше да докосне — чанта, дреха, кожа — женска кожа, кожата на Сабрина. Тъй като не можеше, той прокара нервно всичките си пръсти през косата си и тихо изруга. Не беше мислил, че затворът може да стане по-лош, но днес това се случи. Никога не го беше напускало чувството за интелектуалната стагнация и емоционалното вегетиране. Но едва сега осъзна, че беше лишен от възможността да се изяви като мъж.

Той скочи енергично и започна да се разхожда. Отиде до решетките, обхвана ги с пръсти и постоя така една минута, обърна се, отиде до задната стена на килията, обърна се и тръгна отново напред.

Сабрина беше казала истината за причината на посещението си. Той знаеше това дълбоко в себе си, знаеше го с една увереност, която растеше с всяка измината крачка. Тя търсеше утеха. Нямаше съмнение.

Това му говореше нещо. Тя също го беше почувствала — хармонията на първия им ден. Тя реагираше посвоему на това чувство, макар че той просто не знаеше до каква степен тя беше наясно със себе си. Той безспорно знаеше, че всяко едно от основанията му да избяга от нея продължаваха да действат.

И въпреки всичко той я желаше.

И това беше причината да се чувства толкова сам.

И да не може да ѝ разреши да дойде пак.

Две седмици по-късно се случи нещо, което можеше да му струва живота. Действайки импулсивно, той наруши едно от основните правила на изкуството за оцеляване в затвора. Опита се да разтърве двама затворници. Инцидентът беше в банята. Нямаше дреха, която да притъпи удара, когато към врата му полетя бръснач. Един сантиметър не стигна, за да му бъде разсечен гръклянът.

Зашиха кожата и преди настъпването на вечерта той беше обратно в килията си, но през по-голямата част от нощта остана буден от пулсирането на раната. На следващата сутрин написа кратка бележка, запечата я в един плик, и я пусна в затворническата пощенска кутия.

[1] Марка шведски автомобили. — Б.пр. ↑

3.

Сабрина се измъчваше от адската горещина. Вече трети ден беше болна от грип и нямаше признаци на подобрене. Когато се изправяше, чувстваше замайване. Не можеше да задържа за по-дълго храна в себе си. Беше ѝ много горещо. Или много студено.

Опитваше се да се грижи за Ники, но без успех. Успяваше да се държи на краката си, доколкото да смени пелените му, след това се свличаше заедно с него в леглото. Той плачеше. През това време тя събираше сили. Предприемаше нов опит, този път да го нахрани, но всичко свършваше с влизане в банята и нови опити да повърне. Той плачеше. Тя трябваше отново да събира малкото си останали сили.

Госпожа Хоскинз не беше общителна. Тя си вършеше работата безшумно, което беше характерно за нея. Сабрина нямаше нищо против това, още откакто се беше омъжила за Ник и заедно с това получила като наследство госпожа Хоскинз. Икономката знаеше какво има да върши в къщата и го вършеше. За съжаление, тя не правеше нищо повече. Сабрина се съобразяваше с проблемите ѝ с кръста, но имаше случаи, скоро след като се разболя от грип, когато се чудеше как е възможно тази жена нито веднъж да не се заеме да помогне, след като беше толкова явно, че Сабрина изнемогва.

Сабрина не можеше да помоли. Не можеше и да командва — това не беше в природата ѝ. И макар че гордостта ѝ беше наранена, все пак имаше някаква утеха — не доставяше на госпожа Хоскинз удоволствието да чуе как я молят.

Единственото нещо, което ѝ даде сила да изкара първия ден, беше убеждението, че ще ѝ бъде по-добре през следващия. Но следващият е нищо не беше по-хубав. Даже Никълъс се съгласи, наистина много неохотно, че ѝ е необходима помощ. Така те наеха помощничка за през деня ѝ въпреки че тази жена, Дорийн, беше мудна, все пак беше много приятна.

Това беше повече, отколкото Сабрина можеше да каже за мъжа си. Можеха да се забравят малките трогателни жестове на внимание от негова страна, с които искаше да я накара да се почувства по-добре —

цветята, които понякога ѝ носеше, чашата чай, ръката върху рамото ѝ. Тя можеше да преживее и без тези неща. Но твърдо вярваше, че Никълъс би могъл да си вземе един свободен ден от работа и да обърне внимание на сина си. За такова нещо той не се сещаше или ако се сещаше, му се струваше, че такава задача е под достойнството му. Или това, или се страхуваше: особеностите на Ники бяха достатъчни да поставят на изпитание нервите дори на един светец, а Никълъс не беше светец.

Едва ли беше и човек, когато на четвъртата вечер влезе в спалнята, седна намусен в покритото с кретон кресло, за да развърже обувките си и започна да се оплаква:

— Вечерята не е готова. Кой може да повярва на такова нещо? Трябва да играя хандбал след един час, а вечерята не е готова! Госпожа Хоскинз казва, че Дорийн непрекъснато обсебва кухнята.

— Тя храни Ники — прозвуча тихият отговор на Сабрина. Лицето ѝ беше наполовина заровено във възглавницата. Нямаше сила да се помръдне.

Той захвърли едната си обувка по посока на кабинета.

— Когато ти храниш Ники, аз имам вечеря навреме.

— Успявам да се справя.

— Не мога да разбера какъв е проблемът. Как може вечерята за тригодишно дете да изисква такива усилия? — втората обувка последва първата. Той се изправи и разхлаби колана на панталоните си.

Сабрина притисна по-силно одеялото към корема си. Това ѝ подейства добре.

— Всичко трябва да се прецежда. Това не му харесва.

— Тогава не прецеждай нищо.

— Ще се задави.

— Ако е гладен, ще яде.

Тя не си даде труд да възрази. Това като че ли го подтикна да продължи:

— Ако не се търкаляше в леглото, това нямаше да се случи. Колко време, според плановете ти, трябва да бъдеш болна?

Тя се загледа в него, неспособна да повярва на ушите си.

— И други хора се разболяват от грип — продължи той. — Болни са един ден, може би два, след това се възстановяват. Но не и ти.

Вече станаха четири дена. Приятна ли ти е ваканцията?

Тя успя да изговори със слаб глас:

— Нещо не си в ред.

— Нищо ми няма. Изглежда, че ти не си. Допускам, че твоят грип е психосоматичен, Сабрина. Замисляла ли си се върху тази възможност?

— Моля те, Ник...

— Говоря сериозно — нацупи се той. Стоеше прав, по бельо, с отпуснати ръце. — Ясно е, че Ники е проблем за теб. От самото начало ти е трудно с него. Какъв по-добър начин може да има да получиш време, за себе си от това, да се разболееш?

Сабрина продължаваше да го гледа втренчено. В някакво ъгълче на съзнанието си тя знаеше, че Никълъс е привлекателен мъж. Той беше среден на ръст и с приятно телосложение. В чертите му имаше аристократизъм и това беше съвсем логично, след като в родословното му дърво фигурираха две маркизи и един дук. Кожата му имаше лек тен и говореше за добро здраве. Даже с повече сиво, отколкото кафяво в косата си, той изглеждаше по-млад от своите четиридесет и три години. И се държеше добре. Самоуверено. Арогантно. Даже когато беше по бельо.

Но всичко това беше някъде в някакво ъгълче на съзнанието ѝ. В този момент и в много още други моменти, за които тя предпочиташе да не си спомня, Сабрина беше на мнение, че е агресивен.

— Мога да ти гарантирам, Никълъс, че съм болна не защото съм го искала. Аз лежа тук и се чувствам виновна за всичко, което трябва да правя, но не мога. Дорийн е винаги пълна с много въпроси, а Ники напоследък е станал много раздразнителен. Това не може да се нарече ваканция. И да, ти си прав, Ники е проблем от самото начало. Той е жестоко наказан с много дефекти.

— Това са глупости.

— Къде си бил, Ник? Нищо ли не си чул от това, което казват докторите?

— Те казаха, че развитието му е забавено. Той просто е бавен. Това е всичко. Когато му дойде времето, ще навакса.

— Докторите не казват това.

— Те не знаят какво да кажат.

— А ти знаеш?

— Да. На детето му е необходимо време и дисциплина. И трябва да бъде с други деца. Ти го изолираш, Сабрина. Той трябва да бъде в група. Необходимо му е да бъде с нормални деца на неговата възраст. Ако види какво правят те...

— Боже мой, Ник! — кресна Сабрина. Дълбоко в себе си тя почувства тънка болка, породена от отчаяние. В изблик на гневна енергия се надигна. — Ники е на три години и почти не може да държи главата си изправена. Не може да сяда. Не може да пълзи. Не може да държи нищо в ръцете си, нито да се храни сам, нито да говори. Какво, по дяволите, ще прави той в някаква група? — тя трепереше цялата, но не можеше да спре да говори. — Какво, по дяволите, ще прави тази група с него? Децата може да проявят жестокост, Ник! Невинаги е така, но може да се случи. Няма да си този, който ще страда, когато те го наобиколят и започнат да го сочат с пръст и да му се хият. Може и да го замерват. Това би било...

— Стига вече!

— Не стига! Погледни фактите, Ник.

— Ставаш истерична.

Тя беше на колене в леглото, като леко се олюляваше, но не сваляше погледа си от мъжа си.

— Истерична? Аз? Каква причина бих могла да имам за истерия? Прекарала съм само три години в непрекъснат ад в опит да изляза на глава с едно дете, което е в много тежко положение...

— Сабрина.

— И не съм имала никаква помощ от теб, Ник! Много си зает, за да помогнеш във всекидневните ми грижи. Противопоставяш се, когато искам да се обърна към нов лекар или да опитам по-различна тренировъчна програма. Съпротивляваш се срещу мен на всяка крачка. Отричаш, че съществува проблем. Но той съществува. А и ще ти кажа още нещо. Може би причината, поради която не мога да превъзмогна този грип, е, защото съм смазана от опитите да се преборя с реалността, в която се намира Ники, и тази, в която се намираш ти, и тази, в която се намирам аз, ако аз изобщо по някакъв начин продължавам да съществувам. Понякога се замислям за това. Бях писателка, когато се ожених за теб. Какво съм сега?

— Майка! — излая Никълъс. Той си навличаше дрехите с най-голяма бързина. — Тъкмо това искаше да бъдеш. Защо се оплакваш?

— Защото Ники не е просто дете като дете!

— Не можеш да имаш деца по поръчка, Сабрина. Не можеш да избираш качествата му и да очакваш, че всичките ти желания ще се сбъднат. Затова Ники е под голямо напрежение. Затова недоволства...

— Той почти непрекъснато е живо нещастие! Много го обичам, но има случаи, когато не мога да го понасям. Той има нужда от помощ. Аз имам нужда от помощ. Положението му се влошава и ще продължава да се влошава. Единствената промяна е, че става по-голям. Това е всичко, Ник. Просто по-голям.

Никълъс се отпусна отново в креслото, като този път си обуваше маратонките.

— Господи, ти си кучка...

— Аз съм реалист. Не мога да се справя с това, Ник. Не издържам на непрестанното напрежение и тревога. Не мога да поема физическото напрежение, ден след ден, не искам това.

— Заминавам — обяви той хладно, отправяйки се към вратата. — Ще се върна към единадесет.

— Можеш да си затваряш очите, Ник, но бедата няма да изчезне. Трябва да предприемем нещо. Ти имаш своя живот, но моят се разкапва. От нашия брак не е останало нищо. Едва ли изобщо се виждаме, а когато това става, се караме. Аз нямам кариера, не се виждам с никого. Всяка частица от силите ми е посветена на Ники и от това няма никаква полза. Мога да го обичам до смърт, но от това той няма да стане по-нормален. Само въпрос на време е това, че ще трябва да помислим дали да не го изпратим в заведение...

Вратата на спалнята се затръшна и заглуши противната дума. Сабрина продължи да стои приклепнала в леглото. Дишаше учестено. Над горната ѝ устна бяха изплували капки пот, нощницата ѝ беше мокра. Една минута по-късно тя неуверено стана от леглото и отиде в банята, тъкмо навреме, за да се освободи от чая и бисквитите, които беше погълнала толкова предпазливо преди един час. След това, като ѝ беше все едно дали това е най-умното нещо, което може да направи, пусна душа. Сви се в един ъгъл, плъзна се надолу, докато вече седеше с колене, притиснати към гърдите, и се остави да бъде обляна от приятно топлата струя.

След душа тя не беше в състояние да стигне обратно до леглото достатъчно бързо. Издърпа одеялата до шията си, защото, въпреки че

кожата ѝ гореше, я беше обхванал силен студ. Чувстваше болка в крайниците. Имаше студ във вътрешностите ѝ. Почувства се нещастна, но колкото повече се концентрираше върху нещастията си, толкова по-малко ѝ се налагаше да мисли за скарването с Ник. И затова тя предпочете да мисли за нещастията си.

Мина време и я обхванаха други мисли, а когато спря да трепери толкова силно, измъкна изпод завивката едната си ръка и я протегна към книгата, която беше оставила на нощното шкафче. Отвори между двеста и девета и двеста и десета страница, разтвори белия плик, който беше мушнала там, а след това избути книгата настрана.

Известно време тя само лежеше, мушната под няколкото одеяла и загледана в плика. Погледът на един страничен човек не би открил нищо особено в него, но Сабрина не беше страничен човек. Тя забеляза, че на плика нямаше адрес на подателя и помисли, че това не е случайно. Вместо пощенска марка имаше печат, което според нея беше по силата на някакъв правилник, а пощенското клеймо с отбелязано „Паркързвил, МА“ беше с дата отпреди три седмици, от което личеше колко време беше отминало, откакто тя го беше получила.

Може би за стотен път тя извади от плика едно листче, разгъна то и прочете краткото послание.

„Четвъртъците са отлични.

Д.“

Затвори очи и притисна писмото с плика към гърдите си.

На следващия ден тя се чувстваше по-добре. Дорийн щеше да остане още един ден и затова си подремна. Окъпа се, без да бърза и подремна още малко. Чувстваше се по-спокойна от обикновено, когато късно следобед телефонира майка ѝ.

Сабрина никога не успя да разбере дали свръх земността на майка ѝ предшества професията ѝ, или обратното. Аманда Монроу приличаше на героиня от някоя от собствените ѝ книги. Дребна, почти безплътна, тя приличаше на малък дух, достигнал своите петдесет и няколко години, с много малко от обичайните признаци на износване и умора от живота. Кожата ѝ беше гладка и напомняше порцелан. Косата

й беше дълга и руса. Походката и беше плавна, в говора й се съдържаше лиричност. А когато се усмихваше, искреше.

Имаше нещо ефирно в нея, което караше хората да спират, да я поглеждат, след това още веднъж, а после да я приближават с голяма предпазливост, за, да не би да я наранят по някакъв начин. В това наистина имаше известна ирония, защото тази жена беше силна. Създаваше се впечатлението, че би могла да се разтроши и да се примеси с вятъра, но в действителност тя имаше железен организъм и стоманена воля. Похватите и бяха нежни, но природата и беше на човек, който упражнява власт. Тя беше като хореограф за хората около нея; те танцуваха по нейната музика.

След всеки пет години и приблизително десет книги тя създаваше нова галактика за изследване. Това се харесваше много на почитателите й. Но не и на семейството й. Мъжът й, който едва ли беше по-малко ексцентричен и имаше на всичко отгоре самолюбие не по-малко по големина от Тексас, беше решил много отдавна, че по никакъв начин старият Запад не трябваше да се свива под сянката на луните на Веспатия. Той беше прехвърлил с галантен жест просторната къща в Сан Франциско на жена си, беше купил ранчо в Невада и се премести в него с всичките си партакеша. Периодично се връщаше, също както един ловец се връща при жена си, но беше ясно, че нямаше никакво желание да изтърсва праха от обувките си.

Сабрина беше израснала сновяща напред-назад като совалка между къщите на родителите си и по онова време не се бе замисляла върху това обстоятелство. Аманда и Гебхарт се обичаха. Когато се случваше да са заедно, те открито и честно демонстрираха нежността си един към друг. Просто не можеха да живеят непрекъснато съвместно или поне така бяха обяснили на Сабрина, когато тя започна да се чуди и да пита. Известно време тя приемаше това. Но в последните години се появили съмнения. Виждаше родителите си като самотни хора, хора, раздвоени между творчески и емоционални потребности. Всеки един от двамата беше постигнал успех, но на достойна цена.

По тази причина Сабрина вече не се сърдеше на родителите си за странното възпитание, което беше получила. И по тази причина тя винаги се опитваше да посреща телефонните обаждания на майка си с усмивка, която можеше да се чуе.

— Здравей, мамо. Как я караш?

Аманда отговори с кадифените тонове, които ѝ подхождаха много добре.

— Най-чудните неща току-що се случиха, мила. Глендайн избяга от последния от ууфтигите. Сега тя се движи към Дженъри Фийлдз и ако не попадне на някоя глуксидна мина, ще бъде свободна. Той я чака в Конрел, скъпа. Защо чака в Конрел!

— Това е прекрасно, мамо! Предполагам, че Конрел не е разрушен от джаспардите.

— Има малки разрушения — отбеляза с известно безгрижие Аманда, — но няма нищо, което да не може да бъде поправено за един следобед. Тяхната технология е невероятна, скъпа. Няколко молекулярни трансфери и нещата са в идеално състояние — тя въздъхна. — Ако можехме да имаме само половината от техните знания...

Сабрина прехапа устната си. Когато беше сигурна, че гласът ѝ няма да издаде неуважение, тя попита:

— Това ли е краят на поредицата за Дюсалон?

— Не, не. Има още две книжки. Още не съм решила каква да бъде съдбата на Куист и Фравилон.

— М-м. Да. Бях забравила.

— Историята на Куист е следващата. Смятам да започна в края на седмицата и освен ако баща ти не ми отвлече вниманието с някоя изненадваща визита, ще мога да я завърша до рождения си ден. Наистина много ми се иска да бъде така. Джей Бий ще дойде с момичетата. Много му е неприятно, когато говоря за Дюсалон.

— Но той винаги говори за това, което пише, каквото и да е то.

— Но това е различно. Неговите истории с ужаси представляват собствената му идентичност. Той се крие зад тях. Само да можеше да намери жена, която да се погрижи за него както трябва. Джени и той излязоха неподходящи.

— Тя го обичаше известно време.

— Никога не съм знаела със сигурност дали е обичала него или хонорарите му.

Сабрина въздъхна.

— Ще са необходими бая тежки хонорари, за да се задържи една жена при Джей Бий.

— Той получава бая тежки хонорари. Сабрина, пък и не е толкова лош.

— Не е?

Аманда мълча доста дълго, преди да отстъпи.

— Е, лесен е за гледане. И като казвам това, се сещам, как е великолепият Ники?

— Великолепен.

— Как се държи?

— Отвратително.

— Мина ми през ум, че вероятно се консултирате с Хоуърд Фрейзиър. Ако говорим за специалисти, той е най-добрият. Помогна ли ви?

— Не особено.

— Гласът ти е уморен.

— Така е. Уморена съм, мамо.

— Не спеше ли, когато ти звъних?

— О, да. Искам да кажа, от няколко дни имам грип и той ме омаломощи, но не е само това. Аз съм като върху огън.

— Какво искаш да кажеш?

— Ники доста ме съсипва.

— Син ти е.

— И го обичам, обичам го много, но това не е справедливо.

— Животът невинаги е справедлив. Каква ти е алтернативата?

— Частна болница — каза Сабрина, като умишлено избегна думата заведение. Веднъж я беше употребила пред майка ей. Ефектът не беше добър. — Има едно място във Върмонт, където ходих...

— Недей, Сабрина. Той ще се оправи. Дай му време.

— Същото казва и Ник, но нищо не излиза. Ники има сериозни проблеми.

— Той е специален случай.

— Той е инвалид.

— Да, но решение ли е да бъде даден някъде?

Стомахът на Сабрина се сви.

— Изразяваш се, така, сякаш става дума за куче. Аз не го давам някъде. Само търся място, където хората имат необходимата квалификация, за да се занимават с проблеми като неговите.

— Ти можеш да се справиш с тези проблеми. Запозната си с тренировъчните програми. Можеш да научиш нещо повече.

— Но емоционалната цена...

— Ники е твой син. На него му е нужно да бъде с теб.

— Не мога да се справя с това мамо. Ако знаех, че нещата, ще се подобрят до следващата година или малко по-късно, бих могла да почакам. Но нищо няма да се подобри нито след пет, нито след десет или двадесет години. Ние ще бъдем непрекъснато натоварени с попечителски грижи, докато е жив.

— Това ли казват лекарите?

— Да.

— О, мила...

— Знам. Има случаи, когато съм толкова обърквана с всекидневния ужас, че не забелязвам по-голямата трагедия. Има други случаи, когато цялата картина е кристално ясна и това ме изяжда жива.

— Трагедията — реши Аманда — е, че Ники не е на Дюсалон. Там ще могат да направят нещо за него. Всъщност не би им се наложило да предприемат каквото и да е, защото щяха да уловят и отстранят проблема, преди да е роден, и ти би имала едно чудесно здраво момче.

— Той не е на Дюсалон и ние не знаем, че проблемът е генетичен. Той би могъл да е...

— Ако проблемът не е генетичен, те биха се справили и с това. Даже ууфтигите имат знания за реконструирането на клетките и отстраняването на мозъчните повреди. Защо докторите тук не могат да свършат тази работа?

Сабрина разбра, че майка ѝ се е нацупила и това предизвика тъжна усмивка на лицето ѝ.

— Защото това е реалност, мамо — усмивката ѝ бавно се стопи.

— Може би, би могла да намекнеш издалеко на докторите... Нали разбираш, да ги побутнеш в правилната посока?

— Не мога да направя това. Книгите ми са със защитени авторски права.

Това беше стандартният отговор, който Аманда даваше винаги, когато Сабрина се заяждаше с нея. Фактът беше, че Аманда беше дарила дюсалонианците с изключителните им медицински възможности след раждането на Ники. Ако Джей Бий Монроу се

криеше зад разказите си с ужаси, Аманда Монроу изразяваше желанията си чрез научна фантастика.

— А освен това — продължи Аманда, — земните доктори са прекалено затворени със себе си. Те никога не се вслушват в извънземните. Когато се опитах да внуша на съседа доктор, че трябва да кара жена си всяка вечер да пие от моята амброзия, той ме погледна така, сякаш съм луда. И това, след като ме попита защо имам вид на четиридесетгодишна, след като съм на път да навърша петдесет и шест. Ще дойдеш на моето парти, нали, Сабрина?

— О, мамо, не знам...

— Защо не? Не всеки, ден имам рожден ден. Ти не дойде за Деня на благодарността, нито за Коледа. Не съм те виждала от миналото лято, и то добре, че тогава бях прелетяла до Ню Йорк за партито на моя издател.

Как можеше Сабрина да обясни болката, която изпитваше при среща със семейството си, след като тя самата не разбираше напълно тази болка?... Не, не срещата й със семейството си, а срещата на семейството с Ники. Тя не се срамуваше заради него, поне така си мислеше. Но искаше да бъде добра майка, а Ники не се оправяше. Тя го обичаше. Обичаше родителите си. Следеше ги как го наблюдават и се чувстваше странно, виновна, може би разочарована.

Не й беше лесно в присъствието на Джей Бий. Той се вглеждаше в Ники и декларираше, че проблемът не е нищо друго, а един дух, който се е вмъкнал през косата му и е овладял самото дете, или нещо друго в не по-малка степен странно. Не й беше лесно и когато се виждаше с дъщерите на Джей Бий, които бяха на седем и на десет години, много приятни, приятелски настроени и умни. Бяха умствено съвсем здрави. Но не и синът й и от това я болеше.

Случи й се да се замисли дали не си съперничеше с брат си и това я озадачи, защото не й беше ясно защо би трябвало да го прави. Но тя имаше да мисли за толкова много неща и затова в отговор на въпроса на майка си просто каза:

— Пътуването с Ники е такава мъка...

— Но ние искаме да го видим. Искаме да видим и теб.

— Ник е много зает. Съмнявам се, че ще отдели време.

— Прекрасно — беше реакцията на Аманда. — Остави го вкъщи. Сабрина се засмя.

— Там ще се чувства неуютно.

— Винаги съм била с впечатлението, че Ник не е много по вкуса ми. И това е още от времето преди да се роди Ники. Все още ли е труден?

— Нищо му няма.

— Сега не приема ли Ники по-добре, отколкото преди?

— Продължава да отрича, че съществува някакъв проблем, ако това имаш предвид.

— Отделя ли му време?

— От време на време. Подхвърля го във въздуха, боричка се с него по малко — прави това-онова, за да може положението да изглежда нормално. Дъхът ми спира, когато главата на Ники се люшка, но най-лошото е, че Никълъс винаги успява да изтръгне от него някакъв звук. Звукът може да е версията на Ники за вик на уплаха — никога няма да разберем това, но това е звук.

— Никълъс въобще помага ли ти?

Сабрина наведе глава и разтърка кафявите линии между очите си. В момента майка ѝ не се намираше в далечния космос. Беше точно тук, цялата без остатък, и резюмираше най-лошото от ситуацията с няколко думи.

— Никълъс мисли, че аз съм паникьорка.

— Независимо от това, какво мисли за тебе, той трябва да има известно уважение към докторите, нали така?

Бяха изминали месеци, откакто Никълъс беше отишъл с нея на преглед.

— Той се влияе от фантазиите си.

— Като че ли той самият се нуждае от доктор.

Тя искаше съпружески съвет. Тя искаше нещо. Тя искаше да излее всичко, да каже на майка си за това, в каква развалина се беше превърнал бракът ѝ, но не можеше, просто не можеше. Беше подхождала толкова внимателно при избора си на съпруг и беше намерила човек, за когото мислеше, че е солиден и преуспяващ. От самото начало родителите ѝ имаха резерви относно Никълъс Стоун и по причини, подобни на тези, които майка ѝ току-що засегна — бяха го преценили като арогантен догматик до мозъка на костите си, което само по себе си не казваше чак толкова много, като се имаше предвид сектантската природа на Аманда и Гебхарт. И това положително не

беше случай, за който би могло да се каже, че са се оказали прави. Не консерватизмът на Ник беше разрушил брака, а самият живот. Беше се намесила съдбата. Когато нещата тръгнаха наопаки и трябваше да се вземе определено решение, тя и Никълъс не бяха добър тандем. Никой от двамата не беше в състояние да предложи онова, от което другият се нуждаеше. Те си обърнаха гръб. Те се сблъскаха.

— Никълъс ще се опомни навреме — опита се да подхвърли Сабрина. — Надявам се на това заради теб. Какво ще правиш, ако това не стане?

— Не знам — и с това тя почти призна, че този брак е може би обречен.

— О, мила...

— Ммм. Потискащо, нали?

— На всяка цена трябва да се измъкнеш. Защо не дойдеш за моето парти и не останеш няколко седмици?

— Но проблемът ще бъде с мен, независимо дали съм тук или там, а добрата страна на присъствието ми тук е, че има няколко квалифицирани хора, на които мога да се опра, когато повече не съм в състояние да издържам.

— На всяка цена трябва да се измъкнеш от Ники за няколко дни. Само колкото да си поемеш дъх. Ако можеше да постъпваш така от време на време, щеше да се справиш чудесно. Не би ти се наложило да мислиш за изпращане на детето в болница.

Късно през тази нощ и след това в различни часове през следващите няколко дни Сабрина вземаше белия плик от мястото му между страница двеста и девета и двеста и десета от книгата на нощното шкафче. Тя четеше и препрочиташе съдържанието му. Претегляше всички за и против отиване до Паркързвил, прехвърляше ги в ума си много, много пъти. После сгъваше отново листа, слагаше го много внимателно обратно в плика, връщаше плика на същото безопасно място в книгата и книгата на шкафчето.

Моора Кориел беше направена цялата от енергия. Тя се занимаваше с нещо като журналистика, но по всяко време беше заета с още много други неща. Познаваше големи успехи и жалки провали, но винаги оцеляваше по някакъв начин. Успяваше да отскочи назад.

Неомъжена и обикновено дебнещ плячка изстребител, тя беше ту ангел, ту дявол. Беше хитра. Беше лоялна. Появяваше се в светските новини на Таун енд кънтри не по-рядко от Сабрина. Разказваше вицове, които бяха повече от безцветни, а когато водеше разговор, си служеше свободно с нецензурни думи. Тъкмо тя трябваше на Сабрина.

От разговора на Сабрина с майка ѝ беше изминала една седмица. Шест дни си бяха отишли, откакто тя поднови грижите си за Ники. През това време физиономията на мъжа ѝ можеше да се зърне много рядко.

— А, Моора — каза Сабрина с висока въздишка малко след като салонният управител ги беше настанил на масата, — чудесно е, че не съм вкъщи. Чудесно е човек да бъде в ресторант. И е чудесно да бъде с теб. Не в този ред, разбира се.

— Разбира се — усмихна се Моора, кимвайки в знак на съгласие. — Но ти не можеш да ме измамиш. И аз зная точно в какво се състои атракцията. Когато остаряваме, ние се обръщаме към младостта си. Аз представлявам твоята младост.

Сабрина и Моора бяха приятелки в гимназията в Сан Франциско и не можеше да се посочи случай за по-невероятно приятелство. Различаваха се по външен вид, семейна среда, като личности и по аспирации, но се допълваха взаимно и продължаваха да се допълват, даже през годините в колежа, когато бяха дошли на изток — Сабрина в Колумбийския университет, Моора — в Нюйоркския. Сега връзката им се облагодетелстваше от обстоятелството, че имаше история.

— Ти представляваш напредналата ми възраст — поправи я Сабрина. — Толкова време измина, без да съм излизала за обяд, че имам чувството, че съм дете, което се прави на възрастна — с царствен вид, който си придаде по грациозен начин, тя сложи лактите си върху кадифените странични облегалки на стола си, погледна нагоре и наоколо и беше забелязана от сервитьора, който доставяше виното. След секунди той беше на масата им. — Бихме искали едно сухо Вувре, моля.

Сервитьорът кимна и се отдалечи.

— Кой ще плати сметката? — попита Моора.

— Аз.

— Отлично — тя се отпусна назад. — Празнуваме ли?

— Почиваме си.

— Оо, все така ли е лошо положението вкъщи?

Сабрина вдигна ръка.

— Шшт. Не днес.

— Какво искаш да кажеш — не днес?

— Не искам да мисля за вкъщи. Омръзна ми да чувам собствения си глас, докато хленча през цялото време. Не съм по-добра от Ники... Хм, не искам да говоря за това.

— Но това съм аз, Моора. Ако не можеш да излееш сърцето си пред мен, тогава пред кого?

Сабрина си придаде самоуверен вид.

— Днес не изливам. Край. Как е работата? Между другото, изглеждаш страхотно. Много ми харесва косата ти.

Моора разтърси огромната маса от дълги в стил на Тициан вълни, за да ги отстрани от лицето си.

— Реших да се пробвам като червенокоса.

— И как е?

— Не е лошо. Хмм, много добре всъщност — тя се захили, наведе се напред и сниши гласа си до нивото на тайнствен шепот, — страхотно е! Снощи попаднах на един юнак, който е направо невероятен. Искам да кажа, висок и мургав, страшно симпатичен, мълчалив, загадъчен и абсолютна мечта в леглото.

— Как се казва?

— Как се казва? — последва кратка напрегната пауза и след нея тя кокетно вдигна рамене.

Сабрина се загледа в нея с широко отворени очи.

— Шегуваш се.

Моора поклати глава.

— Как може да не му знаеш името?

— Това беше съществена част от цялата история — обясни тя възбудено. — Беше фантастична импровизация. Забелязахме се в асансьора на Парк лейн, продължавахме да се поглеждаме около три часа в ресторанта в присъствието на други хора, той беше на вратата, когато излизах, придружи ме около блока, до задната врата на хотела и до една стая на единадесетия етаж. Беше невероятно романтично.

— Било е безумие. Той би могъл да е престъпник. Или перверзен тип. Що се отнася до последното, би могъл да ти лепне нещо. Не се ли замисли за това?

— Защо трябва да мисля за това тук сега и да те занимавам с такова нещо? Ето защо нашето приятелство върви добре, Сабрина. Ти си рационална. аз съм импулсивна.

Сабрина реши, че формулировката беше много точна. Моора разчиташе на нейната практичност; тя разчиташе на дързостта на Моора. Не че свалянето на някого в асансьора беше развълнувало особено Сабрина...

— Можеш да бъдеш спокойна — продължи Моора. — Той беше отличен, наистина. Адвокат е в Хюстън.

— Женен?

Моора направи замислена физиономия и завъртя очи. Това означаваше: „Откъде да знам?“ Каза:

— Той твърди, че не е.

— Ти съобщи ли му името си?

— Защо, по дяволите, ми е потрябвало?

— За да може да се свърже отново с теб.

— Но това, да му дам името си, би било прекалено лесно. Умишлено споменах имената на някои от по-известните ми клиенти. Ако иска да ме намери, напълно достатъчно е да се обърне към някои от тях.

— Много умно.

— Може би. Но интересното в цялата работа е анонимността, неуловимостта, не разбираш ли?

Сабрина не разбираше нищо, защото беше от тези хора, на които им импонира всичко солидно, за разлика от Моора.

— Ще ти повярвам — каза тя с усмивка, насочена към сервитьора, който се беше върнал, за да донесе избраната бутилка. — Това изглежда много добре — бутилката беше отворена, виното дегустирано и одобрено, след като чашите им бяха напълнени, тя вдигна своята. — За свободата.

— За свободата? Това пък откъде дойде?

В същото време Сабрина си задаваше същия въпрос. Пред очите ѝ се изредиха образи — на затвори, единият на Пето авеню, а другият в Бъркшир. Тя се освободи от тях с леко, почти незабележимо разтърсване на главата си.

— Не знам. Просто така дойде. Виждаш ли какво ми причиняваш?

— Бих искала да мога да ти причиня нещо повече — каза Моора. Тя отпи от виното си и внимателно остави чашата си на масата. — Бих искала да мога да те накарам отново да пропишеш.

— Да не би да е изостанала работата ти? — подразни я Сабрина.

— Моята работа никога не изостава!

— Тогава не може да ти липсвам. С какво се занимаваш сега?

— Освен книгите? Малко музика, малко изкуство. И голямо количество чийзкейк.

Сабрина покри лицето си с ръка и простена.

— Не вярвам, Моора. Чийзкейк?

— Не такъв чийзкейк. Става дума за това, което се яде. Попаднах на едно момиче, което приготвя най-вкусния чийзкейк, който някога си опитвала... Най-различни видове и размери. Голяма работа?

— Толкова ли е обещаващо? — попита Сабрина, вече доволна от това, че вярата ѝ, поне донякъде, се беше възвърнала. Тя все още не знаеше какво да мисли за човека от Парк лейн, но поне умът на Моора беше зает с нещо странично.

— Толкова. Тя въртеше малък бизнес вън от къщата си, но я привлича възможността да се заеме с нещо по-голямо — искам да кажа много по-голямо, с фабрики и камиони и продукцията ѝ да се пласира в цялата страна — само че ѝ трябва финансова подкрепа и няма никаква идея откъде да я получи.

— И тук се намесваш ти.

— Точно така. И защо не? Бог ми е свидетел, че нямам какво толкова да загубя. Ако успея да помогна, ще получавам процент, и ако този чийзкейк се продава добре, ще бъде много хубаво.

— Но ще се продава ли наистина? — попита Сабрина внимателно, почти извинявайки се. — Това нещо беше известно време на мода, следователно не се залавяш с нещо съвършено ново и ще имаш конкуренцията на вече установени компании.

Моора се наведе напред, огледа се вляво и вдясно и прошепна:

— Как... те привлича идеята за... гъши яйца?

— Гъши яйца?

— Шшшт! Казвам ти нещо много поверително, Сабрина. Да, гъши яйца... Също като онова, което снася златната гъска... Само че направено от чийзкейк. Помисли си за възможностите на пазара. Американецът, който не е голям приятел на строгия режим, гледа

телевизия през нощта, поогладнява, отива при хладилника и протяга ръка към едно съкровище.

— А-а. Разбирам. Ммм, това е интересно.

Моора направи тъжна физиономия.

— Идеята не ти харесва.

— Харесва ми, просто това ме изненада. Някак си не бях подготвена за гъши яйца.

— Не се осмелявай да се смееш, Сабрина Стоун.

— Опитвам се да не се смея, Моора, наистина се опитвам.

— По дяволите, нямаше да се цапам с чийзкейк, ако ми беше дала да разпространявам някоя книга.

— Не съм единственият автор, когото представяш.

— Но си най-добрият. Винаги когато се видя с Норман Агуайър, той ме пита за теб. Продължава да продава преди всичко твоите работи — Сабрина беше написала биография на баба си по бащина линия, чиито подвизи в Тенеси през тридесетте години били легендарни. Книгата беше исторически вярна и съдържаше възгледи относно онези времена, които не се срещат често. — Училищата грабят тази книга, библиотеките я търсят, но ти знаеш това. Все още те очакват добри хонорари. Норм ще ти плати много за нова книга. И не ми казвай, че парите не са важни — каза тя, тъкмо когато Сабрина се готвеше да каже точно това, — защото не е задължително парите да бъдат двигателят. Би могла да го направиш заради интелектуалното стимулиране. Би могла да го направиш, защото си родена да бъдеш писателка. Би могла да го направиш напук на Джей Бий. Или би могла да го направиш за нещо толкова чисто и просто като личното удовлетворение. Какво ще кажеш по този въпрос?

Сабрина отпи още малко от виното си.

— Да не би да мислиш, че се състезавам с Джей Бий?

— Не исках да кажа, че... Знаем, че не си, но съм любопитна, защото не преди дълго време самата аз си мислих за това. Никога не съм забелязвала да съм се състезавала с него. Това винаги е било нещо по-общо, не толкова състезание със семейството ми, колкото установяване на самостоятелна идентичност.

— Това звучи горе-долу убедително. Но ти избягваш моя въпрос. Защо не искаш да пишеш?

— Няма време.

Моора се намръщи.

— Винаги има време, когато желанието е сериозно.

— Условията, в които живея, са смекчаващо вината обстоятелство.

— Да си чувала за такова нещо като наемане на гледачки?

— С Ники това не върви.

— Изглеждаш уморена, Сабрина. Трябва ти почивка.

Сабрина завъртя очите си.

— Говоря сериозно — продължи Моора. — Писането винаги ти е служило като отдушник. Защо да не го използваш сега, когато ти трябва най-много.

— Не искам да говоря за това — пропя Сабрина с мек тон.

— Но аз искам да пишеш!

Сабрина погледна приятелката си и въздъхна.

— О, Моора. Това не е само въпрос на време и пространство. Тук има психологически момент. Чувствам се емоционално съсухрена. Като изсъхнал кокал. Никакви творчески сокове не текат. Точно сега ще ми бъде много трудно да назова някаква тема, към която мога да излитам дори най-малък интерес.

Но имаше една тема. Тя се задържа в едно крайче на ума на Сабрина през цялото време, докато беше с Моора, и излезе на преден план по-късно същия ден, когато се опитваше безкрайно дълго да приучи Ники да протяга ръка към желания предмет.

Можеше да пише за Дерек. Съдбата му я интересуваше. Нещо неудържимо я привличаше към него. Погледнато повърхностно, положението, в което се намираше тя, и неговото се различаваха като деня от нощта. Под тази повърхност тя не беше дотам сигурна. Имаше нещо общо и то можеше да бъде изследвано.

Тя реши, че не можеше да се намери по-добро оправдание, за да го посети още веднъж.

4.

Когато Сабрина пристигна в Паркързвил, този път нямаше никакво бавене. Тъмничарите намериха името ѝ, тя беше претърсена веднага и придружена до залата за свиждане.

Отново пристигна преди Дерек. Отново мястото беше неприятно топло. Този път, вместо да седне, тя зачака до един от прозорците. Дебела ключалка го поддържаше затворен. Искаше ѝ се да има смелостта да попита дали би могла да отвори, за да влезе малко въздух, но си спомни какво ѝ беше казал Дерек за горещината. Тя налагаше покорство, едно желано качество според затворническата администрация.

Сабрина въобще не се чувстваше покорна или примирена. Във вените ѝ напираше адреналин и това беше така, откакто напусна Ню Йорк. Усещането беше упорито, беше някакъв ритъм, който крещеше: *Какво правиш, какво правиш, какво правиш?*

Не знам, не знам, не знам, беше единственият възможен отговор. Тя прехвърли широкото си палто, от едната ръка върху другата, разтърка с ръка тила си, след това прокара пръстите си като гребен нагоре през косата си, като даде възможност на гъстите жълти кичури да паднат както си искат. Мислите ѝ бяха спокойни, хладнокръвни и съсредоточени. Тя се чувстваше нервна и несигурна. С волево усилие насочи погледа си навън през прозореца.

Не ѝ беше напълно ясна необходимостта от решетки. Те говореха нещо, това беше всичко. Един затворник, ако успееше да се изплъзне от тъмничарите в залата и да се измъкне през прозореца, не би могъл да избяга никъде. Той би стигнал до един тесен корниз на тридесет фута над двора или каквото беше там долу.

Винаги си беше представяла двора на един затвор като нещо, приличащо на училищна площадка за игра — отдолу цимент, а наоколо телени огради — но това, което видя, не беше такова нещо, колкото открито място с пътеки, които вървяха като паяжина към различните сгради наоколо. Пътеките се очертаваха от трева и храсти,

въпреки че повечето от тях все още запазваха сивия, сух цвят на зимата. Беше едва първи април.

— Хубаво местенце — се чу сардонична забележка недалеч от рамото ѝ. За Сабрина не беше нужно да се оглежда, за да разбере, че гласът беше на Дерек. Тя се обърна, защото искаше да го види. Беше си го представяла много пъти през последните шест седмици и особено много през последните две. Той изглеждаше все така силен, тъмнокос и замислен, както го беше запомнила. Но добър. Странно добър. Несигурността, която я беше обхванала, започна да я напуска.

— Тъкмо си мислех — каза тя, — че след един месец зеленината отново ще живне. Затворниците ли се занимават с градинарската част?

— За поддържането на алеите се грижи определено звено.

— Сигурно възникват големи спорове кои да вземе тази работа. Да си навън положително е по-добре, отколкото да се занимаваш с подове или бани.

— Това е така и наистина има битки. Не че има голяма полза от свиванията. Нарядите за работа се определят от канцеларията. Можеш да съобщиш предпочитанието си, но обикновено ти казват, че си там, където трябва и когато трябва или, най-често, поемаш каква и да е работа. Или получаваш добра работа, или не, а ако не...

Вместо да завърши изречението, той повдигна рамене, след това, замълча, но беше казал много на един дъх. Тя възприе това като насърчителен знак ѝ попита, посочвайки с леко движение на главата към прозореца:

— Къде водят всички тези пътеки?

— Към огради.

— Между оградите?

— Има шест сгради.

— Не се ли наричат затворнически блокове?

— Не тук.

— Това означава ли, че по-малко приличат на затвор?

— Не по необходимост.

— Спалните общи ли са?

— В някои от сградите.

— В твоята?

Той поклати глава.

Насърчителният знак, който Сабрина беше видяла, беше само спомен. Тя се опита да разбере дали не беше казала нещо обидно. Въпросите ѝ бяха прости, породени от най-обикновено любопитство. Не беше се показала критична.

Тя си помисли дали не беше загубила навика да разговаря и тази възможност ѝ изглеждаше сама по себе си престъпление. Той беше приказвач по професия — по-точно задавач на въпроси, но беше имал какво да каже, и то в голямо количество в хода на интервютата си, и тя беше сигурна, че при планирането на репортажите беше казвал много повече. Той беше човек, който поддържаше инициативата.

Изправена до него, тя чувстваше не толкова топлината от тялото му, тъй като топлината на помещението се налагаше над всичко останало, а само размерите и физическото му присъствие. Той представляваше впечатляваща фигура. Косата му беше продухана от вятъра и изглеждаше предизвикателна почти в начина, по който падаше върху челото му. Същият този вятър беше нарисувал леко зачервени петна по бузите му. Лицето му беше строго и потъмняло и това му придаваше известна тайнственост. Гордост поддържаше раменете му изправени и те опъваха и правеха гладка ризата върху мускулестите издатини по гърдите му, поради което името и затворническият му номер изпъкваха дръзко напред. Носеше панталоните си провиснали и без колан, крачолите му изглеждаха безкрайно дълги.

С периферното си зрение тя забеляза, че белегът му беше загубил предишния си цвят, но тя беше заета с това да установи дали очите му бяха запазили онази малка топлинка, за която тя жадуваше. Гласът му не издаваше нищо, не беше свободен.

— Днес влизането тук беше по-лесно — спомена тя, като че ли между другото. — Никакъв сняг.

Той кимна.

— Забелязах, че на някои от дърветата отпред са направени нареди за вадене на сок.

— Сега е сезонът.

— Приготвя ли се много сироп в затвора?

— Колкото за палачинки за една сутрин.

Стори ѝ се, че забеляза нервен тик около устните му, но даже и да беше така, това не продължи дълго. Тя въздъхна и отправи поглед

към плочките навън.

— Струва ми се, че през пролетта пътеките могат да станат приятни.

— Могат, ако се пропуснат оградите, бодливата тел и вишките.

Тя вдигна рамене и се усмихна слабо.

— Не може всичко да е хубаво.

Дерек, който се държеше предпазливо и опипваше почвата внимателно от появяването си, беше като хипнотизиран от тази малка усмивка. Нещо повече, беше се изумил, когато я видя тук. И даже повече от това, беше се изумил от това, че все още искаше да я вижда тук.

Бяха минали шест седмици. След посещенията й миналия път, след като й бе изпратил бележката, я беше чакал. И чакал. И чакал. Даваше си сметка, че тя не можеше да разбере напълно колко бавно тече времето зад решетките, как мъчително се процеждаха минута след минута като гъста черна, лепкава течност, но не можеше да знае колко му трябваше присъствието й. Колкото и да беше нелогично, беснееше за това, че тя се бави и го държи в напрежение от толкова време. Роптаеше и срещу системата, която го задължаваше да седи и чака, докато тя избере времето за свиждане. Не му беше приятно да се чувства безпомощен, а опитът от шестнадесетте и половина месеца не му беше от полза.

Когато му съобщиха, че е дошла, той получи нов пристъп на тази ярост, която донякъде отслабна по време на отиването му до административната сграда. Той все още я чувстваше, но сега тя имаше конкуренция. Както и да беше виждал Сабрина в пукнатините на тавана на килията си нощем, сега тя беше повече тя.

— Получих бележката ти — каза. — Благодаря ти. След миналия път не можех да зная какви са мислите ти.

Дерек мислеше, че му е разрешена прегръдка, която е нормална за началото на свиждането и че ще е глупак, ако не се възползва, но не можеше. Сабрина беше табу. Чиста и непорочна. Беше недосегаема. Но тогава защо я беше извикал?

— И аз самият не знаех.

— Изглеждаше подразнен от идването ми.

— Бях.

— Защо?

Той знаеше отговора. Въпросът беше дали искаше да предпочете да мине на друга тема. Помисли известно време и накрая реши, че унижението няма да е толкова лошо, ако признаеше, че е унижен, което можеше да направи с достатъчна гордост или поне така му се струваше.

— На човек невинаги му е приятно да бъде видян в обстановка като тази.

— Какво те накара да промениш решението си?

— Не съм го променял. Все още предпочитам да съм другаде, все едно къде.

— Но сега се отнасяш различно към посещението ми.

— Работата, която имам в четвъртък следобед, е гадна, но мога и да се отклоня от нея, ако имам посетител.

— Ммм. Това ме ласкае.

Той вдигна рамене, но този път тя беше сигурна, че е забелязала едно топло пламъче някъде в дълбочините на тези негови сиви очи. Това малко пламъче лиши от жило следващите му думи.

— Идването ти тук ти е отнело много време.

— Времето ми невинаги е мое.

— Остави ли телефонен номер на бавачката?

— Не.

— Защо не?

— Защото не им трябва номер. Ако не могат един ден без мен, значи не заслужават парите, които им плащам, а аз плащам не малко. Освен това къде отивам и какво правя през свободното си време не е работа на никого. Бог ми е свидетел, че това свободно време не е кой знае колко много.

Той се усмихна и ако тя не беше толкова изненадана от собственото си избухване, щеше да затаи дъх, усмивката му беше толкова хубава. Беше несигурна, като че малко несиметрична, и все пак тя освети лицето му, подмлади го с десет години, разкри прекрасни равни зъби и една трапчинка на бузата му... по-скоро това беше повече гънка, отколкото трапчинка, но все пак имаше същото силно въздействие.

Той изглеждаше по-закачлив, отколкото тя би искала.

— Дали не съм засегнал някое чувствително място? — попита той.

В този момент тя беше склонна да го поощри във всичко, а самодоволството беше най-малкото нещо.

— Предполагам.

— Имаш ли чувството, че върху живота ти е установен контрол?

— Да.

— Представи си какво чувствам аз.

Тя се замисли.

— Не мога.

Дерек също стана сериозен. Погледът му държеше този на Сабрина, държеше го и не го пускаше. Той виждаше толкова много в нея, толкова много доброта, толкова много доброта. Тя казваше подходящите неща в подходящо време с подходяща интонация и във всичко това нямаше нищо предварително програмирано. Ако имаше, той щеше да разбере. Очите ѝ издадоха мислите ѝ.

— Не трябваше да те моля да идваш — отрони той тихо.

— Защо не?

— Не ти е мястото тук. Прекалено си чиста.

Тя се замисли за всички лоши неща, които беше извършила през живота си и продължаваше да върши.

— Не съм на това мнение.

— Защо не си?

— Тази сутрин направих нещо ужасно — чу тя собствения си глас. — Докато се приготвих да напусна Ню Йорк и се обличах, Ники се разплака. Вече бях се занимавала с него, бях го нахранила и окъпала, но трябваше да го оставя, за да си гледам работата. Той продължаваше да плаче — тя набързо пое въздух, но не успя да задържи думите си. — Имаше още време до идването на терапевта, но аз исках да изляза и в този момент тя се появи на вратата. Не знам защо Ники беше в такова раздразнително състояние — освен това предполагам, че състоянието му не беше по-загубено от обикновено, просто работата беше там, че имах да мисля за други работи. Той плачеше и плачеше. Струваше ми се, че ще полудея, като слушам този ужасен плач. Опитах се да го укротя, но без успех и много се ядосах.

Радиаторът просъска, като че ли за да изрази протест, но от страна на Дерек не последва подобна реакция.

— Какво направи? — попита той.

— Шамаросах го.

— Това е необходимо от време на време за всяко дете.

— Но Ники не е всяко дете. Той няма съзнание за поведението си. А аз му крещях. Крещях. Изкрещях му, че е себично малко изчадие и че го мразя.

Дерек беше мислил за себе си, че е доста коравосърдечен, когато нещата опираха до проблемите на други хора. Затова се изненада, когато почувства мъкната ѝ.

— И това ти причини болка.

— Да — ръцете ѝ бяха скръстени, пръстите ѝ разтриваха рамото ѝ по същия начин, както преди седмици. Тя пое въздух разтреперана.

— И така — додаде тя, — аз си имам моите недостатъци.

— Не бих нарекъл това недостатък.

— Да крещя на дете, което не може да се контролира?

— Освобождавала си се от напрежението си. Сигурен съм, че Ники е схванал това.

— Шегуваш ли се? Ники не схваща нищо!

— Тогава не е разбрал смисъла на шамаросването и съвсем сигурно не е разбрал думите ти.

Това донесе на Сабрина кратка почивка, а на Дерек моментно удовлетворение. Тя мислеше, че той е донякъде прав, въпреки че тя все още се чувстваше много виновна. Той мислеше, че му е харесало объркването ѝ, защото можеше да я успокои. Това беше един вид контрол, нещо, за което напоследък не се беше сещал често.

Той реши да я побутне още малко.

— Мъжът ти знае ли, че си дошла?

— Не. Това е още едно от прегрешенията ми. Не мога да избягам от това чувство, като кажа, че е далеч от вкъщи.

— Така ли?

— Да.

— Нямаше го и миналия път. Тогава каза ли му, че ще дойдеш?

— Не.

— Защо?

— Нямаше да разбере. Освен това той беше достатъчно разстроен от това, че съм изоставила Ники за толкова дълго. Не виждах никакъв смисъл в това да се оправдавам.

— Винаги ли трябва да чакаш той да замине, за да се измъкнеш?

— Той отсъства много често и затова не може да става въпрос за измъкване.

— Изглежда бизнесът върви добре.

— Или е така, или има взискателна любовница, на която се радва тайно — тя отправи безпомощен поглед към тавана. — Не мога да повярвам, че казах това. Може би причината е в топлия въздух тук — тя се чувстваше леко замаяна. Безспорно беше от въздуха.

— Зле ли се чувстваш?

— На тази горещина? Малко.

— В този затвор.

— Малко.

— Това е почтено.

— Опитвам се — каза тя, но беше озадачена. Наистина имаше чувството, че можеше да бъде почтена с Дерек, поради което изтърсваше това-онова, което иначе би държала за себе си. Но не беше много наясно. От една страна, беше помислила, че ще трябва да мери всяка дума, да отделя приемливите от наскърбителните или нетактичните, но не го правеше. От друга страна, имаше тъмничари в залата, тъмничари в коридорите, решетки и прегради, и електронни съоръжения за наблюдения, и все пак се чувстваше свободна.

Това трябваше да има нещо общо с Дерек, с факта, че той беше отстранен от обществото, че го болеше, както и нея, че на някакво основно ниво тя му се доверяваше.

Докато стоеше там и го гледаше, мислеше за доверието. Мислеше и за това, колко беше висок и колко широки бяха раменете му. Тя беше прехвърлила върху същите тези рамена инцидента с Ники и те го бяха поели добре. По някакъв начин беше разбрала, че ще бъде така.

Дерек, който беше прекарал последните шестнадесет и половина месеца, сражавайки се за живота си, би бил много щастлив да се удави в очите ѝ точно в този момент. Но той не се възползва от тази възможност, защото се намеси скърцането на вратата и шумното ѝ затръшкване. Главата му бързо се обърна встрани. Един от тъмничарите беше погнал някакъв затворник, който много бързо напусна сцената разгневен.

— За какво беше това? — прошепна Сабрина силно развълнувана.

Дерек също беше сепнат. Беше мислил, че е свикнал с внезапните прояви на насилие, но е грешал.

— Кой знае — промърмори, после се изкашля и се огледа против желанието си наоколо. — Ъъъ, искаш ли да седнеш?

Тя кимна. Той тръгна пред нея към двойка столове, остави я да избере единия от тях и зае своя преди нея. Този път той седеше по-близо, с лице към нея, като столът му беше обърнат дотолкова, че да има място за краката му. Сабрина нямаше нищо против. Близостта ѝ беше необходима. Дерек беше нейният буфер срещу, най-мрачните страни на затвора.

— Добре ли си? — попита той, като търсеше в лицето ѝ следи от паника, която, както знаеше от опит, можеше да настъпи, когато атмосферата на затвора надделее.

— Да.

— Изглеждаш уморена.

— Винаги съм уморена.

В опит да оправи настроението ѝ, той я огледа много бавно и донякъде критично.

— Но ти наистина напомняш за пролетта — погледът му беше приятен — не похотлив или съдържащ скрити намерения, но такъв, който забелязваше нейната женственост. В последно време случаите, когато Сабрина се чувстваше жена, бяха редки. Нямаше нищо женствено в една сръдла. Не можеше да бъде женствена тази, която сменя пелени или прецежда бульони или масажира. Харесваше ѝ да се чувства женствена. Това я успокояваше. Докарваше червенина по бузите ѝ и умората отпаднаше, и да, даже я караше да се чувства пролетно.

Тя задърпа пуловера си. Беше памучен, бял, тук-там с бледосини, с цвят на праскова петна и падаше ниско над дългата ѝ светла пола.

— Миналия път бях с мохерен пуловер и помислих, че ще се стопя. Този държи по-хладно — тя си наведе главата и започна да го разглежда. — С настъпването на март вече съм като болна от зимата. Трябва ми нещо освежаващо. Всеки път това е нов пуловер — тя се изкашля. — Това е още един мой недостатък.

— Кое ти е недостатъкът?

— Купуването.

— Обичаш да харчиш?

Тя вдигна очите си, за да срещне неговите и уточни:

— Не, не да харча. Да купувам.

— Но купуването предполага харчене.

— Но харченето е частен случай на купуването и тъкмо това ми доставя удоволствие. Когато се почувствам разстроена, купувам. Това не е скука, защото, Бог ми е свидетел, имам достатъчно какво да правя, когато съм свободна и без да хуквам към трето авеню. И не го правя напук на Никълъс, защото сама се грижа за навика си. И не е поради това, че ми трябва нещо... — нямаше защо да довършва. — Мисля, че си угаждам. Търся дълбоко психологическо значение, но не мога да го открия. Когато се разстроя, купувам.

Дерек си помисли, че ако Никълъс Стоун я глезеше, тя нямаше защо да прави това вместо него. Мислеше, че Никълъс Стоун е глупак, но тази мисъл не беше нова.

— Какво купуваш?

— Пуловери.

Той я изчака да продължи, изви в дъга двете си вежди, даже я подкани с ръка. Когато тя не каза нищо повече, той я подтикна:

— Това ли е всичко? Само пуловери?

— Това е достатъчно.

— Сигурно имаш истинска колекция?

— Напоследък често се разстройвам.

Той заглежда пуловера от долу до горе, като вниманието му не пропускаше заоблените места.

— Хубаво — промърмори той и бързо вдигна очи. — Пуловерът е... има в него нещо провокационно. И ти си права за март. Манхатън винаги е бил отегчителен по това време на годината.

— Не се е променил — тя замълча и пое дъх. — Мислиш ли често за това?

— Не, когато мога да не мисля.

— Миналия път ти спомена, че си чел вестника... Не — тя се поправи, — ти каза, че си видял някои по-нови снимки на мъжа ми й затова реших, че четеш вестници.

— Чета.

— Това дразни ли те?

— Като триене на сол върху раната?

Тя кимна.

— Дразни ме, но допринася полза. Животът в затвора е изцяло регламентиран. Той е монотонен и скучен. Означава маркиране на времето, стоене на едно място, неправене на нищо — спря да говори. Очите му се замъглиха. Сабрина можеше да види как започваше да пропъжда мислите си и да се изолира от света. Но тя не искаше да прави това.

— Не спирай — подтикна го тя.

Той отправи към нея невиждащ поглед в продължение на няколко дълги секунди, преди да отпъди мъглата и да продължи.

— Има дни, когато съм с чувството, че съм извън времето, като че ли умът ми е арестуван. Четенето на вестници помага. Ужасяващо е, когато виждам как останалият свят минава покрай мен, но поне когато ме освободят, няма да съм изплувал от абсолютен вакуум.

— Кога ще бъде това? От три до седем всъщност не означава от три до седем, нали?

— Това ще се реши след излежаването на две трети от минимума.

— Ще рече две години. Признават ли ти времето, когато си чакал процеса?

— Да.

— Тогава можеш да излезеш след осем месеца.

— Седем и половина.

— Много мислиш за това — каза тя, без да е необходимо.

— Много мисля за това.

Тя остави ума си да проникне седем и половина месеца напред и не можа да си представи как ще изглежда животът ѝ тогава. Не можеше да продължава по същия начин, знаеше го. Съществуваха Ники и Ник и въпросът за собствената ѝ идентичност... разхвърлени парченца, които не се вместили в пъзла, а докато не се вместили, тя можеше само да продължава да се мъчи.

— Какво искаш да направиш, когато излезеш? — попита тя, а след това продължи да седи безпомощно, докато чертите на лицето му придобиха твърдо изражение. Тази твърдост не отнемаше нищо от привлекателността му, но го отдалечаваше от нея.

— Това, което искам да направя, се различава силно от това, което ще направя.

— Започни с това, което искаш.

— Искам да се върна към това, което правех по-рано.

— Аутсайд Инсайт беше спрян.

Той се усмихна с тази вълнуваща полузакачлива усмивка, която предизвикваше подобната на трапчинка резка на лицето му, и този път тя почувства пълната ѝ сила.

— Знаменито, нали? — попита той. Трябваше да измине една минута, докато тя се съвземе достатъчно и мобилизира ума си. Тя беше нещо като кукла, а Дерек държеше конците. Той я подхвърляше, доближаваше я до себе си, подхвърляше я отново, пак я приближаваше. Караше я да губи равновесие, но тя нямаше нищо против това, стига само тази усмивка да се появеше от време на време.

— Аз съм, ъ, дали е... знаменито? Ако са го спрели, няма защо да ходиш там.

Усмивката му не изчезваше.

— Но знаеш ли защо е бил спрян?

— Самодоволството му не можеше да се прикрие. Тя каза:

— Ах! — и кимна умно.

— Рейтингите паднаха — продължи той, изпитвайки наслада от обяснението, колкото и това да беше излишно. — Обърни внимание, че докато траеше процесът, не получавах никаква подкрепа, но след като ме е нямало, нещо са я закъсали — лицето му стана сериозно. Гласът му стана по-тих и въпреки че думите му бяха достатъчно невинни, в тона му личеше острота.

— Започнаха да крадат от други програми, но нищо не се подобри от това. Монтажите вече не вървяха. Това беше поетическа справедливост.

— Какво искаш да кажеш?

Той вдигна рамене.

— Работех върху един репортаж за предаването, когато стана белята. Приятно ми е, че не съм единственият оцапан.

— Твое лично отмъщение?

Той отмести погледа си от нея, замисли се дълбоко, което пролича от движението на устните му, искаше да каже: *Не още, скъпа, не още*, но продължи да мълчи. Особено що се отнася до предварителната подготовка, отмъщението беше нещо много, много лично.

Сабрина забеляза промяната в погледа му и поиска колкото може по-бързо да избяга от темата за отмъщението. Тя беше опасна, грозна и страшна.

— В такъв случай искаш да кажеш, че мислиш да се върнеш към твоите репортажи, свързани с разследвания.

— Точно така.

— А несъответствието между желания и възможности?

— Има нещо, наречено вероятност.

Беше ѝ необходима една минута, за да го разбере, и когато това стана, тя беше скептично настроена.

— Никой няма да те наеме? Не вярвам. Имаш талант. Имаш име. Очевидно, имаш призвание, ако случилото, се с Аутсайд Инсайт обяснява нещо. И от славата, и от позора има полза, когато се работи за развличане на публиката.

— Аз убих човек, Сабрина — напомни той упорито.

Без да се смути, тя каза:

— Знам.

— Това може да не ти прави впечатление, но повече от сигурно е, че ще направи впечатление на господин Среден Американец.

— Бях с впечатлението, че твоята публика е по-умна и компетентна от посредствената маса.

— Някои от тези хора, не всички. А, освен това, преди да стигна до публиката, трябва да премина през продуцентите и медиите въобще. Ако помислят, че потенциалните спонсори ще се отдръпнат от един убиец, аз пропадам.

— Но ти си действал в самозащита.

— Аз бях осъден — той чувстваше как раздразнението му нараства, както винаги ставаше, щом си помислеше за несправедливостта, на която беше станал жертва. Всекидневният ад на живота в затвора можеше да се контролира чрез внимателно изградени защити и отвлечащи ума техники, терзанията на ума не можеха. Агонията, която беше почувствал, когато съдебните заседатели се произнесоха, отдавна се беше запечатала незаличимо в него. Отчаянието проникваше през всяко мускулче на тялото му, подобно на отровен газ, и го правеше все по-зъл и затворен в себе си. Ако беше в килията си, той щеше да се хвърли на пода и да прави лицеви опори до

безсъзнание. Но сега единственото, което можеше да направи, е да потропва с крак, да стиска зъби и да каже: Намериха ме за *виновен*.

— Съдебните заседатели нямат последна дума. Поне не в наше време.

— Сабрина, аз излеждавам присъда! Какво повече от това...

— Макгил! — се чу остро излайване от намиращите се наблизитъмничари. Дерек завъртя главата си навреме, за да види, четъмничарят мърда с вежди и сочи с пръст към вратата.

— Студено е — каза той, вдигайки двете си ръце. — Студено ми е. — С грижливо премерени движения, с които трябваше да прикриевълнението в гърдите си, той се обърна отново към Сабрина.

Тя беше забила погледа си във врата му.

Пръстите ѝ се свиха, после се отместиха от полата ѝ.

Дерек беше попаднал под кръстосан огън. Трябваше му докосването ѝ. Той искаше, не, силно искаше, не, отчаяно се стремеше за нещо меко и топло, и любвеобилно. Но той беше омърсен. Кожата му беше напоена със затворнически въздух и затворническа мръсотия и ако тя го докоснеше, щеше да почувства това и да се отвори.

Няколко секунди, прекалено дълги, го държаха в нерешителност, а може би това не беше изобщо нерешителност, а точно обратното. Той ще бъде докоснат. Той ще разбере какво тя чувства.

Меки като кадифе, пръстите ѝ опипаха белега.

— Това е ново — каза тя с неестествено спокойствие. — Какво се е случило?

Пръстите ѝ се задържаха върху кожата му. Никакво отвращение. О, Боже! За миг той напълно забрави тъмничаря и заплахата му, съдебните заседатели и присъдата им, бъдещето и мъглата му. Цялото му внимание беше насочено върху тези малки пожари, където пръстите на Сабрина нежно докосваха кожата му.

Той не искаше да се движи, не искаше да люлее лодката, да я уплаши и прогони, да отстрани по невнимание пръстите ѝ, да се лиши от докосването ѝ за нищо на света. Като дишаше, колкото може побезшумно, обясни:

— Порязване.

Тя му отправи подканващ поглед и прошепна:

— Как?

— С бръснач.

— Ако ще ми казваш, че си се бръснел...

— Всъщност — продължи той тихо, все още почти без да се движи и да диша, — бръснеше се друг. Двама се сбиха. Аз се оказах помежду им.

Думите отекнаха в съзнанието му, отекнаха в и около други думи, изговорени преди много години и светове. Беше на десет. Опитваше се да се измъкне от шамарите на майка си. Тя го беше хванала за яката и го друсаше...

Но на врата му не беше ръката на майка му. Беше ръката на Сабрина. И единственото нещо, наподобяващо друсане, беше един трепет дълбоко в стомаха му.

Тя придвижи дланта си и обхвана белега, като пръстите ѝ се обвиха леко около врата му. Мускулите му бяха стегнати, но кожата топла. Показалецът ѝ с голямо желание се скри в косата му.

— Ако е било малко по-близо до...

— Знам — промълви той вдървено.

— Защо не могат да те пазят?

— Не могат да бъдат едновременно навсякъде. Не могат да видят всичко. Така или иначе грешката беше моя. Ако не бях се намесил...

— А това? — попита тя със същия шепот. Задвижи отново пръстите си и палецът ѝ се плъзна по белега до окото му.

Той преглътна.

— Малка цена за това, че успях да се предпазя от сексуално насилие.

— О, Боже! — очите ѝ се разшириха, изпълнени от същите ужасни образи, които той самият все още продължаваше да вижда.

Не беше искал да я омърси, но го правеше. По ръцете нямаше да останат следи, но те щяха да попият в паметта ѝ като черно мастило, изпръскало прекрасна бяла коприна.

Забравяйки всичко, освен необходимостта да поправи стореното, той покри ръката ѝ, притисна я към врата си.

— Всичко е наред, Сабрина. Няма нищо. Един белег не е чак толкова страшно.

— Но е можело да те...

— Не ме убиха — той се усмихна малко накриво. — Все пак беше много интересно. Трябваше да видиш на какво приличаха другите след сбиването.

— Другите? Множествено число? — от нея се изтръгна още едно: „О, Боже!“, този път по-високо.

— Виж какво, всичко е много хубаво. Дадох им да разберат — удар тук, ритник там. Бам-бам, бях истински Батман и Робин в едно.

Нейният шепот скочи с една октава.

— Как можеш да се шегуваш с такива неща?

— Трябва да се шегувам или да полудея — той свали ръката ѝ, но не я пусна. Вместо това подпря лакти на бедрата си и задържа ръката ѝ между коленете си. Беше му приятен допирът с кожата ѝ, която беше гладка, и на костите ѝ, които бяха деликатни, и на ноктите на пръстите ѝ, които бяха добре оформени, лакирани и изглеждаха подчертано женствени.

— Кога се случи това? — попита тя.

— Много отдавна.

Тя притисна пръстите си около неговите.

— Кога?

— Три седмици след процеса.

— Тогава си бил в друг затвор.

Той кимна.

— Строго охраняван затвор. Има ирония, нали?

— Отвратително е! — изрече тя с гневен шепот. След това направи усилие да поеме спокойно дъх. — Преди всичко не ми е ясно защо си бил там.

— Разпределение. Това е обикновената практика.

Погледът ѝ попадна там, където ръцете им се съединяваха. Пръстите му бяха дълги и силни, както всичко друго в него, и запазваха една нежност, докато гласът му беше станал по-твърд.

— Какво става по време на разпределението?

Той плъзна палеца си нагоре и надолу по нейния показалец и попадна на малка резка.

— Порязване?

— Не, по невнимание попаднах на една игла. Какво се включва в разпределението?

Белегът на ръката ѝ служеше като ориентир, пръстите му преминаха върху него много пъти.

— Тестове за интелигентност, психологически и медицински изследвания, проучване на досиета — извършени престъпления,

присъди, склонност към насилие. Там решават, основавайки се на резултатите, къде да те изпратят.

— Значи са те изпратили тук след всичко това. Много ли беше по-различно, отколкото тук?

— В някои отношения.

Когато той не продължи, тя притисна пръстите му.

— Какви отношения?

— Не ти трябва да чуеш.

— Ако не ми кажеш, аз ще си представям.

Той се загледа упорито в трудно забележимото загрубяло място, резултат от писане, на средния ѝ пръст.

— Наистина не ти трябва да чуеш.

— Ще си представя най-лошото.

— Защо трябва да си представяш каквото и да е? Имаш достатъчно свои скърби. Моите не ти трябва.

— Уморена съм от моята скръб. Дай ми възможност да се разсея.

Всичките му движения замряха. Погледът му беше съсредоточен върху срещата на ръцете им. Косата му падаше върху челото. Зачервяването на бузите му от вятъра отдавна беше изчезнало и сега брадата му изглеждаше по-тъмна на фона на бледността, характерна за обитателите на това място.

Въпреки че беше против това, тя да чуе, имаше още нещо. Той не знаеше дали иска да ѝ каже как е било в затвора със строга охрана. Затворът малко се отличаваше от клетка за животни, а той беше едно от животните. Това беше деградиращо.

Докосна ставите на пръстите ѝ, после бавно свали ръката ѝ, изпъна тялото си и изрече единственото нещо, за което можа да се сети, за да избегне разговора, за който тя настояваше.

— Не мисля, че може да ми хареса да бъда средство за разсейване.

Сабрина почувства ръката си изстудена и я сложи на скута си, като раздвижи пръстите си под долния край на пуловера си.

— Преди няколко минути ти ми каза, че си ме помолил да дойда, защото присъствието ми тук ще те спаси от работа. Обидих ли се?

— Не.

— Щом е така, сега ти нямаш право да се обиждаш.

— Възползвам се от всяка възможност, защото рядко ми се представя благоприятен шанс.

— Тогава ще се изразя по друг начин. Ти не трябваше да се обиждаш, защото нямах нищо оскърбително предвид. Едно разсейване може да бъде добро и положително. Такъв беше смисълът, който вложих. Даваш ми възможност да мисля за нещо друго.

Взето в най-широкия си смисъл, казаното от нея представляваше откровение. Очите на Дерек отразяваха това откровение, но той не каза нищо.

Сабрина се замисли върху това, дали не беше отишла прекалено далече. Знаеше, че се показва малко глупава, малко недалновидна и повече от малко непочтена към Дерек. За да прикрие грешките си, тя заговори бързо с може би малко повече дух, отколкото беше характерно за нея.

— Напоследък целият ми свят се върти около Ники. Станах много досадна и еднопосочна. Ти не си единственият човек, който се чувства затворен, нали разбираш. Може би става дума за нещастие, което търси компания.

— Твоят затвор има врати. Можеш да излезеш по всяко време.

Това са думи на някой, който никога не е бил майка.

Той не разполагаше с подходящо възражение и затова можеше само да каже с неудоволствие:

— Наистина.

— И също така е истина, че се отпусках повече, когато говоря за Ники. Аз съм видяла това, Дерек. Преди шест седмици... днес... ти слушаш за моите проблеми и за няколко минути забравяш твоите собствени. Моите са за теб едно разсейване. Защо твоите да не бъдат разсейване за мен?

— Може би защото не искам да говоря за тях.

— О! — сега беше неин ред да се изпъне върху стола. — Много добре — тя го погледна и бързо отмести погледа си. Студът се беше върнал и тя не искаше да забележи това. Дерек отново беше престъпникът. Затворникът. Убиецът. Лицето му беше твърдо като гранит, изразът почти толкова стоманен, колкото решетките, през които беше преминала, за да го види.

Мълчаливата пауза се удължи. Тя мислеше за студената стомана. Дали затворниците я внасят със себе си, или тя беше нещо, което те

прихващаха от решетките и замразяваха всичко наоколо?

Окото ѝ долови някакво раздвижване, но то не беше от Дерек. Той седеше на стола си, загледан в прозореца, като ѝ предлагаше строго изрязания си профил и видът му беше такъв, като че ли Микеланджело му беше казал да не диша. Движението беше на един от другите посетители, които си тръгваше. Сабрина се попита дали и тя не трябва да направи същото. Ако Дерек не искаше да говори, ако беше уморен от бърбането ѝ, ако изведнъж решише след всичко, че работата следобед в четвъртък е за предпочитане пред нейната компания...

— Разликата между затворите със строга и обикновена охрана — започна той безстрастно — е в степента. Железните пръчки са по-дебели, ключалките по-шумни, проверките по-чести, привилегиите по-малко. Ако този беше затвор със строга охрана, ние щяхме да бъдем отделени един от друг със стена от гъста телена мрежа.

Сабрина не можеше да разбере защо той беше променил отношението си към говоренето, но тя имаше чувството като че ли ѝ беше направена отстъпка. Тя все още не беше готова да тръгне.

— Тогава атмосферата трябва да е много потискаща.

Той се замисли, преди да отговори, и накрая каза:

— И да, и не.

Тя зачака. Когато той не обясни подробно, тя предложи:

— Започни с да.

Дерек я гледаше и видимо се затрудняваше. Искаше да говори, но мълчеше. Искаше да сподели, но не предприемаше нищо. Краката му опипваха пода и потрепваха в ритъма на енергията, която търсеше освобождаване.

— Съвсем ясно е защо е по-потискащо при затворите със строга охрана — започна той с известна трудност. — По-малко свобода, по-малко избор. Всеки час е програмиран. Проверките са по-дразнещи. Свижданията по-ограничени. Правата по-малко и по-нарядко.

Той спря за малко, за да си поеме дъх. Кутията на Пандора се беше отворила, злините се сипеха от нея. Сабрина беше убедена, че споделянето е здравословно и все пак не можеше да не почувства, че в неговото осъществяване се съдържа нещо от едно предизвикателно. *Искате да чуеш, госпожо — е, добре, чувай!*

— При строгия режим природата на звяра е различна. Затворниците там са прекарвали по-дълго време зад решетките. Често

те са извършили по-сериозни престъпления. По-груби. Средната присъда е по-дълга. Безнадеждността, отчаянието са по-големи, ако това е възможно — погледът му стана по-отчужден. Дали беше запланувал това, или не, но той се изплъзваше надолу по черния тунел, който беше оформил опитът му за последните месеци — не съществува доверие. Терорът вилнее неограничено. Затворниците се страхуват един от друг, тъмничарите се страхуват от затворниците. Това е нещо, което почти може да се подуши и вкуси, и опипа. Като омразата — адамовата му ябълка потрепери: — Като фанатизма. Или потиснатото желание за разрушение.

Сабрина можеше да види всичко това на лицето му. Под смръщените му вежди очите му се виждаха черни като смола. Лека пот блестеше по кожата му, също като злина, която е изплувала от него заедно с разлива на думите. Напрежението личеше навсякъде. Ноздрите му се разширяваха при всяко вдишване. Отвращение разкривяваше устните му.

Той беше там. Той беше в това. Той живееше със страха и омразата, с фанатизма и насилието, потиснато или не, защото нямаше избор. Намираше се в един ужасяващ свят, а тъй като му се налагаше да търпи, за да оцелее, той беше един от тях. Чужденец.

Сабрина не искаше това. Тя познаваше предишния Дерек, този, който беше спокоен, инициативен, способен на състрадание. Вярваше, че той все още съществува, макар и временно скрит под дълбока сянка. И така, тя настоя:

— И не?

Той премигна. Рамото му извърши нервно движение. Той се отдръпна назад явно объркан.

— Втората половина на де и не — обясни тя внимателно. — В какво отношение атмосферата тук е също толкова лоша?

Той хапеше устни, докато се овладее.

— Психологически. Чувството за безпомощност и зависимост, и безсилие. Всичко това е налице, накъдето и да се обърнеш. Строг режим... обикновен... — няма разлика.

— Мисля си — каза тя, — че тези неща може да са по-лоши за теб, отколкото за някои други.

Мрачният му поглед попита: *Как така?*

— Контрастът между един начин на живот и друг. Не те виждам като човек, който е вечно безпомощен. Изведнъж да се почувстваш така...

— Това е вбесяващо. Но дали моят бяс е по-малък от този на човека, който винаги е бил безпомощен, и сега е даже още по-безпомощен? Вземи като пример този, който е вътре за въоръжен грабеж. Това е третата му присъда. Защо продължава да обира банки? Той няма работа, няма пари, чувства се безпомощен и затова мечтае. Обира банки, за да материализира тези мечти. Той обира банки с пистолет в ръка заради чувството на сила, което получава по този начин. После той свършва тук, където е даже по-безпомощен отпреди. Включва телевизора в залата за почивка или отваря вестник и вижда как живеят богатите и прочутите. И ти мислиш, че той не изпитва бяс? Или младежът, който краде коли. Прави го непрекъснато. Защо? За да може да се носи по пътищата абсолютно свободен, на своя глава, независим, големият човек и мощната му машина. Полицията го задържала за това, че не е спрял на знак *Стоп*. На двадесет и две години, а излежава четвърта присъда и така свършва тук. Сбогом, свобода! Сбогом, независимост! Сбогом, парад на победата!

До този момент той се изпълваше с благороден гняв, но въздухът изведнъж напусна балона му. Той се отпусна на стола, скръсти ръце пред гърдите си и се загледа намръщено в пода. После погледът му за момент докосна Сабрина и накрая се спря задълго закотвен към прозореца.

Тя го почака една минута. Когато от негова страна не последва движение, попита:

— Няма ли да говорим повече?

Той поклати глава.

— Имаш много за казване. Ако можеш да го напишеш...

Той поклати глава.

— А защо не?

— Не е за мен.

Тя се нацупи и кимна.

— Аха. Разбира се. Неграмотният журналист.

— Не неграмотен. Мога да чета.

— Но не да пишеш. Аха.

— Истина е. Имах идеи. Вземах интервюта. Можех да стоя пред камерата и да говоря един час, но не можех да пиша.

— Страдаш от дислексия?

Той въздъхна нетърпеливо.

— Няма такова нещо.

— Оплакваш ли се от някакъв друг дефект?

— Не, Сабрина.

— Но тогава защо не можеш да пишеш? Нищо не разбирам. След като имаш идеи, необходимо е само да вземеш лист и молив или да седнеш зад пишещата машина и да се заловиш за работа.

Той отмести намръщения си поглед от злочестия прозорец и го насочи върху нея.

— Животът не е само черно и бяло. Той не е навързан в спретнати малки пакети с табелки отпред относно съдържанието им. Откъде, по дяволите, да знам, защо не мога да пиша? Ти знаеш ли какво пречи на сина ти?

Това беше грешка. Той съжали за казаното в същия момент, след като видя как лицето ѝ се помрачи. Като изруга безшумно, той пристъпи напред, притискайки лакти върху бедрата си и челото си върху ръцете си. С наведена по този начин глава можеше да бъде много наблизко, без да среща погледа ѝ.

— Съжалявам, Сабрина. Но ти ме предизвикваш. Малко съм напрегнат.

Тя искаше да го докосне, искаше да погали косата му и да му каже, че не е станало нищо лошо, че може да бъде напрегнат с нея и че тя не би протестирала, стига само той да не бъде тъжен, замислен и гневен. Но се страхуваше от допира. Беше опасно. Миналия път нямаше желание да се отдръпне.

— Предполагам — каза той, все още, без да я гледа, — че ми липсва търпение, за да пиша. Като дете не можех да седя дълго на едно място и чувствам горчив вкус в устата си, когато си спомня за мерките, които бяха предприемани срещу мен. За повечето други неща имам търпение. Само не когато трябва да пиша. Затова съобщавах мислите си на моите помощници и те ги записваха и ги изглаждаха — той ѝ отправи бърз поглед покрай ръката си. — Не мога да пиша за това място.

— Не можеш ли?

Той свали ръка от главата си и притисна пръсти между колената си.

— Ако искаш да пишеш за обирачи на банки и крадци на коли, добре си дошла.

Тя направи необходимото да улесни процедурата.

— Искam да пиша за теб.

Той поклати глава.

— Защо не?

— Защото казвам *Не*.

— Но защо? — попита тя, а след това продължи по-меко: — Същите хора, които са те гледали седмици наред, биха прочели твоя репортаж без колебание. Те, те познават. Ще искат да прочетат за нещата, които си видял и изпитал.

— От това ми става лошо.

— Хайде, Дерек! Ако ти беше на работа в Аутсайд Инсайт, а някой друг беше тук на твое място, ти би направил репортаж за него.

— Това е друго.

— Как така?

— Става въпрос за мен.

— Прави каквото казвам, но не каквото правя?

— Нещо такова.

— Ще излезе голяма книга.

— Съжалявам.

— Ще бъде отдушник. Би могъл да изложиш, нещата от твоя гледна точка. Винаги се прави така. Колсън постъпи така, Дийн също...

— Аз не съм Колсън, нито Дийн — изръмжа тихо Дерек. — Те знаеха съвсем точно какво правят, когато го направиха, и получиха това, което заслужават. Възползваха се и от изменението на закона. Но на мен не ми трябват такива пари...

— Нито на мен. Но помисли за удовлетворението, което ще получиш...

— Не!

— Така ще имаш нещо, с което да запълниш времето.

— Не ми трябва нищо, с което да запълня времето. Все още ми остава да броя цяла стена от дупки.

— Дупки?

— Този, който е бил преди мен в килията, е хвърлял стрелички. Едната стена има шестстотин осемдесет и седем дупки, другата има осемстотин деветдесет и осем. Само си помисли каква енергия е била изразходвана.

— Следя те много внимателно — каза тя, като устните ѝ се присвиха без ентузиазъм, но в следващия мит тази гримаса вече липсваше и тонът ѝ стана настойчив. — Аз бих могла да направя това, Дерек. Бих могла да напиша твоята история и да го направя с вкус. Биографията е моята специалност.

— Нямах време да пишеш.

— Знам.

— Тогава защо го предлагаш?

— Защото ми се струва разумно.

— Но ако нямаш време...

— Ще го намеря!

Главите им бяха близо една до друга, раменете им почти се докосваха. Той вдиша лекия аромат на жасмин, който се носеше около нея. Очите ѝ бяха широко отворени и в тях се четеше нещо повече от намек на отчаяние. Това беше един от случаите, когато той чувстваше, че се владее.

Пое ръката ѝ и заговори с глас, който беше тих, почти нежен:

— Когато разговарях с теб у вас, ти каза, че не пишеш, защото не ти остава психическа енергия, след като се занимаваш с Ники по цял ден. Това променило ли се е?

— Не. Но трябва да се промени скоро.

Той огледа внимателно лицето ѝ.

— Оттук продължаваш за Върмонт?

Тя кимна.

— Това ли е мястото за Ники?

— Предполагам, че да. Ще бъда на вечеря с директора. Ще говоря с повечето от персонала утре.

— Не трябва ли мъжът ти да е там?

Тя се изсмя високо и тъжно.

— Да.

— Но няма да отиде. Няма да му е приятно.

— Точно така.

— Той е глупак.

Тя изправи глава и повдигна рамене, но съвсем не се чувстваше равнодушна към фактите. Изведнъж ѝ се доплака.

— Трябва да вървя — прошепна тя.

— Знам — отговори той също шепнешком.

— Бих искала да мога да остана по-дълго...

Той сложи пръст на устните ѝ.

— Шшт — пръстът се раздвижи, така леко, че в началото помисли, че така ѝ се е сторило. Горна устна... лека извивка... леко притискане... долна устна... бавно кръгче, оставящо след себе си искри. Отново движение в кръг. Устните ѝ се размекнаха, раздалечени при краткотрайно вдишване и вече не можеше да става дума за това, че така ѝ се е сторило. Искрите се насочиха навътре в нея и започнаха да се вият в спирали, в подобни бавни кръгове в гърдите ѝ. Този път дъхът, който тя пое, се разтрепери.

— Така искам да те целуна, че почти усещам вкуса, на целувката — прошепна той. Очите му бяха черни като въглени, но въгленът димеше и разпращаше по лицето му слабо просветващи огънчета.

— Недей — прошепна тя с тревога, като едновременно с това обви пръсти около китката му, но без да отблъсне ръката му. Тя само я държеше, продължаваше да я държи.

— Искам.

— Но аз съм омъжена.

Той приближи и другата си ръка до лицето ѝ и започна да наблюдава как връхчетата на пръстите му проследяват веждите ѝ, а след това и скулите ѝ.

— Женените хора целуват и други хора, освен съпрузите си.

— Не по начина, по който искаш да ме целунеш — прошепна тя с полузамъглено съзнание, а след това продължи бързо със същия дъх: — Трябва да тръгвам.

— Ще дойдеш пак.

— Не знам.

Той продължаваше да държи лицето ѝ.

— Скоро.

— Не знам.

Палците му бавно преминаваха върху бузите ѝ.

— Трябва.

— Не е разумно.

— Все пак направи го.

— Дерек, не мога да мисля.

— Тогава слушай — заповяда той с плътен глас, груб и достатъчно интимен, който я накара да почувства вибрации в гръбначния си стълб. Той продължаваше да държи лицето и в плен, но ръцете му не бяха окови. — Скоро ще станем. Аз ще те прегърна и ще те притисна към себе си.

— Не...

— Искам да те почувствам, ако ще и само за една минута.

— Дерек...

Но той вече се изправяше, а тялото ѝ последва неговото, така, като че ли навикът беше от години. Ръцете му я обхванаха, после я стегнаха и тя почувства как дланите му се плъзгат по гърба ѝ. Той я притискаше съвсем близо до себе си и поглъщаше, с наслада цялата — от главата до петите.

Едно топло тяло. Един удар на сърцето. При всичките си недостатъци Ники Стоун действително разбираше от някои неща.

Дерек чу бързото дишане на Сабрина, задушения стон. Той погълна в себе си бързия ритъм на сърцето ѝ и безплътните трепети, които се извиха във волтова дъга помежду им. Прошепна името ѝ, но то се загуби в гъстотата на косата ѝ.

— Дерек?

— Не говори.

— Страх ме е.

— Шшт.

— Животът ми е такава бъркотия.

— И моят. Мога ли да те целуна?

— Не.

— Трябват ми устните ти, Сабрина.

Тя сгуши главата си ниско, но устните, които му трябваха, бяха разтворени, те се заравяха в отворената му яка. Тялото му изглеждаше твърдо, той беше твърд на вкус, имаше мирис на мъж и тя загуби представа за времето.

— Ще дойдеш ли следващата седмица?

Тя поклати глава, а устните ѝ одраскаха откритата плът на гърдите му.

— По-следващата седмица?

— Не знам — се чу заглушеният ѝ отговор.

— Ще помисля дали да ти разреша да напишеш книгата си.

Тя замръзна неподвижно, а след малко изправи главата си.

— Ще помислиш?

— Наистина ще помисля. Но не ти обещавам нищо.

Сърцето ѝ биеше лудо. Тя чувстваше всяка частица от тялото му, от силата, която се таеше в очакване под мускулите му, чувстваше топлината, която можеше да я погълне след минута. Тя беше омъжена жена. Имаше болно дете в ръцете си. Трябваше да се обърне и да побегне, без да обръща поглед назад.

— След три седмици — прошепна тя. — Ще се опитам — после се отскубна от ръцете му и бързо се отправи към изхода.

5.

Три седмици от този ден нататък означаваше двадесети април и Сабрина прекара двадесети април в болницата. Предната нощ Ники беше изпаднал в конвулсии. След намесата на лекарите положението му се стабилизира бързо, но се оказа трудно намирането на причината за припадъка.

Сабрина не можеше да се свърже с Ник, който беше в Далас. Опитваше се през цялата нощ, но ако той се намираще в хотела си, нито отговаряше, нито получаваше нейните тревожни съобщения.

Тя беше като бясна. Не че ако се намираще в Ню Йорк, той би могъл да направи нещо повече, отколкото тя вече беше направила: Ники беше настанен в най-добрата болница с най-добрите лекари. Но споделянето на тревогите би помогнало. Тя би могла да получи известна емоционална подкрепа през дългите часове на чакане. Ник отново я беше зарязал.

Зората я завари свита в едно кресло в стаята на Ники. Детето беше получило успокоително. От различни точки на малкото му телце излизаха множество игли и тръбички, чрез които се отчиташе състоянието му. Сабрина имаше чувството, че едва ли не тя бе операторът. Беше изтощена, но очите ѝ не искаха да се затворят. Те не се откъсваха от сина ѝ и го напускаха само от време на време, когато тя поглеждаше към един или друг от апаратите.

Умът ѝ беше неспокоен. Идваха ѝ страшни мисли, отчаяни, обезсърчаващи. Едва контролираше чувствата си и беше на границата на изтощението.

Тъкмо когато помислеше, че ще задреме, от едно ъгълче на ума ѝ изплуваше споменът за Дерек и напрежението ѝ донякъде спаднаше. Той я беше държал с такава сила. Сега тази сила ѝ трябваше, о, Боже, как ѝ трябваше! Искеше ръка, която да улови или да почувства върху рамото си. Трябваше ѝ някой, на когото да се облегне, с когото да говори, някой, който да види болката ѝ и да я разбере, някой, който да ѝ внуши, че колкото безнадеждно и да изглежда всичко, нещата ще се подобрят.

Обгръщаше талията си със собствените си ръце и това не беше същото, но все пак по-добро от нищо. Прехвърляше тежестта на тялото си от единия крак върху другия, прегъваше под себе си краката си и оставяше главата си отпусната на облегалката на стола. Насочваше вниманието си върху мъничкия гръден кош на Ники, докато той се надигаше и спускаше надолу с типичния забързан ритъм на едно дете и с такава регулярност, че ѝ се искаше да крещи. Това, че всичко изглеждаше толкова наред, а всъщност толкова отчайващо, беше жестоко.

От време навреме тя поглеждаше часовника си, променяше позата си, поглеждаше отново часовника си. Малко след девет часа, когато шумът от подносите за храна, които никога не стигаха до нейния хранен интравенозно син, беше вече спомен, тя напусна стаята. Сви се в един от ъглите на телефонната кабина в края на коридора и набра номера на Паркързвил. Очакваше, че няма да ѝ разрешат да говори с Дерек и точно това се случи, но тя предаде съобщението си и ѝ беше казано, че той ще го получи.

— Моля. Много е важно. Той ме очаква днес следобед, а аз не мога да дойда.

— Ще получи съобщението — увери я мъжки глас от другата страна на телефона, но той прозвуча за Сабрина ужасно незаинтересовано.

— Скоро? Скоро ли ще го получи? — тя можеше да си представи как един от тъмничарите ще приближи до Дерек след ден, два или три с измачкан лист хартия в ръката си. Беше ѝ неприятно да си представи, че той ще помисли даже за малко, че тя се е обезсърчила или се е отказала от него, или че просто е забравила.

— Ще го получи.

— Много е важно...

— Госпожо, ще го получи.

След като долови раздражение в гласа, тя реши да не насилва късмета си. Много бързо повтори съобщението си, после затвори телефона и се върна в стаята на Ники.

Сестрите идваха и си отиваха. Лекарите се отбиваха, нови лекари всеки нов ден и задаваха същите стари въпроси. Кога е станал припадъкът. Имал ли е преди други припадъци. Какво е правила с него през този ден, къде го е водила, какво му е дала да яде. С всяко

повтаряне на историята чувството ѝ за вина растеше. Бореше се с това чувство, но без успех. Донякъде тя беше виновна за припадъка, беше направила нещо лошо, отново не се бе оказала на висота.

По-късно следобед тя вече започваше да мисли, че нея трябва да окачат на ония жици, а не Ники. Когато образът на Джей Бий Монроу изкристализира пред нея, тя се попита дали не беше го забравила напълно.

Джей Бий беше последният човек, когото беше очаквала да види, може би последният човек, когото би искала да види, ако обстоятелствата бяха по-други, но когато той се появи в стаята на Ники малко преди шест, тя нямаше желание да недоволства. Трябваше ѝ някой и ако брат ѝ беше единственият под ръка, щеше да свърши работа.

На тридесет и осем, Джей Бий приличаше на калифорнийския мечтател, който не успял да стане възрастен. Косата му беше дълга и руса, кожата му обгоряла.

Кръглите очила с метални рамки, които се бяха разположили на носа му, му придаваха вид на естет, на което разсеяната му физиономия ни най-малко не противоречеше. Носеше дрехите си по възможно най-отпуснатия начин, като че ли всичко останало, освен шортите му — в дадения случай един безформен блейзер, прекалено големи за размерите му риза и панталони и платнени обувки — представляваха обида за плътта. Той можеше да свали от себе си всичко това и да изглежда добре до голяма степен благодарение на слабата си фигура и ръста си, който като нищо надминаваше шест фута и който беше наследил от баща си. От майка си бе наследил орловите черти, които правеха от него страхотно приятен простак.

Не съществуваше никаква тайна, що се отнася до начина, по който беше придобил писателското си умение. Странността му беше нещо друго. При различни случаи хората оценяваха Аманда и Гебхарт като необикновени, нетрадиционни и ексцентрични. Никой не ги беше наричал странни. Всички наричаха странен Джей Бий. Не беше възможно да се възприеме като личност, а по-скоро като нещо подобно на жаба. С ръце в джобовете, той приближи и се спря до леглото на Ники. Погледът му премина над него и стигна до ъгъла на стаята, където седеше Сабрина, а след това обърна лицето си към нея.

Но въпреки че привличаше по своя особен начин, той не беше от хората, които можеш да докоснеш физически. Сабрина знаеше, че беше целунал жена си в деня на сватбата им, защото беше видяла това със собствените си очи. Но не можеше да си спомни някога да е виждала повторение на това действие или прегръдка за Джени или дъщерите му. По подобен начин като брат той никога не беше проявявал физическа близост.

Затова тя изрече името му с въздишка и след това попита:

— Как разбра?

— От момичето — той насочи вниманието си към спящия си племенник и се загледа безизразно в продължение на като че ли цяла вечност. Погледът му все още беше върху детето, когато по едно време каза: — Долетях с един ръкопис. Помислих си, че ще празнуваме.

— О, Джей Бий...

— Програмата ми е напрегната.

— Разбирам.

Той намръщи носа си, но това само беше опит да измести очилата си по-нагоре. В момента, в който чертите на лицето му се върнаха в старото положение, той изключи. Изразът му стана нулев. Не се движеше, а само изучаваше Ники продължително и мълчаливо.

След много време той се върна на този свят с бързо вдишване и каза:

— Прилича на мама.

— И на теб.

Той помисли върху това в продължение на една дълга минута, която се утрои и накрая кимна. След още една минута той каза:

— Конвулсии? Това дете представлява подвижно нещастие.

— Той не се движи много.

Джей Бий повдигна рамене и това имаше смисъл на все тая. След малко се намеси и гласът му, който добави:

— И така, какво е сега положението?

Точно това беше необходимо на Сабрина. По време на дългите часове тя нямаше с кого да говори, а отчаяно искаше да сподели скръбта си.

— Подозират, че е лека форма на епилепсия. Можеш ли да повярваш, Джей Бий? — тя притисна коленете си към гърдите, като се погрижи дългата ѝ пола да компенсира не особеното приличие на

позата ѝ. От снощи се моля непрекъснато да открият нещо конкретно, например мозъчен тумор. Знам, че това звучи ужасно, но поне ще има нещо известно и подаващо се на лечение и което би могло да обясни бавното развитие на Ники — тя пое дъх разтреперано и това можеше да се чуе. — Епилепсията... епилепсията само допълнително ни набутва в батака.

Вниманието на Джей Бий се беше прехвърлило върху най-близкия до сега апарат. Повечето хора биха погледнали циферблатите, бутоните и дигиталния дисплей. Но не и Джей Бий. Все още с ръце в джобовете, той се навеждаше наляво и надясно и оглеждаше внимателно страничните и долните повърхности на апарата.

— Епилепсия?

— Изключиха почти всичко останало.

Той изправи тялото си и отново я погледна, този път по същия начин, по който беше оглеждал Ники. В очите му имаше някакъв вакуум, който по някакъв начин съдържаше напрегнатост. Този поглед плашеше, той предизвикваше у повечето хора нервно чувство на неудобство и страх. Но Сабрина беше свикнала. Беше достатъчно подготвена и знаеше, че е най-добре да го остави да се взира колкото му душа иска, докато тя гледаше, където си избере, което в този случай беше синът ѝ.

Ники действително приличаше на чичо си. Косата му беше по-кафява, но носът и устата бяха същите. И разконцентрираният поглед. Погледът на Джей Бий често биваше такъв. Преди време Сабрина се беше питала дали мъглата в очите на сина ѝ и неохотата му да говори не представляваха просто един бебешки вариант на странността на Джей Бий Монроу. Тази мисъл не я беше развълнувала, но алтернативата беше по-лоша и тя се беше опитвала да се хване за някоя сламка.

Гласът на Джей Бий пресече мислите ѝ.

— Къде е Ник?

Тя махна с ръка във въздуха с чувство на отвращение.

— Той е задник — беше присъдата на Джей Бий.

— Зает е с бизнес.

— Длъжен е да е тук.

— Опитай се да му го кажеш, ако можеш да го намериш. Аз не мога.

— Тогава той даже не знае, че Ники е хоспитализиран?

— Не — тя се осмели да срещне погледа на Джей Бий, като се чудеше какво ще види в него, но там продължаваше да присъства единствено същата концентрирана празнота. За първи път в живота си тя намери в това някаква странна утеха. Никак не ѝ се искаше да слуша мнения за себе си.

Без да излиза напълно от празнината, той каза:

— Искам кафе — и я подкани с движение на главата към вратата.

— Ъ, не знам... Може би трябва да остана тук.

— Нищо няма да се случи на детето.

— Може да се събуди.

— Ако се събуди, само като те погледне, ще се изплаши.

Тя го изгледа враждебно.

— Благодаря.

Той отново я подкани с движение.

Не след дълго те седяха един срещу друг на една масичка в ресторанчето на болницата. За учудване на Сабрина Джей Бий, който обикновено носеше вместо пари кредитна карта, не само имаше пари, но и настоя да ѝ плати обяда. Истината беше, че той я принуди с грубост да приеме храната, като ѝ каза, че прилича на смърт, леко претоплена, и постави върху подноса ѝ чинията със солено месо и зеле, преди тя да може да избяга.

— Не обичам солено месо — изрече тя съвсем тихо и спокойно.

— Ти знаеш това, Джей Бий. Не го понасям от петгодишна възраст.

Той прехвърли месото в собствения си поднос и сложи на негово място пирог с месо.

— Джей Бий... — предупреди го тя. Пирогът заемаше второ място след соленото месо в списъка на нещата, които тя ненавиждаше и Джей Бий знаеше това. Правеше ѝ напук. Когато той смени пирога с пълнени пилешки гърди, на които при други обстоятелства би могла да се зарадва, тя не си даде труд да му каже, че не е чак толкова ужасно гладна. Нямахте сила за това.

Но сега той я караше със садистично удоволствие да яде. Тя отрязва едно парче от пилето и го побутна в чинията си, но далеч, повече я интересуваше кафето, единственото нещо, което тя наистина искаше. Стомахът ѝ не беше в ред. Трябваше и само нещо, което да я поддържа бодра.

Джей Бий ядеше с типичното си разсеяно внимание, като се концентрираше върху храната така, сякаш тя беше всичко друго, но не и храна, а той беше всякъде другаде, но не и там. Сабрина действително успя да похапне малко, но беше на второто си кафе, преди брат ѝ да се беше върнал от там, където го беше отвел умът му.

— Кажи ми за Ник — каза той.

Ник беше последният човек, за който ѝ се искаше да говори, но тъй като Джей Бий ѝ беше оказал внимание с обяда, Сабрина се чувстваше задължена. След като остави чашата си, тя повдигна брадичката си и го изглежда:

— Какво искаш да знаеш?

— Защо се омъжи за него?

Брадичката ѝ веднага клюмна. Беше очаквала нещо неутрално, нещо във връзка с бизнеса.

— Що за въпрос е това?

Той отново се загледа втренчено в нея, като я разчленяваше разсеяно през лупите на очилата си.

— Обичаше ли го?

Челото ѝ леко се сбръчка.

— Да.

— Още ли го обичаш?

Тя отвори уста, но я затвори, без да каже нищо.

— Той никога не е тук. Разделени ли сте?

— Моля те, Джей Бий...

— Разделени ли сте?

— Разбира се, че не.

— Но този брак вони.

— Кой каза това?

— Няма защо да го казва. Разбирам нещо от тези неща.

— Джей Бий, твоят брак беше различен от моя още от първия ден.

— Може би. Но все пак схващам положението. Ти си ядосана и твоят яд не е такъв, който ще отмине. Ник не е тук, когато трябва да бъде, и ти си ядосана.

Тя поклати глава.

— Много се уморих да се ядосвам.

— Още си ядосана. И с право. Когато се омъжи за него, ти имаше определени надежди. Той беше твойт вълшебен принц. Ухажваше те много изискано. Направи всички традиционни малки нещица, които мама и татко наричаха старомодни. Беше постоянен й зависим, и привързан. Мислех, че това ще продължи, Сабрина. Действително го мислех. Мислех, че ти ще направиш каквото трябва, за да продължи. Осем години ти се справяше...

— Не осем — прекъсна го тя, като изостави всякакви опити да отрича. Без друго брат й се беше ориентирал правилно и имаше нещо в начина, по който той говореше — проникателност, рационалност, интимност — това беше достатъчно нехарактерно и изискваше пряма и честна ответна реакция. — Не осем. Пет.

Джей Бий потъна в продължително замислено мълчание. Той отдели солницата от черния пипер и захарта, обърна я в една посока, после в друга, огледа внимателно съдържанието й и малките дупчици отгоре. После намръщи носа си, за да си повдигне очилата, и каза:

— Ники не е виновен.

— За какво?

— За твоите брачни проблеми.

— Знам.

— Когато се намесят извънземни духове...

— О, не! — Сабрина наведе глава. Това й беше познато. Той беше показал голямо красноречие, когато говореше за Ник. Джей Бий беше красноречив само когато съчиняваше някаква приказка или когато се канеше да го направи. — Моля те, Джей Бий...

— Молиш ме за какво?

— Да не започваш. Толкова много пъти си го правил. Сега не мога да го приема.

— Но теорията ми не е опровергана.

— Това, че лекарите не могат да открият точната причина за заболяването на Ники, не означава, че той е овладян от извънземни духове.

— Но възможността е интригуваща, Сабрина. Ами ако...

— Не сега — прекъсна го тя умолително.

Джей Бий имаше бледозелени очи като нейните, но за разлика от тях те имаха едно дъгоцветно качество, което се забелязваше само в някои случаи, и което беше толкова тайнствено, колкото историите,

които той пишеше. Сабрина забеляза това качество точно в този момент и разбра, че, както беше готова да стане и да се махне, ѝ предстои да чуе нещо. Тя предпочете да употреби слуха си, защото при всичките си недостатъци Джей Бий беше неин брат, а тя имаше нужда да бъде с близък човек. Пък и така или иначе беше прекалено уморена, за да се движи.

— А какво ще кажеш, ако — започна Джей Бий, като употребяваше слабите си пръсти, за да постави в рамка сценария — приемем теорията, че Ники при раждането си е бил овладян от дух, който е проникнал в тялото му през маркуча на инкубатора. Само си представи, че този дух е свръхинтелигентен. Той е наставлявал Ники през последните три години и вероятно ще продължи по този начин още известно време, докато индоктринирането бъде завършено.

— Никакъв свръхинтелигентен дух няма намерение да покровителства дете, чието тяло не работи. Опитай нещо друго.

— Защо мислиш, че тялото на Ники не работи? — попита той самодоволно. — Духът насочва усилията си върху ума му, докато тялото почива отпуснато. Тялото му трябва да почива отпуснато, за да може духът да си върши работата. Доколкото ни е известно, Ники е вече невероятно, умен. Развитието на мозъка му е може би далече отвъд всичко, което можем да схванем. Може би той лежи и ни гледа, като вижда много повече, отколкото ние въобще можем да видим. Може би той ни съжaliaва заради нашите ограничения.

— Това е много хубава мисъл — въздъхна Сабрина. — Нямам нищо против сина ми да е гений. Но в какво се състои мисловната бомба? Какво ще стане, когато тялото му изведнъж се оживи? Дали няма да започне да избива всички нас, второстепенните души?

Джей Бий поклати глава.

— Този дух е миролюбив. Функциите му са колонизаторски.

— Той е от извънземните духове, които идват от Космоса?

Отново поклащане на глава.

— Единственото извънземно нещо е формата му и нивото на интелигентност.

— Но откъде е дошъл?

— От центъра на Земята.

Сабрина завъртя очи.

— Хайде, Джей Бий! Ти можеш да измислиш нещо по-добро. Центърът на Земята не е ли нещо, което вече си използвал?

— Не е същото. Сега говорим за зародиши, които съществуват от самото начало, когато планетата се е оформила, зародиши, които са се интубирали в топлината на сърцето на Земята през всичкото това време и едва сега са готови да излязат на бял свят. Ники не е единственият, чието тяло е било овладяно. Има и други като него. Ние мислим, че те са със закъсняло развитие или болни от аутизъм, или че са коматозни, но един ден те ще се обединят и ще създадат едно невероятно напреднало общество.

— Как ще се познаят помежду си?

Той я стрелна с поглед нетърпеливо.

— Мозъчните им вълни ще се пресекат. Те са брилянтни, Сабрина. Умствената телепатия е само един от талантите им.

— Разбирам — кимна тя и попита. — Поне историята на Ники има ли щастлив край?

— Не знам — отговори Джей Бий, като гласът му не издаваше обърканост. Всяка от книгите му съдържаеше конфликт, който съдържа насилие. Очевидно, той си падаше по побоищата. — В даден момент човешката раса, такава, каквато я познаваме, ще започне да се чувства заплашена и ще се опита да установи контрол върху силата от сърцевината на Земята. Ако се стигне до явен конфликт, нашите шансове не са големи.

— В такъв случай, струва ми се, за мен ще е най-добре да се опитам да бъда на страната на Ники.

— Аз също.

Дълго време двамата се наблюдаваха мълчаливо. Сабрина мислеше, че със или без дъгоцветен поглед, в брат ѝ имаше нещо тъжно. Въпреки че беше много известен, той нямаше близък кръг приятели. При неговия навик да се включва и изключва и склонността да се умълчава, той беше труден за опознаване. Очароваността му от ужасното го правеше труден за харесване. Той имаше жени, но не и установени вкусове. От социална гледна точка беше до голяма степен надничаш аутсайдер.

— Има случаи — каза Сабрина, както беше искала от толкова години да каже това, но не беше имала смелостта, — когато не знам доколко сериозно трябва да те възприемам, Джей Бий.

— Не си само ти.

— Ти самият вземаш ли се сериозно.

— Обикновено не — каза той, но в този момент той беше толкова сериозен, че това ѝ правеше впечатление.

— Джей Бий?

Той ѝ отговори със замислен поглед.

— Не знам какво да правя с Ник.

— Разведи се.

От гърлото ѝ излезе тих неволен звук.

— Той не ти трябва, Сабрина.

— Не мога да се разведа.

— Защо не?

— Толкова много причини... Не мога да започна да обяснявам...

Чувствам се много объркана.

— Ти заслужаваш нещо по-добро.

При цялата обърканост на мислите си, Сабрина не отмина без внимание комплимент. Доколкото можеше да си спомни, такова нещо не се беше случвало. Иронията се състоеше в това, че това я направи по-уязвима, от което объркването ѝ се усили още повече.

— Съществува Ники. Не мога сама да решавам съдбата му.

— През цялото време си го правила.

— Но трябва да се вземат важни решения. Ако трябва да бъде настанен в заведение...

Джей Бий я прекъсна с възклицание, което убедително изразяваше неодобрението му. Тя се приготви за отбрана.

— Налага ми се. Положението му с нищо не се подобрява. А сега и припадъци. Не мисля, че повече съм в състояние да се справям с него.

— Намери човек за през деня.

— Не мога. Поне няма да е достатъчно.

— Тогава се задоволи, с каквото можеш.

— Не мога.

— Не го прави, Сабрина. Той е твой син. Не го затваряй с глутница от психопати и лигльовци.

В очите ѝ бликнаха сълзи.

— Не казвай това.

— Не го прави.

— Но той е един от тях, Джей Бий. Защо всички вие не можете да го разберете!

Джей Бий се пренесе някъде другаде. Изразът на лицето му стана неопределен. С поглед, насочен към Сабрина, той заби лъжицата си в покривката на масата. Най-накрая остави лъжицата на мястото ѝ и каза:

— Може би защото е прекалено болезнено. Ти си реалистка. Опитваш се да виждаш нещата такива, каквито са. Аз по-скоро бих предпочел да вярвам, че той е в ръцете на някой дух, който излиза от центъра на Земята, и че той е на път да осъществи по-големи и по-хубави неща...

За момент Сабрина не можа да намери предизвикателно възражение. Никога досега не беше чувала Джей Бий да говори за себе си по този начин. Никога не беше допускала, че той разбира себе си по този начин. Била е късогледа.

Потрябва ѝ една минута, за да се овладее.

— Както и да е — въздъхна тя. — Това е само едно от решенията, които трябва да се вземат — тя протегна ръка към портмонето си. — Извини ме за малко. Трябва да се опитам пак да се свържа с Ник.

Когато тя излезе от телефонната кабина след няколко минути, Джей Бий стоеше облегнат на близката стена.

— Намери ли го?

Тя поклати глава.

— От двадесет и четири часа оставяш съобщения и той не е отговорил на нито едно?

Тя му отправи поглед, изпълнен с болка.

— Разведи се, Сабрина:

— Не мога.

— Защо не можеш?

— Имам нужда от него.

— Нямам.

— Ники има.

Джей Бий даже не си даде труд да възрази на това. Отчаяна, тя изтърси:

— Бих останала сама, Джей Бий.

— Е, и какво?

— Това ме плаши. Пътят ми премина от къщи до колежа и оттам до брака. Никога в живота си не съм била сама.

— Не си била? — попита той и изпадна в едно от състоянията си на транс с втрепен поглед. Сабрина щеше да изпищи, когато той направи нещо неочаквано за нея. Докосна я. Той обхвана с ръка рамото ѝ и я подкара пред себе си надолу по коридора.

През тази нощ, след като Джей Бий я беше завел у тях, Никълъс се обади. Той съвсем не се извини за това, че не е можел да бъде намерен, и просто попита за Ники, каза, че ще си бъде вкъщи късно на следващия ден и затвори телефона.

Сабрина не му направи скандал, което можеше и да се случи. Най-напред тя беше прекалено много уморена, искаше да се отдели от телефона и да си легне.

Освен това не беше в състояние да разговаря с Ник, без да мисли за разговора с Джей Бий, и когато направи това, умът ѝ блокира. Не знаеше какво да направи. Бракът ѝ висеше на косъм. Имаше проблеми с поведението на Ник, отношението му, стила му.

Той беше неин мъж. И все пак... И все пак човекът, за който наистина искаше да мисли, беше Дерек. Той представляваше един друг живот, друг свят и в този смисъл мисълта за него беше облекчение. Той беше бягство — тук имаше някаква ирония, но беше истина. Въпреки всичко тя беше на мнение, че проблемите му я освежават. Мисълта, че той би могъл да ѝ разреши да опише историята му я вълнуваше, а тя изпитваше остра необходимост от малко вълнение.

На следващия ден Ники беше буден. Лекарите искаха да го държат под наблюдение в продължение на двадесет и четири часа без упойка, преди да го изпратят вкъщи. Винаги съществуваше възможността да забележат нещо, което преди това са пропуснали — някой малък симптом или мъничка нишка, която би могла да доведе до обяснение на всички останали проблеми. Обяснението би могло да доведе до лечение, лечението до оздравяване.

Обрулените надежди на Сабрина получиха нов живот.

Но напразно. Педиатри, специалисти, сестри — никой не виждаше нищо. Ники създаде грижи, от които предния ден Сабрина беше пощадена. Тя самата не изглеждаше в по-добро състояние. Когато най-накрая разбра, че детето е заспало, взе такси за вкъщи и намери Ник с крака върху масичката за кафе и чаша уиски в ръка.

— Добре дошъл вкъщи — каза тя от вратата.

Той мълчаливо оглеждаше леда в чашата си.

— Кога дойде?

— Преди няколко часа.

— Преди няколко часа? Бях в болницата. Можеше да дойдеш при мен там.

— Имах много работа тук.

Тя стоеше изправена. Не каза нищо. Само стискаше силно презрамката на чантата си и го чакаше да се обясни. Единственото, което последва, беше, че той вдигна чашата си и отпи.

— Болницата, Ник. Бях в болницата — гласът ѝ започна да трепери от напрежение. — Твоят син е все още в болницата. Не си ли любопитен да узнаеш как е?

— Сигурен съм, че е много добре.

— Не е добре! Той е епилептик!

Без да я погледне, Ник попита:

— Кога ще се върне вкъщи?

— Утре.

— Това е добре.

— Как така? Пропускаш ли грижите за него? Или те смущава сметката в болницата?

— Не бъди нахална.

Със стиснати устни тя пое, доколкото може дъх. Не беше необходимо много, за да загуби слабия контрол, който имаше върху себе си.

— Знаеш ли какво преживях току-що, Никълъс?

— Ти? Помислих, че синът ти е този, който...

— Имаш ли представа какво значи да влезеш в спалнята през нощта и да намериш детето си в конвулсии? Или да прекарваш час след час, като го наблюдаваш как диша при целия този шум от една дузина апарати? Или да чакаш безкрайно дълго време лекарите да ти дадат резултатите от техните проби и след това да разбереш, че те нямат никаква добра новина? Не, не знаеш. Ако знаеше, щеше да ми позволиш да бъда нахална или каквото и да е, което си избира!

Той отклони погледа си от чашата за достатъчно дълго време, за да ѝ отпрати презрителен поглед.

— Ти се вълнуваш.

— Мисля, че имам това право. Къде беше ти, Ник? Двадесет и четири часа ми беше невъзможно да те откроя. Звъних в хотела. Звъних в офиса, на секретарката ти, на твоя вицепрезидент. Пак звъних в хотела. И пак. Чувствах се като абсолютна глупачка. Къде беше ти?

Бързо движение на китката му накара леда да тръгне из чашата. Той следеше кръговете.

— Неочаквано моите клиенти ме поканиха в къщата си.

— За двадесет и четири часа? И през всичкото това време ти не си помисли за някой друг? Мина ли ти през ум да се обадиш? Имаш син с несигурно здраве, ами ако се беше случило нещо наистина критично?

— Ники е много добре.

— Много добре, нека оставим Ники. Помисли за баща си. Той е на седемдесет и девет и е зле със сърцето. Няма жена, няма братя или сестри, никакви деца, освен теб. Ами ако му се беше случило нещо? Или на мен? Ами ако бях получила мозъчен кръвоизлив или ме беше блъснало такси, или нещо такова?

Преди да отговори, Ник помисли малко, а след това изрече с отмерен глас:

— Ако беше оставено съобщение в този смисъл, щях да отговоря.

Тя спря да диша.

— Това, че синът ти е болен, не е било достатъчно? — тя потърка два пръста върху челото си и промърмори повече на себе си, отколкото на него: — Не вярвам. Ти съзнателно си решил да не ми се обаждаш.

— Знаех, че ще се справиш. Много ти върви с докторите — сарказмът му беше проташки.

— Какво означава това?

— Това ти харесва, Сабрина. Харесва ти да тичаш от един доктор, един специалист към следващия — той изглежда намери удовлетворение, когато забеляза, че тя стои с отворена уста, защото продължи в същия стил:

— При най-малкия повод ти водиш Ники на нов доктор.

— Аз не... не е...

— А даже и това да не беше така, знаех, че ще се забавляваш добре. Свикнала си да си имаш работа с доктори.

— Свикнала съм да си имам работа с тях, защото все някой трябва да свърши тази работа, а тебе никога, те няма!

Той остави чашата и я погледна.

— Никога ме няма, защото това място е потискащо. Ако Ники не създава грижи, ти създаваш. Омръзнало ми е, Сабрина. Повече не мога да поема. Искам да изчезна.

Думите му се задържаха във въздуха, като ехото им оставаше и оставаше. Но не бяха само думите му. А и погледът му, тонът, маниерът.

— Мммолляя? — каза тя.

— Ти чу — той спусна краката си на пода. — Искам да изчезна. Дойдох тук рано и стегнах колкото мога багаж. Останалото мога да прибера друг път.

Сабрина си наложи да бъде спокойна, но беше разлюляна от гръмотевичните удари на сърцето си. Като разбра, че ѝ трябва да седне, тя се придвижи колкото може по-гладко до най-близкото кресло.

Ник я гледаше втренчено, но погледът му беше съвсем различен от този на Джей Бий. Погледът на Джей Бий беше безвреден. Този на Ник беше гневен. Той беше антитезата на любящия съпружески поглед и беше загрубял от отбранителната позиция, която идваше само с вината.

— Приключено е, Сабрина. Не е останало нищо. Ти самата го каза, само дето не ти достигна смелост да обявиш финаша. Е, добре, аз го обявявам. Отивам си.

— Ей така?

— Ей така.

Тя направи опит да събере мислите си, но беше шокирана. Разбира се, тя беше мислила за развод. Дълбоко в сърцето си съзнаваше, че тя и Ник отиваха натам. Но беше очаквала, че ще има малко повече време за подготовка. Беше очаквала, че в края на краищата тя ще го напусне, а не обратното.

— Не си избрал подходящия момент — отрони тя тихо.

— Трябваше да направя това преди месеци.

— Не бях разбрала, че да се живее с мен е толкова лошо.

— Не беше така. Имали сме и добри времена заедно. Но тези дни свършиха, когато Ники се превърна за тебе в мания. И животът с теб в

това, в което ти се превърна, е лошото. Не мога да приема постоянното хленчене.

— За Ники ли говориш или за мен?

— И за двамата.

— Би могъл да помогнеш. Ако бях имала малко подкрепа...

— Подкрепа сега? Не мога да стоя вкъщи след работа и да сменям пелени, а и да можех, не искам. Ако ти самата имаше някакъв мозък, щеше да се заемеш отново с писане след раждането на Ники. Тогава нямаше да седиш и да анализираш всяко малко нещо, което той прави или не прави. Нямаше да приемеш доктор Спок за библия. Нямаше непрекъснато да сравняваш Ники с други деца.

— Почакай малко, Ник — каза тя разтреперана. — Бях напълно щастлива, когато Ники се роди. Ако си спомням правилно, ние се споразумяхме аз да не ходя на работа първите шест месеца, за да мога изцяло да се посветя на него. Ти искаше това точно толкова, колкото и аз. И не съм се оглеждала за неща, които не са наред, както ти подхвърляш. Когато Ники стана на три месеца, беше очевидно, че нещо не е както трябва, и положението след това продължи да се влошава. Сега, след три години, можеш ли честно, честно да ме погледнеш в очите и да ми кажеш, че Ники е нормален?

Ник я погледна в очите.

— Не.

— Признаваш!

Той я огледа с отвращение.

— Трябва да се погледнеш, Сабрина. Как можеш да злорадстваш за такова нещо?

— Да злорадствам! Не, Ник! Но ако от цялата тази ужасна каша не излезе нищо друго, все пак признанието ти е нещо. Сега, когато признаваш, че Ники има проблем, може би ще се погрижиш да го... и нас... помощта, която ни е необходима.

— Ако мислиш да обсъждаме какво да предприемем, много си закъсняла. Има прекалено много гняв. Има го и Ники. Той е жив. Той е тук. Той няма да си отиде от тук.

— Има места за деца като него...

— Аз няма да взема такова решение.

— Три години вече се опитвам — продължи тя бързо, без да го чува. — Опитвах всичко — психотерапия, хидротерапия,

електротерапия, практика на поощрения и наказания — списъкът продължава безкрайно. Нищо не излезе. Нищо няма да излезе. И това не е единствено мое мнение. Същото мислят много от хората, които са занимават с него. Ники маркира времето, докато аз вървя назад. Има добри частни заведения, Ник. Посетих едно от тях във Вермонт, където той може да получи възможно най-добрите грижи. От мисълта да го оставят в болница ми става лошо, но това е единственото разумно нещо.

Ник даже не реагира, когато тя спомена за посещението си във Вермонт, което говореше за отсъствието от негова страна на сериозен интерес към всекидневния, ѝ живот.

— Може би. Все пак аз няма да взема такова решение.

Този път тя го чу и стана много спокойна.

— Какво искаш да кажеш?

— Ники е твой. Оставям го при теб. Ти ще вземаш решенията, свързани с грижите за него.

Тя преглътна.

— Но той е твой син.

— Ти ще имаш цялото попечителство.

— Не е почтено, Ник — прошепна тя, бавно клатейки глава. — Не е почтено да прехвърляш това бреме върху мен — когато той просто вдигна рамене и отпи още една глътка, тя додаде: — Ти си страхливец.

Но той нямаше намерение да обсъжда това.

— Парите няма да са проблем. Ще ти давам каквото ти е необходимо и ще бъда щедър. Разводът ще бъде тих.

Още веднъж тя се почувства поразена от грубостта на всичко това.

— Тогава ти искаш този развод веднага? Без пробна раздяла?

— Какъв е смисълът?

Тя не беше сигурна, но частица от нещо дълбоко в нея я накара да каже:

— Ако Ники беше във вън от къщата... Ако беше някъде и ако бяхме само двамата, както бяхме.

Този път Ник беше този, който поклати глава.

— Ники би могъл да бъде на Марс и това би било без значение. Той все още ще е тук, не разбираш ли? Всеки път, когато те погледна,

ще виждам него й ще си спомням какво представлява и че ние сме го създали — във възбудата си той прокара ръка през косата си, сякаш едва в този момент беше разбрал това, което беше казал. Изправяйки се на крака, той я изгледа враждебно и каза: — По дяволите, не искам да те гледам, Сабрина. Не искам да ми се напомня ден след ден, седмица след седмица, година след година!

Гласът му експлодира и последва дълбоко мълчание, което беше нарушено само от удара, който той нанесе с ръка по махагоновата рамка на вратата, когато изфуча навън от стаята.

На следващата сутрин Сабрина прибра Ники. Тя прибави още едно шише лекарство към колекцията върху рафта в банята. След това прибави още една точка в края на дългия списък от препоръки какво да се прави в случайна, който списък беше забола върху картата с режима в стаята му. Тя повтаряше бавно упражнението за вървене и прекарваше по-голямата част от времето след това като го държеше в ръце, като го люлееше и му тананикаше тихо, когато гласът й издържаше. Къпеше го, отделяше допълнително време да го разтрива с лосион и да пудри малкото му тяло. Говореше му и му разказваше за всички прекрасни неща, които този свят ще му предложи, после отново го вземаше в ръце, притискаше го силно и плачеше.

— Искам само да те обичам — хълцаше тя. — Нека мама направи това... Моля те...

6.

Сабрина беше до голяма степен като парализирана по време на първата седмица след заминаването на Ник. Грижите, които полагаше за Ники, бяха между малкото неща, които правеше с ясно съзнание. Чувстваше се странно, като че ли очакваше да разбере дали Ник ще си промени решението. Една малка част от нея — самоизтъкващата се женска част — искаше това, ако не по някоя друга причина, то, защото така би получила възможност да му каже, този път тя, че всичко е приключено. И това беше, което по-голямата част от нея знаеше. Станалото беше най-доброто. Нямаше шанс за помирение, и двамата го мислеха, казваха, искаха. Това, което ги беше събрало преди осем години, каквото и да беше то, бе изчезнало. Следата, която остана след него, представляваше амалгама от презрение и разочарование. Пръв го беше казал Ник, но Сабрина също го чувстваше. Когато се гледаха, те преживяваха отново болката на изминалите три години. По-добре да се освободи от този грозен ярем.

Тя наистина почувства съжаление, когато Ник се върна, за да вземе останалия си багаж, но това беше скръб не поради загубата на мъжа, а за институцията, която беше пропаднала.

През втората седмица тя не беше в състояние да мисли. Ник беше казал, че ще се погрижи за финансовата ѝ сигурност, което от негова страна беше акт на шовинизъм, тъй като собствените ѝ средства я обезпечаваха финансово. Но тя нае адвокат, който да представлява не толкова нейните интереси, а интересите на Ники при регулиране на отношенията. Да, тя беше финансово независима, но поддържането на Грийнхаус струваше пари. Ако решише да остави Ники там — или в заведение, където условията са приблизително същите — тя искаше да бъде сигурна в дългосрочното сътрудничество на Ник. След като се бе отказал от всякаква емоционална отговорност, той ѝ дължеше поне това.

В края на двете седмици тя разбра, че не може да чака повече. Трябваше ѝ да види Дерек. Знаеше, че е лудост, че се чувства по-добре с него, отколкото, с който и да е друг, но това беше така. Външно той

беше изтъкан от груба материя, син на престъпник и сам той престъпник, но грубостта му идваше от гнева и унижението и при все това излъчваше нещо нежно и добро. Тя се идентифицираше с него. Струваше ѝ се, че ги измъчва различна, но все пак донякъде една и съща болка.

С тъмната страна в характера му и настроенията, които показваше, той ѝ отправяше предизвикателство.

А историята на сполетялото го нещастие очакваше да бъде написана. Тя се стремеше към професионалния фокус, който това би дало на животи ѝ.

Този път, вместо да бъде отведена в залата за свиждане, където се бе срещнала с него двата пъти преди това, тя беше придружена до един открит двор в една от страните на комплекса на затвора. Там имаше дървета и пейки, пет-шест масички и много трева. Въпреки присъствието на тъмничарите и многобройните редове висока, гъста, много вероятно под напрежение тел, която обграждаше затвора, цялостната атмосфера на този двор беше по-успокояваща.

Сабрина избра пейка под един голям клен. Слънцето блещукаше и се промъкваше през новопокаралите листа и правеше изтритата зелена боя на пейката да изглежда пъстра. Тя седна и кръстоса крака, опитвайки се да изглежда безгрижна, докато в действителност чувстваше вълнение и лоши предчувствия. Никога не знаеше със сигурност как ще бъде приета.

И тогава той се появи. Тя го забеляза в далечния край на двора, една тъмна фигура в дочени дрехи. Наблюдаваше го как приближава с провлачена походка, която, както тя си помисли, трябваше да е характерна за обитателите на това място, въпреки че по-скоро имаше вид на човек, който се разхожда бавно и безцелно. Всички вървяха така и Дерек не се отличаваеше от тях. Това беше бавна, отпусната походка, която понякога като че казваше: *Не мога да направя нищо по-добро*, а понякога по-агресивното: *Все ми е едно какво казваш, ще отида там, когато отида*. Тя не можеше да каже кое от двете чувстваше той — безразличие или желание за противопоставяне — но когато той беше на двадесет крачки от нея, забеляза в очите му нещо, от което разбра, че въпросът ѝ е излишен.

Това нещо ставаше все по-силно с всяка следваща крачка. Когато той спря, тя се бе надигнала от пейката, а в следващия миг вече беше в

прегръдките му, в плен на високата му слаба фигура. Изпълваше се с чувство на невероятно облекчение, сякаш през последните пет седмици е висяла във въздуха и едва сега беше намерила безопасно пристанище. Но имаше и нещо друго. Изведнъж сетивата ѝ бяха изпълнени с неща, които досега не беше забелязвала — изпълнени със здравината на тялото на Дерек, топлината му, миризмата му. Изглеждаше неправдоподобно, но с живот, объркан като неговия, тя се почувства щастлива. В този момент тя наистина беше щастлива.

Преди да изправи главата си, тя се отдаде на това удоволствие в продължение на цяла минута.

— Получи бележката ми, нали? — след обаждането по телефона бележката трябваше да обясни по-добре защо не е могла да дойде.

Той кимна, като бързо поглъщаше чертите ѝ една по една.

— А съобщението по телефона преди това? — попита тя, като почувства как по цялото ѝ тяло се разлива топлина и удоволствието от това.

— Малко късничко.

— Но, аз им казах, че е много важно.

Той повдигна едното си рамо пренебрежително.

— Сега всичко е добре. Тогава бях побеснял. И смазан — той не можеше да ѝ каже как е броял всеки един от дните на тези три седмици, колко опустошен се е чувствал, докато е чакал и чакал, а тя не се е появявала, колко празен се е чувствал — и колко глупаво.

— Съжалявам — прошепна тя. Ръцете ѝ бяха обхванали отпуснатото врата му, докато неговата бавно се движеше по гърба ѝ. Тя чувстваше топлината на тялото му през дрехите си, топлина, която разтапяше части от нея, за които тя не беше знаела, че са замръзнали. — Всичко се случи толкова неочаквано, предната нощ... — тя се губеше в дълбочината на очите му, в които този път според нея сивият цвят преливаше по-силно.

— Всичко е наред.

Ако не беше така, щях да дойда.

— Знам.

— Бях уплашена, Дерек.

Хареса му начинът, по който тя произнесе името му.

Даже повече от това му хареса начинът, по който тя го гледаше. Той видя глад в очите ѝ, макар че дали гладът ѝ беше глад за

състрадание, компания или секс, това не знаеше. Но тя не правеше опит да се откъсне от прегръдката му, въпреки че трябваше да почувства какво му причиняваше. Всичко в него трептеше и той се втвърдяваше в определено място, където преди няколко минути цареше спокойствие.

— Хей, Макгил!

Ледена вода не би могла да угаси по-добре страстта на Дерек. Тялото му се вкочани. Той притисна Сабрина по-силно и обърна рязко глава. На няколко крачки от тях стоеше един тъмничар и им правеше знаци да се разделят. Дерек прокле тихо докато задържа здраво Сабрина още една предизвикателна минута. Наложил се тъмничарят отново да извика името му, този път по-строго и едва тогава Дерек постепенно охладил хватката си, плъзна ръцете си от гърба към ръцете ѝ и най-накрая се отдръпнал от нея.

Този път той направи знак, давайки на Сабрина да разбере, че трябва да седне. Дишайки дълбоко и отмерено, той наведе глава и прокара ръка през косата си. Като прехвърлил тежестта си върху единия крак и с пръст, промушен в горния край на панталона си без колан, той се загледал в земята.

Сабрина виждаше гнева му и споделяше отчаянието му. Искаше да се обърне и да изкрещи на тъмничаря, който беше виновен за разрушаването на един рядък и прекрасен момент. Но това беше глупав порив и тя се овладя бързо. После почака мълчаливо Дерек да събере силите си.

— Защо постъпи той така? — попита тя тихо.

Той седеше приведен с лакти, опрени върху коленете на разтворените си крака, а пръстите му бяха стиснати в юмруци. Забелязваше се движението на мускулите по лицето му. Ноздрите му се разширяваха при всяко гневно вдишване.

— Защото съм аз.

Тя се приближи до него, без да съзнава, че търси топлината, която беше при нея преди малко.

— Какво искаш да кажеш?

Втвърденият му поглед се скиташе из двора.

— Вид дискриминация. На свобода аз съм бил някой, следователно тук трябва да работя два пъти повече.

— Но какво имаше в това, че се докосваме?

- Не докосваме, прегръщаме.
- Това не е ли разрешено?
- Веднъж в началото, веднъж в края.
- Но това е началото.
- Дебелият Франк реши, че началото е свършило.
- Не е честно...

Той ѝ отправи поглед, който започна със саркастично свиване на устните, после се смекчи до изкривена усмивка, когато забеляза как по лицето ѝ се изписа болка.

— Не е честно, а?

— Видях как други двойки стоят прегърнати много, по-дълго и никой не казва нито дума, даже когато ръцете им шарят навсякъде. Погледни там — каза тя посочвайки с очи една от другите пейки. — Тя е на коленете му и той явно не я лекува за ужилено коляно. Ако това не е прегръдка — тя произнесе думата както него преди това, — не знам какво е.

— Прегръдка е — каза Дерек, но той не гледаше към двойката на другата пейка. Имаше толкова много за виждане в лицето на Сабрина като светлината на бледозелените ѝ очи и руменината върху бузите ѝ. И тъмните петна под очите, и бръчките между веждите. — Къде е Ники?

Погледът ѝ полетя към неговия. Тя пое дълбок дъх.

— Сега Ники е добре.

— Имал ли е нови припадъци?

Тя поклати глава.

— За такива случаи имам лекарства, но след първия припадък не последваха други. Бих искала да мога кажа: „Слава Богу“, но не знам кое е по-лошо, самият припадък или очакването му.

— Това е така, защото е все още ново. Всяка минута очакваш припадък. След като мине време и не се случи нищо, ще се успокоиш повече.

Същото ѝ бяха казали и в болницата. Същите думи, но казани от Дерек, звучаха не толкова покровителствено, бяха по за вярване.

— Надявам се, че е така.

Дерек искаше да знае нещо повече. Често беше мислил за Ники. Откакто Сабрина беше отказала интервюто, той така и не научи

историята на заболяването на детето. А му трябваше нещо, нещо, което да засенчи по-лошите му мисли.

— Как изглеждаше, когато се роди?

— В първите няколко месеца беше едно щастливо бебе. Всъщност изглеждаше много добре даже преди да се роди.

Дерек се опита да си я представи бременна, опита се да си представи корема ѝ, наедриял и закръглен. Имаше голям успех. Картината беше много приятна. Беше и страхотно секси и тялото му реагира бързо. Той се зарадва, че беше седнал в тази поза.

— Не е ритал много в теб, нали?

— Не.

— Сутрин прилошаваше ли ти?

— Не. Беше славно момче. И това е допълнителна жестока ирония. Бях толкова щастлива, толкова се вълнувах, че нося бебе — каза тя и очите ѝ, нейните красноречиви очи, отразяваха тъкмо това, докато изведнъж в тях се появи обърканост. — Бих искала да знам кога се е случило нещастieto.

— Кога за първи път забеляза, че Ники е по-различен?

— В деня на раждането му — изрече тя сухо. — Аз бях като всяка друга майка, която гледа детето си и се тревожи. От самото начало си мислех, че Ники е прекалено кротък. Мислех, че погледът му не е такъв, какъвто трябва. Даже малкият шум, който вдигаше, някак си неразбираем, нелогичен, неподходящ. Но всички казваха, че е здрав и красив и на мен много ми се искаше да вярвам, че е така, и забравих тревогите си. Ако ме питаш кога започнах да се отнасям по-сериозно, това беше, когато го заведох да го фотографират. Беше на четиринадесет седмици. В един момент бях решила да го фотографирам — отидох, фотографът беше там, мислех си, че това ще бъде приятна случка.

— А не беше?

Тя поклати глава.

— Чаках си реда и наблюдавах децата преди нас. Те се усмихваха или смееха. Някои от тях бяха доста грознички, но бяха сладки, а фотографът беше много мил към тези, които плачеха, имаше подход към малките — Сабрина замълча, пое дълбоко дъх и повдигна едната си вежда към Дерек. — Но нямаше успех с Ники. Той плачеше през цялото време. Предложиха му една шумна играчка. После друга. После

една кукла. Отново никакъв ефект. Плачът така и не престана, но това не беше всичко.

Сега доброто чувство, доколкото го имаше, с което тя разказа тази история, изчезна, а бръчката, между веждите ѝ стана по-забележима.

— Той не можеше да се държи като другите. Знаех, че не е добре с движението на главата си и вече бях питала моя лекар за това и той ми препоръча някакви малки упражнения, но работата не беше само във врата. Имаше проблем и с ръцете, и с краката, и с цялото тяло. Той просто... увисваше... и като го гледах и го сравнявах с другите деца, някои от които бяха два пъти по-малки от него, разбрах всичко. Разбрах всичко.

В желанието си да предложи някаква утеха, Дерек бавно отмести назад един кичур коса от лицето ѝ. Косата, ѝ му се стори много мека. Той я наблюдаваше, докато тя намери мястото си при по-голямата руса маса и докато след това потанцува леко при надигането на вятъра.

— Докторите потвърдиха ли опасенията ти тогава?

Тя леко наклони главата си в посоката, от която беше дошла утехата, но ръката вече я нямаше там.

— Само трябваше да бъде по-леко — каза тя тихо. — Когато Ники беше на пет месеца, моят педиатър продължаваше да твърди, че всичко е наред. Започнах да се обръщам към специалисти и те всички казваха, да, развитието му е бавно, но че трябва да се почака да порасне малко повече. Едва когато навърши една година, един лекар ми каза, че е бавноразвиващ се.

Спомняйки си за този момент, тя притисна двете си ръце върху стомаха и се загледа в краката си. Носеше обувки с ниски токове, които подхождаха добре на зеления цвят на пуловера и на полата ѝ, начинът, по който цветът се сливаше с този на тревата, беше приятен.

— Никога не бях мислила, че ще бъде изправена пред такъв факт. Това е нещо, което като че ли се случва на други хора — на бедни хора, които не могат да си позволят медицинска помощ в периода на бременност, или жестоки хора, които бият децата си, или безотговорни хора, които оставят децата си сами без внимание, или... просто глупави хора — тя отклони погледа си от този на Дерек. — Доста фанатично, а?

— Наивно, това е всичко.

— Така да е — каза тя с въздишка, която отчасти беше философска, отчасти породена от липса на смелост. — Заплащам за греховете си двадесет и четири часа в денонощие, седем дни на седмица, петдесет и две седмици в годината — и към списъка можеш да прибавиш чувството на съжаление към самата себе си. Знам, че прекалявам, но все ми е едно. Истината е, че ми е все едно.

— Понякога чувството на съжаление е приятно.

— И теб ли те спохожда това чувство?

— Да, разбира се — и много по-често напоследък, когато го измъчваха еротични желания при пълната невъзможност да ги удовлетвори. Но той не искаше да споменава за това. — Изненадан съм, че си могла да се измъкнеш. Кой е сега с Ники? Някой от терапевтите?

— Фактически — каза тя, чувствайки малък прилив на сила, — наех нов човек. Спомняш ли си момичето, което те пусна да влезеш, без да има право на това? — той кимна и тя продължи: — Освободих я миналата седмица и наех бавачка с постоянно дежурство, която би могла да ми бъде особено полезна.

— Момичето не се справяше достатъчно добре?

— Имаше болен кръст. Или го казваше. Мисля, че тя не обича децата.

— Тогава, на първо място, ти защо я нае?

— Не съм я наемала.

Дерек трябваше да си обясни погледа в очите ѝ и това му отне не повече от една минута. Значи мъжът ѝ беше наел момичето.

— Тогава се радвам, че си я освободила — каза той. Двойното значение на думите му беше ясно и той не изпита ни най-малко угризение. — Може би положението ти вече малко ще се облекчи.

— И аз се надявам да е така — каза тя тихо. Кажи му, Сабрина. Кажи му, че Ник си е отишъл. — Положението не може да стане по-лошо от това, което е. Ако се приеме, че няма да има повече спешни отивания в болницата... — гласът ѝ се загуби. Изведнъж тя спря да мисли за Ник, както и за правото на Дерек да знае за раздялата. Мислеше за последното отиване по спешност в болницата и за чувствата, които я бяха измъчвали тогава. Трябваше ѝ да каже на някого. Беше сдържала тези мисли в себе си, но сега можеше да ги сподели и Дерек беше до нея. — Беше ми трудно с Ники в болницата

— гласът ѝ беше слаб и тя самата се чувстваше слаба. — В известен смисъл не беше по-различно, отколкото при другите случаи, когато съм го водила за прегледи и тестове. Седя и чакам и се моля дано да открият нещо, да могат да ми посочат конкретна причина за проблемите му и после да му дадат едно малко хапче, което изведнъж да го изправи на крака и да го направи като другите деца на неговата възраст. Малко хапче, голямо хапче, операция, нещо, каквото и да е. Напоследък... — тя потърка рамото си. — Напоследък стана даже още по-трудно, защото има случаи, когато почти се моля да открият нещо фатално.

Тя събра сили, за да погледне бързо към Дерек.

— Има случаи, когато от живота не искам нищо друго, освен да мога да го държа в ръцете си, да го люлея, да му пея, да го обичам — и други случаи, когато се събуждам сутрин изтощена до крайност и разтреперана и влизам в стаята му, наполовина надявайки се, че нещо му се е случило през нощта — гласът ѝ беше преминал в шепот. — Ето докъде стигнах.

В този момент Дерек изпитваше даже повече състрадание към нея, отколкото в първия ден, когато я беше видял на нейната тераса в Ню Йорк. Ако беше имал някакви съмнения относно способността си да чувства — като се остави настрана сексуалното чувство — те се бяха изпарили.

— Не го казвай така — промълви ѝ той с укор. После обхвана с ръка рамото ѝ и нежно отстрани ръката, която упорито разтриваше това място. — Ти си човешко същество. Който и да е на твоето място, би имал от време на време подобни мисли.

— Но не е ли ужасно? — извика тя. — Майка, която да иска смъртта на детето си?

Той плъзна ръката си нагоре по шията ѝ, пръстите му намираха пътя си под косата ѝ, като се мъчеха да я успокоят.

— Ти не искаш смъртта му, Сабрина. Ти искаш той да бъде в цветущо здраве и нормален. Но той не е. Затова има случаи — времена на отчаяние, които винаги отминават — когато се чудиш дали ако не е жив, няма да е по-добре, отколкото да бъде жестоко и непоправимо мозъчно увреден.

— Работата е там, че имах такива мечти — каза тя и те можеха да се видят в очите ѝ. — В мечтите си съм го виждала да се смее, да се

катери по дърветата в парка, да играе бейзбол. Трябваше да бъде и плувец, и блестящ ученик. Щеше да бъде в първокласен колеж. Щяха да го обичат и да бъде щастлив. Щеше да бъде лидер — мечтите бяха отстъпили място на сълзи. — Това е такова нещастие...

— Знам — прошепна той, след това се приближи малко повече и все още шепнейки, продължи: — Ще те прегърна с една ръка само за минута. Ако дебелият Франк изкрещи, остани неподвижна — той се плъзна по пейката, обви силната си мускулиста ръка около Сабрина и я притисна към себе си. Тя не знаеше дали извършва някакво съзнателно движение, но така или иначе след малко лицето ѝ се беше сгушило в него, а ръката ѝ се притискаше силно към гърдите му.

Дебелият Франк не изкрещя, но въпреки това тя остана неподвижна.

Дерек я притисна още по-силно. Лицето му беше в косата ѝ и той вдишваше жасминовия аромат, който беше толкова нежен и примамващ. Беше изградил толкова много еротични видения около този аромат през последните няколко седмици, че не можеше и не искаше да ги преброи.

Броеше Сабрина — ударите на сърцето му, които достигаха до дланта ѝ — а след малко се чудеше дали тези удари бяха негови или нейни. Тя съзнаваше, че пулсът ѝ увеличава скоростта си и не правеше усилия да разбере дали това се дължи на естествената му телесна миризма, която идваше от врата му, на растителността, по гърдите му, която се навиваше около палеца ѝ, или на заплахата, идеща от Дебелия Франк.

Дебелият Франк не изкрещя, но въпреки това тя остана неподвижна.

Дерек я притисна още повече. Харесваше му начинът, по който гърдите ѝ се опираха в него, съвсем непредизвикателно, само опияняващо. Харесваше му лекият допир на бедрото ѝ до неговото. А тихият шум от дишането ѝ повишаваше температурата му с много градуси. Разбираше, че си играе с огъня, но нехаеше.

Сабрина се разтапяше. Ако преди това в очите имаше сълзи, сега ги нямаше и тя едва ли можеше да си спомни каква е била причината за тях. Дерек беше поел тежестта от плещите ѝ и я подкрепяше. Тя искаше да му благодари, но беше немислимо в този момент да намери гласа си.

Дебелият Франк не изкрещя, но въпреки това тя остана неподвижна.

Дерек наведе главата си и тъкмо щеше да притисне устните си върху челото ѝ, когато Дебелият Франк изкрещя:

— Макгил!

Дерек простена. Стисна я здраво, ръцете му леко трепереха, докато бавно, много бавно я изоставиха.

— Мръсна свиня — прошепна той, отправяйки злобен поглед към тъмничаря.

Ответният шепот на Сабрина беше далеч по-нараним и насочи вниманието му отново към нея.

— Дерек?

— Ммм?

— На никого не съм казвала това, което току-що чу.

Той беше достатъчно добре отгатнал това по отчаяното усилие, с което тя бе произнесла думите си, като че ли ако те не бяха излезли от нея, щеше да се задуши. Искаше да знае защо никога не е казала на мъжа си, но не му се щеше да пита. Не желаше да признае факта, че този мъж съществува. Искаше да си даде вид, че ако не беше дебелият Франк Феручи, той щеше да продължава да държи Сабрина в прегръдките си.

— Можеш да споделиш с мен тайните си винаги, когато поискаш — изрече той с плътен глас. — И аз ще те разбера. Много разбирам от разрушени мечти.

— Твоите не са разрушени, само е отложено реализирането им.

— Това е много спорно.

— Разкажи ми за тях, Дерек. За какво мечтаеш?

— Сега? За беличките бисквити с орехи на мадам Фийлдз.

Въпреки желанието си, Сабрина се усмихна. Що се отнася до хумора, той беше малко сух, но все пак хумор. Преди това Дерек не беше се шегувал с нея. Тя си спомняше колко строго и гневно изглеждаше лицето му при първото ѝ посещение. Промяната беше голяма.

— Не, искам да кажа в по-широк смисъл.

Той си мислеше, че усмивката ѝ трябва да представлява най-хубавата гледка на света. Пожела си да бъде по-забавен, макар и само

да види още веднъж тази усмивка, но не беше и за нещастие повечето от мечтите му не бяха забавни.

— Мечтая си за освобождаването си.

— А после?

— За отмъщение.

Тя забеляза малкия особен поглед, който се появи и изчезна от очите му и въпреки волята си потрепери.

— Това е страшно.

Той вдигна рамене и нямаше намерение да добави нищо, докато разбра, че тя наистина е уплашена.

— Няма повод за тревога — смотолеви той, но гласът му беше смутен. — Това е част от тукашния манталитет. Съставянето на планове, за отмъщение дава чувство за сила, а тъкмо силата е важното нещо.

— Като крясъците на дебелия Франк?

— Като тях. Аз го плаша, плаша и другите тъмничари с това, което съм, и това, което съм бил. Затова те правят всичко възможно, за да ме потискат. Така те придобиват чувството, че ме контролират — той чу собствените си думи, помисли върху тях една секунда изръмжа. — С кого се шегувам? Те контролират положението. Просто те получават двойно удовлетворение да ми изтъкват непрекъснато този факт.

— Много е хубаво, че не си правил изобличителен материал за хората с тяхната професия — отбеляза тя сухо.

— О, правил съм. По-точно, това беше материал бюрократизма в системата на щатския затвор в Индиана, но той засегна и тъмничарите.

Сабрина направи гримаса и сниши гласа си до нивото на съзаклятнически шепот.

— Мислиш ли, че те знаят?

— Зная, че знаят. В деня, когато пристигнах тук, директорът ми каза много ясно, че знае. Оттогава други тъмничари често са правили коментари. Предполагам, че директорът е намерил копне или от лентата, или от писания текст и го е разпространил.

— Не е било особено етично.

— Така е, но от друга страна, това доказва правотата ми. Затворите не са особено етични места.

— Тук също ли съществува подземен свят?

— Да.

— А как действа?

— Извършват различни услуги на затворниците и внасят стоки, които иначе няма как да се набавят.

— Като наркотици?

— Между другото.

— Какво друго?

— Сабрина, не ти трябва да знаеш — той присви очи. — Струва ми се, че съм ти казвал това и преди. Защо задаваш толкова много въпроси? Ако не те познавах достатъчно, щях да помисля, че си вманиачена на тема живот в затвора.

Тя остави забележката му без внимание и го огледа внимателно.

— Не забелязвам нови белези. Поне успяваш ли да бягаш от свиванията?

— Не съм участвал в сбиване — каза той, като се намръщи. — Искях да предотвратя сбиване.

— Често ли има такива неща?

Гримасата му се смекчи, без да изчезва напълно.

— Да.

— Това е унижително.

— Неизбежно е. Затворите са пълни с разгневени хора. Под гнева се крие насилие, което само чака възможност да изригне.

— И когато изригне, какво прави администрацията?

Дерек изпъна тялото си и протегна крака, като подпря лакти на облегалката на пейката. Юмруците му бяха свити. Гледаше право пред себе си.

— В някои случаи се предприемат дисциплинарни мерки срещу виновните. В други случаи администрацията си затваря очите.

— Как става това?

— Мислят, че това е най-практичното. Ако този, който е започнал боя, заема важно място сред затворническата йерархия, едно наказание би могло да доведе до по-голямо насилие. Няма директор, който да иска да рискува бунт.

Сабрина седеше извита на една страна на пейката и разглеждаше внимателно рязко очертания му профил.

— Къде е твоето място в йерархията?

— Нямам място.

— Но не си ли част от цялото?

Той направи движение с устните си и бавно поклати глава.

— Противиш се на вътрешната система?

Той кимна.

— А не е ли опасно?

— Има цена.

— Каква?

— Изолацията. Постигаш я сам с всеки изминат ден и когато дните започнат да се трупат, един върху друг, това може да се окаже непоносимо. Някои не могат да издържат и отстъпват.

Сабрина знаеше, че той не говори за физическата изолация, а за емоционалната.

— Трябва да е трудно.

— Това е изборът, който направих. Избягвам контактите. Излеждавам си присъдата. Излизам. Това е всичко.

Тя си спомни за прочетени от нея разкази за прочути престъпници, които са се променили и са се посветили на каузата да подобряват участието на другите.

— Мисля си, че такива като теб са необходими. Ти си интелигентен, образован, грамотен. Учудва ме, че не са те хванали да водиш някакъв курс.

— Не бих го направил, даже ако ме помолят.

— А защо не?

— Защото — измърмори той ядосано — аз не съм фантазьор. Както аз виждам нещата, не би трябвало изобщо да се намирам в затвора. Тук съм против волята си. Крадат ми хубавото творческо време, месеци и месеци от живота ми се губят завинаги и оттам е омразата ми към съдебната система. Но апаратът за налагане на наказания не е с нищо по-добър и проклет да съм ако им дам и едно грамче от уменията или знанията си. На първо място, от това не би имало никаква полза. На какво, по дяволите, бих могъл да науча тези момчета тука, което да могат да използват, когато излязат? И на второ място — продължи той, този път не толкова разгорещено, — това само би ме изложило на атаки от страна на онези, които мислят, че важнича и се разпореждам по някакъв начин с тях.

Сабрина разбираше и думите му, и горчивината зад тях. В усилие да го ободри, тя взе ръката му и я задържа в своята.

— Какво те карат да правиш? — пръстите му бяха дълги, слаби и с притъпени връхчета. Бяха мъжествени, без да са груби. — Не са мръсни, нямат мазоли. На какво място работиш?

— В пералня.

Тя беше ужасена. Много добре можеше да разбере защо не обучава затворниците, но можеше да помисли, че са го сложили в някоя канцелария, където да пише на машина или да се занимава с папки, или изобщо нещо, което повече или по-малко е интеллигентско. Но пералня? Тя направи гримаса на отвращение при мисълта, че той пипа с ръце мръсното бельо на мъжете, които беше видяла. Не биха могли да му дадат по-унизителна работа. А може би можеха. Какво знаеше тя за различните възможности...

Дерек с лекота разшифрова мълчанието ѝ.

— Тази работа ми дава възможност да избирам чисти дрехи за себе си.

— Колко часа на ден работиш?

— Четири.

— По такъв начин остават още няколко часа — каза тя, като с нежелание остави ръката му. — Какво друго правиш?

Той стисна зъби.

— Маркирам времето.

— Освен това?

— Броя дупките на стената в килията си.

Тя остави без внимание тона му и продължи:

— Как изглежда килията ти?

Той ѝ отправи поглед с досада.

— Като килия. Хайде, Сабрина, какво искаш от мен, да ти кажа, че килимът е персийски, че пердетата са римски и че леглото е автентична репродукция на нещо, което Хенри Осми е поръчал за шестата си любовница? Става дума за нар, етажерка, шкаф, маса и тоалет. Ако върху някое от тези е имало щемпели, те отдавна са били изстъргани.

— Не се ядосвай, Дерек. Просто съм любопитна.

Веждите му се спуснаха навъсено над очите.

— Аз не те разпитвам за спалнята ти.

Кажи му, Сабрина. Кажи му...

— Можеш да питаш. Не е много интересна. Не ме бива много като декоратор и затова беше направена от майстори. Има навсякъде щемпели на производителя. Бих искала да мога да намеря някой да ги изстърже.

Дерек много искаше да не беше споменавал спалнята си. Мисълта за нея с мъжа ѝ не допринасяше с нищо за доброто му настроение, което падна бързо, когато тя го докосна. Не, той грешеше. Не беше имал нищо против тази мисъл, когато тя го докосна, а само когато го пусна. И това беше само едно надничане в близкото предстояще. Съвсем след малко тя щеше да си отиде, да премине през портите, през вратата на колата ѝ, надолу по пътя, после по главното шосе. Нямаше да я види през следващите... колкото и да са, седмици, докато ти реши да дойде отново. При цялото си надутото говорене за това колко много обича изолацията, той все още чувстваше как зад кулисите го дебне самотата.

— Защо чак толкова много се интересуваш от мен — попита той рязко.

— Защото си интересен.

Той изпуктя.

— И таз добра! В този момент от моя живот аз вероятно съм един от най-малко интересните хора, на които би могла да имаш нещастieto да попаднеш.

Тя остави думите му без внимание.

— Искам да мога да обрисувам мястото, където се намиращ, и това, което правиш.

— Но защо? Какво ти е, Сабрина? Имаш мъж и дете и луксозен апартамент, който те очаква в Ню Йорк. Всичко това не ти е нужно.

— Ще се изненадаш — каза тя с такава тиха убедителност, че Дерек беше двойно поразен. Той беше сигурен, че е уловил отчаяние в погледа ѝ.

— Какво искаш да кажеш? — попита той по-кротко.

Сабрина не можеше да се досети какво да каже. Не можеше да му каже, че като гледа неговото мъчение, по-леко понася своето, защото това би прозвучало жестоко. Не можеше да му каже, че му доверява най-дълбоките си и опасни тайни, защото това беше безсмислено даже в собствените ѝ очи. Не можеше да му каже, че ѝ трябва рамото му, за да си поплаче върху него, защото щеше да ѝ се

наложи да обясни защо неговото рамо е единственото, с което разполага. Не можеше да му каже, че той я вълнува, че мисълта за него ѝ действа, както всеки нов пуловер от тези, които купуваше, че се чувстваше съвсем друг човек, когато е с него. И кой знае защо, тя не можеше да намери сили да му каже за Ник.

— Става дума за книгата, нали? — попита Дерек. — Ти продължаваш да мислиш за написването ѝ.

Тя можеше да го разцелува за това, че ѝ се притече на помощ. Можеше да го разцелува без друго.

— Ти, въъ, каза, че ще помислиш по този въпрос.

— Защо това е толкова важно за теб? Ако търсиш добър сюжет, аз мога да се досетя за колкото искаш други, които биха били поинтригуващи.

— Този ме привлича — прекъсна го тя, правейки усилие да не гледа устните му. Долната изглеждаше чувствена, даже когато беше присвита, както сега. — Като наех тази бавачка, си мислех, че мога да отделям четири-пет часа на ден за работа.

— В такъв случай ти си се отказала от варианта да дадеш Ники в заведение?

— За известно време — тя не можеше да обясни и това. Беше толкова сигурна, че настаняването на Ники в заведение е единственият ѝ начин да оцелее. После Ник си отиде и изведнъж у нея се появи желание да чака. Не беше готова да се откаже от детето си. Трябваше ѝ да знае, че може да го държи в ръце и да го докосва винаги, когато поиска. В толкова много отношения беше сама и мисълта за празното детско легло беше непосилна. — Смятам да се опитам да се справя с Ники с повече помощ от други хора. Може би ще има резултат.

— Защо е тази промяна в плановете? Все още ли получаваш упреци във връзка с намерението ти да го настаниш в заведение?

Дали получаваше упреци?

— О, да.

— От кого?

— От кого ли не. Майка ми мисли, че за Ники ще е най-добре, ако бъде при мен, което е в духа на начина, по който ние бяхме отгледани. Като се остави настрани, времето, което прекарвахме с татко тя изпитваше гордост от това, че присъства заради нас. Разбира

се, нейното определение за присъствие беше нещо чисто физическо. До ден-дневен умът на мама е в повечето случаи някъде другаде.

— Какво казва баща ти за Ники?

— Той мисли, че ние прекалено много се оплакваме. Мисли, че за Ники ще е най-добре, ако просто го оставим на мира — краят на устните ѝ потрепна. — Той се придържа към старото правило: „Прави каквото трябва, а останалото само ще се оправи.“

В гласа ѝ пролича лека нотка на добро настроение. Дерек чувстваше, че се отпуска.

— А брат ти?

— О, Джей Бий има супер теория. Готов ли си? — попита тя. Когато той кимна, тя накратко изложи идеята на Джей Бий.

— Интересно — каза Дерек, като търкаше замислено челюстта си. — Овладян от дух от центъра на Земята. Не е лошо.

— Ммм. Това е нещо повече от заключенията на лекарите.

— И духът ще иска да задържиш Ники вкъщи?

— Не съм сигурна. Струва ми се, че духът може да бъде полезен навсякъде. Но Джей Бий дава гласа си за вкъщи — тя не повтори казаното от Джей Бий за психопатите и лигльовците. Тези думи продължаваха да причиняват болка.

— Има ли някой друг, освен теб, който да е привърженик на идеята за заведението?

— Ти — каза тя с полуусмивка и бързо пое въздух — и Моора.

— Коя е Моора?

— Агент и приятел. Искан да пиша.

— Нещо за други приятели?

— Обсъждала съм това само с няколко. Те мислят, че е ужасно, че изобщо мисля по този въпрос. Казват, че не виждат никакъв проблем, което е много лоялно от тяхна страна... и много непочтено. И още веднъж, Ники в отделни случаи действително изглежда напълно нормален. Но те не живеят с него. Не споделят отговорностите за всекидневните грижи около него. На тях не им се налага да гледат в бъдещето по моя начин.

Дерек се замисли върху думите ѝ, после се реши и зададе въпроса, който през цялото време беше на върха на езика му:

— Какво казва мъжът ти по този въпрос?

Кажми му, Сабрина. Случаят е безкрайно подходящ.

Кажу му сега.

— Оставя аз да реша — каза тя, избягвайки погледа му.

— Сабрина?

— Ммм?

— Погледни ме.

Беше казал това тихо и спокойно, но в гласа му се съдържаше заповед. Тя вдигна очи. Дерек си беше променил положението и сега лицето му беше срещу нейното, а погледът му я пронизваше.

— Ник знае ли, че си тук?

— Не — каза тя със слаб глас.

— Играеш опасна игра.

Тя беше на същото мнение, въпреки че основанията ѝ нямаха нищо общо с Ник. Седнала тук с Дерек, загледана в него, гледана от него, тя не беше в състояние да отрече привличането. Всяко едно от другите основания да дойде и го види бяха валидни, но имаше още едно.

Дерек я възбуждаше. Той запалваше искри в тялото ѝ. Караше я да се чувства жена, желана и желаеща.

— Обичаш ли мъжа си? — попита той.

— Женени сме от осем години — каза тя, но гласът ѝ беше несигурен.

— Не за това питах.

— Имаме син. Предполагам, че връзката е естествена.

— Обичаш ли го?

— Ники? Обичам го...

— Ник. Бащата. Твоят мъж. Обичаш ли го?

— Не разбирам защо питаш...

— Хайде, Сабрина — настоя той натъртено. — Чувствам го. Ти също. Има нещо помежду ни, което няма основание да съществува, ако ти обичаш Никълъс Стоун.

— Никога не съм била невярна на Ник.

— Има невярна и невярна. Може да не си го правила никога с друг, откакто си се омъжила, но може да си го искала и ако случаят е такъв, нещо липсва. Той не ти дава това, от което се нуждаеш.

Кажу му, Сабрина. Той прави всичко възможно, за да те насърчи да го кажеш. Кажу му.

Трябваше ѝ простор. Като се надигна от пейката, тя започна да се разхожда около границата на мястото за посещения.

След малко Дерек беше до нея. За миг се беше уплашил, че тя е на път да си тръгне точно в този момент и сърцето му се беше свило сега то беше в нормалното си положение в гърдите му, но продължаваше да бие не съвсем както трябва.

— Книгата, Сабрина. Защо е за теб толкова важна?

— Необходимо ми е да правя нещо. Необходимо ми е да докажа себе си.

— Пред кого?

Докато вървеше, тя започна да подритва тревата.

— Пред себе си. Пред семейството ми. Пред света.

— Не ти ли стигат грижите около Ники?

— Не. В края на деня или на седмицата, или на един месец не мога да покажа нищо, от което да личи намерението ми. Абсолютно нищо.

— А защо трябва да има нещо? Защо не може да е налице простото удовлетворение поради съзнанието това, което си направила за Ники?

Тя се държеше на разстояние от една маса, която беше заета от двама много едри, много неприятни наглед мъже и изчака, докато бяха вече достатъчно далеч, преди да отговори.

— Защото с него не стигам доникъде. Само маркирам времето, също като теб. Ти можеш да очакваш също свобода, отмъщение, справедливост или каквото и да е там. И на мен ми трябва нещо, на което да се надявам. Трябва ми да постигна нещо.

— Защо пък книга?

— Защото това мога. С това съм откърмена. Това е, което правя най-добре.

— Семейството ти настоява ли да пишеш?

— Не.

— По-малко ли те ценят, след като не пишеш?

— Не!

— Ако се опитваш да докажеш нещо...

Тя надигна глава. Очите ѝ, които уловиха погледа му, блестяха от гняв, но тя продължаваше да върви.

— Да, опитвам се да докажа нещо. Всеки на този свят се опитва да докаже нещо. В моя случай е станало така, че ми трябва да докажа колко струвам. Най-добрият ми шанс е писането. Бог ми е свидетел, че не мога да постигна това по друг начин!

— Ооо — възкликна Дерек, като я сграбчи за ръката и я принуди да спре. — Мислиш, че си безнадежден случай!

— Точно това мисля.

— Това е най-голямата глупост, която съм чувал! Боже мой, преди да навършиш двадесет и три години, си публикувала цяла книга. Плюс статии — колко бяха — двадесет? Двадесет и една? И при това не говорим за разните дребни списания. Става дума за Атлантик, Ескуайър, Роулинг стоун^[1].

Тя го погледна сепнато.

— Не съм ти споменавала за тях.

— Да, от скромност. Трябваше да се ровя из всичките интересни любопитни факти, след като си тръгнах от къщата ти в Ню Йорк. Излязох, купих твоята книга и я прочетох от корица до корица. Направих същото и с повечето от статиите.

Сърцето ѝ прескочи един удар, после продължи забързано.

— Но защо? Не е било необходимо, след като отказах да бъда интервюирана.

— Беше ми необходимо — отсече той с гнева, от който тя се беше отказала. — Трябваше да знам, защото ти ме заинтригува. Ти смути съвестта ми. Накара ме да мисля за нещо, за които не бях мислил години наред — като преценяването и балансирането на цялостното достойнство на един репортаж заедно с влиянието му върху засегнатите хора. В по-личен план ти ме накара да се попитам накъде отивам в този живот и към какво се стремя.

— Стигна ли до някакъв отговор?

— Мислех много сериозно за тези неща, когато ми позвъни някой, за да ми каже, че може да ми предложи изключително важна информация, и следващото нещо, което узнах, беше, че този човек е мъртъв и че полицаите са измъкнали от ръката ми димящ пистолет. Не, не стигнах до никакви отговори, а сега положението е повече от всякога обвито в мъгла. Искаш да напишеш книга за мен? Как можеш да ме познаваш, когато аз сам не се познавам?

— Може би и двамата ще съумеем да научим нещо от писането. Известно е, че такива неща се случват. Аз задавам въпроси по определен начин, ти поглеждаш нещо по-иначе, отколкото си го правил... От това би могло да излезе нещо.

— Не.

— Упорит си.

— Точно така.

Тя поднови разходката, този път по посока на портата.

— Щом е така, не виждам защо трябва да идвам пак.

— А това — каза Дерек разгневен — е даже по-глупаво от това, което каза преди малко — като я улови грубо за китката, той я завлече зад едно дърво наблизко, преди тя да успее да предвиди това негово действие. Той опря гърба ѝ на дебелия дънер, като прикова ръцете ѝ на височината на рамената към кората на дървото. Тялото му се притисна към нея със силно желание.

— Искаш да ме видиш. Искам да те видя.

— Дерек, аз...

— Шшт — той промени позицията си спрямо нея, желаейки да почувства по-пълно формите на тялото ѝ. Гласът му беше станал дрезгав и по-тих. — Ние си подходяме, Сабрина. Не знам как и защо, но ние сме един за друг. Не трябва да е така. Всичко това е грешка. Ние сме като нощта и деня, като доброто и злото, но прилепваме един към друг.

Очите ѝ бяха широко отворени, молеха го да я пусне.

— Моля те...

— Помисли добре, преди да дойдеш пак.

— Не мога...

— Ще дойдеш пак. Ще дойдеш — той наведе главата си и след малко лицето му докосваше нейното. — Искам да се допирам до теб, да се допирам и да те целувам — той направи ново движение. Тя почувства промяната в двете си гърди, почувства трепета, предизвикан от интимното потъркване на тялото му, почувства и неспокойната топлина, събудена за живот от настъплението на бедрата му. И я обзе страх.

— Дерек, не мога да мисля — простена тя.

— Трябва да помислиш. Трябва да решиш...

— Хей, Макгил! — се чу вик отстрани.

Дерек не обърна внимание и се притисна даже още по-силно. Устните му бяха на сантиметри от нейните.

— Помисли, Сабрина — помисли много сериозно, защото, когато дойдеш пак, ще те целуна — той освободи ръцете ѝ, които останаха неподвижни върху дървото, сякаш бяха заковани, и се отдръпна леко. — Има възможности за секс точно тук, на двора. Гладен съм, Сабрина. Ти разбуди този глад. Никак не ме интересува мъжа ти или който и да е друг, който би могъл да каже, че това е прегрешение. Не е вярно. Може да е лудост, може да е безнадеждно, но не е прегрешение.

— Стига, Макгил! — кресна тъмничарят, който приближаваше към тях. Той не беше дебел като Франк, но беше едър и широкоплещест и във всяко отношение изглеждаше враждебно настроен.

— Кротувай — озъби се Дерек и отново сниши гласа си. — Чуваш ли ме, Сабрина?

Отговорът ѝ последва бързо, беше изречен с развълнуван дъх:

— Не трябва да говориш това, Дерек. Не трябва да го мислиш даже.

— Защо не, ако говоря каквото чувствам?

— Защото не знам дали аз...

— Достатъчно, Макгил — прекъсна я тъмничарят. Той се беше почти надвесил над тях. — Време е да се прибираш.

Дерек надигна леко глава и без да сваля погледа си от Сабрина, каза на тъмничаря:

— Вземам си сбогом.

— Така, както гледам, вече си се сбогувал. Съжалявам, госпожице, време е да напуснете.

Тя не можеше да се движи. Дерек не предприемаше нищо.

— Дерек, моля те — прошепна тя.

— Помисли, Сабрина. Помисли за всичко!

— Макгил, търсиш си белята.

— Аз съм извършил убийство, Сабрина. Напълно ме бива да посегна на жената на друг човек.

Тя отправяше бързи погледи към тъмничаря, като с тревога приканваше Дерек.

— Тръгвай, Дерек, моля те, нали тръгваш?

С ръце, опрени върху дървото от двете страни на главата ѝ, той се отдръпна малко назад.

— Следващият четвъртък, по същото време, на същото място.

— Аз не знам...

— Бъди тук — заповяда той, а след това рязко повдигна рамото си, за да отстрани ръката на тъмничаря.

Като поддържаше тялото си изправено, той внимателно отстъпи назад и се загледа в Сабрина, която се обърна и наполовина вървейки, наполовина бягайки, се отправи към портата.

[1] Престижни списания в САЩ, — Б.пр. ↑

7.

Два дни по-късно Дерек се срещна с адвоката си. Дейвид Котрел беше на около четиридесет и пет, с жена, две деца, кантора в Манхатън, къща в Уечестър и репутация на уважаван адвокат, владеех добре правото, със силен инстинкт за атмосферата в съдебната зала и с подход към съдебните заседатели. Двамата се бяха запознали, когато Дерек търсеше експерт по наказателно право за един от ранните си репортажи за Аутсайд Инсайт, и те бързо бяха станали приятели.

Дейвид беше взел осъждането на Дерек присърце.

— Не се бъркам много в политиката — каза той на Дерек с чувство на безпомощност по време на една от тези първи визити след осъждането. — Нямам достатъчно влияние, да го вземат дяволите.

— Ти направи всичко възможно.

— Трябваше да играя нечисто.

— Не можеш. Затова избрах теб. Репутацията ти е чисто злато.

— Злато? Не, приятелю, ти не си разбрал правилно, аз съм тъмното петно върху златната монета, черен адвокат в условията на една бяла система, което е много добро, когато клиентите ми са черни и вече са попаднали под ударите на тази веднъж пусната емисия монети. Но очевидно от това ти не спечели нищо — той изговори последните думи провлачено, странен трик, към който понякога обичаше да прибегва. — Този случай вони. Много нещо в него е лишено от смисъл. Ще им дадем да разберат, Дерек, при преразглеждането. Честна дума, ще направим нещо.

Но не направиха. Една молба за обжалване след друга в най-различни съдилища — и всичките отхвърлени. Последното отхвърляне беше довело Дейвид в Паркързвил.

— Присъдата остава в сила — каза той, като остави чантата си върху масата в малката стая, запазена за срещите между адвокат и клиент. — Надявах се да я намаля, но мръсниците не кълват. Съжалявам.

Дерек стоеше облегнат към стената. Не му беше необходимо да чуе думите, беше достатъчен един поглед, за да разбере, че са

загубили. Не беше изненадан.

— Не се ядосвай, Дейв. Това и очаквахме — той се оттласна от стената и се ухили самодоволно и цинично, докато се навеждаше, за да погледне под масата. — Когато решиш да изплашиш някого, не се спираш по средата, нали? — след като намери издайническата жица, той кимна на Дейвид, който вече се беше заел да вади от чантата си един миникасетофон. — Така или иначе аз съм на последната права... или ще бъда при условие, че до декември не се случи нещо.

Дейвид включи миникасетофона, който благодарение на неговия четиринадесетгодишен син изстреля един продран хеви метал звук. Като го постави на стола на не повече от дванадесет инча от подслушвателното устройство, той отиде при Дерек до стената.

— Как е тук? — попита той тихо. — Някакви неприятности?

Дерек уклончиво вдигна рамене.

— Тъмничарите ми дишат във врата. Следят всяко мое движение. Но не мисля, че неприятностите ще дойдат от тях. Аз си кротувам. Не им създавам неприятности. По техния си идиотски начин те уважават това. Тези, които ме плашат, са другите затворници.

— Като онези двама под душа? — попита Дейви като за момент отпрати поглед към вече избеляващи белег на врата на Дерек.

— Това не беше случайност. Бяха предварително решили да ме въвлекат в сбиването си.

— Искаха да те убият?

— А ти какво мислиш?

— Наказаха ли ги?

— Прекараха по един ден в дупката, но, както се говори, за обяд са получили пица, а когато някой получава нещо различно от лайна на това място, това означава, че има някакви връзки — гласът му се сниши още повече. — Аз наистина мисля, че Гриър ме е нацелил. При сегашното положение, ако се опита да ми направи нещо друго, ще трябва да поеме определен риск. Колкото повече хора въвлече, толкова по-рисковано ще бъде. Някъде някога някой ще съгреси и ще пропее.

Дейвид беше по-предпазлив.

— Той е могъщ човек, Дерек. Той постига целите си. И държи пръстите си въвн от чекмеджето. Никакъв пряк контакт. Никакви отпечатащи. Според мен, ако изобщо някога успееш да се добереш до

информатор, този информатор няма да знае кой, по дяволите, е Ноел Гриър.

— Ето защо трябва да пипна файловете — промърмори Дерек.

— Хмм?

— Той поглежда към Сената, нали?

— Изглежда, че да.

— Редовно чета за това във вестниците, но, Боже мой, трудно ми е да го повярвам.

— Че защо? Човекът си го бива. Той е експерт по медиите, прави добро впечатление, има добра външност. На шестдесет години не е чак толкова стар, нито много млад. Създал си е империя, като е започнал от земното равнище и всичко това даже преди да навлезе в занаята. Той е съвършен администратор, олицетворение на американската мечта, и ако мислиш, че нюйоркчани няма да го лапнат, най-добре ще е да размислиш още малко.

— Тогава той ще успее?

— Можеш да бъдеш сигурен. До изборите все още остават година и половина, но — ако не настъпи катастрофа — ще успее. Има пари, власт и организация. Би било ужасно, ако спечели.

Дерек нямаше намерение да позволи това да се случи. Файловете на Балантайн съществуваша и по един или друг начин те трябваше да докажат, че Ноел Гриър е замесен в престъпление. Това беше единственото нещо, до което Дерек се беше добрал, след като дълги месеци си беше измъчвал мозъка. Файловете на Балантайн непременно трябваше да са ключът.

— Много неща могат да се случат за година и половина — промърмори той. Умът му подскочи напред и той се замисли за някои от възможностите и в този момент вече не мислеше повече за Ноел Гриър. — Дейвид, чувал ли си някога за човек на име Никълъс Стоун?

— Не съм нито глух, нито сляп, нито ням. Разбира се, че съм чувал за Никълъс Стоун. Ето ти още един щедро надарен от природата екземпляр. Той има усет. Има ум и стил. Данъчните закони се променят и инвеститорите изпадат в паника. Но не и Стоун. Той запазва присъствие на духа.

— Познавам жена му — подхвърли тихо Дерек. Не му беше ясно защо спомена за това. Може би, след като го кажеше на висок глас, това щеше да стане по-реално. По-вероятно е, че се интересуваше от

реакцията на Дейвид. Малко бяха хората, на които се доверяваше и уважаваше толкова много.

— Лоша работа, нали? — подхвърли на свой ред Дейвид, с което изненада Дерек. Той беше останал с впечатлението, че проблемите с детето се пазят в тайна.

— Тежко е за нея. Но за него не знам. От това, което разбирам, той гледа да стои настрана от цялата тази работа.

— Може би затова се е случило.

— Не. Момчето не страда от емоционални смущения. Повредата е в мозъка.

Дейвид се намръщи.

— Казваш какво!

— Ники е с мозъчно увреждане.

— Кой е Ники?

Дерек също се намръщи.

— Синът на Сабрина. Синът на Ник.

— Не знаех, че имат син.

— Тогава кое е лоша работа?

— Разводът. Те се развеждат.

Дерек чу думите, но измина една минута, докато те проникнат в съзнанието му, и тогава той застина неподвижно.

— Откъде знаеш?

— Четох във вестника. Това са любими за журналистите клюки и тъй като винаги съм искал да съм журналист и да се занимавам с тази рубрика — очите му затанцуваха, — проучвам тези съобщения много старателно и търся идеи. Може би щях да го правя и когато те защитавах, ако процесът беше в града, но...

— Развеждат се? — повтори Дерек като ехо. В главата си чувстваше бучене, което нямаше нищо общо с какофонията на Мотли Круу, която служеше като фон на разговора му с Дейвид. — Кога го прочете?

— Преди седмица, седмица и половина.

Преди последното посещение на Сабрина, разбра Дерек.

— Какво пише в статията?

— Повече приличаше на отзив, отколкото на статия.

— Значи малък отзив. И какво пишеше?

— Че се развеждат.

— Това ли беше? Само това, че двамата Стоун са се обърнали към съда?

— Хей, човек, аз само се шегувах, когато ти казах за проучването...

— Държа да знам, Дейв — настоя Дерек, чийто тон се смекчи, за да не засегне приятеля си, но без да загубва нещо от настойчивостта си. — Ще се опиташ ли да си спомниш?

Дейвид притисна рамото си към стената и се намръщи.

— Не беше нещо особено, беше нещо в смисъл, че Стоун е станал светски човек, след като бракът му е в края си. Откъде познаваш жена му?

Светски човек. Дерек не знаеше на кого да се сърди, на Сабрина или на Ник.

— Срегнахме се преди известно време — каза той, като говореше с разсеян вид и отправяше гласа си към пода. — Била е тук няколко пъти.

— Тук? В Паркързвил?

Дерек вдигна погледа си.

— Толкова ли е странно?

— Да, мой човек. Тя е la creme de le creme^[1]. Какво прави тя тук?

— Посещава ме — отговори Дерек с възмущение. Беше му неприятно, че Дейвид беше толкова бързо и вярно преценил ситуацията. Но трябваше да очаква това. Дейвид беше умен. И честен. Което преди всичко беше причината Дерек да отвори дума по този въпрос.

— Колко добре я познаваш? — попита Дейвид.

— Очевидно не толкова добре, колкото съм мислил.

— Мислиш ли, че тя познава Гриър?

Дерек почувства как косата му се изправя.

— Не!

— Сигурен ли си?

— Да, по дяволите!

— Но ако не я познаваш толкова добре, колкото си мислил...

— Що се отнася до това, познавам я достатъчно добре — каза Дерек упорито. — Идеята Гриър да я изпратил тук е абсурдна!

— Той е способен на това, Дерек. Неведнъж се е опитвал да те убие. След като не е успял, той би могъл, да изпрати шпионин, който

да узнае плановете ти.

— Ако го направи, няма да е чрез Сабрина.

— Защо не? Познаваш методите на този човек. Той открива слабото място на някого и след това се възползва. Бракът на Сабрина се разпада. Ти казваш, че детето ѝ е с мозъчно увреждане. Има много нещо в нейния живот, от което човек като Гриър би могъл да се възползва...

— Тя е силна жена — прекъсна го Дерек. Погледът му беше тъмен, гласът му тих, но напрегнат. — Нищо от това, което е направила, не може да се използва за изнудване. Остави тази работа, Дейв. Няма такава нещо. А освен това, да се говори за шпионаж е малко пресилено. Даже случаят с опита за убийство е малко пресилен. Възможно е да съм си въобразил цялата история. Тук параноята е често явление.

— Може би, но нека ти кажа нещо. Не съм си въобразявал това, което се случи на процеса. Картите бяха подредени. Нямахме никакъв шанс. Те действаха изкусно. Гриър дърпаше някои особено важни конци.

Дерек не можеше да спори по този въпрос.

— Това, което не мога да разбера, е защо Гриър не ме остави на спокойствие и не се хване с файловете.

— Ако файловете са проблемът, а това е едно голямо ако...

— Няма нищо друго — прекъсна го Дерек, като поклати бързо глава. — През последните четири години от живота си съм търсил изключително старателно и ти казвам, че няма нищо друго. Гриър и аз имахме различия от самото начало, но той си загуби ума от гняв, когато научи, че се интересувам от Балантайн. Той се почувства заплашен, много сериозно заплашен. Трябва да е заради файловете. Убеден съм, че е така.

— Приятелю — изрече провлачено и тъжно Дейвид, — ти даже не знаеш със сигурност, че файловете съществуват. Аз съм против това, да залагаш прекалено много на тях.

— Те съществуват.

— Тогава уместният въпрос е точно този, който ти току-що повдигна. Защо Гриър не се е хванал с файловете?

Дерек пое дълбоко въздух и поклати глава.

— Възможностите са у него — изтъкна Дейвид.

— Знам.

— Всичко, което му е необходимо, е да ги намери и да ги унищожи и тогава ще бъде в безопасност.

— Знам.

— Това е безсмислено.

— Разкажи ми за това — каза сухо Дерек, при което Дейвид се поизправи и плесна приятеля си по рамото.

— Е, добре, имаш време до ноември, за да се ориентираш.

В продължение на една минута Дерек не отговори. Той си представи календара на стената в килията си, представи си кръстчетата, с които беше отбелязвал всеки изминал ден от присъдата си, представи си дните, които предстоеше да бъдат отбелязани. Тези оставащи дни можеха да бъдат по-малко... или повече.

— Надявам се, че това е всичко — каза той и почувства как познатото налягане започна да расте. Иглички, които започваше да чувства дълбоко в себе си и които си правеха път към периферията на тялото му. Сърбеж под кожата. Нервна енергия, която се надигаше от хленч до плач, до мълчалив писък. Паника в най-примитивната си форма. — Ами ако ми откажат предсрочно освобождаване? — попита той.

— Няма причини да се случи такова нещо.

— Няма причини, поради които всичко това да случи — той скръцна със зъби и повтори въпроса. — Дейв, ами ако ми откажат предсрочно освобождаване?

— Няма да ти откажат.

— Не съм сигурен, че ще мога да го понеса, ако ми се случи. Мисля, че ще експлодирам вътрешно, че ще ми се спуска кръвоносен съд или нещо такова — той не се шегуваше.

Дейвид тежко отпусна ръката си на рамото му.

— Опитвам се да не правя два пъти една и съща грешка. По време на процеса действах честно. Прави всичко по правилата. И сега не върша нищо незаконно, но за игра са нужни двама — погледът му не изпускаше Дерек, отразяваше доверието, което се съдържаше в гласа му. — Аз говоря с хора, Дерек. Подготвям сцената и ще вдигна страшен шум, ако не получим предсрочното освобождение навреме. Спомняш ли си Джили де Врайъс — малкото момиче, което беше на работа при мен преди няколко лета?

Дерек я помнеше. Тя беше в третата си година в правното училище, когато работеше при Дейвид и не беше чак толкова малка, че Дерек да не ѝ обърне внимание. Беше хубавичка и умна, малко дива и подчертано агресивна.

— В момента тя работи като съветник в отдела за изправителните заведения — продължи Дейвид — и има достъп до различни сведения в Ню Йорк, Пенсилвания, Калифорния и къде ли не още. Тя ми предостави сведенията за Масачузетс и аз съобщавам на дадени хора, че разполагам с тях. Това е въпрос на прецедент — как тази конкретна директория по предсрочните освобождавания е действала през последните пет години. Като се има предвид престъплението ти, присъдата ти, досието ти тук, в Паркързвил, липсата на досие другаде, професията ти, мога да продължавам до безкрайност, няма основание този отдел да ти откаже предсрочно освобождаване. А ако ти откаже, ще им излезе през носа — тук той направи пауза, за да поеме дъх. — Медиите имат много страни. Системата на Гриър не е единствената. Съгласен?

Дерек не разчиташе на нищо. Така беше свикнал. Но увереността на Дейвид му въздейства успокояващо. Той вдигна двете си ръце в знак, че се предава.

Дейвид кимна.

— Добре — погледна часовника си. — Трябва да бягам — връщайки се до масата, той издърпа касетата. — Ааа — въздъхна той, — спокойствие — сложи магнетофона в чантата си. — Да имаш нужда от нещо?

Това беше най-изтърканият въпрос. Дерек даже не искаше да му обърне внимание.

— Не... — след това се досети. — Чакай малко. Имаш ли молив?

Дейвид отвори чантата си и му подаде молив заедно с лист хартия. Върху него Дерек написа имената на Гебхарт, Аманда и Джей Бий Монроу, след това върна листа и молива в чантата и каза тихо:

— Трябват ми последните книги от всеки от тримата. Трябва да ги има във всяка книжарница.

Дейвид гледаше опулено имената, а след това и Дерек.

— Семейството ѝ?

Като движеше нервно устни, Дерек кимна.

— Разбирам, че това е важно.

Дерек отново кимна.

— Знаеш ли какво правиш, приятелю?

— Защо питаш?

— Не искам да пострадаш — каза Дейвид. — Имаш много неща в главата си. Ще имаш още повече, когато излезеш оттук. Няма значение кой си, защо си тук, какво те чака, когато излезеш. В началото ще бъде трудно. Допълнителни усложнения не ти трябва.

— Защо допускаш, че не съм мислил за това?

Дейвид за последен път огледа внимателно Дерек, преди да затвори чантата си.

— Е, добре, значи си мислил. Но не казвай, че не съм те предупредил.

— Гледай да ми изпратиш книгите.

— Бъди спокоен, приятелю — той пое ръката на Дерек и я стисна здраво. — Внимавай и наблюдавай, чуваш ли?

За съжаление Дерек трябваше да наблюдава не себе си, а всички други. На второ място между неписаните правила в затвора — след „Стой настрана“ — беше „Пази си гърба“. За да се спази то, трябваше човек да бъде вечно нащрек, което изискваше концентрация, което от своя страна беше чудесно нещо, стига само тази концентрация да не е някъде другаде.

За съжаление концентрацията на Дерек през следващите няколко дни беше другаде. Той се мъчеше да разбере защо Сабрина не му беше казала, че се развежда. Винаги беше мислил, че може да измери дълбочината, на женския ум с известна степен на успех, но сега това не му се удаваше. Предположи, че е загубил тренинга си. По-вероятно, разсъди той, беше, че се страхува от това, какво би могло да изскочи при такова измерване. Раздялата с илюзиите беше нещо, с което трябваше да се бори още от ранна възраст. Като момче му се беше случвало неведнъж да става жертва на фалшиви обещания. Той приемаше като идол един баща, който го зарязваше на всяка крачка. Майка му беше същество с високи стандарти и възвишени мечти — фатална комбинация за едно момче, което искаше да види някакви резултати. По този начин Дерек се беше научил да не приема обещанията много насериозно. Беше се научил да не се доверява на никого, освен на себе си. Беше повярвал силно в максимата „Уповавай

се на себе си“, която беше показала силата си много пъти, докато траеше изкачването му към върха в едно безмилостно бойно поле.

Съзнанието, че трябва да разчита на почтеността на Сабрина, донякъде го смущаваше. Смущаваше го и мисълта за това, дали не му предстоеше някакво разочарование.

Настроението му ставаше все по-лошо, като преминаваше от обърканост до раздразнение и до гняв и резултатът беше, че преценките му ставаха все по-неясни.

По тази причина той се оказа неподготвен, когато се нахвърлиха върху него и го замъкнаха на тъмно място, докато се връщаше в килията си след вечеря в понеделник вечер. Нападението не представляваше заплаха за живота му, нямаше нож или някакво импровизирано оръжие, нито беше свързано по някакъв начин с Ноел Гриър. Дерек си го беше изпросил сам, след като поради разсеяност в трапезарията седна на една маса, която беше табу, а след това съвсем не от разсеяност влоши още положението, като се застоя твърде дълго.

Побоят беше нанесен от двамата бодигарда на затворника, чиято територия беше осквернил. Първото нещо, което му подсказа инстинктът, беше да отвърне на ударите, и беше достатъчно зареден с гняв, за да го направи на ниво. Но той имаше и известно благоразумие. Ако беше крещял или удрял на свой ред или беше направил нещо друго, с което да привлече вниманието на тъмничарите, щяха да го накажат, а ако това се случеше, то щеше да стигне до ушите на директорията по предсрочните освобождавания. Предишният му престой в изолатора беше единственото петно в досието му. Беше важно към него да не се прибавят други.

Затова той не издаде звук, като не се смятат неволните стонове от време на време. Не предприе нищо срещу противниците си, даже когато подигравките им взеха формата на злобни забележки относно професията му, мъртвата му майка и цвета на кожата на адвокатата му. Той само се грижеше да предпази, доколкото е възможно, по-уязвимите части от тялото си.

Дали успя, беше спорно. Когато го оставиха, цялото му тяло се късаше от болка. Опирайки се на остатъците от изпотрошените си резерви, той се надигна и с голяма мъка се довлече в килията си. Не привлече ничие внимание. Остана незабелязано това, че той се

държеше с две ръце за стомаха, че лицето му беше червено от кръв, че беше прегънат на две и че куцаше.

Той рухна върху нара и остана там неподвижен повече от час. После, като лицето му се изкривяваше при всяко вдишване, той с мъка тръгна покрай редицата от килии, покрай общата зала, където една група гледаше бейзбол по телевизията, и влезе в стаята с душовете. Никой не гледаше, никой не видя, никой не се интересува.

Без да сваля дрехите си, силно треперещ, той стоеше под струята, докато болката започна да се локализира. Знаеше, че лявото му око и долната устна подути, но носът му вече не кървеше и не изглеждаше да е счупен. Имаше болка в областта на ребрата. Реши, че няколко от тях са наранени, ако не и счупени, но може да се справи с това. Повече го безпокоеше стомахът му. Той се молеше болката, която изпитваше, да е причинена от поражения на мускулите, а не от вътрешен кръвоизлив, тъй като нямаше никакво намерение да обърне към диспансера.

Спомни си, че беше чувал за един затворник, който след сбиване лежал дни наред върху нара си, като е затиснал порезна рана, която е трябвало да бъде защита. Предполагаше, че може да направи и това — ако имаше такава рана. Но когато премина през мъчителния подвиг да свлече от себе си дрехите си, той не откри нищо друго, освен силно обезцветена плът.

Без да знае дали му трябва някакво облекчение и чувствайки се явно много зле със стомаха, той се върна в килията си навреме, за да повърне в тоалета. После се строполи на нара и зачака смъртта.

Смъртта не дойде през тази нощ, нито на следващата сутрин. А следобед, малко след три дойде не смъртта, а Сабрина.

Дерек беше по-добре подготвен за смъртта.

Появата на Сабрина го изненада напълно. Беше вторник, преди всичко, не четвъртък, а след начина, по който тя беше хукнала предната седмица, той въобще не я беше очаквал. От друга страна, той не знаеше дали иска да я види. Все още го беше яд, че тя не се беше показала достатъчно пряма и той обвиняваше този яд за разсеяността, която беше станала причина за грешката му в трапезарията, която на свой ред беше довела до побоя, от който идеше сегашната му агония. Кое го доведе до последната точка — че не знаеше дали иска тя да го види. Изглеждаше ужасно.

— Е, и? — подкани го тъмничарят, който го беше уведомил за пристигането ѝ. — Тя чака в двора. Отиваш или не?

Дерек не се беше и помръднал, отчасти, защото не знаеше дали трябва, и отчасти, защото не знаеше дали може. Беше успял да се пребори с работата, която му се полагаше благодарение на волята си, но усилието го беше изсмукало. Не беше посегнал към никаква храна след вечерята предишната вечер. Мисълта за движение беше не помалко болезнена, отколкото самото движение.

— Какво решавааш, Макгил?

Много внимателно Дерек извърши маневра с краката си върху нара и седна. Той пое накъсано дъх и след това се изправи на краката си. Изправяйки раменете си, тръгна.

Успяваше да върви благодарение на силното си желание. Имаше да каже някои неща на Сабрина Стоун и колкото по-рано ги кажеше, толкова щеше да му бъде по-добре. Той не беше играчка или нещо забавно за пред публика. И не беше човек, когото могат да лъжат. Ако тя не направеше пълни признания и не приемеше това, можеше да върви по дяволите.

Фактически това, за дяволите, не беше чак толкова лоша идея, реши той. Тя не му трябваше. Дейвид беше прав, тя представляваше излишно усложнение. Какво правеше тя за него, освен че го настройваше и след това изчезваше?

Покрай редицата от килии, надолу по стълбите, навън през вратата, по една дълга пътека — той продължаваше да се влачи с усилие. Гневът му помагаше. Той поддържаше гръбнака му твърд и крачката му забележително постоянна. Но нещо се случи, когато стигна до двора за посещения и забеляза Сабрина, която стоеше до едно дърво с гръб към него.

Гневът отлетя. Той почти чуваше ударите на сърцето си. Направи усилие да преглътне. Имаше чувството, че — въпреки че не го разбираше, защото не можеше да си спомни за последния път, когато се беше случило такова нещо — като че ли е на път да се разплаче.

После тя се обърна и той вече знаеше, че не може да плаче. На всичко отгоре унижението щеше да бъде твърде много. Затова той се стегна, всмукна поток от въздух в дробовете си, задържа го там и тръгна напред.

Сабрина гледаше. Очите ѝ се разширяваха с всяка негова крачка и когато той беше на едно протягане на ръката до нея, тя беше загубила малкото цвят, който беше имала до този момент.

— Боже мой — възкликна тя пресипнало. — Какво се е случило?

Единственото, което той искаше, беше да я вземе в прегръдките си, да я държи и да плаче, но не можеше да направи нито едното, нито другото, нито третото.

— Блъснах се в една стена — отвърна със слаб и неравен глас, какъвто беше станал гласът му след побоя.

— Не си се блъснал в стена — тя огледа отново лицето му ѝ прошепна още едно ужасено: „Боже мой“, после повдигна ръката си и докосна раната на долната му устна, помисли малко и притисна ръката към собствените си устни.

— Не те очаквах днес — изрече той сдържано.

Сабрина беше толкова смутена от вида му, че ѝ потрябва цяла минута, за да си спомни защо бе дошла. Тя свали ръката си от устните си и я обви около меката кожа на портмонето си, което стоеше притиснато под другата ѝ ръка.

— Трябваше да те видя — каза тя, но някак си несъсредоточено. След като беше направила това с устната му, сега тя разглеждаше внимателно окото му. Там имаше голяма издутинка в рамка от ожулена и зачервена кожа. Не можеше да не трепне. — Виждал ли те е лекар?

— Не.

— Не вървиш нормално.

— Мисля, че се справям много добре, като се вземат под внимание всички подробности — отговори той духовито, а след това реши, че е трябвало да запази остроумието си за по-подходящо време. — Трябва да седна — додаде той тихо и се придвижи, доколкото можеше бързо, до най-близкото място за сядане, което се оказа все още незаета маса. Настани се много внимателно на пейката с лице към облегалката. После се отпусна назад, докато гръбнакът му се опря на масата, допълнително се подпря на лакти и с тих стон изпъна краката си и затвори очи.

Сабрина седна до него.

— Пострадали са ти ребрата, нали?

— Да.

— Нещо счупено?

— Знам колкото теб.

— И не си си дал труд да се покажеш на лекар? Дерек, даже гласът ти звучи странно. Ами ако си счупил ребро и ако то е проболо белия ти дроб?

— Ще храча кръв, а такова нещо няма.

Тя протегна ръка и леко докосна стомаха му.

— Превързал си го?

Той кимна.

— Скъсах една стара риза — отвори очи и се усмихна, доколкото това позволяваше покритата му с коричка устна. — Едно от преимуществата да работиш в пералнята.

Ръката ѝ остана на старото си място, като почиваше леко, много леко върху износената синя материя на ризата му.

— Какво се е случило?

— Паднах по стълбите.

— Взел си участие в ново сбиване.

— Не съм се бил.

— Тогава са те били.

— Реших да не се бия, така че, да, биха ме. За Бога, Сабрина, престани да ме гледаш така. Знам, че изглеждам ужасно, но ти влошаваш положението. Кажи нещо хубаво. Поизлъжи малко.

За малко да ѝ каже, че няма да е за първи път да го лъже, когато тя проговори.

— Ник и аз се разделихме. Това стана преди почти три седмици. Трябваше да ти кажа, когато дойдох миналата седмица и не знам защо не ти казах, но от известно време ми е трудно да решавам какво да правя. Съжалявам.

Думите ѝ представляваха забързан шепот и ако тревогата в тона ѝ не беше отнела вятъра в платната на Дерек, то молбата в очите ѝ щеше да го направи. А след това той почувства даже по-голямо разкаяние, когато тя каза:

— Написах ти три отделни писма, но нито едно от тях не съдържащо това, което исках да кажа. Проблемът беше, че не знаех какво искам да кажа. Затова реших, че е най-добре да дойда. Взех решението тази сутрин, а и беше глупаво да чакам до четвъртък, но не можах да се оправя бързо с Ники, както се бях надявала, и затова малко закъснях.

Като я гледаше седнала до него, Дерек си спомни за първия път, когато я беше видял. Тогава, както сега, тя представляваше олицетворение на невинността. Даже носеше подобни дрехи — дълга плетена пола и голям пуловер, който я караше да изглежда малка. Цветът този път беше ментовозелен и той прибавяше ново измерение на очите ѝ, които го освежаваха като студено изворна вода.

Почувства, че болките в тялото му са поотслабнали.

— Сега знаеш ли какво искаш да кажеш?

— Не — отговори тя с усилие. — Може би е най-добре да ми задаваш въпроси.

Той не искаше да задава въпроси. Когато говореше, изпитваше болки в челюстта си. Но си спомни предишния си гняв, а този вид болка беше по-лоша от болката в челюстта и затова попита:

— Защо не ми каза за теб и Ник миналата седмица?

— Не този въпрос. Не мисля, че засега разполагам с отговор.

— Какво не провървя в брака?

Тя наведе поглед и прибра ръката си към убежището от гънки на полата си.

— Изкушение е да кажа, че Ники помрачи брака, но това не би било почтено — гласът ѝ беше приглушен поради чувството на срам. — Или точно. Ако Ник и аз бяхме подходящи един за друг, щяхме да съумеем да се справим с проблемите на Ники. Някои двойки имат не по-малко тежки изпитания.

— Защо нямате успех? — когато тя само се намръщи с поглед към полата си, той я подтикна. — Трябва да си мислила, че ще можеш да живееш с него, когато си се омъжила.

— Мислех — кимна тя, посрещайки погледа му за момент, преди да се загледа надалеч в двора. — Ник ми направи, впечатление като човек много силен, много организиран, много всеотдаен, много нормален.

— Нормален?

— Не беше странен като хората от семейството ми.

— Не ти ли харесва твоето семейство?

— Аз ги обичам, но те са странни. Те не са нищо друго, освен книгите, които пишат, и би било много добре, ако пишеха нещо, което да има връзка с реалния свят, но не е така. Мама е заваяна, татко е анахронизъм, а Джей Бий е тъждествен на собствената си работилница

за ужаси. И не е само това, което пишат, а как и го правят. Двадесет часа наведнъж — честно, двадесет часа и когато най-накрая спрат, не можеш да кажеш какво ще им е настроението. Те могат да излязат от стаята и да ти отнесат главата, ако писането не е вървяло добре. Или пък могат да отскочат за вечеря някъде навън и да преминат с файтон през хълмовете. Освен това могат да изоставят писането и да открият, че другият продължава да пише, поради което няма с кого да се отиде на вечеря и следва скарване.

— И тримата действат по този начин?

Тя кимна.

— Тази е една от причините, поради която мама и татко не живеят заедно, една от причините Джей Бий да е разведен. При този начин на живот хората се понасят трудно един друг.

— И ти мислиш, че същото ще бъде с Ник?

— Изглеждаш скептично настроен.

— Лично аз никога не съм се срещал с него, но от това, което съм чувал, ми се струва, че Никълъс Стоун не е от хората, които се понасят лесно.

— В началото не беше такъв.

— Но всичко свърши с брачната церемония?

— Не. Продължи още малко, до разрастването на бизнеса. Тогава той започна да работи по шестнадесет часа на ден и когато се връщаше, не му оставаше време за мен.

Странно, помисли Дерек, но ако той някога се беше оженил, жена му вероятно щеше да каже същото за него. Някои мъже се оставяха да бъдат носени от течението. Той винаги беше на мнение, че това е вродено качество у дадени личности. Самият той по природа беше борец. Тичаше след успеха и безкрайно държеше на него. Но сега си мислеше дали носенето по течението не е просто начин за компенсиране на липсващото в живота. Той не можеше да си представи да не иска да прекарва времето си със Сабрина, ако тя беше негова.

— Не дългите работни дни ме смущаваха все пак — продължи тя. — Имах моето писане. Можех лесно да запълня времето си, докато Ник работи. Но исках да имам време с него. Той като че ли намираще желанието ми за лекомислено. Казваше, че трябва да се възползва максимално от свободното си време, тъй като то му е толкова малко, а

това означаваше упражнения — игра на хандбал или тенис, или голф — или посрещане на обществени ангажименти.

Тя замълча, замислена върху това, което беше казала, опитваща се да разбере дали не се е показала като разглезено чудовище, което иска внимание, дали в действителност не беше точно такава. Но не, не внимание ѝ трябваше, колкото обич. Имаше разлика.

Тя вдигна очи и забеляза, че Дерек я оглежда подробно и отново беше поразена от нараняванията му.

— Наистина изглеждаш ужасно — прошепна тя, съзнавайки, че ако той в нормалното си състояние не беше толкова привлекателен, нямаше никога да бъде толкова груба. — Толкова зле ли се чувстваш, колкото изглеждаш?

Той можеше да вдигне рамене, но не се осмели.

— Това идва и си отива.

— Много си бледен.

— Това е затворнически цвят — усмихна се леко. — И ти го имаш.

Тя му отговори с плаха усмивка.

— В качеството си на бавачка смея да твърдя, че Ники е много капризен и не ми позволява да ходя много по слънце — усмивката ѝ се загуби. — Много си блед. Сигурен ли си, че си добре?

— Не смятам да се разболявам, ако ме питаш това. Не съм ял нищо от снощи.

Тя се канеше да му каже, че тъкмо за това е толкова блед, че му трябва храна, ако иска да бъде силен. Но вече беше се държала достатъчно по такъв начин. Не му беше майка. Не искаше и да бъде. Затова вместо да го тормози, тя отвори портмонето си и извади оттам една малка торбичка.

Той отмести погледа си от лицето ѝ, погледна торбичката и после пак нея.

— Какво има в това?

— Отвори и виж.

Той отново погледна торбичката.

— Не мога. Усилието е голямо. Ти я отвори.

След като внимателно разтвори горния край на торбичката, тя извади една бисквита, една от няколкото, и му я подаде. Той я пое с пестеливо движение, като само леко изви ръката си от лакътя.

— О, Боже — възкликна той пресипнало. — Белите бисквити... с орехи... на мадам Фийлдз... — затвори очи и по лицето му като че ли се изписа силна болка.

— Дерек? Добре ли си?

— О, да — успя да каже, но тя не знаеше какво да мисли и може би поради това започна да говори бързо.

— Каза, че си мечтал за тях. Реших, че ще ти е приятно. Не знаех дали ще ми разрешат да ги внеса, но не можех да не опитам. Не трябва на всяка цена да ги изяждаш, ако не искаш. Ще ги взема обратно вкъщи, ако...

С внезапно движение, което изненада и двамата, той бързо протегна ръка и сграбчи торбичката.

— Няма такова нещо — изрече той задъхано и с широко отворени очи. — Ще ги задържа, благодаря ти — вдигна бисквитата и си отхапа малко. Тя се разтопи в устата му. Този път, когато затвори очите си и изкриви лицето си, както при болка, тя разбра, че агонията всъщност беше екстаз.

— Не са чак толкова добри.

— Лесно ти е да го кажеш. Не ти се е налагало да се лишиш от тях осемнадесет месеца — той отхапа още, остави парчето малко по-дълго върху езика си, докато то се плъзна надолу към гърлото му. И тогава се досети, че нито в затвора, нито когато е бил на свобода, никога не са му носили лакомства. Никога и не е трябвало. Винаги беше в движение. Винаги здрав. Обикновено с някаква работа. Той купуваше билети, изпращаше букети, наемаше таксите. О, жените му бяха давали разни, неща — илюстрирани списания, копринени халати, одеколон — и Сабрина можеше да направи същото, но беше избрала единственото нещо, което беше споменал, че му липсва.

Той почувства стягане в гърлото си и отново го заизмъчва желанието да плаче. Приведе се с целенасочено усилие, знаейки, че болката ще спре това желание. Така и стана.

— Дерек?

— Само се протягам — успя той да промърмори и след това внимателно зае старото си положение. Съзнавайки, че Сабрина го наблюдава, той довърши бисквитата с колкото може по-безгрижен вид и след това каза: — Разкажи ми нещо повече за брака си.

— Задай друг въпрос.

Друг въпрос. Друг въпрос. Дерек пое този път малко по-дълбоко дъх. Потрепна при острата болка в ребрата и стисна зъби в усилие да я компенсира.

— Обичаш ли го?

Беше задавал този въпрос неведнъж по време на последното ѝ посещение. Тогава тя избягваше да му отговори, но сега чувстваше, че му дължи повече.

— Не. Не го обичам. Обичах го някога или мисля, че го обичах, но е възможно просто да съм била влюбена в това, което той представляваше, не знам.

Дерек почувства силно облекчение. Не знаеше защо, тъй като все още милион препятствия стояха на пътя на отношенията му със Сабрина, каквито и да бяха. Но едно по-малко си беше едно по-малко. И така, той се радваше на това облекчение, което засега беше единственото. Седенето в изправено положение не му се отразяваше добре. Болеше. В усилие да успокои болката, той се отмести внимателно, но новото положение се оказа даже още по-малко удобно и затова се върна към старото.

— Чувстваш се по-зле?

— Само малко схванат.

— Имам аспирин. Искаш ли? — тя вече бъркаше в чантата си.

Дерек не беше мазохист. Отвори ръката си, за да получи двете таблетки, и се канеше да ги запрати към гърлото си, когато изневиделица се появи един тъмничар и сграбчи в желязна хватка китката му.

— Не мърдай!

— Това е аспирин — озъби се Дерек. — Виж сам. Можеш да прочетеш върху хапчето — тъмничарят се беше облегнал върху Дерек и му причиняваше силна болка.

— Ето опаковката — вметна Сабрина уплашено. Тя я поднесе към тъмничаря, но очите ѝ бяха върху пепелявото лице на Дерек. — Видяха го при проверката, когато влязох.

Това не промени нищо. Без да бърза, тъмничарят изследва всяко от хапчетата в ръката на Дерек, после взе малката опаковка от Сабрина и огледа внимателно останалите шест таблетки. Когато остана доволен, че става дума само за аспирин, той се изправи и си отиде, без нито една дума на извинение.

Дерек глътна таблетките на сухо и промърмори:

— Трябва да легна.

За част от секундата Сабрина изпита страх, че той иска да прекрати свиждането и да се върне в килията, но после се успокои, когато се отблъсна от масата и закуцука към близкото дърво. Малко по-късно той вече лежеше върху плътното легло от увехнала трева, но сърцето ѝ се сви отново, когато забеляза каква болка беше изпитал, докато се дотътри дотам.

Съвсем спокойно тя се отпусна на тревата с гръб към дървото.

— Повдигни се малко — прошепна тя и с много нежност сложи главата му на скута си. — По-добре не?

Той затвори очи и въздъхна.

— Ммм.

Тя започна леко да масажира слепоочията му. Това изглеждаше най-естественото нещо. Не можеше да си представи, че е възможно да бездейства, когато беше толкова лесно да направи нещо за него.

— Изглеждаш изтощен — каза тя. — От болката ли е?

— Снощи спях малко.

— Това вчера ли стана?

— Ммм — пръстите ѝ бяха топли, гладки, нежни и творяха чудеса. — Сабрина?

— Да?

— Ако Ник те чакаше да се завърнеш в Ню Йорк, би ли се събрала с него пак?

— Не.

— Даже и ако те моли?

— Даже и тогава, но той няма да моли. Мисля, че той чувства същото облекчение, каквото изпитвам и аз.

— Наистина ли изпитваш облекчение?

— Облекчение? — тя се замисли. — Да, и не мисля, че казвам това от гордост или от желание да се защитя, или каквото и да е друго подобно. Когато Ник влиза в една стая, той носи със себе си някакво напрежение. Той е непрекъснато включен, иска това или онова да е било пригответено предния ден и при това добре. Даже преди да се роди Ники, аз бързах да свърша нещо, за да му угодя. После, след Ники, когато животът стана по-труден, вече не беше възможно да му се угоди. Знанието, че всичко, което правя, е открито за критика, ме

държеше в постоянна тревога — гласът ѝ беше мек, малко резервиран. Пръстите ѝ шумоляха, милваха, от време на време преминаваха през косата на Дерек. — Прекарах последните три години в страх и напрежение и тревога. Ник не искаше да приеме станалото с Ники. Не можеше да разбере какво ми причинява по този начин. Понякога бях ужасна. Признавам го. Лесно кипвах и проявявах капризност — тя замълча. — Може би подсъзнателно съм го подтиквала да предприеме този ход.

Дерек чуваше много добре думите ѝ и се ориентираше нелошо в съдържанието им, но не можеше да се задълбочи особено, след като част от съзнанието му се унасяше. Най-доброто, което можеше да направи, беше да попита:

— Подобри ли се положението, след като той замина?

— Сега е друг.

Лесно можеше да се разбере, че Дерек повече се безпокоеше за нейното настояще и бъдеще. Отвори очи и погледна лицето ѝ.

— Оттук къде отиваш, Сабрина? Ще останеш ли в Ню Йорк?

Палецът ѝ беше престанал да се движи и сега се намираше близо до раната на устната му. Тя не направи опит да го отмести оттам.

— Сега-засега. Поне докато не науча нещо повече за Ники.

— Мислиш ли, че той знае какво се е случило?

— Не.

— Мислиш ли, че Ник му липсва?

— Беше време, когато като че ли го познаваше. Дишаше малко по-бързо, както при вълнение, когато Ник започваше да му говори. В последно време — последните шест-осем месеца, нямаше нищо. Може би така е най-добре. Вероятно щях да се измъчвам повече за развода, ако имах чувството, че това ще се отрази на Ники.

Дерек прегъна едното си коляно, като наклони леко тялото си към нейното. Той беше така добре приспан, че се изненада, когато болката от лекото движение го накара да трепне.

— Има ли някаква полза от аспирина? — попита тя загрижено.

— Мисля, че да — отговори. Но нейният допир беше по-могъщ балсам от аспирина. Като затвори очи, той се предаде във властта на тези приказно леки ободряващи пръсти. — Също както в рая — промърмори той. Пръстите се губеха в косата му. — Бива те за това. Същото ли е и лечението за Ники?

Тя се засмя тихо.

— Не. Той не цени по-фините форми на масаж.

— Аз ги ценя.

— Радвам се.

Дерек повтори наум тези последни думи. Те биха могли да бъдат с неприличен подтекст или секси, но не бяха. Сексът беше последното нещо, което искаше. При болката, която чувстваше, когато се движеше, той се съмняваше дали е способен на някакво задоволително изпълнение. Но Сабрина не искаше това от него. Тя не го попита дали може да го докосва тук или там — сега това беше извивката на врата му, която тя масажираше с леки, плавни движения — но тя го докосваше с ефирната сигурност на жена, чиито инстинкти бяха негови.

Той простена тихо от удоволствие и потърка лицето си срещу бедрото ѝ.

— Сабрина?

— Ммм?

— Как се чувстваш, когато идваш тук?

— Чувствам се... Радвам се, че те виждам.

— Имам предвид мястото. Действа ли ти потискащо?

— Какво потискащо? Намерили сме гнездо в полите на планината, в един двор с дървета и трева, и пейки. Въздухът е свеж. Слънцето грее. Птичките пеят.

— И тъмничарите в кулите стрелят с истински куршуми.

— Шшт. Не повреждай картината. Между нас казано — продължи тя с добро настроение, — ако примижиш, оградите изчезват.

— Ти не примигваш. Ти си с розови очила.

— Може и така да е, но ми омръзна да бъде непрекъснато потисната — тя се засмя тихо. — Не ми е трудно да го кажа, след като не съм завладяна от меланхолията на затвора.

Но Дерек беше и поради това намираще много малка утеха в свежия въздух, греещото слънце, пеещите птички, а когато примижеше, очите го боляха. Но той не искаше да каже, че не може да мечтае.

— Ако можеш да бъдеш в този момент, където си поискаш, какво място би избрала?

— Където си поискам? Хмм... Един момент... Мисля, че може би Ирландия.

— Била ли си там?

— Веднъж, когато бях много млада. Помня, че всичко беше сочно и зелено, хладно и влажно, и чисто. Би било хубаво да сме там и да сме седнали както сега — тя се запита дали не е прекалено откровена, но веднага реши, че няма от какво да се страхува, вече беше му казала, че се радва, когато го вижда, и това беше достатъчно скромно изразено. Когато беше с него, затворът преставаше да съществува. Съвсем лесно можеше да си представи, че са в Ирландия.

— Защо питаш?

— Това е една игра, с която понякога се развличам. Не често, но от време на време през нощта, когато съм истински потиснат, когато мисля, че ще полудея в тази проклетата килия и нищо друго не ми помага да се избавя от мислите си, даже не и гневът, аз затварям очи и си представям, че се намирам в някое екзотично място.

— Като?

— Таити. Никога не съм бил там. Бих искал да отида. Или влажните гори на Бразилия. Или Нова Гвинея.

— Ммммм — докато продължаваше да се занимава с тялото му, от лицето ѝ не слизаше една замечтана усмивка. Таити. Възглавничката на палеца ѝ се движеше бавно по челюстта му, напред и назад, после по-нагоре по наболата брада на лицето му към бакенбардите, после бавно надолу до брадичката. Спокойно, неосквернено, идилично. Тя плъзна ръката си по ухото му и разтърка долния край. Оттам се спусна към врата му, задържа пръстите си върху гърлото му, плъзна ги под ризата му и започна нежно, ритмично да масажира гърдите му.

Можеше лесно да отиде в Таити. Не знаеше дали ще има смелостта да играе гола във вълните, но Дерек можеше да направи това. Кожата му беше истинска радост. Обтегната над строго очертани мускули, тя беше топла, стегната. Докато върховете на пръстите ѝ се увличаха в танца си, погледът ѝ се движеше по цялото му тяло. Той се задържа върху издутината под ризата, за която тя знаеше, че е навита около ребрата му, но кръстът и бедрата му си бяха същите, краката му много дълги. Панталоните му бяха стегнати, но силата на гравитацията прилепваше дока към плътта му, очертавайки глезените му, бедрата му

и члена му, който изглеждаше натежал и пълен, даже в спокойно състояние.

Ръцете ѝ спряха движението си и тя се загледа в друга посока, смутена от мисълта, която я беше навестила. Но само след няколко кратки секунди погледът ѝ се върна. Тялото на Дерек я омагьосваше. Тя не можеше да си спомни някога да е изпитвала същото чувство на очарование от тялото на мъж, макар че дали това беше така, защото тялото на Дерек беше толкова хубаво, или не, не знаеше. Ник беше красив, но тя никога не беше почувствала този вид възбуждане.

Точно в този момент главата на Дерек докосна рамото ѝ. Очите ѝ побягнаха към лицето му, сега засенчено от плисетата на полата ѝ, и тя почервения, поради чувството на вина, когато беше хваната с похотливи мисли. Но нямаше защо. Очите му бяха затворени и той самият по-спокоен отпреди малко. В действителност цялото му лице — това, което тя можеше да видя от него, беше по-отпуснато и тя разбра, че дишането му е бавно и равно.

В гърдите ѝ се раздвижиха чувства. Нежност, грижа, удоволствие — всичките спокойни, отделени от времето и пространството — носещи удовлетворение и обновление. С една ръка, обхванала главата му, и другата на гърдите му, тя седеше облегната на дървото и го гледаше, докато той спеше.

[1] Каймакът на обществото. — Б.пр. ↑

8.

Дерек спа четиридесет минути и съвсем сигурно щеше да продължи още много, ако Сабрина не го беше събудила. Тя произнесе името му с тих глас, леко разтърси рамото му, след това му помогна да се закрепил, когато той се изправи рязко.

— Ти заспа — прошепна тя, навеждайки се над него. — Времето за посещения свърши. Сега ще ме изгонят.

Тъй като не успя в първия момент да схване положението, той се загледа, втренчено в нея, а след това направи усилие да се огледа наоколо.

— Не вярвам — каза той дрезгаво.

— Беше много уморен.

— Боже мой, съжалявам...

— Няма защо да съжаляваш. Беше ми хубаво. Как се чувстваш?

— Мисля, че по-добре — той не беше спал дълго, но затова пък здраво и за това трябваше да благодари на Сабрина. За първи път за осемнадесет месеца се беше почувствал на сигурно място. Правейки усилие да седне, той попита: — Вече е четири?

— Тхъ.

Той се огледа. Дворът беше празен. Затворът беше погълнал своето, освен него. Като знаеше, че съвсем наскоро той също щеше да бъде погълнат и че нищо не можеше да се направи, за да се попречи на това, той реши, че трябва да покаже повече твърдост.

— Оттук къде? Ще ходиш ли във Върмонт?

— Не този път.

Това означаваше, че тя е прекосила разстоянието с единствената цел да го види — а той беше заспал. Чувстваше се много противно.

— Ще нощуваш ли някъде наблизо?

Тя поклати глава.

Това означаваше пътуване в двете посоки в един ден, което предполагаше дълго шофиране, прекалено дълго, помисли той, а и тя беше сама.

— Сабрина...

— Шофирането ме успокоява. Сваля от мен напрежението, дава ми възможност да мисля. Когато започнах да идвам тук, разбрах колко ми е липсвало — тя наведе погледа си към гърдите му. Почти без да движи устните си, прошепна: — Ще сложа опаковката аспирин в джоба ти. Няма да ме видят.

Опитът ѝ за конспиративна дейност му допадна много. Беше му приятно да мисли, че с него тя се чувства много спокойно. Учудваше го, че можеше да се отпусне в място като това, но това пък говореше доста нещо за способността ѝ да свиква бързо с всякакви условия.

— Не ми е приятно да ти кажа това, скъпа — изрече той бавно, — но ще бъдеш разконспирирана за нула, време. Още когато премина през тая врата, ще ме претърсят.

— Това рутинна практика ли е?

Той кимна и се изпълни с тъга. Когато преминеше през онази врата, тя щеше да си е отишла. Щеше да си е отишла. Тази мисъл беше като прорезна рана в сърцето му и той предпочете да насочи мислите си другаде.

— Ще ми оставят аспирин — каза той с по-смирен тон.

— Какво ще кажеш за бинт? Ако купя някакво количество в града и го оставя в административната сграда, ще го получиш ли?

— Не е задължително.

— Все пак нека опитам?

— Не.

— Хайде да си ходим, хора — провикна се един тъмничар, който преминаваше наблизо. — Време е.

Сабрина бързо се изправи на крака. Дерек беше по-бавен. Ситни капчици пот бяха избили по челото му, когато той се обърна към нея, хвана ръката ѝ и попита:

— Защо не ми каза за Ник миналата седмица?

Тя виждаше настойчивостта в очите му и знаеше, че не ѝ е възможно да отлага отговора си. Беше се показала много честна във връзка с други неща. Беше време.

— Уплашена бях — промълви тя с тих, почти до шепот глас, който трепереше. Очите ѝ молеха за разбиране. — Използвах Ник като буфер, защото бях уплашена. Все още съм уплашена. Ти продължаваш да ме питаш какво правя тук, а аз мога да ти кажа, че ми трябва приятел, някой, с когото да говоря, че искам да напиша книга, но има

нещо повече от това. Ти го каза. Ти го чувстваш. Чувствам го и аз. И то ме плаши, Дерек. То е толкова... — тя спря дишането си — ... силно.

Като не можеше да се сдържи, Дерек обхвана лицето ѝ с двете си ръце. Нямаше значение, че устната му беше наранена и подута, нито че окото му представляваше печална гледка, нито това, че начинът, по който сърцето му туптеше, заплашваше разнебитените му ребра. Той целуна леко челото ѝ, после носа и после бузата.

Тя вкопчи пръсти в ризата му.

— Уплашена съм, Дерек.

— Аз също.

— Стават толкова много неща... Не знам коя съм и не знам къде отивам.

Устните му докоснаха за миг нейните, след това още веднъж съвсем леко и това изпрати трепетни вълни до върха, на пръстите на краката ѝ.

— По-късно. Помисли по-късно — прошепна той и я целуна за трети път. После изправи главата си и опита нов ъгъл.

Ефектът беше прекрасен. Извън възможностите ѝ беше да разбере как беше възможно нещо толкова леко да бъде толкова могъщо. Тя почти си представяше едно магнетично привличане, привличане, което превръщаше най-лекото докосване в неотразима възбуда.

— Дерек?

— Знам. Ставам — той я притегли към себе си и издаде измъчен звук.

— Причинявам ти болка!

— Не, не. Шшт. Няма нищо — той я обви с ръце и притисна тялото ѝ към своето, като чувството се запечата в ума му. Искаше да може да го възкреси по време на самотните часове, когато щеше да бъде обиколен от гневни погледи и когато нямаше да има какво да прави, освен да брои дупките в стената. Тогава щеше да си спомня формата ѝ, миризмата ѝ, нежността ѝ. Тя, беше неговото бягство. Слънчев лъч в един свят, враждебен и сив.

С болезнен стон я остави. Свали ръцете ѝ от врата си, затвори ги в своите и ги поднесе към устните си. Искаше да знае кога ще я види пак, но не му се щеше да задава въпроси. Не обичаше да се чувства безпомощен. Не му харесваше да бъде посещаван. Беше против това,

да стои, без да приви нищо, и да чака връщането ѝ. Затова вместо да я пита, той изрече малко грубо:

— Бих могъл по някое време да ти се обадя, но телефонът се подслушва.

— Мога пак да се опитам с писма.

Той получаваше поща. Имаше писма, написани на машина от Дейвид, от неговия агент, от един от бившите му продуценти и няколко лоялни членове на групата му, както и от неколцина приятели, на които не достигаше напълно смелост да го посещават, но искаха да поддържат връзка.

Но всичко това беше различно. Той си мислеше за едно написано на ръка писмо на ароматизирана с жасмин хартия, представяше си как лежи в килията нощем и го чете и препрочита и се изпълва с неизказано удоволствие от думите. После си представи как преди него го четат тъмничарите, как го омърсяват с месестите си пръсти и ограничените си умове. Разбира се, и как съобщават за съдържанието му на директора. Или по-лошо, на някой безличен агент на Ноел Гриър.

Дерек знаеше, че Сабрина никога не би работила за Гриър. Това, което не знаеше, беше дали Гриър би могъл някак си по някое време някъде да използва Сабрина, за да се добере до него. Мисълта за това беше смразяваща. Трябваше да направи нещо, за да я защити.

— Четат ми пощата — промърмори той.

— Тогава трябва да внимавам и да не пиша нищо опасно.

— Не, Сабрина. Не пиши. Мисля, че така може да е по-добре.

— Сигурен ли си?

Той кимна.

Ако пак не беше побледнял, тя щеше да поспори. Тя огледа лицето му, без да се мъчи да прикрие загрижеността си.

— Ако не се чувстваш добре, ако разбереш, че състоянието ти се влошава, ще кажеш ли на някого?

— Ще бъда в отлична форма.

— Дерек... — гласът ѝ секна. Тя се губеше в очите му. Те бяха магнетични като устните му. — Вече трябва да тръгвам — прошепна тя много тихо. Сиви... сребърни... променящи цвета си според чувството... вече тъмни, поради чувството на безпомощност. — Може

би няма да успея да те посетя в близките няколко седмици. Лекарите настояват да пробваме върху Ники нова програма.

— Сабрина...

Тя сложи ръка на лицето му, прекъсвайки го. Захапа устната си, заоглежда го в продължение на един момент, който не искаше да си отиде, с изпълнените си с тревога очи, повдигна се и го целуна по бузата, после се откъсна от него и тръгна към портата.

За Сабрина юни премина със скоростта на охлюв, като през цялото време над главата ѝ висеше дамоклев меч. Едва в началото на юли тя намери възможност да се види с Моора за обяд.

— Ти си ужасно заета дама — започна бавно Моора, след като се освободи от задължителната прегръдка. — Сутрин из музеите, следобед на игрището, вечер в ложа на балет.

Сабрина се засмя тъжно.

— Да, разбира се, точно така.

— Е, добре — продължи приятелката ѝ, като изрази великодушието си с въздишка. — Трябва да ти кажа, че такова безгрижие си има своите поражения. Окоото ти играе.

Като не знаеше дали да плаче, или да се смее, Сабрина силно прехапа долната си устна. Тя остана така, докато двете се настаниха в препълнения със зеленина ъгъл на един моден ресторант. Тя отпи продължително от ледената вода, а след това сложи върху коленете си дебелата ленена салфетка.

— Съжалявам, че трябваше да се откажа от срещата ни миналата седмица. Докторът ми каза да не мърдам от леглото.

— Какво се е случило?

— Припаднах докато разхождах Ники с количка в парка.

— Боже мой.

— Последните месеци бяха такива.

— Но какво се е случило?

Сабрина вдигна рамене.

— Малко съм анемична и съм изтощена. Вземам витамини. Трябва да ми помогнат.

— А сън? Спиш ли достатъчно?

— Донякъде. Скоро ще имам повече време за сън.

Моора се загледа в лицето на приятелката си. Беше уморено, но спокойно, като спокойствието се нарушаваше само от разтревожения и поглед.

— Сабрина?

— Ще го направя, Моора. Ще дам Ники в Грийнхаус. Много, много се измъчвах и ако кажеш, че съм проявила егоизъм, ще стана от масата и ще изляза...

— Знам, че няма да го направиш.

Сабрина замълча, кимна бавно, а след това заговори тихо:

— Просто нямах успех. Дадох му всичко, което имам, но не е достатъчно. Той е нещастен. Аз съм нещастна. Програмата, която следвахме миналия месец, не доведе до нищо. Даже лекарите са на това мнение.

Колко добре помнеше тя този разговор — всяка дума, всеки жест, всяко чувство. Беше ходила за консултация при Хауърд Фрейзиър, специалиста, който я беше насочил към новата програма, и към тях се беше присъединил неговият колега. Двамата мъже бяха мрачни, но по различен начин от това, с което тя беше свикнала. Даже преди да чуе тържественото звучене в гласа на Фрейзиър, тя почувства, че зад нея е останал един мост.

— Откровено казано, госпожо Стоун — каза той, — аз съм изненадан, че сте се придържала толкова дълго към тази програма. Предполагах, че ще прекъснете, когато се съгласихме, че от нея няма полза.

— Трябваше да се убеди — обясни тя. — Продължавах да си мисля: Днес ще има промяна и когато промяна нямаше, си казвах: Утре ще има промяна. Даже сега се тревожа, че може би съм се отказала малко преждевременно.

— Не е така — възпря я Фрейзиър. Изразът на лицето му се бе смекчил и в гласа му се съдържаше съчувствие. — Не вярвам, че изобщо някога ще има резултат.

Сабрина беше като ударена. През нейните месеци, години на общуване с медици и обществени работници никой не се беше показвал толкова груб. Ужасена, тя погледна към колегата на Фрейзиър, който поклати глава и каза спокойно:

— Ако синът ви беше сложен в един ъгъл и оставен без внимание от самото му раждане, щях да кажа, че тази интензивна

програма е прекалено бърза. Но той е бил стимулиран от самото начало. Вие сте му говорила, упражнявала сте го, работила сте по различни други програми преди тази. Теоретически би трябвало да е готов за очакваната реакция. Но такова нещо няма. Ако една толкова твърда програма като тази не е произвела резултати... — той леко вдигна рамене и спря да говори.

В този момент Сабрина се беше почувствала едновременно сломена и облекчена. Най-доброто, което беше правила, беше да се прехвърля от един лекар на друг и да оставя очите си да питат това, което не беше по силите на езика ѝ.

Но Хауърд Фрейзиър само беше поклатил глава и се бе усмихнал тъжно.

— Не мога да ви кажа това. Не мога да ви препоръчам да дадете сина си в заведение, ако това ще ви накара да се чувствате мизерно.

— Ще сгреша ли, ако го дам? — попита тя предпазливо.

— Мога да дам отговор само от медицинска гледна точка, а и в този случай бих изразил само собственото си мнение. Не, няма да сгрешите.

Той отправи питащ поглед към колегата си, който направя движение с ръка към папката върху бюрото. Тя беше препълнена с книжа.

— Синът ви е преминал през всички възможни тестове. Изследователите винаги проучват мозъчните увреждания и е възможно след пет или десет години да бъде измислен нов тест, чрез който да се идентифицира по-добре източникът и степента на проблема, но доколкото медицинската наука се е развила до днес, няма нищо повече, което да можем да направим за Ники.

— Препоръчвате ли настаняване? — беше попитала Сабрина, която много искаше да получи някакъв съвет.

— Ще трябва да се съглася с Хауърд. Няма да сгрешите, ако постъпите така, но решението трябва да е изцяло ваше.

Сабрина седеше неподвижно, претегляйки отново все още всичките за и против на този ход. Най-накрая тя сподели:

— Мисля, че най-много ме безпокои перспективата да дам Ники в заведение и тогава, когато той се окаже в нова среда, да видя подобрене.

Фрейзиър беше вдигнал ръка, за да я възпре.

— Това може да се случи. Нямаме гаранция, че няма да се случи, но трябва да разберете, че ако се случи, а това е едно много голямо ако, подобрението ще бъде незначително и най-вероятно временно. Ники просто няма способността... — той се чукна по главата — да мисли — той въздъхна. — И вие трябва да приемете това. Веднъж завинаги.

Това беше едновременно най-лесното и най-трудното нещо и на определено ниво проблемът все още стоеше пред Сабрина, докато говореше с Моора.

— Отидох си вкъщи решена да им докажа, че грешат. Но опитът ми продължи още два дни. Не можех да продължа повече. Нищо не можех да направя.

— Може би не си можела да бъдеш денонощна бавачка, но това е по силата на много малко хора.

— Но той е мой син. Ако го обичам, трябва да се окажа достойна за изпитанието. Аз съм му майка. Носила съм го девет месеца. Доведох го на този свят с дефект. Той е моя отговорност. Той няма никого друго. Мога ли наистина да бъда толкова жестока и да го отпратя... да го отпратя... да го отпратя?

Доводите отекваха в ума ѝ както винаги в продължение на толкова много месеци и за да не забрави някой от тях, през последните седмици ѝ ги напомняха. Семейството... приятелите... всички с готови мнения за най-бързия маршрут към мъченичеството.

— Както и да е — каза Сабрина. — Заведох го в Грийнхаус, за да го видят — тя се усмихна малко накриво, като правеше всичко възможно, за да прикрие празнотата, която чувстваше всеки път, когато мислеше за това. — Влюбиха се в него. Кой не би се влюбил? Той е толкова мил малък разбойник.

— Могат ли да му помогнат?

— Никой не може да му помогне. Но ще го вземат — тя се замисли за последното си отиване там и топлия прием, който бе оказан на Ники. — Предполагам, че бих могла да извърша много по-лоши неща. Що се отнася до заведенията, Грийнхаус противоречи на идеята за заведение.

— Името е интересно.

— Така е, буквално, къщата на семейство Грийн. Те са двамата на средна възраст — професионалисти, той е бил учител, тя обществен работник — който са си изпатили много в опитите си да намерят

място, където да настанят собствения си син. Накрая решили, че ако им трябва място с достойнства, ще трябва да го създадат сами. Така купили огромна къща, разположена върху десетки акри във Върмонт, подновили я, прибавили допълнителни малки сгради, получили разрешително, наели хора и се заловили за работа — тя въздъхна, но не продължи по-нататък.

— Приятни хора ли са двамата Грийн?

Тя кимна.

— А хората, които работят при тях?

— Много добри и много съвестни.

— Придобивам впечатление, че условията са добри. А какво можеш да ми кажеш за другите пациенти?

— Не пациенти. Резиденти. Те са не повече от двадесет и пет. Дошли са от различни места и са на възраст от три до осемнадесет, от семейства, които могат да си позволят разходите, което означава, че са добре облечени. Страдат от най-различни и в различна степен изразени недъзи, но всички без изключение са умствено непълноценни.

— Изглежда идеално — отбеляза сухо Моора.

— Толкова идеално, колкото може да бъде едно заведение за бавноразвиващи се — раната в сърцето ѝ се разтвори. Идеално или не, тя ще остави бебето си там. Нейното бебе. Би дала дясната си ръка срещу някакво по-добро решение, но такова нямаше. — Работата е там, че не искам да бъда нито бавачка, нито мъченица. Искам да водя нормален живот.

Моора ѝ отправи съчувствен поглед.

— Винаги си го водила — после се намръщи. — Старият Ник би трябвало да се погрижи за това, но той избяга от отговорност.

Сабрина изпуктя.

— Старият Ник. Старият Ник може би е по-умен от мен. Знаеш ли какво направи миналата седмица?

— Какво направи?

— Отлетя за Хаити и се разведе — тя подхвърли това с безгрижен вид, но зад перченето ѝ имаше болка.

— За какво му е било това бързане?

— Изглежда, че се е влюбил. Ожени се миналия уикенд.

— Плъх!

— Нашите отношения приключиха. Постигнахме мирно уреждане. Всичко беше много законно.

— Но да обърне гръб и да се хвърли върху някоя нова, преди мастилото да е изсъхнало, той трябва съвсем да е откачил.

Според Сабрина анализът на Моора беше смущаващ. Много пъти тя се беше питала дали самата тя не правеше същото с Дерек, дали не тичаше към него поради откаченост. Не мислеше така, въпреки че той беше добър за нейното аз в много отношения. Но ако нейната откаченост беше във връзка с мъж, нямаше как да се обясни защо трябваше да тича точно след него. Той беше в затвора. Не можеше да й кавалерства из града. Тя не можеше да се надува, увиснала на ръката му, както постъпваха някои жени с последните си завоевания. Или да се хвали със сексуалните му способности.

Не че някога щеше да го направи.

Не, не мислеше, че причината е откаченост. И във всеки случай теорията, според която Ник е бил достатъчно откачен да се ожени за първата срещната, не беше приемлива.

— Въпросът е в това — каза Сабрина, — че Ник се е срещал с Керъл повече от година.

— Шшт.

— Ммм.

В продължение на една минута Моора не каза нищо, а после попита много тихо и бавно:

— Ти как разбра?

— Сибил Тимерман. Ник и Керъл са дали приема си в клуба. Сибил е експертът по всичко, свързано с клуба. Не е могла да се въздържа да не ми телефонира, с цел да узнае реакцията ми по повод на женитбата. Подозирам, че й беше много приятно да вмъкне тази пикантна новина в разговора.

Моора изрази през зъби мнението си за Сибил Тимерман, което би шокирало един шофьор на камион, но нещо в досадата, изписана по лицето й, накара Сабрина да се разколебае.

— Моора... ти знаеше ли?

— Да съм знаела за какво?

— За Ник и Керъл.

— Аз?

— Да, ти — отвърна Сабрина с голяма енергия. — Ти знаеше, нали? Знаеше, че той се среща с нея, преди да се разделим.

— Не съм знаела — протестира Моора и след това започна бързо да говори каквото ѝ падне: — Може да съм подозирала, но ти ме познаваш. Имам мръсно въображение. Не мога да имам доверие и на половината от това, което мисля.

Сабрина беше потресена и не по-малко разочарована. Моора беше нейната добра приятелка, а на една добра приятелка човек можеше да разчита, когато става дума за истината, без значение колко мръсна може да е тази истина. Затваряйки очи, тя пое дълбоко дъх, а той излезе обратно като:

— О, Моора, защо не си ми казала?

— Защото не знаех със сигурност, а освен това човек не може просто така да отиде при една съпруга и да изтърси подобна новина.

— Съществува такова нещо като споменаване между другото.

— Не е моя специалност, скъпа.

— Можеше да ми напишеш анонимна бележка.

— Ти си писателката.

— А ти си моята приятелка. Ако не мога да разчитам на приятелката си да ми каже нещо като това, на кого мога да разчитам? Можеше да ми спестиш малко от унижението.

— О? Как бих могла да направя това? Фактите не са се променили. Изневярата е изневяра и е винаги неприятна за измамения. Щеше ли да бъде по-малко унижението, ако беше научила докато бяхте женени, че е тръгнал, където му видят очите с разкопчан панталон?

— Да. Тогава можех да имам преимущество. Можех да имам удовлетворението, че съм го изритала.

Моора се отмести върху стола си, поръча двоен скоч за себе си и вино за Сабрина и чак след това посрещна погледа на приятелката си.

— Добре. Сгрешила съм. Съжалявам.

Но и Сабрина беше размислила.

— Недей — промърмори тя. — Постъпила си както си счела за правилно и както и да е, трябвало е да забележа. Трябвало е да знам... Всичките тези командировки, невъзможността да го намеря по телефона. Трябвало е да се досетя, но не съм. Може би не съм искала. Възможно е подсъзнателно да съм се противяла на мисълта за развод. Може би нещата е трябвало да се развият по този начин, за да мога да

ги приема. Бракът е ликвидиран. Не е виновен Ники. Нито Керъл или която и да е друга жена. Виновни бяхме ние.

— Отнасяш се много философски.

Сабрина се засмя тихо.

— Улавяш ме в размекнат момент. Между другото, косата ти изглежда много добре. Този път е по-кестенява, отколкото при Тициан?

— Мммм. Мисля, че изглежда по-зряло. Поне така казва Франко.

— Франко?

— Моят стилист. Той обича коси като при Тициан и обича зрели жени.

— Франко? — повтори като ехо, но и подозрително Сабрина.

Моора размахва пръсти във въздуха.

— За известно време. Но той е само средство към една цел. Зрелостта съвсем определено принадлежи на моето бъдеще. Искаш ли да ти кажа за най-новия си проект?

— Гъшите яйца да говорят за зрялост?

— Не гъши яйца. Имаш право. С чийзкейка е свършено. Не, не, това е по-интересно — тя замълча и спря да диша, очите ѝ блестяха възбудено.

Сабрина чакаше с любопитство и след като Моора просто само грееше, направи подканящо движение с ръка и каза:

— И?

— Градски бани.

— Градски бани?

— Градски бани. Искам да кажа здравни центрове. Има ги в голямо количество вън от града, но практически нито един в самия град. А защо не? Защо една жена или мъж да не може да тръгне из града, да се отбие в един такъв център, и да остане там за уикенда, да излезе след масаж, след сауна, раздвижен и с няколко килограма по-лек? Повечето хора увеличават теглото си през уикенда. Моят план е в състояние да осуети това. Той би могъл да бъде първокласна операция, но осъществена толкова близо до собственото жилище, че би било точно толкова лесно да се излезе посред виелицата, както през горещините на август.

— Но отиването на такова място представлява бягство. Част от радостта се дължи на смяната на обстановката.

— При подходящ декор един градски здравен център като този би могъл да осигури това. И ако смяташ да кажеш, че хората от града искат да бъдат в провинцията, моят отговор е, че провинцията може да бъде пренесена точно тук.

Сабрина беше настроена скептично.

— Не знам. Повечето от услугите, които споменаващ, вече се предлагат в здравните клубове, а те са страшно много в града.

— Тук е включено всичко, Сабрина. Отиваш, откъсваш се от останалия свят за два, три или четири дена — тя вдигна високо двете си ръце. — Само помисли. Ще започна с малко, само с един център в някой от по-добрите хотели. След това ще мога да проникна в други хотели, други градове. Възможностите са огромни — тя завърши с това, че вдигна вежди в очакване. След няколко секунди ги спусна отново. — Ако мога да получа подкрепа. Всичко е както в Параграф 22. За да правиш пари, ти трябва пари.

— Имаш ли някакви спонсори?

— Няколко — каза Моора с глас, от който личеше, че засега не се е свързала с никой от тях. Изглежда, че беше разбрала, че се е издала, защото продължи да говори бързо. — Мога да го направя, Сабрина. Този път съм сериозна. Мисля, че идеята е солидна. Убедена съм, че ще имам успех.

— Градски бани?

— Да.

— В хотели пет звезди?

— Точно така.

— Добре — каза замислено Сабрина. — Това е по-добра идея от всичките ти досега.

— Това е идея с пет звезди — отвърна Моора, горда с шегата си.

— Аз мисля — каза Сабрина безцеремонно, — че ще трябва да напиша една книга. Може би това е единственият начин да те спася от себе си.

Моора шумно пое дъх и го задържа известно време, преди да попита:

— Сериозно ли говориш?

Сабрина кимна. Тя беше очаквала добрия случай да сподели планове си. Изведнъж стана много сериозна.

— Много скоро ще разполагам с необходимото време. Имам чувството, че ще ми е много трудно да си намеря занимавка, когато настаня Ники — в гласа ѝ се почувства колебание, но не за дълго. — След като го заведе във Върмонт.

— Разбира се, че ще ти е трудно. Някакви идеи?

— Аха. Дерек Макгил.

— Дерек Макгил? — повтори неразбираща Моора. След това очите ѝ се разшириха, а гласът подскочи. — Дерек Макгил? От Аутсайд Инсайт? Но той е в затвора — известно време тя гледаше втренчено Сабрина, а след това върху устните ѝ се появи бавна, пресметната усмивка. — Изглежда, че всичко е налице — симпатичен жребец, който нанася удар, после губи всичко, а името му прави по-силно впечатление от това на баба ти. Не е лошо. Съвсем не е лошо. Фактически много ми харесва. От цар на медиите до убиец. Каква ужасяваща мисъл!

— Това за царя на медиите и убиеца е твоя идея. Аз имам предвид нещо малко по-благородно.

— Благородството не прави списък от бестселъри.

— Все ми е едно. Едно нещо е или благородно, или е нищо.

След като ѝ беше предложен този избор, Моора трябваше да отстъпи.

— Какво по-точно имаше предвид?

— Биография на този човек с акцент върху периода след убийството. Той беше виден и уважаван репортер, преди това да се случи. Изведнъж става така, че той опознава съдебната система отвътре. Мисля, че той е в състояние да пролее обилна светлина върху силните и слабите места на тази система.

— Изобличителен материал за затворническата система в Америка? — въздъхна Моора. — Това наистина ме кара да мисля, че е нещо, което искаш да напишеш.

— Не материал за затворническата система. Говоря ти за портрет на човек, който е непосредствено свързан с тази система. Искам да проникна в чувствата, които той изпитва във връзка с престъплението, затварянето, присъдата и така нататък. Ако се страхуваш, че това ще излезе много сухо, недей. Дерек твърдеше, че е застрелял Джоуи Падила при самозащита. Той все още поддържа това.

Моора я погледна предпазливо.

— Говориш така, сякаш вече си започнала разследването. Познаваш ли Дерек Макгил?

— От известно време. Посетих го няколко пъти в затвора.

— Шегуваш се.

— Не. Затворът е в западния край на Масачузетс. На път за Върмонт минавам много наблизко. Много ми е удобно да се отбия — тя умишлено не спомена за случаите, когато беше пътувала единствено, за да види Дерек. Все още се опитваше да разбере собствените си лични чувства към него. Положително не беше готова да ги сподели с Моора.

— Значи се е съгласил с проекта?

— Ами че... Не точно това.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да кажа, че не сме уточнили подробностите...

Коеето беше блъфиране на едро. Сабрина беше споменала за написването на книгата далеч преди последното си посещение. Когато в последно време биваше с Дерек, е трябвало да мисли за други неща. Главно нейни проблеми, това й беше ясно, но Дерек не се беше противопоставил. Няколкото пъти, когато се беше опитала да бъде ясна и да говори за неговите проблеми, очите му потъмняваха и той се отдръпваше. Тя не искаше това и затова не упорстваше.

Предната седмица, когато беше прекарала няколко часа в Паркързвил, докато във Върмонт преценяваха Ники, тя изпитваше остра нужда от подкрепата на Дерек. Не беше искала неяснота или дистанция. Беше потърсила разбиране. Беше го получила заедно с утеха и насърчение. И стимулиране.

Не забравяше тялото му. Това беше невероятно, след като беше толкова разстроена във връзка с Ники, но такава беше истината. Той беше добре развит, нямаше нищо посредствено във формите му. Дрехите, в които беше облечен, му придаваха груб вид, малко опасен, много похотлив и чувствен.

— Господи! — възкликна шепнешком Моора. Тя се завъртя върху стола си, за да огледа посетителите, които седяха зад нея. — Очите ти горят. Кого гледаш?

Сабрина силно се изчерви.

— Никого. Трябва да съм се поддала на някаква оптическа измама.

Моора зае старото си положение, явно разочарована, че не е видяла някой, който поне да е малко интересен.

— Добре тогава, ще повторя това, което току-що казах. Ако се ориентирам правилно, стигам до неприятното заключение, че Дерек Макгил не иска да напишеш книгата.

— Той има някои резерви — отстъпи Сабрина. — Не му харесва да бъде център на внимание. Той е много затворен човек.

— Мислиш ли, че можеш да го накараш да промени мнението си?

— Надявам се.

— Нещо като секс?

Очите на Сабрина се разшириха.

— В книгата — уточни Моора. — Има ли някакъв секс в книгата?

Измина една минута, докато Сабрина успя да успокой пулса си.

— Не. Няма секс — тя скръсти ръцете си в скута си. — Мислиш ли, че книгата ще се продава?

— Да, сигурна съм.

— Тогава защо физиономията ти е кисела?

— Защото тази книга има качества на авиобомба, но ти й отрязваш топките.

— Моора, слушай. Със или без секс това е книга за прочут човек и за такива книги съществува лоялен пазар. Освен това аз съм под впечатлението, че последната ми книга ми е спечелила известен престиж сред литературните кръгове. Всяка моя книга, каквато и да е тя, ще бъде компетентно написана. Струва ми се, че съм права, когато очаквам, че ще направим малко пари. Правилно?

— Правилно.

— Щом е така, усмихни се — тя се приведе напред и додаде съвсем тихо, сякаш се страхуваше да не би някой да чуе: — Има един симпатичен юнак, който току-що зае маса вдясно от теб. Сам е. На няколко пъти те загледа продължително. Може и да се заблуждавам, но онова на вратовръзката му ми прилича на диамант.

Моора се усмихна.

9.

Джей Бий Монроу не се усмихна, когато Сабрина спомена за намерението си да опише историята на Дерек.

— Глупава идея.

— Но защо? — попита тя, като леко отблъсна с крак люлеещия се стол, за да продължи движението му. Терасата беше запазена от утринното слънце и въздухът беше по-скоро приятно топъл, отколкото горещ. Ники, който лежеше в ръцете ѝ, беше доволен, стига само движението да продължаваше.

— Най-напред ти си жена.

— Какво общо има това, с каквото и да е?

— Не можеш да влезеш в мъжки затвор и да интервюираш човека.

— Влизала съм през последните пет месеца.

Джей Бий не отвърна на това, което трябваше да представлява малка бомба. Беше прекалено много зает с гледане по посока на Ники. Той седеше в едно кресло, обърнато срещу люлеещия се стол. Беше съвсем леко облечен. Панталонът му, колкото и да беше избелял, се забелязваше добре до цветните възглавници.

Също както, когато се беше появил в болницата, посещението му предната вечер изненада Сабрина. За три месеца тя го виждаше вече два пъти, което представляваше своего рода рекорд. Официалната версия беше, че той е в Ню Йорк, за да обсъди избора на сценарист за адаптацията на една от неговите книги във филм, но Сабрина беше на мнение, че голяма част от тази работа е можело да се свърши по телефона, особено след като Джей Бий ненавиждаше Ню Йорк.

Тя се чудеше дали не е имал някаква друга причина за посещението си. Не мислеше, че е дошъл само за да види Ники и нея. Никога не е бил особено внимателен.

Тя опря брадичката си на главата на Ники и продължи да го люлее. Джей Бий продължаваше да гледа втренчено. Тя не можеше да разбере какво виждаше той, когато гледаше по този начин Ники, но нямаше намерение да го пита. Ако брат ѝ подхванеше темата за

свръхинтелигентните малки духове от центъра на Земята, щеше да ѝ се наложи да стане и да се махне.

Това не ѝ трябваше. Чувстваше се добре. Беше ѝ приятно да седи и да люлее.

— Била си в Паркързвил! — уточни след време Джей Бий.

Тя кимна.

— Как изглежда?

— Като затвор.

— Как изглежда Макгил?

Тя се замисли, като се опитваше да подбере такива думи, че да опише Дерек, но не повече, отколкото трябва. Не Искаше Джей Бий да задава въпроси, за които не беше подготвена.

— Много е умен. И интересен. Мястото му съвсем не е там.

— Той ли ти каза това?

— Не.

— Тогава откъде знаеш?

— Просто... знам.

— Колко още му остава?

— Няколко месеца.

— А после?

Тя вдигна рамене.

— Не ми е известно дали има някакви непосредствени планове.

— Кога ще пишеш тази книга?

— Трябва да приключа с интервютата до излизането му от затвора. Сега той има време за тях. Тогава може да няма.

Джей Бий промуши ръка през косата си, след това разсеяно я остави върху главата си. Изразът на лицето му беше празен, докато продължаваше да гледа към Ники.

Със затворени очи Сабрина продължаваше люлеенето. Тя вдиша свежия аромат от Ники, който преди малко беше окъпан, прилепи устни върху главичката му, след това пак започна да му тананика някаква песничка. Това беше една щастлива песен, песен, която тя умишлено беше избрала заради бодростта, която излъчваше, защото когато седеше на това място с детето си, знаейки, че не след дълго то ще бъде на стотици мили далече, се чувстваше потисната.

— Не трябва да го прашаш там — каза Джей Бий, отгатвайки мислите ѝ.

— Джей Бий...

— Не го прави. Какво толкова ужасно виждаш — прекрасна тераса, прекрасен ден, прекрасно дете?

— Нищо. Имаш право. Всичко това е много прекрасно. Но животът е повече от един прекрасен момент. Това за мен представлява една много рядка почивка. След няколко минути ще трябва отново да се захвана с Ники.

— Струва ми се, беше казала, че си прекратила упражненията.

— Интензивните да. Но на него още му трябва упражняване за мускулен тонус и гъвкавост — докато говореше, тя погледна малките ръце и крака, които не можеха да се движат самостоятелно. Сега те бяха голи, Ники беше повит в пелена, имаше яркочервени гащета и нищо повече. Кожата му беше гладка. Понеже не играеше, той нямаше драскотини и ударени места, както другите на тригодишна възраст. А ръцете и краката му бяха съвършени.

— Мама не е разтревожена.

— Знам. Нито татко. Обади се онзи ден, колкото да се убеди, че го знам. Но те не знаят какво е това, Джей Бий. Не знаят какво е това, да се събудиш след кошмар и да откриеш, че е реалност. Те не познават сърдечната болка... отчаянието... изтощението — тя протегна ръката си. Тя леко трепереше. — Това е нервно напрежение.

Джей Бий погледна ръката ѝ, след това премести погледа си върху страничната облегалка на креслото си. Кованото желязо имаше забавни драскулки, които съвсем естествено бяха ангажирали за известно време вниманието му. Но изненадващо той отново погледна към нея след малко повече от една минута.

— Защо не им каза за развода?

— Казах им.

— Само че един месец по-късно, и то след като мама беше научила от слухове.

Сабрина потъна в мълчание. Реши, че след като Джей Бий можеше да се изключва, можеше и тя.

— Мислеше, че си много различна — каза той.

Люлеещият се стол се движеше напред и назад и шумът, който издаваше, не беше напълно в тон със звуците, които долитаха от града долу.

— Ти мислеше — продължи той, — че твоят конвенционален брак ще бъде изключение от правилото в нашето семейство.

Сабрина потъркваше устните си по меките къдри на Ники.

— Затруднена си — изгъкна той, като побутна нагоре очилата си с върха на пръста си. — Трудно ти е да признаеш, че в края на краищата не си от изключително качество.

Това я изведе от мълчанието.

— Изключително качество? Никога не съм казвала такова нещо за себе си. Никога не съм го мислила. Просто сме различни — тя посрещна погледа на брат си и откри в него изненадваща яснота. — Прав си. Трудно ми е. Никой от вас не харесваше Ник, но аз избрах него. Избрах го, защото мислех, че ще бъде идеален съпруг, и сгреших. Пропаднах. Изглежда, че напоследък правя много такива неща. Не успях като съпруга, не успях като майка, не успях като писател.

Като че ли да потвърди нещо от казаното, Ники проплака. Сабрина спря да люлее стола. Много скоро след това го разлюля отново.

— Като писател?

— Не съм писала. Не мога да пиша. Винаги ми е харесвало да пиша и ме биваше. До известна степен измервам себе си с писането, и предполагам, че това е неизбежно, след като произлизам от семейство като нашето. Но не съм направила нищо от три години. Имаш ли представа какво значи да се чувстваш закърнял!

— Не.

— Каква е тайната ти, Джей Бий? Как успяваш да продължаваш да пишеш, въпреки всичко, което ти се случва в живота?

— Не ми се случва нищо — отговори Джей Бий. — Пиша. Точка. Мама и татко пишат. Точка. Такъв вид живот ли ти трябва?

Не беше необходимо на Сабрина да мисли много върху това.

— Не. Ето тук сме различни. Аз искам всичко. Мислех, че имам всичко: съпруг, дете, кариера — рог на изобилието.

— Но това се разпадна. Знаеш ли какво, Сабрина, ти в нищо не си по-различна от нас. Всички ние искахме същото, но нямахме желание да работим за постигането му. На този свят човек взема решения много пъти. Аз се надявам, че твоите решения са правилни.

Джей Бий остана при Сабрина два дни, което се случваше за първи път. Винаги преди това отсядаше в хотел. Не беше проявявал

интерес към Ник, нито Ник към него. Но сега, когато Ник вече го нямаше, той без затруднение се натрапваше на Сабрина.

Макар и това да изглеждаше странно, тя не мислеше, че това е натрапване. Брат ѝ положително беше улегнал с възрастта. Беше по-съсредоточен отпреди. Все още имаше своите моменти на изключване, на унесена концентрация, но не беше толкова склонен към противопоставяне, както по-рано — и като че ли подозираш възможността Сабрина да го изрита, ако започнеше да мъти някакъв сюжет с ужаси в стаята ѝ, се държеше както трябва. Не стигна чак дотам, че да се занимава с Ники, но се въздържа от забележки относно Грийнхаус. Даже предложи да остане в града и да я заведе с колата там в деня, когато Ники трябваше да бъде настанен.

Но тя отказа. Това беше нещо, което трябваше да свърши сама. А освен това щеше да посети Дерек.

Тя се притискаше към него. Ръцете ѝ трепереха. Цялото ѝ тяло трепереше. Той я притисна по-силно, опитвайки се да погълне трепетите, като в замяна ѝ даде силата си, но тя продължаваше да се тресе. И така, той я държеше и се чувстваше неадекватен, желаейки да направи нещо, за да ѝ помогне, и не знаейки какво ѝ трябва.

— Какво има, Сабрина? — прошепна той, приближавайки устните си до ухото ѝ.

Тя потрепери почти конвулсивно.

Отдръпвайки се назад, той се опита да види по-добре лицето ѝ, но Сабрина не искаше и това. Тя обхвана с ръце врата му и издаде звук на протест, последван от друг и въпреки че привидно тя възстанови контрола върху себе си от допира, той разбра, че тя плаче.

— О, скъпа — простена той. Не знаеше точната причина за сълзите ѝ, но това не беше важно. Скръбта ѝ стана негова. — Шшт — прошепна той, полюлявайки я нежно. — Шшш.

Минутите отминаваха. В един момент един близко намиращ се тъмничар зърна погледа на Дерек и трябва да е видял нещо силно там — наранимост, молба, болка — защото обърна гръб на прегръдката, която беше продължила твърде дълго, и се отдалечи.

Малко по малко Сабрина се успокои. Тя мушна ръка между рамото на Дерек и лицето си, псе опита да изтрие сълзите си.

— Има ли в чантата ти някаква кърпичка? — попита той внимателно. Когато тя кимна, той дръпна презрамката на чантата, отвори я с една ръка, намери кърпичката и я притисна към лицето ѝ.

Със сведена глава тя отстъпи на крачка от него и попи очите и лицето си. Все още, без да вдигне главата си, тя сгъна мократа кърпичка и я мушна в джоба си. После посегна към ръката му и я стисна.

Дерек нямаше голям опит с плачещи жени. Не му достигаше търпение, затова винаги ги изоставяше. Беше цинично, но той вярваше, че жените използват сълзите като инструмент и предполагаше, че в някои случаи това е вярно. Само че сега мислеше за другите случаи. Мина му през ум, че е грешил. Далеч по-лесно беше да гледаш на сълзите като на инструмент, отколкото да се опиташ да разбереш и да се справиш с причината зад тях. Бил е страхливец. Когато с отвращение е излизал от стаята или от офиса, или апартамента, той е избирал лекото решение. Никога не е имал времето или желанието да предложи утеха.

Сега имаше и двете.

Сабрина не беше запланувала този плач. Тя не искаше да го погледне. Беше явно смутена от сълзите си. Да я успокои беше предизвикателство, което той искаше да посрещне.

Без нито една дума, той я поведе към една пейка и ѝ помогна да седне удобно. После се настани така, че да бъде с лице към нея. Палецът му леко милваше ръката ѝ.

— Как беше? — попита той внимателно. Знаеше, че тя ще дойде от Върмонт. При последното си посещение му беше казала, че ще вземе решение.

Измина време, преди тя да успее да проговори, и то след като пое разтреперано дъх.

— Нека се изразя по този начин. Когато караш двадесет мили по безлюден извънградски път и не можеш да виждаш пред себе си от сълзи, и не се блъснеш в някое дърво или ограда, или крава, знаеш, че някой бди над теб — гласът ѝ почти премина в шепот. — Това те успокоява. Има случаи, когато се замислям дали Той съществува.

Това чувство беше прекалено добре познато на Дерек. Той никога не беше напълно религиозен, но трябва да е допускал съществуването

на Бог, защото беше много смутен от тази мисъл — а тя го посещаваше често през последните двадесет месеца — че Той не съществува.

— Струва ми се, че най-добре е да се смята, че нещата се случват по някаква причина.

— Ммм. Това е най-доброто отношение. Единственият проблем, който имам с това, е, че не мога да си представя причината. Защо Ники се роди с мозъчно увреждане? За да го накаже? Или мен, или Ник? За да има още един пансионер при Грийн? И защо ти си тук?

— Защо съм тук е очевидно. Ако не бях тук, щеше да пътуваш до и от Върмонт без почивка.

Сабрина беше изненадана от жестокостта на хумора му. Ако беше попитала защо е в Паркързвил при първото си посещение, погледът му щеше да потъмнее, зъбите му щяха да бъдат стиснати, щеше да се загледа в далечината. Тя знаеше, че не беше свикнал със затварянето си, което означаваше, че добрият му хумор ѝ е от полза. Съзнанието за това топлеше приятно.

— Надявам се, че знаеш — промълви тя кротко, — че ако можех да избирам между това да си тук или свободен, с най-голяма радост бих пропътувала разстоянието без почивка.

Дерек трябваше да преглътне горчивината, която чувстваше в гърлото си. Всеки път му причиняваше това — поглеждаше го по определен начин, говореше с определен тон, казваше определени думи, които докосваха чувствителността му по непознат досега за него начин. Никога не беше очаквал това и се чудеше дали някога ще го очаква. Понякога се чувстваше толкова недостоен.

Целуна я по бузата, после по челото. След това обхвана ръката ѝ и двамата тръгнаха.

Извървяха цялата дължина на двора, а после седнаха под едно дърво и на спокойствие обсъдиха чувствата на Сабрина около настаняването на Ники в Грийнхаус. Тя му разказа за ентусиазма и отзивчивостта на семейство Грийн и за безпокойството, което въпреки това изпитваше. Разказа му за това как едновременно чувства потиснатост и облекчение и за едно усещане за несигурност. В очите ѝ се появиха сълзи, когато спомена за празнината, която чувстваше като тъпа болка в гърдите си. И вината. Разказа му за вината.

Дерек беше добър слушател. В качеството си на човек, който взема интервюта, му се беше налагало да бъде. Но сега търпението му

не се дължеше на опит, а идваше от сърцето. Искаше да помогне на Сабрина. Това, да предложи един резонатор, беше измежду малкото неща, които обстоятелствата биха му позволили да направи. Освен това мислеше, че решението ѝ е правилно. Когато тя завърши, ѝ го каза.

— Имай доверие в себе си, Сабрина. Постъпила си правилно.

Тя отправи към небето умолителен поглед.

— Боже, надявам се, че е така — но погледът ѝ бързо се върна към Дерек. Той я гледаше така, като че ли искаше да я обвие в коприна и да я обича.

В този момент тя искаше същото. Когато със съвсем лико движение на главата си той я повика в прегръдките си, тя отиде с най-голямо желание, а след това въздъхна от удоволствие. Имаше нещо много успокояващо в тази прегръдка, някаква утеха. Твърдостта на тялото на Дерек посрещаше отлично нейната нежност, нейната необходимост от закрила. В ръцете му тя се чувстваше защитена от злините на света.

В следващите няколко минути прегръдката ги задоволяваше напълно. По-късно, точно когато тя започваше да изпитва потребност от нещо повече, Дерек взе лицето ѝ в ръце и го обърна нагоре. Започвайки от едно място, близо до горната част на носа ѝ, и движейки се бавно, симетрично и с най-лекия от трепетите, пръстите му преминаха по веждите ѝ, обърнаха се назад, за да докоснат ушите ѝ, свиха надолу по челюстта ѝ и се срещнаха при брадичката ѝ. С усмивка в очите си той наклони главата си и намери устните ѝ близо до центъра на сърцето, което беше нарисувал.

Сабрина беше сепната. Тя знаеше, че не трябва да очаква леките като перце целувки от по-ранните посещения, и беше истински подготвена за глада на един мъж, който е държан в изолация толкова дълго време.

Беше видяла този глад, беше го чула в гласа му и почувствала в тялото му в други дни. И гладът се беше проявил и сега, но беше различен. Той беше всичко, което самият Дерек беше през целия следобед — нежен, разбиращ, властващ, интелигентен, стимулиращ по най-неуловим начин.

Устните му бяха топли, твърди и все пак подвижни. Те галеха нейните, плъзгаха се, оформяха и обгръщаха нейните с такава

невероятно нежна сила, че тя трябваше да се бори за въздух.

Шокът намираще израз, когато пръстите ѝ се забиваха в твърдата плът на раменете му. Той бързо освободи устните ѝ и ѝ даде възможност да поеме дъх, докато милваше гърба ѝ и я успокояваше с прошепнати думи. След това, в невъзможност да се лишава, той отново взе устните ѝ в плен.

Този път беше по-дързък, защото шокът на нежността беше поразил и него и се беше насочил към слабините му. Устните му придобиха нова смелост, подтикваха нейните да се разтворят и когато единствената съпротива, която тя предложи, беше един сподавен вик, той докосна езика ѝ със своя.

Изненадата имаше физически измерения, беше плашеща поради напрежението в себе си. Сабрина се отдръпна, а страхът, който изпитваше, може би беше изпълнил очите ѝ, защото вместо да я насилва, Дерек обхвана лицето ѝ и го задържа нежно. Очите му докосваха всяка бледа черта. Тиха усмивка се появи на устните му.

— Хубава си, знаеш ли го?

Тя щеше да каже, че няма такова чувство, че рядко го е имала в последните няколко години. Но в този момент го имаше. Вниманието на Дерек ѝ въздействаше като четка на майстор, който рисува красотата там, където преди това я е нямало. Караше я да се чувства женствена и уверена. Тя искаше първото и ѝ трябваше второто. Много.

— Мисля, че е по-добре да тръгваш — прошепна той, като я целуна леко по върха на носа. — Ако не, ще стана груб. Чувствам, че ставам груб, а ти не ми помагаш.

Сабрина също го чувстваше. Възбудата му беше много осезаема, не пълна, но на път да стане.

— О, скъпи — промърмори тя.

— О, скъпи е много добре.

— Да се дръпна ли... или да почакам?

Дерек внимателно огледа двора на затвора. Видя един затворник на име Фос, специалист по въоръжените грабежи, и Вебер, който си беше изпатил от това, че беше продал кокаин на група гимназисти, единият от които по-късно починал. Мерна Хамхок, чието истинско име беше забулено в мистерия, както и престъплението му, и чиято слава се дължеше на начина, по който си служеше с юмруците си.

Имаше и тъмничари. Дерек ги огледа последователно и когато погледна отново към Сабрина, желанието му се беше охладило.

— Аз съм добре — избъбри мрачно и направи крачка назад. — Шофирай внимателно.

Тя кимна, но не мръдна от мястото си.

— Тръгвай, Сабрина.

С поглед, прикован върху лицето му, тя направи една-единствена крачка назад.

— Сабрина... — предупреди я той с чувство на безпомощност, толкова силно, че звучеше като гняв и това я накара да се опомни.

— Отивам си — каза тя бързо и тръгна. Но след няколко крачки се спря, обърна се за един последен поглед. Дерек стоеше прав и я наблюдаваше. Раменете му бяха изпънати, краката му здраво закотвени в земята. Изглеждаше мрачен и изпълнен с решителност, когато бавно изправяше брадичката си по посока към портата.

Не желаейки да влошава положението, тя изчезна.

Сабрина спа почти непрекъснато три дни след завръщането си в Ню Йорк. Не се облече. Не оправи леглото, тъй като много малко от времето прекара извън него и нямаше защо да си дава този труд. От време на време се къпеше или приготвяше нещо за ядене. И отново заспиваше.

Въпреки че знаеше, че наваксва насъбралата се за три години умора, също така си даваше сметка, че в почивката ѝ се съдържа елемент на бягство. Когато спеше, не ѝ се налагаше да мисли и повече от всичко друго тъкмо това искаше, тъкмо това ѝ трябваше. Напоследък беше мислила прекалено много. Решението да настани Ники в пансион беше най-трудното от всичко. Беше си заслужила почивката.

В края на тези три дни тя се надигна от леглото, окъпа се, облече се и излезе да се поразходи. Вървеше много бавно. Мина ѝ през ум, че само тя е излязла на разходка. Въпреки горещината хората, които минаваха покрай нея, бързаха, всеки по назначението си. Стотици хора, стотици различни посоки. Лицата им изразяваха и досада, и злоба, и какво ли не още. Във всичко това имаше нещо несвързано, което тя намираше за потискащо.

Но от друга страна, Ню Йорк си беше такъв. В Колумбия се чувстваше изолирана, колежът и приятелите представляваха убежище, където можеше да избяга от анонимността на града. Когато се омъжи, тази роля беше поета от мъжа ѝ. От време на време към него се присъединяваха приятели, по-късно и синът ѝ. Сега Ник го нямаше. Беше си отишъл. Освен Моора нямаше други хора, които би искала да види! Тя беше едно анонимно лице в един анонимен свят.

Беше сама.

Две седмици по-късно в един неделен ден Сабрина отиде да види Ники. Семейство Грийн бяха предложили план за ежемесечни посещения, но този път тя искаше да види сина си по-скоро. Трябваше да се убеди, че и без предварително известяване ще го намери чист и добре гледан.

— А беше ли? — попита Дерек няколко часа по-късно. Той и Сабрина се движеха в края на двора.

Тя кимна, но не каза нищо. Срещите ѝ с Ники бяха мъчително преживяване. Срещите ѝ с Дерек помагаша, но все още се чувстваше малко наранена.

Той хвана едната ѝ ръка и промуши пръстите си през нейните.

— Искаш ли да говориш за това?

Тя го погледна, усмихна се тъжно и поклати глава.

— Само бих повтаряла неща, които вече съм казала. Бих ти доскучала.

— Не.

Но днес тя наистина не искаше да говори за Ники. Толкова много беше говорила за него, за Ник, за себе си. Затова остана мълчалива, като държеше ръката на Дерек, крачейки бавно.

— Днес има повече хора — забеляза тя.

— Защото е неделя. Не си идвала тук в неделя.

— Не — тя кимна на една от другите посетителки, една жена, която след пет месеца вече малко познаваше. Малко по-късно се усмихна на друга. Вече не ѝ изглеждаха толкова груби и смакчани, приемаше ги като самостоятелни човешки същества, които Дерек ѝ беше помогнал да облече с плът. Всяка от тях представляваше някакъв индивид. Тъжен индивид.

— Ню Йорк е мрачен — промълви тя.

— Мрачен?

— Внушава самота.

— Имаш това чувство, защото Ники е във Върмонт.

— Не. Причината е Ню Йорк. Не мисля, че искам да остана там.

— Къде би отишла?

— Не знам. На някое място тихо, не враждебно. Докато продължаваха да се разхождат, Дерек си представяше подобно място. Две години по-рано той би казал, че спокойно и не враждебно е същото като отегчително и непродуктивно. Сега спокойно и не враждебно му звучеше прекрасно.

След време те спряха под едно дърво и се разположиха до дънера му. Затворът беше зад тях, пред тях беше гората. Пъргава сойка кацна върху една от оградите. Чу се жуженето на пчела наблизо. Ограждаше ги аромат на прясно окосена трева.

— Измамливо — каза Дерек и тя разбра съвсем точно какво искаше да каже.

— Откъде знае сойката на коя ограда да кацне?

— Не знае.

— Някои от оградите не са ли под напрежение?

— Една от трите. Не знам коя.

Тя потрепери.

— Птиците могат да пострадат.

— Някои от тях разбират, че не трябва да ни приближават. Сойката е малко перверзна. Това е всичко. И нахална. Харесва ѝ да е някъде нависоко и затова рискува. От време на време някоя от тях изгаря.

Мрачният тон на Дерек отклони погледа ѝ от птицата. Тя се загледан него, видя, че сивите му очи се бяха заоблачили, знаеше какво мисли. И тя мислеше за същото. Беше мислила много за това, докато се беше скитала из Ню Йорк.

Беше уморена от говорене за себе си. Време беше за промяна.

— Разкажи ми за това, Дерек. Кажи ми какво се случи през онази нощ.

Той повдигна брадичката си и я опря на дървото, като затвори очи. Над главите им прелетяха две птици. Като се почувства надмината, сойката напусна мястото си и отлетя към гората.

— Казах на съда какво се е случило.

— Съобщил си голите факти. Но има и още много друго. Имаш теория. Знам, че имаш. Разкажи ми.

Лицето му стана сериозно.

— Няма никакъв смисъл да се дъвчи и предъвка едно и също нещо.

— Ти го правиш.

— Нямам друг избор. Няма за какво чак толкова да се мисли тук.

— Може би ако го споделиш...

Той поклати глава.

— Нямах ли ми доверие?

— Разбира се, че ти имам — промърмори той, отваряйки очите си, за да я погледне с укор. — Но, Боже мой, Сабрина, толкова е отчайващо! Премислил съм фактите стотици пъти и не мога да видя положението по друг начин. Понякога се страхувам, че може би полудявам.

— Направи го още веднъж, Дерек. За мен. Ще те предупредя, ако се разгореши прекалено много.

Той не знаеше защо беше решил да ѝ каже. Може би се дължеше на обстоятелството, че му бе нужен някой, с когото да говори, че му трябваше някакво ново мнение. Може би не ставаше дума за някой въобще, а за Сабрина.

Известно време той стоя замислен, след това започна да говори:

— Работех върху един репортаж за шоуто. Ставаше дума доколко верни са свидетелските показания. Разглеждах три случая, при които имаше хора, осъдени за извършени престъпления и по-късно освободени, след като свидетелите са оттеглили показанията си.

Той изведнъж замълча, загледан далече в гората.

— Продължавай — подкани го тя нежно.

— Трябваше ми нещо съществено и важно, което да направи репортажа по-специален. Затова започнах да изследвам случая с един човек от Масачузетс, който е бил осъден за въоръжен грабеж и получил много строга присъда. Той нямаше вид на такъв — черен, но инженер, явно чиновнически тип. Осъждането му беше основано до голяма степен на показанията на трима свидетели. По време на процеса защитата се опита да подложи на съмнение показанията им. Не само че нощта, когато е бил извършен грабежът, е била тъмна, но било изминало време — няколко месеца, преди да се покажат

свидетелите. На всичко отгоре двама от тези свидетели имаха престъпно минало. А третият беше пуснат под гаранция и го чакаше съд.

Сабрина беше заинтригувана. Ако това, което Дерек, ѝ казваше, беше излязло на бял свят по време на процеса, но то не намери място във вестниците. Тя никога не беше чувала за тази част от историята.

— Дали не са били изнудени да свидетелстват?

— По едно време беше започнало да изглежда, че е така. Този, който очакваше съд, се измъкна с условна присъда във връзка с обвинение в кражба, която трябваше да му докара черни дни. И не един от хората, които интервюирах, казаха, че другите двама са се отървали леко след свидетелстването.

Сабрина се отмести, за да се облегне на едното от прегънатите колена на Дерек, така че да бъде обърната с лице към него.

— Кой може да е бил зад това? Полицията?

— По-вероятно някой амбициозен областен съдия, на когото е било необходимо осъждане за поне един от поредицата въоръжени грабежи, които бяха възбудили духовете.

— А обаждането по телефона? Това къде се вметва?

— Този грабеж бил извършен в малък град в югозападната част на щата. Често ме виждаха като разговарям с хората там и затова не се изненадах, когато получих телефонно обаждане от човек, който каза, че другите двама свидетели по време на грабежа са се намирали в Кейп Код. Каза, че разполага с доказателство — подписани бележки за дължими суми от игра на покер, квитанции от мотел — но каза, че ако ги искам, ще трябва да отида при него бързо, защото жена му много се тревожела поради това, че поема риск и вече е заплашвала да унищожи тези документи.

Дерек погледна към Сабрина.

— Гласът му вдъхваше доверие и аз отидох — чувство на отвращение от себе си изкриви устните му. — Много глупаво от моя страна. Проявих късогледство, че отидох сам, но беше късно през нощта. Реших, че предвид това, което беше казал за жена си, човекът никога не би допуснал да бъде филмиран и затова не взех със себе си снимачен екип. И изглеждаше като лудост да будя от сън продуцента, когато можех да свърша работата сам — гласът му стана по-напрегнат. — Само ако бях взел хора със себе си. Ако бях се обърнал към някого,

към когото и да е, да дойде с мен... Тогава щях да имам свидетел. Ако само бях повикал някого и той ми беше отказал по някаква загубена причина, щях да мога да се опра на нещо.

Сабрина обви с ръка врата му и напипа напрегнати мускули. Той завъртя главата си в знак, че е забелязал жеста ѝ, после въздъхна.

— Както и да е, отидох сам. Шофирах от Ню Йорк — не беше лесно през този късен час — и бях достатъчно запознат с града, поради което не ми беше трудно да намеря посочения адрес. Това беше паркинг зад един блок от складове. Тъмно като в тунел, нека ти кажа това, и пусто, като не се смята една друга кола, един кътлас, точно както беше казал. Спомням си, че си помислих: „Какво опасно може да има? Той е един беден глупак под чехъл“. Паркирах, излязох от колата и зачаках. Вратата на другата кола се отвори и излезе някакъв човек. Разстоянието помежду ни трябва да е било около тридесет фута. Извиках името му — беше казал, че е Уолш. Той извика моето за потвърждение. После тръгнахме един към друг.

Очите на Сабрина бяха разширени. Ръката ѝ беше върху ключицата му.

— Кога видя пистолета?

— Не го видях. Беше много тъмно. Но когато той беше вече на около десет фута, забелязах, че има нещо странно в силуета му, странно в начина, по който държи ръката си — Дерек не се движеше, но тялото му се беше стегнало така, че напомняше свита пружина. Беше се пренесъл отново в онзи паркинг и отново преживяваше момента на тревога. Никога не видях пистолета с очите си, само в ума си в кратък момент на просветление. Начинът, по който държеше ръката си, точно под такъв ъгъл, като поддържаше точно такава тежест. Това беше нещо инстинктивно. Образ, който съществува част от секундата. Някаква вътрешна убеденост — Отправи към Сабрина измъчен поглед. — Разбираш ли нещо от това?

— Мога да си представя цялото действие — измъченият поглед се задържа още малко и после постепенно изчезна.

— А обвинителят не можа. Той направи източен въпрос от това защо просто не съм приел, че човекът е държал обещаните документи.

— Но защо това е трябвало да бъде от значение?

— Аз твърдях, че съм дошъл на тази среща, без да знам за някаква клопка. Обвинителят твърдеше, че съм знаел, че ще стане

нещо. Ако наистина не съм подозирал нищо, продължи обвинителят, нямало е да си отварям очите да открия пистолет.

— Вероятно той бърка не знаещ с глупав — отбеляза малко сухо Сабрина. — Било е тъмно. Бил е сам и невъоръжен. Само един глупак би бил сляп за възможността от нечестна игра.

— Работата е там, Сабрина, че не обмислях възможностите в този момент. Всичко стана толкова бързо — той пое дъх и се разтресе. — Нещо в мене ми подсказа, че той е с пистолет. Аз му убегнах и се вкопчих в него. Бихме се, пистолетът гръмна и той падна.

Пулсът му беше набрал скорост. Тя можеше да почувства това под ръката си, под топлината на кожата. Под косата му челото беше замъглено от пот. И в очите му тя видя нещо за първи път. Ужас в чист вид.

За първи път Сабрина разбра, че на всичко друго отгоре Дерек Макгил трябваше да живее със съзнанието, че е прекратил човешки живот.

Прошепвайки името му, тя се наведе към него и обхвана с ръце врата му. Трябваше да измине цяла минута, преди да почувства неговите ръце, но силата им компенсираше забавянето.

— Съжалявам, че попитах — прошепна тя. — Не исках да те накарам да преживееш всичко това отново.

— Преживявам го почти всяка нощ — беше дрезгавият му отговор. — Какво значение има един път повече?

— Когато го чувам, разбирам по-добре.

— Доколкото не го пишеш.

Тя отдръпна назад главата си.

— Искам да го напиша. Знаеш, че искам.

В очите му повече нямаше ужас. Той беше заменен от решителност.

— И знаеш, че не искам да пишеш нищо.

— Би било хубаво да бъде отпечатана тази история, погледната от твой ъгъл.

— Ти не си чула и половината от това, което имам да кажа.

— Готова съм да слушам по всяко време, когато ти си готов.

— Сега не съм.

— Тогава кога?

— Може би никога.

— А може би преди никога? Хайде, Дерек. Нека опитам.

Но той клатеше бавно глава в знак, че не е съгласен.

— Не мога да ти позволя да направиш това. Не още. Всичко може да се развали. Някой не може да ми върне двадесетте месеца от живота ми, които загубих, но някой много ще съжалява за това, че е станал причина да загубя...

Пръстите ѝ закриха устата му и му попречиха да довърши заканата си. Тя бързо завъртя глава, за да отрече и думите му, и блясъка на отмъщението в очите му. Но този блясък не изчезна и когато тя отдръпна ръката си, той веднага каза:

— Говоря сериозно, Сабрина. Някой трябва да плати.

— Не казвай това. Даже не го помисляй.

— А защо не? — попита той хладно.

— Защото е опасно.

— Някой е трябвало да помисли за това, когато се е погрижил първо да бъде убит, а после да поема отговорността за убийството на моя несполучил убиец.

— Кой е този някой, Дерек?

Той мълчеше.

— Знаеш ли? — попита тя.

— Знам много добре.

— И възнамеряваш да му го върнеш — каза тя, кимайки докато се изплъзваше от скута му. — Това е блестящо. Можеш съвсем лесно да се върнеш тук и за много по-дълго време.

Той стана много сериозен.

— Хайде, Сабрина. Не съм толкова глупав. Не замислям убийство. Вярваш или не, но аз не съм насилник.

— Вярвам го — освен в случаите, когато в погледа ти се появява това желание за отмъщение. Ако това не говори за насилие, то какво друго.

— Това, което виждаш, е гняв, и да, той е близък до насилието. Той направо кипи в мен и мога да кажа, че нищо подобно не бях изпитвал. В този смисъл аз съм син на баща си. Но човек се развива. Всяко поколение мъничко превъзхожда предното. Аз имам повече разум, отколкото моя старец. Преди да излезе, гневът ми минава през филтъра на ума ми. Аз съм пресметлив човек. Не, не мисля за убийство. Убийството би било прекалено лесно.

— Много банален израз.

— Понякога нещата са банални, защото изразяват твърде прости истини.

— А каква е истината тук? Да не би да мислиш за психическо мъчение?

Той стисна челюсти.

— Може да се каже.

— Направи го чрез книгата, Дерек. Направи го чрез моята книга. Няма ли това да е достатъчно отмъщение — да изложиш всичко черно на бяло пред очите на целия свят?

— Не.

Тя прибра коленете си и ги обхвана здраво с ръце.

— Разбирам. Простото отмъщение не е достатъчно. Ти искаш — тя сниши гласа си и произнесе напевно — разплата. Знаеш ли какво, трябва да говориш с брат ми. Джей Бий има всякакъв вид съдържателни идеи за причиняване на психическо мъчение.

Погледът на Дерек беше мрачен като настроението му.

— Ако искаш, можеш да се шегуваш, но не ти си гнила тук двадесет месеца. Не ти си седяла и си се задушавала, и гледала как светът си върви без теб. Не ти си гледала назад в миналото и виждала как години, пълни с усилия, отиват в канализацията. Можеш да се шегуваш с това, Сабрина, но това само показва откъде идваш, а аз не идвам от същото място.

— Грешиш, Дерек.

— О? Какво знаеш ти за мен? Какво наистина знаеш за мен, за моя живот?

— Не много. Ти криеш фактите като злато в трезора на банката.

— А искаш ли да знаеш защо? Защото защитавах теб. Ти си чиста, ти си добра. Ти си като приказната принцеса, за която може и да съм чел, когато съм бил дете, само че нямах кой знае колко време за четене, тъй като бях много зает да защитавам името си на улицата.

— Аз не съм слаб човек, Дерек. Мога да се справя почти с всичко, което ми възложиш.

— Както се справи с побоя, който получих? Никога няма да забравя отвращението, изписано на лицето ти, когато погледна отблизо моето.

Тя си спомняше този ден съвсем ясно спомняше си как Дерек вървеше към нея, като се опитваше да изглежда както обикновено, въпреки че залиташе, а лицето му беше цялото в рани.

— Не беше отвращение — възрази тя спокойно. — Беше ужас, което щеше да разбереш, ако болките ти бяха по-слаби. По-добре ли щеше да бъде, ако те погледнех и се разсмеех?

— По-добре ще е — прекъсна я той с тих, кротък глас — да си гледаш твоите работи, когато става дума за нещо, което не те засяга. Дали търся отмъщение или не, не те засяга.

Сабрина беше като ужилена. Съвсем честно беше мислила, че това не можеше да се случи. Мислеше, че са приятели — не, повече от приятели. Приятелите не се целуваха така, нито изпитваха болезнено желание да се докосват. Тя просто очакваше, че ще се виждат, когато Дерек бъде на свобода. А сега той ѝ казваше, че бъдещето му не я засяга.

— Ти си един самосъжالياващ се негодник — чу тя собствения си глас, докато бързо се изправяше на крака.

— Къде, Сабрина, чакай! — Дерек беше на крак, бягаше след нея с дълги скокове. Хвана я за ръката и я задържа.

Тя врхлетя върху него с ярост, породена от дълбоки, лични, много нови чувства, русата ѝ коса се беше развяла в дъга, която сякаш просветваше.

— Ти мислиш, че имаш монопол върху болката, но не е така, Дерек, не е — тя се освободи от ръката му. — Последните три години от живота ми бяха жив ад. Ако искаш да ми говориш за гняв или безпомощност, или похабяване, аз знам всичко за това. Бях в клетка оковаваща като твоята, и най-лошото е, че сега, когато съм вън от нея, нямам какво да правя. Никой не е виновен за случилото се с Ники. Не бих могла да си отмъстя. Но ти — тя спря, за да поеме дъх, — ти имаш избор. Пострадал си от неправда. Можеш да проследиш източника ѝ, да документиращ всяка подробност, да направиш нещо с информацията. Искаш да бъдеш син на баща си... Чудесно, открий човека, който ти е погледил номера, последвай го, следвай го, където и да отиде, дай му да разбере, че си по стъпките му, дай му да разбере, че когато се умориш от гоненицата, ще вземеш една далекобойна пушка с уред за нощно гледане ѝ ще го застреляш. Дай му възможност да потрепери малко. Как ти звучи това?

Силно разтреперана, тя бързо продължи, преди Дерек да успее да си отвори устата.

— Разбира се, ако направиш това, ще прахосаш много повече години от живота си. Няма да се развиваш. Ще отдадеш на този изверг удовлетворението, че е отнел не две, а три, четири или пет години от живота ти. Помисли за чувството за сила, което той ще придобие. А ти? Ти повече няма да бъдеш репортер и изследовател. Никакъв репортер, защото няма да имаш време. А даже и да имаш, ще те сочат с пръст като маниак. Никой няма да иска да работи с теб. И това важи и за мен. Ти искаш да си гледам моята работа, когато се стигне до неща, които не ме засягат? Прекрасно. Имаш право. Аз заслужавам нещо много повече.

Тя се обърна, защото разбираше, че ако не избяга, ще се облее в сълзи. Но този път Дерек не я хвана за ръката. Беше я притиснал към тялото си, преди тя да има време да си поеме дъх.

— Боже мой — прошепна той в косата ѝ и вдиша рязко. — Не отивай никъде — подпря се на едно дърво. — Недей така. Не си тръгвай още.

— Ако не искаш да бъда замесена...

— Искам. Ти си единственото нещо, което има смисъл в живота ми за последните пет месеца — той разтвори краката си, за да направи място, и я притегли между тях. — Имам нужда от теб, Сабрина.

— Но...

— Не искам да се замесваш, защото не искам да пострадаш.

— Ще пострадам, ако не бъда замесена — тя вдигна главата си и в този миг улови едно много дълбоко, много лично, много ново чувство. Докосна бузата му с трепереща ръка. Пръстите ѝ зашумоляха по скулите му, погалиха белега до окото му, изтриха последните намръщени бръчки от челото му, потънаха дълбоко в гъстата му тъмна коса. — Нали няма да ми откажеш? — промълви тя нечуто.

Дерек никога не беше виждал любов в очите на жена. Беше виждал чувство и желание — даже възхищение, но никога любов. Разликата беше в дълбочината. Когато се вглеждаше в очите на Сабрина, той потъваше в бездънен кладенец от топлина, обич, отдаденост и стремление. Това положително беше най-чудната, най-затрогваща гледка.

— О, скъпа — промърмори той и я приближи с устните си. Не я целуна, а спря, като че ли засрамен от действието си, отдръпна се назад, потърси отново очите ѝ, за да се убеди, че това, което беше видял, не беше плод на въображението.

То съществуваше. Без остатък.

Този път докосна устните ѝ, но много, много нежно, като че ли прекомерният натиск би могъл да разруши нещо толкова ново. Покри устните ѝ, леко ги всмука, бавно ги отпусна, отдръпна се, после наклони главата си и я целуна отново по същия бавен, обсебващ начин. Откри, че вкусът на любовта е много по-богат, много по-сладък от всичко, което някога бе вкусвал. Беше и много по-траен и ставаше причина всяка следваща целувка, а те вървяха една след друга в забавен кадър, да бъде даже още по-богата, даже още по-сладка. И опияняваща. И възбуждаща.

— Сабрина... — прошепна той, без да се отдръпва. Чувстваше как по тялото му се разлива топлина.

Тя отвори очи. Ръката ѝ държеше неговата, пръстите ѝ се бяха загубили в косата му. Съзнаваше смътно, че стои на пръсти, но не помнеше да го е направила умишлено. Ръцете на Дерек се бяха погрижили за това вместо нея, те я обгръщаха, повдигаха, поддържаха.

Погледът и се премести от очите към устата му и се задържа там. Устните му бяха влажни, разтворени. Тя ги искаше отново. Но много повече искаше него. Все още не знаеше в качеството на каква, но знаеше, че го иска като мъж, искаше да спи до него, искаше да се събуди в ръцете му и да лежи до него под топлината на слънцето.

В желанието си да му каже какво изпитва, този път тя прояви инициатива и го целуна. Но тази активност беше всичкото, което остана само нейно, защото Дерек се оказа готов да я посрещне, да прилепне точно и целувката премина в съвършено взаимно сливане. Всичко беше ново. Сабрина не беше пораснала за един ден и все пак звуците, които се откъснаха от нея, когато той запълни устата ѝ с езика си, безпомощните задъхвания, когато той плъзна ръцете си нагоре и от двете страни на гърдите ѝ, бяха израз на почти детско учудване. По същия начин кръвта на Дерек бушуваше по-гореща, отколкото когато и да е след първите дванадесет години от живота му.

— Трябва да спрем — изхърка той задъхано.

— О, не...

Той притисна челото си към нейното и затвори очи. Дишането му беше неравно.

— Знаеш ли... Има някои уикенди, когато се устройват игри и семейни пикници... Девет месеца по-късно някои от съпругите раждат.

— Как? — прошепна тя. Двете ѝ длани лежаха разтворени върху гърдите му и се движеха нагоре-надолу върху ризата му.

— В банята. Искam те толкова силно, че почти си представям как те завличам там, но това би било толкова мръсно, а ти си толкова чиста.

— Аз не съм...

— Ти не си създадена, за каквото и да е бързо и повърхностно. Създадена си за нещо бавно и богато, копринени завивки, нежни звуци.

— Аз не съм...

— Не мога да те вкарам там — каза той по-дрезгаво. — Никъде тук. Цялото очарование ще изчезне, знам, че ще бъде така. Психологически ми е невъзможно. Ще си мисля за всички тези затворници, подпрени на стената с жените си...

— Недей, моля те, недей — тя знаеше, че той се настройва и че сексуалното напрежение се разраства във формата на по-общ гняв. — Това не е важно, Дерек. Ще имаме време.

— Господи, как мразя това място!

— Няма да бъдеш тук вечно.

— Но ще ме искаш ли, когато изляза?

Тя го погледна учудено и видя наранимостта, която той или не искаше, или не можеше да скрие.

— Разбира се, че ще те искам, когато излезеш — отговори тя изненадана. — Как можа да помислиш, че няма да те искам?

— Ще съм бивш затворник.

— Това по-лошо ли е, отколкото да си затворник?

— Не знам. Може би това място... е удобно за теб, когато посещаващ Ники.

— Дерек, не съм се спирала тук само защото е удобно.

— Може би тази малка опасност те възбужда.

Тя взе ръката му, която беше на талията ѝ, задържа я в своите две, докосна я с устни, а след това я притисна към сърцето си. Гледаше го в очите.

— Не е това.

— Сабрина...

Тя много старателно разтваряше пръстите му, като нагласяваше ръката му върху гърдата си. Като искаше да се изолира от всичко друго, освен от усещането, тя притвори очи.

Дерек преглътна с усилие. Знаеше, че трябва да си отдръпне ръката, знаеше, че допирът само ще влоши положението, но не можеше да се лишава. През последните двадесет месеца от живота му имаше толкова малко удоволствия. Повечето от тях се въртяха около Сабрина. Точно както искаше да я целуне преди, така искаше да я докосва сега.

Гърдата ѝ изпълваше ръката му. Тя не беше голяма, но добре оформена и твърда. Топлината проникваше през плата — шикозна, стилно набрана памучна материя — и това не му даваше възможност да опипа зърното ѝ даже когато я галеше леко. Но той я чу, когато тя вдиша и задържа дъха си и узна от начина, по който тя изви гърба си, че изпитваше наслада от допира.

— Ела тук — прошепна той дрезгаво, като се обърна така, че да я сложи между себе си и дървото. Разбираше нещо от оргии, но възможността за присъствие на публика никога не го беше възбуждала. Сега беше обаче много надървен. Не можеше да се сдържа. Поне донякъде можеше да прикрива Сабрина.

Той се притисна силно в нея, като мушна крак между нейните. Приблужи главата си, а езикът му проследяваше формата на устните ѝ, докато в същото време бавно разкопча едно копче от блузата ѝ и плъзна ръката си вътре. Сабрина затаи дъх и отвори очите си, който срещнаха неговите.

— Искам да пипам — прошепна той. Нелоялността на желанието му беше изписана по цялото му лице. Той намери гърдата ѝ, обкръжи я, покри я, после започна да я притиска. — Нека те докосна... Хубаво ли ти е?

С поглед, слят с неговия, тя кимна. Хапеше устната си, за да не извика. Ръцете ѝ се притискаха към двете му страни, а пръстите ѝ се забиваха дълбоко в твърдата кожа малко над панталоните му.

Дерек дишаше тежко, когато залепи устни върху челото ѝ. Бедрата му се задвижиха срещу нейните, но тя беше, която изрази желанието с думи.

— Искам те — прошепна тя. Огнено чувство се събираше в тялото ѝ, обединяваше се между краката ѝ и съвсем малко по-нагоре напрежението граничеше с болка. За първи път през живота си изпитваше това неудържимо желание, което ръцете на Дерек будеха у нея. Ако кажеше, че го обича, щеше да обясни само наполовина това желание. Някога беше обичала Ник, но не беше изпитвала сегашните чувства.

Ник я желяеше. Дерек не можеше без нея. Тя мислеше, че това беше главното различие.

Малък вик се изтръгна от гърлото ѝ. Дълги, слаби пръсти се бяха прокраднали под дантелата на сутиена ѝ и разпалваха огън върху голата ѝ цица. Тя извика още веднъж, когато един от пръстите му засегна в движение зърното ѝ, което вече беше набъбнало и твърдо.

— О, Боже — изписка тя високо и задъхано. — О, Боже...

— Не се обръщай към него, а само към мен — той издърпа ръката си, издърпа и Сабрина от дървото и силно я притисна към цялата дължина на тялото си, което трепереше от желание. — Не мога да ти дам нищо сега. Бих искал да мога, но не мога.

Не можеше да става дума за импотентност: беше корав като камък. Успокоена, тя каза:

— Аз също — гласът ѝ звучеше приглушено срещу гърдите му. Миризмата на тялото му я поемаше като възглавница при спускането ѝ надолу от висините на желанието.

— Ако бяхме някъде другаде, някъде сами...

— Да. Още сега — той простена.

— Аз не те заслужавам, Сабрина.

— Отказвам да споря за това. Поне не днес.

— Кога ще те видя пак?

— Не знам — тя потърка бузата си в гърдите му, които не бяха покрити от ризата му.

— След още две седмици? — звукът, който тя произнесе, задавена въздишка, задавен стон, изразяваше същото чувство, с което той гледаше към една двуседмична раздяла. Като се отблъсна от гърдите му, тя вдигна поглед, изпълнен с настойчива молба.

— Дай ми нещо да правя, Дерек. Моля те. Нека свърша някаква полезна работа.

Той знаеше, че тя иска да пише. Знаеше също, че няма намерение да ѝ позволи да публикува историята му, преди да е свършил това, което беше запланувал.

Но се нуждаеше и от още нещо. Когато тя дойде да го види, на него му беше ясно, че той беше нейният фокус. Беше достатъчно себичен да иска това, даже когато тя вече се беше върнала в Ню Йорк. Освен всичко, това, за което щеше да я помоли, беше напълно по вкуса ѝ.

— Можеш да ми помогнеш — каза той бавно. Процесът на мислене и насоката му бяха чувствително охладили разгорещеността му. Той пое дъх и се изпъна, като свали тежестта си от нея. — Говори ли ти нещо името Лойд Балантайн?

Измина минута, преди тя да разбере какво той ѝ говореше, минута, преди да се съвземе достатъчно от неговото докосване и рязкото му изчезване.

— Лойд Балантайн беше... съдия във Върховния съд. Загина при автомобилна катастрофа преди няколко години — беше ѝ чудно защо Дерек я пита за това. Той не ѝ даде възможност да се чуди дълго.

— Искам да знам всичко, което можеш да научиш за този човек.

Тя кимна, но продължаваше да се чуди. Беше естествено.

— Не питай — помоли той и в тихия му тон се съдържаше нещо, което придаваше допълнителна сила на молбата му. Сложи ръце на раменете ѝ и я погледна. — Не трябва въобще да те намесвам по този начин, но ти искаше да помогнеш...

— Искам!

Той не правеше нищо, а само съзерцаваше нетърпеливото желание в очите ѝ. След това кимна примирено.

— Лойд Балантайн. Всичко, до последната подробност. Колкото може по-дискретно.

Едва по-късно, в колата, по обратния път за Ню Йорк, Сабрина се замисли за останалата част от историята на Дерек. Тя не беше чула неговата теория за това, което се беше случило. Не можеше да предложи някакво мнение.

Но щеше да го види пак. Предстояха нови посещения, нови разговори. Тя беше дълбоко и емоционално обвързана.

И способна. Не знаеше защо за Дерек беше толкова важно да научи всичко за Лойд Балантайн, но едно нещо беше съвсем сигурно

— че когато ставаше дума за разследване, малко хора биха могли да бъдат по-усърдни от нея.

10.

Задачата да се добере до сведения, отнасящи се до Лойд Балантайн, се оказа много по-сериозна, отколкото Сабрина си беше представяла, защото трябваше да се изследват голямо количество източници и защото първите проби предлагаха много малко. Материалите във вестниците и списанията представяха идентични картини на прилежен труженик, учен, човек със семейство, който се е проявявал като умерена сила от адвокатската скамейка.

Прегледа внимателно една биография, написана малко след смъртта му, но тя представляваше многословна и подсладена история. Това, което я изненада, беше, че книгата беше написана от известен автор, от когото беше очаквала много повече.

Прекара няколко преди обема в обществената библиотека, въоръжена с микрофилм, а освен това отнесе вкъщи куп списания, които да прегледа. Но напредъкът беше под очакванията ѝ, тъй като беше решила да обяви за продан апартамента на Пето авеню и веднага започнаха да ѝ се обаждат от всички страни.

В един съботен ден рано през август след почти две седмици в Ню Йорк тя се качи на колата си и отново тръгна на север. Този път най-напред посети Паркързвил.

Тъмничарите от контролно-пропускателния пункт вече я познаваха. Тя се открояваше физически от мнозина други редовни посетители, а освен това винаги проявяваше приятелско отношение. След като беше започнала да разпознава физиономията зад стъклото, тя предлагаше усмивки за поздрав. С течение на времето ѝ отговаряха също с усмивки.

Само че в този ден усмивки нямаше.

— Той не е тук, госпожо Стоун.

Сабрина беше сигурна, че не е разбрала добре.

— Моля?

— Не е тук.

Тя се намръщи и после преглътна смутено.

— Не е тук? — в главата ѝ нахлуха различни предположения, първото, от които беше, че пак е имало сбиване и че Дерек е пострадал сериозно и затова е бил преместен на по-подходящо място. Сърцето ѝ започна да тупти силно. — Къде е?

— Не мога да ви кажа.

— Случило ли му се е нещо лошо?

— Не, доколкото знам.

— Тогава, значи е добре?

— Предполагам.

Тя се опита да запази спокойствие и да помисли за други възможности. Знаеше, че не му предстои през следващите два месеца да се появи пред борда по предсрочните освобождавания, но може би този процес е бил ускорен.

— Да не би да е пуснат? — попита тя, страхувайки се да се надява.

Можеше и да не се страхува, защото отговорът, който получи, беше едно категорично:

— Не, не е пуснат.

— Да е в карцер?

Може би причината беше в това, че лицето ѝ загуби много от цвета си, или тревогата в очите ѝ, или доброжелателността, с която усмивките ѝ бяха влияли през изминалите месеци, но тъмничарят изглежда се размекна.

— Ако беше, щях да ви кажа. Съжалявам, госпожо Стоун, той просто не е тук. Знам, че е преместен, но това е всичко.

Тя вярваше, че човекът действително не знае нищо, но това представляваше малка утеха.

— Защо е трябвало да бъде местен?

Тъмничарят вдигна рамене.

— Да е имало сбиване или нещо такова?

Отново повдигане на рамене.

— Той... Няма ли някаква бележка за мен? Би трябвало да знае, че ще дойда.

Тъмничарят се откъсна от микрофона и каза нещо на колегите си, които прелистиха няколко малки купчини от листове. Търсенето нямаше резултат.

Като пое дълбоко въздух, за да се успокои, Сабрина се опита да разбере с какви възможности разполага.

— Как — започна тя кротко — бих могла да науча къде е Дерек?

— Не знам със сигурност, госпожо Стоун. Ако някой знаеше, щяхме да знаем и ние.

— Служителите в неговото крило... би трябвало да знаят, нали?

— Не.

— Тогава директорът. Бих искала да се видя с него.

— Отиде някъде за уикенда.

— Трябва да е оставил някой, който да го замества. Някой друг?

— Така е, но не можете да го видите. Не днес. Ще ви трябва предварителна уговорка, а това не може да стане преди понеделник.

— Не мога да повярвам — прошепна тя, чувствайки се много нещастна, а след това опита следващата възможност: — Тъй като е неделя, вероятно няма да стигна доникъде и с управлението на затворите. Не разполагате ли с вътрешен номер, от който мога да се възползвам?

Тъмничарят отправи поглед зад нея към опашката, която беше започнала да се образува. Наведе се по-близо до микрофона.

— Опитайте с телефонния указател. Специалният пълномощник е Лу Деджйнио. Живее в Уотъртаун.

Очите ѝ се разшириха.

— Специалният пълномощник? Той е имал пръст в преместването на Дерек?

— Не е задължително да е така. Но Макгил не е средна ръка затворник. Ако Деджйнио не е запознат със случая, поне ще ви насочи, към когото трябва.

Разбирайки, че няма да постигне повече, Сабрина му благодари с последна тъжна усмивка и си тръгна. Спря до една телефонна кабина в града, но само за да открие, че телефонният указател е откраднат. Не че той щеше да реши проблема. Според службата за справки, в Уотъртаун имаше четирима с това име.

Сабрина беше достатъчно дръзка, достатъчно отчаяна и затова позвъни на всеки от четиримата и попита дали говори със специалния пълномощник. Когато стигна до последния, стаи дъха си, след това го изпусна в болезнена въздишка, когато ѝ казаха, че не е и разбра, че номерът на пълномощника не е включен в указателя.

С чувство за невероятна празнота тя продължи към Върмонт, до малкия хотел, където беше решила да прекара нощта. Там, в една стая, която спокойно можеше да окаже гостоприемство на Джордж Вашингтон в онази далечна епоха, тя телефонира в Ню Йорк. След като опита последователно всички квартали, операторът най-накрая намери един номер в Уечестър с името, което Сабрина му беше дала. Тя се беше подготвила за вероятността човекът да не си е вкъщи.

Дълбок плътен глас отговори на повикването ѝ.

— Дааа.

— Господин Котрел?

— Ммм?

Тя въздъхна с благодарност и въздишката ѝ беше незабавно последвана от порой от думи.

— Името ми е Сабрина Стоун. Приятелка съм на Дерек Макгил и не бих ви безпокоила вкъщи в съботен ден, ако не смятах, че положението е спешно. Днес ходих в Паркързвил и Дерек не беше там. Не беше ми казвал нищо за някаква възможност за преместване. Даже след като знаеше, че ще го посетя, не ми е оставил никаква бележка. Не можах да ми кажат къде е. Ще трябва да се срещна с някой от хората, които управляват затвора, отделът за затворите е затворен, а номерът на специалния пълномощник е неизвестен — тя беше на път да се разплаче. — Знаете ли къде се намира той?

От другата страна на линията последва кратко мълчание и за миг на Сабрина ѝ хрумна, че може би не е попаднала на човека, който ѝ трябва. Ясно си спомняше името Дейвид Котрел от съобщенията във вестниците по процеса на Дерек, но не можеше да изключи възможността при объркаността си да е запомнила погрешно. В ума ѝ нахлуваха страхове и я объркваха още повече.

Отново се чу гласът на Дейвид, все още провлачен, но много жив и предпазлив.

— Добре ли сте, госпожо Стоун?

Тя поднови дишането си.

— Аз съм много добре, но дали същото важи за Дерек? Видях го последния път, когато беше бит. Тогава трябваше да бъде изпратен в болница. Сега си представям какви ли не ужасни неща. Имате ли някаква, някаква идея какво се е случило?

— Дерек е добре.

— Сигурен ли сте?

— Сигурен.

— Откъде знаете?

— Тази сутрин разговарях с него. Оттогава непрекъснато се опитвам да се добера до вас. Ако сте била на път за Паркързвил, това обяснява защо не съм могъл да се свържа.

Сабрина се отпусна в леглото. Дейвид Котрел беше говорил с Дерек и Дерек беше добре.

— Къде е той? — попита тя със слаб глас.

— Преместен е.

— Толкова казаха и на мен, но къде?

Последва пауза.

— Боя се, че не мога да кажа.

— Знаете ли?

Нова пауза.

— Не бих казал и това, но да, знам.

— Защо не можете да ми кажете къде е?

— Казаха ми, че информацията е поверителна.

— Но аз съм неговата... Аз съм... Аз го посещавам редовно.

— Зная това, госпожо Стоун — каза Дейвид с плътния си глас — и ви казвам това, което мога. Дерек беше преместен, защото се носеха слухове за опасност. Нищо не се е случило — увери я той, както Дерек го беше инструктирал да й каже. — Нищо няма да се случи. Но властите искат да го държат под крилото си до освобождаването му.

— Какво значи това? — попита тя много спокойно.

Беше готова да изкачи Скалистите планини, ако Дерек беше оставен в някаква колиба на най-високия връх, но я измъчваше тревожната мисъл, че ще й откажат даже това.

— Това значи — каза Дейвид, — че никой няма да узнае местонахождението му до деня, в който се появи по улиците.

— Но вие знаете.

— Аз съм му адвокат. Имам участие в това преместване. Два месеца, най-много три — това е всичкото, което му остава. Би било безумие да се допусне някаква грешка в този стадий...

Сабрина почувства добре решителността му. Той беше на страната на Дерек. Тя инстинктивно знаеше, че може да се довери на този човек.

— Но аз искам да го видя — каза тя. Два месеца, може би три без този шанс? Мисълта беше болезнена.

— Съжалявам. Той също — добави малко кисело Дейвид. — Той не е никак доволен от отдела за затворите, нито от мен точно сега, но, повярвайте ми, това е най-доброто.

Сабрина не искаше да повярва, затова опита нова тактика.

— Може да ми се има доверие. Ако ми се разреши да го видя, няма да кажа на нито една жива душа къде е. Готова съм да отида с превръзка на очите — каза тя с молба. — Возете ме в затворена кола, сменете колите по средата на пътя.

Дейвид трябваше да се засмее.

— Отделът никога няма да се подведе по този начин — той се поколеба за миг. — От друга страна, оттам никога не са казвали, че не можете да пишете писма — това го беше казал Дерек. Той се страхуваше, че писмата ѝ могат да бъдат четени. — Ако ги изпращате до моя офис, аз с най-голямо удоволствие ще ги препращам заедно с пакет от адвокатска документация. Така ще бъде осигурена неприкосновеност на кореспонденцията.

— Може ли Дерек да ми пише по същия начин?

— Разбира се.

— Мислите ли, че ще ми пише?

— Не знам. Той не обича да пише.

— Знам.

— От друга страна... — спомняше си гласа на Дерек, когато го беше помолил да се обади на Сабрина. Човечецът беше влюбен. Не можеше да има грешка в това отношение. Нито можеше да има грешка в преценката, че Сабрина му отговаря със същото чувство. — От друга страна, аз мисля, че това ще му подейства добре. Откакто го посещавате, той е по-кротък, по-объркан в някои отношения — но общо взето спокоен. Мисля, че би било прекрасно, ако му пишете — той спря за малко и след това попита предпазливо: — Какво мислите за това?

— Мисля, че това не е толкова хубаво, колкото ако го виждам.

— Вярно, но е по-добро от нищо.

— Не бих казала, че ми харесват съветите ви, господин Котрел — каза Сабрина с твърд, но все пак лишен от злоба глас.

— И на мен не ми харесват. Но имайте ми доверие. Само това искам. Мисля много и много сериозно за Дерек. Той не заслужава това, което го сполетя за тези две години и положително не заслужава случилото се сега. Всичко онова, което можем да направим, е да се опитаме да облекчим малко положението му — той се поколеба. — Ще пишете ли?

— Разбира се, че ще пиша — Дейвид ѝ даде домашния си адрес и този на офиса, след това приключи:

— Благодаря ви, госпожо Стоун. Може би когато всичко това свърши, ще имаме възможност да се запознаем.

— Бих се радвала — изрече тя искрено, след което продължи поделово: — Имате номера ми. Трябва да бъда отново в Ню Йорк не по-късно от средата на идущата седмица. Ако се случи нещо, ако има някаква промяна, ако има някаква възможност да видя Дерек, ще ми се обадите ли?

— Това е сигурно, мадам.

Тя трябваше да приеме положението каквото е.

Сабрина написа на листа, на който в горния ляв ъгъл имаше малка емблема на Сийдър Ледж:

„Скъпи Дерек, какъв ужасен ден! Не можах да повярвам, че те няма, когато пристигнах в Паркързвил. Никой не можеше да ми каже къде си отишъл или ако можеше, не искаше, и тъй като беше уикенд, всичките ми пътища бяха отрязани...“

Тя смачка листа и го хвърли в кошчето. Не можеше да пише на Дерек и да се оплаква!

Като взе друг лист от бюрото с извит сгъваем капак, тя хвана писалката и предприе нов опит.

„Скъпи Дерек, не мога да кажа, че бих искала днешният ден да се повтори. Появих се в Паркързвил и веднага изпаднах в паника, когато ми казаха...“

Отново смачка хартията и я хвърли в кошчето. Ако Дерек научеше, че напразно е ходила в Паркързвил, щеше да му стане неприятно. Освен това думата паника беше не на място. Излизаше, че е паникьорка, за каквато я беше смятал Ник. В действителност, тя чувстваше, че беше имала причина за паника, но не в това беше въпросът. Думата отиваше против нея по няколко различни начина.

Тя взе трети лист от бюрото и направи още един опит.

„Скъпи Дерек, пиша ти от един очарователен хотел, стара Англия в най-добрия си вид. Мебелите са от полиран махагон, колониален стил, потъмнели от времето. Художествените предмети са в класически стил Американа, килимите ръчна направа, а балдахинът над леглото...“

Със задавена ругатня тя смачка листа в ръката си и го изпрати след другите. На Дерек не му беше необходим справочник на декоратора, нито пътеводител. Нямаше защо да научава за чаровни неща, които му липсваха. А ако продължеше с балдахина над леглото, той щеше да помисли за нея, че има ограничен ум.

Имаше случаи, когато — това имаше връзка с Дерек, тя мислеше същото за себе си. Но този случай не беше такъв.

Преди да посегне към нов лист, тя събра мислите си. Едва когато беше сигурна, че е готова, започна. Предварителният план се оказа сполучлив.

„Скъпи Дерек, имаш голям късмет, че работиш с Дейвид Котрел. Той е не само лоялен и предан, но е истински вълшебник в отношенията си с хората. Той ми обясни — търпеливо и с разбиране и насърчение — че си бил преместен по съображения за сигурност и аз съм съгласна, че твоето пазене на безопасно място за следващите няколко месеца е малка цена за това, че не мога да идвам при теб. Струва ми се, не понякога съм егоистка. Ще трябва да се коригирам.“

Вълнуваща новина: продадох апартамента и взех ателие. То наистина е таван, но е голямо. Служило е за склад, а сега се преправя. Една от стените е цялата от стъкло и гледа към Хъдзън. Има и четири капандури.

Сигурно се чудиш дали знам какво правя, след като се водя по минутни хрумвания. Нямах намерение да постъпвам така. Обадох се на моя агент, за да го попитам между другото какви са шансовете да продам къщата, и се оказа, че е налице готов купувач. Миналият понеделник подписахме предварителните документи. Във вторник взех ателието.

Работата е там, че аз винаги си запълвам времето с различни планове и решения. Но ми мина през ум, че при всичките ми усилия, някои от решенията ми са напълно несполучливи. Затова в този случай действах импулсивно.“

Тя си спомни за едно друго импулсивно взето решение, което я беше отвело в Паркързвил в онзи първи ден. Още не беше изпитала съжаление за постъпката си.

„Вероятно се питаш защо е трябвало да напускам града и да се ориентирам към някое спокойно и уютно място. Ами точно затова съм тук.“

Тя нарисува една стрелка от думата „ТУК“ до емблемата на хотела.

„Утре ще ходя при Ники, но след това тръгвам на лов за къщи. Никога не съм живяла в селски условия. Реших, че мога да опитам.“

Вече беше стигнала до края на страницата и затова взе още един лист.

„Знам какво мислиш. Мислиш, че съм се вързала за Ники и имаш право. Той ми липсва. Когато съм в Ню Йорк, имам чувството, че се намирам прекалено далече. Може би това ще помогне. В идеалния случай бих искала да съм на един час от Грийнхаус. Така ще знам, че при спешен случай мога да стигна бързо до Ники, но няма да мога да се отбивам много често — което няма да е по-добро за Ники, отколкото за мен.

Мислех да потърся нещо близо до Бенингтън. Чувала съм, че там наоколо има писатели. Би могло да бъде забавно — о, забрави това, което току-що казах.“

Вече беше написала твърде много, за да смачка целия лист.

„Не правя това по съображения от социален характер. Правя го най-вече, защото ми трябва промяна. Ню Йорк ми навява спомени далеч не фантастични. От професионална гледна точка ми е необходимо да поддържам там жилище, но аз прекарвам по-голямата част от времето си във Вермонт. Искам земя, дървета и свеж въздух. Искам да мога да отида с кола до най-близкия град и да поздравя бакалина и да го назова по име и той да ми отвърне на поздрава. Искам да вървя по улиците и да виждам как хората се усмихват. Но след това искам да мога да се прибера в собствената си къща и просто да си почина.“

Тя прекъсна писането и се облегна за малко на плетената облегалка на стола. Почти можеше да чуе как Дерек я пита: „Защо?“ Така той измерваше чувствата ѝ. Беше изненадана, че за толкова кратко време беше свикнала да очаква и да разчита на това. А сега щеше да ѝ липсва.

Все пак може би така беше по-добре. Като се опитваше да измъкне чувствата си от едно тъгълче на ума си, където те искаха да се скрият, тя успя да ги прехвърли върху хартията:

„Мисля, че искам да бъда сама. Не, думата сама не е подходяща. Искам да бъда зависима само от себе си. Това никога не е било. Мисля, че е време да бъде. Когато Ник си отиде...“

Отдръпна писалката от листа. Не трябваше да занимава Дерек с Ник. Какво може да иска да чуе един мъж за мъжа на една жена... или за бивш мъж?

И все пак Дерек беше по-различен. Той вече беше преживял много от нейните лични тревоги. Можеше да разбере мислите ѝ.

И така, тя приближи писалката към листа и продължи.

„... бях ужасена. Затова нямаше съществена причина, но факт е, че се ужасих. Ужасих? Понякога и сега изпитвам същото чувство. Преди, даже когато нещата вървяха зле, можех да мисля за себе си като съпруга и майка. Сега не мога. Не мога да повярвам, че някой би могъл да ми помогне да се почувствам така.

Чувствам самотата като разумна необходимост. Може би тя е част от развитието на личността. И още нещо — може и да е криза, характерна за началото на средната възраст. За първи път през живота си ще бъда отговорна единствено пред себе си. Трябва да е интересно.“

За малко тя захвапа края на писалката, а след това написа:

„Не съм забравила какво ме помоли да направя, когато последния път бяхме заедно. Вече започнах. Искаш ли да ти изпращам по малко информация или предпочиташ всичко наведнъж? Не знам какво ти липсва там.

Не знам какво имаш. Надявам се, че условията са подобри отколкото в Паркързвил — повече пространство, повече самостоятелност, повече забавления — нещо, каквото и да е, което да компенсира ограниченията.“

Тя остави писалката и вдигна ръцете си до устата си. Можеше да го види толкова ясно, една висока фигура с тъмна коса и тъмни очи, мускулести ръце и дълги стегнати крака. Можеше да го види как я приближава с уверената си съблазнителна походка и поиска да го докосне.

Като притисна по-силно ръцете си една към друга, тя почака, докато вълната на копнежа отмина, после с доста неравна въздишка вдигна писалката.

„Дейвид е много мил за това, че ще препрати това писмо до теб. Мисля, че бих се почувствала напълно задушена, ако въобще не можех да ти пиша — освен ако не предпочиташ да не ти пиша. Веднъж ти ми каза, че не трябва да ти пиша и ако все още мислиш по същия начин, ще направя както искаш. Същото се отнася и за това ти да ми пишеш. Ако решиш, Дейвид ще знае къде се намирам.

Ще мисля за теб. Ще мисля за теб често.“

Тя разлюля писалката в ръката си, докато мислеше как да оформи края. „Искрено твоя!“ Прекалено формално. Същото се отнасяше и за твоя предана и с най-добри пожелания. Последното не беше чак толкова лошо, но все лак не беше много удачно.

Имаше само едно нещо, което беше удачно, и изглежда, че беше глупаво да не го употреби. Спускайки надолу писалката, тя написа:

„С любов,
Сабрина.“

Дерек четеше и препрочиташе писмото на Сабрина. Седнал на пода на килията и опрял гръб на стената, той затваряше очи, мислеше,

после ги отваряше и четеше отново. Дали не предпочиташе да не му пише? Дали не предпочиташе да не диша?

Вярно е, беше казал на Дейвид, че тя не трябва да му пише, но това беше, защото разговорът му с Дейвид се беше състоял малко след разсъмване и той беше много ядосан. Бяха го разбудили посред нощ и без никакво обяснение измъкнали от Паркързвил в кола без прозорци, разкарван три часа и повече до Бостън и пренесен с полицейска лодка до Пайн айлънд. Едва тогава му казаха за опасността за живота му.

Заплахата не беше нова. Дерек знаеше откъде идва, знаеше, че беше резултат от дребна кавга, която беше имал с един от другите затворници преди няколко месеца, и че единствената причина, поради която това беше стигнало до ушите на директора, беше необходимостта за друг един затворник да се докара пред началството.

Заплахата сама по себе си не беше толкова сериозна, но заплахите на Дейвид Котрел, както изглежда, също бяха успели да стигнат до ушите на директора и да му повлияват много по-силно. Той не искаше да рискува да прибавя черни точки към досието си. Далеч по-лесно беше да си измие ръцете от Дерек.

Дейвид, който беше оказал натиск за преместването като тактическа мярка и даже беше избрал мястото, съвсем не беше най-обичаният от Дерек човек в този момент, малко след разсъмването. Едва по-късно, когато Дерек се беше укротил, той разбра, че условието за секретност не беше наложено от Дейвид. Беше наложено от пълномощника, който откровено — така каза той на Дейвид — искаше да измъкне Дерек от тази система колкото може по-бързо. Но законът беше закон, а Пайн айлънд щеше да бъде безопасно място, така каза пълномощникът, и Дерек се беше съгласил.

Пайн айлънд се издигаше над водите, които очертаваха пристанището на Бостън. Островът имаше като единствена постройка едно голямо каменно укрепление, служило някога за военна станция. Преди две години то било усилено обновявано, когато задръстването на затворите стигнало такова критично ниво, че е стоял въпросът за избор между строителството на ново заведение или пускането на свобода на затворниците от старите затвори. Сега преправеното укрепление побираше триста души.

Изправяйки се от пода, Дерек се настани на стола. Той отново прочете писмото на Сабрина, после го сложи на масата и попи лицето

си с хавлията, която висеше на врата му.

Мразеше писането, мразеше го страстно. Но беше готов да пише, макар и само за да бъде сигурен, че Сабрина ще му пише на свой ред.

Като изтегли няколко листа от чекмеджето, той хвана писалката и написа:

„Скъпа Сабрина. Много ти благодаря за писмото.
Зарадвах се, когато го получих...”

Скъса листа, смачка го на топка в ръката си и го захвърли с висока парабола като баскетболна топка в кошчето. Прекалено тромаво и формално. Сабрина можеше да помисли, че го е взел от някой справочник.

Като придърпа листите по-близо до себе си, той предприе нов опит.

„Скъпа Сабрина. Благодаря за писмото. Приятно ми е да науча, че някой прави интересни неща...”

Скъса и този лист, смачка го и го хвърли. Сабрина не заслужаваше сарказъм.

Той мразеше писането на писма. Мразеше го. Поемайки дълбоко въздух, той опита още веднъж.

„Скъпа Сабрина. Можеш ли да познаеш къде се намирам?”

Блестящо, Макгил. Направо брилянтно. Той смачка листа с отвращение.

После затвори очи и си представи Сабрина седнала до него и хванала ръката му. Представи си кроткия ѝ поглед и некритичния начин, по който го гледа, милата извивка на устните ѝ, с която му

вдъхва увереност, и вечно присъстващия, вечно присъстващия аромат на жасмин.

Като отвори очи, той написа същото, което би й казал:

„Скъпа Сабрина. Мразя писането. Вече съм ти казвал това, знам, но аз наистина страшно много го мразя. Когато бях малко момче, дисциплината ме убиваше. Сега не толкова дисциплината ме измъчва, колкото самотният характер на писането. Пиша ти, защото не мога да те видя и от това боли.

Липсваш ми.“

Той погледна тези две думи, помисли дали да не ги подчертае или да не ги напише още веднъж за по-голяма сила, след това реши, че не би искал да се представи като разнежено момченце. Ужасна история.

„Дерек Макгил е жив и е добре и се намира в — няма да ми разрешат да ти кажа къде, но мястото не е толкова далече, че да не мога да гледам звездите и да си представям, че гледаш същите тези звезди и в същото време.“

Когато този път погледна към думите, които беше написал, той малко се изненада. Дали не беше написал нещо поетично? Понякога му се беше случвало да измисли нещо поетично или да го каже, но никога и да го напише. Дали защото не му беше стигало времето? Или поради липса на търпение?

Като стоеше в известна степен наполовина встрани от себе си, той взе писалката и се замисли с любопитство какво ли щеше да напише по-нататък.

„Като не се смята фактът, че не можем да бъдем посещавани, това място е подобрен вариант на Паркързвил. Настанен съм в крило, запазено за специални гости и въпреки че килията ми не е по-голяма от предишната, тя има мивка, леглото и масата са по-нови и водата в тоалета се изтича, без да пръска встрани, а дупките в стената изглеждат естествени, а не направени от човешка ръка.

Но най-хубавото от всичко е наличието на специален контингент тъмничари в това крило и това, че единият от тях бяга за здраве. Шефовете се съгласиха да мога да бягам с него. Бяха и в Паркързвил, но само в двора на затвора, и при това трябваше да слушам подхвърлянията на затворниците. Пътеката тук е по-дълга и по-изолирана.“

Искаше да й каже, че тя опасва острова и че пулсът на прилива поглъща шума на затвора, но това щеше да означава косвена информация, от която беше по-добре да се въздържа. Затова той продължи:

„Чувствам полза от физическото натоварване. Винаги е така. Времето, прекарано навън, има далеч по-добър ефект от всекидневните лицеви опори в килията.“

Той остави писалката, раздвижи пръстите си и прегледа страницата. Учителката му от прогимназията беше права. Пишеше като доктор. Тогава се беше почувствал поласкан, но по-късно разбра какъв цапач е бил. Сабрина щеше да има късмет, ако можеше да дешифрира думите му.

Решен да пише по-ясно, той вдигна писалката и започна в началото на втория лист.

„Това за тавана в Ню Йорк ми звучи прекрасно. Мисля, че си постъпила правилно, като си го взела, и не би

трябвало да се безпокоиш за фактора време. Ако беше чакала, би могла да загубиш твоя купувач. Кога ще се местиш?

Харесва ми и идеята за жилище във Върмонт, но част от причината за това е, че по произход съм селско момче. Израснах в града и все още имам жилище в града, но когато ми трябва утеха, първата ми мисъл е да отида в провинцията. Твърде привлекателно ми изглежда това особено сега.“

Той спря да пише, за да си помисли за Сабрина и провинцията. Можеше да види новата обстановка, картината изглеждаше пълна. Пред очите му изплува споменът за първата им среща отпреди вече толкова много време, когато я беше сравнил с малко цвете. Спомняйки си за това, той се почувства по-успокоен, отколкото няколко минути по-рано.

После въздъхна и се залови отново с писмото.

„Задръж бележките, които водиш относно онзи въпрос. Ти си права, те не ми трябват тук. В офиса на управителя липсват сигурни места за съхранение на документи. Нямам гаранция, че някой ден нещата ми няма да бъдат претършувани в мое отсъствие. Това се е случвало, не тук, но в Паркързвил. Чувството за посегателство е вбесяващо. Казвам ти това, за да бъдеш внимателна, когато ми пишеш. Това, че кореспондираме чрез Дейвид, осигурява известна сигурност, но само донякъде.“

Той се спря, раздвижи челюстите си, за да ги освободи от напрежението.

„Все пак продължавай да водиш бележки. Знам, че няма да разполагаш с много време поради преместването и

всичко останало, но каквото и да направиш, ще бъде от полза. По въпроса имам само предварителна информация. Ще бъде прекрасно, когато изляза на свобода, да имам още нещо, което да използвам като трамплин.

Как е Ники? Често мисля за него. Често мисля за теб. Знаеш ли, че си ме омагьосала? Моля те, пиши ми пак.“

Той взе писмото на Сабрина и го прочете отново, за да се убеди, че и е отговорил по всички нейни въпроси, след това съсредоточи вниманието си върху финала. С любов, Сабрина. Обикновен завършек. С любов, Сабрина. Можеше да се вземе просто като ефектен израз.

Но той беше видял очите ѝ и почувствал докосването ѝ и беше разбрал. И така, той не беше сам. Нямаше да загуби нищо, ако бъде честен със себе си. Взе писалката и написа:

„И аз те обичам.
Дерек.“

Сабрина писа в отговор в същия ден, когато получи писмото му.

„Скъпи Дерек,

Нямаш представа какво означава за мен писмото ти, бях разтревожена. Дейвид ме беше уверил, че си добре, но не можех да бъда напълно спокойна, докато не получих писмото ти. Ти вероятно мислиш, че «добре» е относително, и аз знам, че е, но мисля, че «добре» означава добре със здравето и се радвам, че си здрав. Привиждаха ми се насинени очи и счупени ребра, счупени ръце и крака. Ще се радвам, ако там си добре защитен.“

Тя прекъсна писането, писалката ѝ беше над монограмиралия лист. Сърцето ѝ биеше по-бързо от нормалното. Не преставаше да се усмихва след прочитането на писмото му. Това че ѝ беше писал, означаваше за нея повече от просто въпроса за здравето му. Важно беше, че беше решил да пише, и, разбира се, бяха важни тези четири особени думи.

Като разтърси леко глава, тя се съсредоточи отново върху писмото си.

„Много неща се случиха през двете седмици, откакто ти писах последния път. Намерих най-прекрасното място във Върмонт.“

Тя се върна малко назад, за да подчертае прекрасното, защото ѝ се струваше, че това е безспорно.

„Фермерска къща от началото на века и е в такова отчайващо състояние, че ти вероятно би предпочел твоята килия пред нея, ако не беше, и повтарям, ако не беше обстоятелството, че са включени десет от най-хубавите акри, които си виждал някога. Има гори и ливади и поточета. Самата къща е на едно възвишение, откъдето се виждат трева и дървета до реката Куандахусик, която се влива в Кънектикът, което означава, че отникъде не е близо до Бенингтън. Говоря ти за другата страна на щата, около тридесет мили северно от Братълборо.

Наех един предприемач, който да започне работа по къщата — нов покрив, нови електрически и водопроводни системи, допълнителна изолация, такива неща — но смятам да се заема сама с част от работата вътре в къщата. Никога не съм боядисвала стени или отлепяла дървени корнизни. Надявам се, че работата ще бъде за мен донякъде като това, което е за теб бягането. Държа на този отдушник. Не съм знаела колко е трудно човек да се научи да релаксира. Предполагам, че нещата се развиват добре —

ще изляза от апартамента и ще се настаня на тавана в рамките на две седмици, но когато това стане, ще мога да се заема с къщата.“

Тя помисли малко, а след това се предаде на изкушението да напише мисълта си:

„Интересно е, когато откриваме как нещата променят посоката на мислите ни — да се преместиш от едно място на друго, да обновиш трето. Имам желание да пропиша отново, но когато освободя ума си за тази цел, той отново се изпълва с мисли, насочени към теб или към Ники и емоциите са много силни и е трудно да се съсредоточа върху други неща. Предполагам, че времето ще реши и този проблем.

В Грийнхаус ми казват, че ще свикна с положението, че Ники ще живее там. Надявам се, че са прави. Все още е трудно. От миналата неделя Ники бил добре, което в неговия случай означава, че нищо не се е променило. Познава ме, когато ме види — издава неговите си звуци и се усмихва, а аз се смея и после се разплаквам, и го държа в ръцете си, и не искам да го пусна.“

Писалката се разлюля. Тя се поколеба, намръщи се, продължи да пише.

„Но все пак го пускам. Една част от мен наистина се радва, че го пускам. Чувствам се виновна, но истината е тази. Обичам да виждам Ники и майката в мен умира по малко всеки път, когато трябва да си ходя, но когато помисля, че пак ще направя нещо за него, в стомаха ми се образува буци и започвам да треперя. Не критикувам хората в Грийнхаус, но те могат да си позволят да бъдат прекрасни, те работят само на смени от по осем часа, пет

дни седмично най-много и когато си отидат, могат да се върнат към хубавия си спокоен нормален живот. Емоционалната ангажираност е по-друга. Една майка взема присърце, много сериозно всичко онова, което детето в прави или не прави. Не може да изключи тези чувства след осем часа работа. Тя не може да набута бебето си в ръцете на някого, когато то се разплаче. Това може да направи една баба или дядо, предполагам, но не и аз.“

Като остави писалката, Сабрина се изви настрани. Тази мисъл не я беше навестявала преди и тя откри, че е не по-малко тъжна от всички други тъжни мисли. Това, да има деца, после внуци, винаги беше представлявало важна част от мечтите. А сега какво?

Не разполагаше с отговор. Животът ѝ все още представляваше непрекъснат низ от промени.

Може би когато нещата се уталожеха, може би когато се върнеше към писането, може би с простия ход на времето тя щеше да вижда бъдещето по-ясно.

Връщайки се отново към писмото си, тя продължи:

„Съжалявам, Дерек. Не исках да се плъзна по тази допирателна. Мисля, че си ме разглезил. Досега не бях говорила по такъв начин с никого. Липсваш ми, липсват ми въпросите ти и подкрепата ти. С радост бих се върнала в Паркързвил — или който и да е затвор, за да мога да те видя.

Три месеца, може би по-малко. Чул ли си нещо повече за това?“

Дали преместването ще промени положението в една или друга посока? Неведнъж си беше позволявала да си представя, че Дерек ще получи предсрочно освобождаване, че тя ще отвори вратата и ще го види пред себе си. Тя не беше оптимистично настроена от това, което беше ѝ казал, той не получаваше никакви облекчения или привилегии. Законът беше закон, така предполагаше тя, и ако законът казваше, че

той трябва да излежи най-малко две трети от минималната присъда, едно ранно освобождаване приличаше на въздушна кула.

Три месеца, може би по-малко — това зависеше от датата, когато бордът ще се занимае със случая. Но три месеца най-много. Това беше всичко.

Беше прекалено дълго.

Чувствайки се много потисната, тя взе писалката и завърши писмото, като написа:

„Моля те, знай, че често мисля за теб.

Любов моя,
Сабрина.“

В края на август Дерек ѝ писа, за да ѝ съобщи, че идеята за къщата във Вермонт му изглежда прекрасна. Той го мислеше. Гори, ливади, поточета — и река. Познаваше добре Куандахусик. На места беше тясна, там, където скалите подлагаха на изпитание даже най-свикналите с реката, но на други места тя се разтваряше и преминаваше в изумителен коридор от бистра вода, очертана от двете страни от върби.

Той не беше изненадан, че Сабрина беше избрала порутената селска къща. Тя имаше време за работата, която ѝ предстоеше, имаше и необходимата енергия. Беше съгласен, че това ще е добър отдушник. И нито за момент не се съмняваше, че ще свърши работата сама. Тя не беше сноб. Не беше от хората, които биха предпочели да седят отстрани и да гледат как другите работят. Имаше ирония в това, че ако беше като тях, щеше да ѝ бъде по-лесно с Ники. Просто щеше да наеме още някого.

Ремонтирането на къщата беше по вкуса ѝ. Тя щеше да отлепи старите тапети от стените и да ги замени с нови и щеше да прояви същата грижа в тази работа, която беше проявила, когато Дерек беше пребит и тя го беше приспала с милувки.

Единственото му желание беше той да е там.

В началото на септември Сабрина писа, че е свършила с декорирането на тавана и че в момента пренася останалите си неща във Вермонт. Работата по къщата напредваше по-бързо, отколкото се

беше осмелявала да се надява. Новият покрив беше сложен, а също и новите прозорци и врати, бяха подменени камъчетата и дъските на външната облицовка, което означаваше, че тя можеше да живее на това място без страх от природните явления. В началото беше мислила да остане в Ню Йорк, докато се свърши с електрическата част и тръбите, но нуждата ѝ да бъде вън от града, по-близо до Ники и заета с ремонта целодневно, надделя. Можеше за известно време да поживее при сурови условия.

През последните ѝ няколко дни в града тя беше заета с подготовката за преместването на север, но все пак успя да открадне малко време за библиотеката. Повече от друг път искаше да говори с Дерек. Трябваше да знае защо се интересува от Лойд Балантайн, който, доколкото тя можеше да се ориентира, беше една от най-слабо забележимите фигури от съдиите във Върховния съд в продължение на години. Тя научи, че той общо взето е гласувал с мнозинството и че мненията, които е излагал в писмена форма, са били преценявани като компетентни, макар и далеч не вдъхновени. Извън съда той беше също така безличен.

Дерек ѝ беше писал, че бележките ѝ ще му послужат за трамплин, когато излезе на свобода, но трамплин към какво?

Тъй като Сабрина не можеше да му постави този въпрос, тя просто събра каквито можа нови подробности, отнасящи се до Балантайн, и ги приготви заедно с другите за изпращане във Вермонт. Възнамеряваше да инсталира компютър, след като къщата бъде годна за живеене, а един модел щеше да ѝ даде достъп до широк обхват от информация. Между това и ползването на библиотеката в Дартмут, която беше на по-малко от четиридесет и пет минути, тя се надяваше, че до освобождаването на Дерек ще разполага с пълно досие, което да му представи.

Към средата на септември Дерек се чувстваше обезсърчен. Почти два месеца не беше виждал Сабрина и имаше минути, когато си задаваше въпроса дали тя наистина съществува. Вярно е, той получаваше писмата ѝ. Четеше ги толкова много пъти, че можеше да ги повтори дума по дума в душата си. Но не беше същото. Тя пишеше, че се е пренесла в къщата, но той никога не беше виждал тази къща и затова не можеше да си представи Сабрина там. Пишеше му, че буквално лагерува на пода на спалнята, че все още няма осветление и

печка, че е набрала бръшлян в гората — и той не можеше да си представи нито една подробност от цялата картина, защото не я беше виждал облечена по друг начин, освен с пола!

Писмата не можеха да заменят живия човек, а това беше, за което той копнееше — човек от плът и кръв, топлина, усмивки, този вид слънчева светлина, която да го стопли отвътре, този вид, който единствено Сабрина излъчваше.

Всекидневният му живот се беше върнал към старото досадно съществуване, което познаваше от времето преди първото ѝ идване в Паркързвил. Нямаше посещения, които да очаква с нетърпение. Всеки ден се влачеше с мъка, докато се слееше със следващия. Нямаше кой да го спаси от лошите настроения, да разсее гнева му или да облекчи отчаянието му.

Бягането му помагаше донякъде, също както и календарът му с все повече и повече кръстчета и все по-малко и по-малко празни пространства. Но без писмата на Сабрина — съществуваща реално или не — той положително щеше да полудее, защото тя завършваше всяко едно от тях с любовта си, а това му трябваше.

В началото на октомври Сабрина писа, че семейството ѝ е посетило къщата.

„И тримата, целия път от брега, без никакво предупреждение! Седях на пода на предната врата, мръсна и уморена, след като цял ден бях лъскала разни дървени части, когато нахлу с голям шум една кола. Изглежда, че са се наговорили в последната минута да видят сами къде се «крия» (терминът е техен, не мой). Истинско чудо е, че са успели да пристигнат невредими. Баща ми е нещо неописуемо, когато е зад волана (повече му отиват конете), но той настоял да кара взетата под наем кола от Бостън. Когато пристигнаха, майка ми му беше много ядосана, а Джей Бий беше бледен като дух (това е поетическа справедливост).

Съвсем честно, мислех си, че съм изпаднала в криза, и то в тази фаза, когато човек загубва чувствата си. В този момент се появиха. Те нравят нещо за мен, Дерек —

вълнуват ме по някакъв начин, мобилизират защитните ми ресурси, карат ме да се чувствам непълноценна: Ако мама не ми разправяше, че не мога да живея далече от цивилизацията, татко ми изтъкваше, че гипсацията работи с неправилна смес по таваните. Слава Богу, Джей Бий не говореше много. Той само оглеждаше всяко нещо, после излизаше и започваше да оглежда хамбара.“

Тя не писа, че по-късно, когато вечеряха в един хотел в намиращия се наблизо Графтън, където Аманда беше настояла заедно да прекарат нощта, Джей Бий беше решил да разпита за Дерек. Сабрина не беше споменавала за него пред никого от родителите си, но брат ѝ с радост попълни празнините в знанията им.

Аманда и Гебхарт почувстваха, че от историята на Дерек, при условие, че бъде романизирана, може да излезе истински хит. Но Сабрина нямаше намерение да романизира каквото и да е. И в това състояние на духа тя ги заведе на следващия ден в Грийнхаус на посещение при Ники. Тя писа на Дерек за това.

„Това се оказа грешка, Дерек, ужасна грешка. В никакъв случай не трябваше да ги водя там. Те казаха, че искат да си видят внука и тъй като бях много хвалила Грийнхаус, нямах избор. Но какво количество хвалебствия не може да скрие истината за един дом за умствени инвалиди. Майка ми побледня силно и стана много тиха. И още по-лошо, баща ми, който умее да се владее, сякаш рухна вътрешно. Джей Бий изглеждаше учудващо добре, може би защото мама и татко явно бяха разстроени. Той носеше Ники, докато ние се разходихме наоколо, после си поигра малко с него.

Ники беше в обичайната си форма. Хубав е както винаги, но колкото повече расте, толкова повече изпъква несъответствието между физическата и умствената му възраст. За родителите ми беше много мъчително да видят това. И за мен.“

Докато четеше това, Дерек изпитваше силно съчувствие. Винаги се беше размеквал, когато ставаше дума за Ники, може би от времето, толкова отдавна, когато го беше държал в ръцете си. Винаги беше изпитвал болката на Сабрина. Тогава повече от всичко друго му се искаше да бъде с нея.

Освен това не знаеше дали иска да бъде със семейството ѝ. Когато мислеше за тези хора, се чувстваше не на място. Той беше от съвсем различен сой. Житейският му опит беше изцяло друг. Не се виждаше до тях.

Особено сега.

Той беше затворник и броењето на дните беше започнало. Имаше слухове, че бордът ще започне разглеждането на отделните случаи в Пайн айлънд на девети и десети ноември. Сега, когато оставаше по-малко от месец до тази дата, напрежението се чувстваше в целия затвор.

Дерек го чувстваше особено остро, защото този път се решаваше собственото му бъдеще. Когато ги държаха заключени през деня, той седеше облегнат на стената в килията си и си мислеше къде ще се намира след пет седмици.

Нощем лежеше върху нара, загледан в тавана, и знаеше, че иска да бъде със Сабрина. Дейвид не се съмняваше в скорошното му освобождаване. Дерек се беше научил да се съмнява във всичко.

В средата на октомври Сабрина можеше да пише, че в къщата вече почти може да се живее.

„Не съм се хванала още с декорирането, но мръсната работа почти приключи, а когато окончателно се свърши с нея, ще бъда свободна. Кухнята ми вече действа. Трябва още една вана, освен тази, чието монтиране е готово. Нямам търпение и чакам да видиш всичко това!“

Последното изречение я забави и измъчи. Много пъти или по време на посещенията ѝ в Паркързвил, или в писмата, които си разменяха, Дерек се беше обвързвал с някакви планове за след

освобождаването си. Тя знаеше, че той се страхува да не би освобождаването му да се забави, страхуваше се и тя, но ѝ беше необходимо да не пада духом и поради това мечтаеше.

Искаше да вярва, че той я обича. Вярваше в това, когато си спомняше държанието му при последните ѝ няколко посещения — и той пишеше думите във всяко писмо, — но не беше същото, както, ако той беше до нея, ако тя беше в прегръдките му и чуваше тези думи, прошепнати със силата на значението си.

Проблемът беше, че освен любовта му тя не знаеше какво иска от него. Знаеше, че го обича, а това означаваше, че искаше да бъде с него, но къде я в качеството на каква, беше неясно. Тя имаше свои собствени нужди. Той имаше своите собствени. Дали двете можеха да се преплетат в едно, беше поредният въпрос.

„Ники все по-често има пристъпи — писа тя. Двата Грийн не изглеждат разтревожени от това, но подхвърлиха, че може би, ако искам, ще бъде по-добре да го заведа при лекуващия го лекар, за да си даде преценката за дадения момент. Мисля, че са прави, но такова пътуване не ме привлича.

А сега нещо по-малко сериозно. Моята приятелка Моора ме посети тази седмица. Тя каза, че не може да повярва, че живея във ферма, докато не го види. Опитах се да обясня, че не живея в истинския смисъл по този начин, че обитавам една фермерска къща, но тя погледна към хамбара и реши, че трябва да отглеждам овце, след това да преда вълната им и да печеля от това.“

В действителност Моора беше казала това с отвращение, след като Сабрина упорито избягваше да отговаря на въпросите ѝ, свързани с Дерек. Моора не криеше желанието си да накара Сабрина да пропише и фактически Сабрина имаше няколко идеи за статии, които идеи я занимаваха доста сериозно, но Моора беше непримирима. Тя настояваше за книгата за Дерек. Тъй като Сабрина нямаше намерение да споменава за книгата пред Дерек, когато той трябваше да мисли за

толкова много неща, тя държеше, доколкото можеше Моора на разстояние.

В края на октомври кореспонденцията вървеше трудно. Сабрина можеше да съобщи на Дерек, че току-що е завършила стените в банята, че есенните листа представляват прекрасно зрелище, гледани от входната ѝ врата, или че беше попаднала на интересна двойка, преселила се от Ню Йорк, която отворила хотел наблизо, но тя знаеше, че мислите му бяха заети със значително по-важни неща. Както и нейните.

Работата ѝ носеше радост. Тя я уморяваше приятно и резултатите се виждаха. Умората беше полезна за през нощта, когато чувството за самотност лесно се загубваше от покривалото на съня.

По-трудни бяха сутрините. Зората. Скоро след зората, когато тя се събуждаше с изгрева, със засилени чувства, с желание, насочено към него. За някоя, която никога не е идентифицирала себе си на езика на сексуалността, това беше пробуждане не в един смисъл на думата, а в много повече.

Дерек, от друга страна, не се нуждаеше от никакъв вид събуждане. Беше искал Сабрина от месеци. Много бяха нощите, повече, отколкото можеше да се опита да преброи, през които се беше измъчвал от болката на възбудата, но тази болка разказваше само половината от историята. Желанието му обхващаше всичко, което тя представляваше, и ставаше толкова силно с приближаването на ноември, че имаше случаи, когато той скачаше от сън облят в студена пот, за да открие, че този страх и това желание даже в прлусъзнаващия му ум са обединили усилията си, за да създадат паника.

Той не можеше да пише на Сабрина за това. Вярно е, много пъти ѝ беше казвал, че я обича, но не искаше да изглежда напълно вманиачен. Даже не искаше да го признае пред себе си, защото никога дотогава не беше побеждаван от подобно състояние. Решителност, може би, и амбиция, но не и лудост. Знаеше, че обича Сабрина, Знаеше, че това беше силно, но не знаеше дали чувствата му не бяха повлияни от ситуацията.

Не можеше да пише на Сабрина и за това.

Какво можеше да ѝ каже? Че е уплашен? Че е силно напрегнат, както нито за момент през цялото му затворничество? Че се движи из коридорите на затвора с отворени на четири очи за всяка сянка, постоянно нащрек да не би някой да направи последен опит да го препъне?

Не можеше да ѝ каже, че рядко спеше нощем, че много, много мисли измъчваха ума му — мисли и страхове, и блянове, свързани помежду си по толкова объркан начин и толкова лесно разрушими, колкото къщичка от карти.

И така, той, който мразеше толкова много да пише, но беше стигнал толкова далеч, не беше в състояние да надраска повече от едни съвсем кратки отговори на писмата на Сабрина. Задържаше всичко в себе си и от това напрежението растеше. Ежедневните му бягания не помагаха много на схващащите му се мускули на рамото или стегнатите мускули на челюстта му. Нищо не можеше да помогне, боеше се той, освен освобождаването.

Най-накрая в името на емоционалното оцеляване той изключи всичко друго, освен мисълта за предсрочното си освобождаване. Не мислеше какво ще прави, когато го пуснат. Не мислеше за Ноел Гриър и за отмъщение. Не мислеше и за Сабрина.

Единственото нещо, което имаше значение, беше да излезе. Само да излезе.

На девети ноември бордът интервюира двадесет и двама затворници, които имаха основания да се надяват на предсрочно освобождаване. Седем от тях го получиха, на петнадесет беше отказано и из Пайн айлънд тръгна мълвата, че положението е тежко.

Съдбата пожела така, че Дерек не беше призован да застане пред борда преди десети ноември. От шестнадесетте интервюирани през този ден девет бяха одобрени, а седем трябваше да чакат по-добри времена. Дерек беше между деветимата.

ЧАСТ ВТОРА

1.

На петнадесети ноември в седем часа сутринта Дерек напусна Пайн айлънд като свободен човек. Както се бяха уговорили, той беше посрещнат от Дейвид, който беше докарал сааба на Дерек от Ню Йорк предната нощ. Двамата мъже разговаряха по време на закуската.

— Как се чувстваш?

— Уморен — избъбри Дерек, защото това беше първото нещо, за което можа да се сети. Не беше спал два дни и едва ли беше спал истински повече от тези два дни. — Малко схванат — добави той, като огледа скромното кафене, където бяха отседнали по негово собствено настояване. — Малко недоверчив. Малко скептичен.

Дейвид беше малко тъжен, защото в отговора на Дерек личаха пораженията от изминалите две години. Дерек винаги беше положителна личност, но вярата му в положителните неща беше сериозно разклатена.

— Някакви особени вълнения? — попита Дейвид, насочвайки го, където трябва.

Дерек се усмихна.

— И това ще стане, когато се пооправя — усмивката постепенно изчезна, докато той крадешком огледа още веднъж кафенето. После премести погледа си върху недовършения си вафлен кейк, после, с още по-прикрит поглед, върху панталоните и ризата, които носеше. Беше с избелели джинси и карирана риза. Бяха неговите, извадени от неговия гардероб и изпратени от Дейвид в очакване на освобождаването му. Не му стояха така, както някога.

— Смешно ли изглеждам?

— Разбира се, че не.

— Чувствам го. Чувствам, че тези хора тук могат безпогрешно да отгатнат къде съм бил. Трябваше да ти кажа да не пращаш джинси.

Дейвид повдигна едната си вежда.

— Приятелю, в гардероба ти нямаше нищо по-подходящо. Не мислех, че ще искаш да пътуваш с риза и панталони или костюм, или смокинг.

Дерек мълчеше. Той взе вилицата и ножа и много внимателно отрязва още едно парче от кейка. След като го изяде, каза:

— Ще трябва да се поразходя из магазините, когато се върна в Ню Йорк.

— Сега къде смяташ да ходиш?

Дерек остави ножа и вилицата, отпусна ръце и притисна с длани бедрата си.

— На летището, където ще те оставя, за да можеш да хванеш твоя самолет. Това ми харесва, Дейвид. Мисълта, че ще бъда затворен в един самолет, не ме привлича — той замълча. — Мисълта да бъда затворен, където и да е, ме отблъсква. Това е точно така. Сега мога да правя каквото си искам, да спирам и да излизам, от колата при желание, да свалям прозорците и да дишам свеж въздух — той се сепна, когато зад лакътя му неочаквано изникна келнерката с още кафе. Когато тя се отдалечи, той попита: — Сигурен ли си, че няма да искаш да се возиш с мен?

— Не се возя при температура четиридесет градус и отворени прозорци — пропя Дейвид и после добави — А освен това трябва да се върна за заседание в единадесет — той, се почеса по бузата. — Право да ти кажа, мислех си, че смяташ да пътуваш за Върмонт.

Дерек повдигна чашата си, отпи от нея и я остана масата. Погледът му се насочи към неговия адвокат и приятел.

— Ти обади ли й се?

— Веднага, след като ти ми телефонира — което беше на десети, няколко часа, след като Дерек беше научил, че молбата му за предсрочно освобождение е удовлетворена.

— Какво каза тя?

— В началото нищо. Трябваше да мине известно време, докато разбере, че плаче.

Дерек затвори очи и ги притисна силно, докато поемаше разтреперан дъх.

— Веднъж го направи и на мен — след малко той отвори очи. — Тя е особена дама.

— Да. Ами ти защо не отидеш да я видиш?

Дерек си беше задавал същия въпрос през последните четири дни.

— Трябва ми дистанция. Трябва ми дистанция между мен и... — той отметна главата си общо взето в посока към пристанището. — И онова място, преди, да отида при нея. Трябва ми да се почувствам в малко по-голяма степен човек. Нуждая се от един добър нощен сън. Искам да знам, че мога да поспя, без да се стряскам в пот и паника — той пое нов разтреперан дъх. — Последните няколко седмици бяха истинско мъчение.

— Истинско мъчение бяха последните две години.

След като по това не можеше да се води спор, Дерек си отрязва още едно парче от кейка и започна да го побутва с вилицата насамнатам из чинията.

— Какви са последните новини относно Гриър?

— Ще се кандидатира. Вероятно ще съобщи за това официално в началото на годината.

— Мислиш ли, че ще следи действията ми?

— В това можеш да бъдеш сигурен. Но не мисля, че ще предприеме нови опити. Беше друго, когато ти се намираше в пандиза с десетки отчаяни юнаци. Едно убийство, извършено там, лесно може да мине за нещо друго. Но той знае, че си преместен от Паркързвил и знае защо, и знае, че аз знам защо. Няма да рискува с нов опит за убийство, особено след като декларира кандидатурата си — Дерек не беше сигурен дали тази логика беше правилна, но мислите му вече бяха тръгнали на път.

— Ако се кандидатира, това означава, че имам на разположение една година. Една година, за да докажа връзката с Лойд Балантайн.

Дейвид се измести върху стола си. Чувстваше се винаги неудобно, когато Дерек подхващаше темата Балантайн. Не че имаше съмнение в това, че срещу Дерек беше извършен опит за убийство, нито че силни пръсти бяха дърпали конците по време на процеса. Дейвид просто не беше сигурен за връзката Балантайн. Неприятно му беше да гледа как Дерек прахосва ценно време, тичайки за зелен хайвер.

— Още не се залавяй с това. Нека мине малко време. Това ти е необходимо, Дерек. Ти самият го каза, трябва ти време да поемеш въздух. Отпусни се. Позабавлявай се. Виж какво трябва да предприемеш относно работата си и когато се съвземеш, тогава хуквай след файловете на Балантайн.

Дерек дълго размишляваше върху думите на Дейвид през следващата седмица, особено онова за отпускането и забавлението. Той не се погрижи нито за едното, нито за другото. Не че не искаше, просто не ставаше нищо — което не означаваше, че не изпитваше радост от свободата си. Оценяваше всички малки неща, които в продължение на дълги години беше приемал като даденост. Ходеше, където искаше, когато искаше, правеше каквото искаше, когато искаше — и ако това означаваше да вземе горещ душ в два сутринта, да излезе за един Биг Мак в девет вечерта, или да поскита из града няколко часа, толкова по-добре. Проблемът беше в това, че не можеше да си спомни къде е ходил.

Чувстваше определено смущение, че едва ли не всеки, който поглежда към него, знаеше. За нещастие много хора наистина знаеха. Някога беше виждан редовно в най-гледаното време по телевизията в продължение на четири години, преди да го арестуват, а публичността, която беше придружила процеса, ако не друго, беше го направила още по-известен. В хората с известни физиономии се заглеждаха повторно, вглеждаха се продължително, отговаряха с многозначителни усмивки на обикновения поздрав. Даже агентът му, Крейг Джейкъбз, не изглеждаше напълно сигурен какво трябва да направи, когато се срещнаха за обяд в деня след завръщането му. През първите пет минути, когато бяха заедно, той надълго говореше за това, колко е изненадан — и зарадван! — от това, че Дерек му се е обадил и колко прекрасно изглеждал. Дерек знаеше, че изглежда уморен, блед и отслабнал и по този начин Крейг вече беше загубил доверие още преди да стигне до нещата, които не бяха вече същите след изчезването на Дерек.

Но Дерек беше учтив. Той кимна и благодари на Крейг за това, което мисли, след това изтърпя клюкарската част, задължителна за толкова особен обяд, който би намерил за странен, даже ако беше прекарал последните две години не в затвора, а в Париж.

Дерек изпитваше шок, характерен за несвикналия човек. След затворничеството Ню Йорк го зашеметяваше. Когато излизаше от апартамента си, даже по най-незначителни поводи, пулсът му се учестяваше. Известно му беше всичко — трафикът, хората, сградите —

и все пак не съвсем. Всеки неочакван шум го караше да трепва, а улиците бяха пълни с такива шумове. Клаксонът на някоя кола, воят на сирена, изсвирването на спирачки. Всяко внезапно движение. Това също го объркваше. В продължение на две години от живота му внезапният шум или движение вещаеше неприятност. Връщането към нормалния живот, и той разбираше това, щеше да изисква известно време. В много отношения продължаваше да бъде затворник.

И убиец. Сега, когато беше свободен, този факт го поразя по нов начин. Предполагаше, че може да разбере защо. В затвора той беше един от многото и повечето от тези много бяха толкова ясно изразени насилнически типове, че той не се идентифицираше с тях.

Тук се открояваше. Често му минаваше през ум, когато попаднеш на някой познат, че това, което приемаше като смущение, фактически представляваше страх. Той беше убиец. Беше прекарал трудно време с трудни хора. Можеше да се окаже опасен.

Но което го смущаваше най-много, беше не това, което хората мислят. Беше това, което той мислеше. През двете години избягваше да разсъждава върху това. Беше изживявал многократно престъплението, но главно от гледна точка на това, какво се беше случило, къде и кога и защо. Прекалено много го занимаваше един вид нещо като въображаем полицейски доклад и когато умът му дръзваше да се насочи към моралната страна на престъплението, той я отстраняваше от себе си, като насочваше вниманието си върху фарса, който представляваше процесът му, и ужасите на затвора.

Сега не можеше да постъпи така. Беше свободен човек. А Джоуи Падила? Той беше мъртъв. Това беше работа на Дерек — без предварително намерение, може би, но неговата ръка беше насочила оръжието към корема на Падила.

Дерек си мислеше за това. Мислеше много и изпадаше в паника. Защото по петите на тази мисъл бързаха други две.

Първата, че беше син на баща си.

Втората, че Сабрина заслужаваше по-добра участ.

Сабрина. Докато седмицата напредваше — той мислеше за нея все повече и повече. Всяка мисъл подръпваше малко сърцето му, разбутваше вътрешностите му малко, отнемаше силата около коленете му. Би могъл да позвъни или да пише, но не правеше нито едното, нито другото и знаеше, че тя по всяка вероятност се чувстваше

разтревожена и наранена. Неведнъж си казваше, че така е по-добре, че ако е разтревожена и наранена, ще разбере по-скоро, че се поддава на скръб, която не ѝ трябва за нищо.

Проблемът беше, че той не искаше тя да осъзнае това. Искаше да е с нея, а най-лошото от всичко беше, че сега топката се намираше в неговото поле. По-рано беше в нейното. Тя ходеше в Паркързвил месец след месец. Най-напред тя писа след преместването му в Пайн айлънд. Но сега тя беше в къщата си във Върмонт и не предприемаше нищо. Знаеше, че са го освободили. Можеше да намери телефонния му номер и да го потърси. Но не направи нищо. Защото беше негов ред.

Даже в най-мрачните си мигове, когато му се струваше, че прилича на боклуците, които плаваха в езерото в Сентръл парк, докато преминаваше наблизо всеки, ден, бягайки, никога не му минаваше през ум да не отиде. Единственият въпрос беше кога.

След шест дни в града, когато вече не мислеше почти за нищо друго, освен за Сабрина, той разбра, че моментът беше настъпил.

Като натъпка един сак с дрехи, които да му стигнат за цял месец, той пое с колата си на север. Имаше адреса ѝ в ума си още от мига, когато го беше видял в левия горен ъгъл на плика, който беше пристигнал с пратката на Дейвид. С всяко спиране за почивка си мислеше дали не трябва да ѝ позвъни. Но трябваше да го направи преди една седмица. Тъй като не го беше направил и тъй като тя би могла да се почувства смутена и тъй като даже беше възможно любовта ѝ да е отслабнала и изгаснала за това време, не се осмеляваше.

И така, той не се обади. Наистина спираше, веднъж спря, за да зареди, веднъж, за да пие кафе, веднъж да ползва тоалетната веднъж да се разтъпче и да съзерцава гъстите облаци пред себе си. Знаеше, че бави топката, че постъпва страхливо и поради това се мразеше допълнително.

По-късно, по средата на пътуването се случиха две неща. Първото беше външно. Облаците започнаха да се разсейват, после да отъняват, после бавно, но сигурно да се раздалечават един от друг и да отстъпят място малко по малко на синия цвят на небето.

Второто беше вътрешно, вътре в самия него. Той изпита странно чувство. То се задаваше от север и то принуждаваше кракът му да натисне малко по-силно газта, сърцето му да избърза малко повече.

Предположи, че това чувство може би е съществувало през цялото време, че може би то беше причината за безпокойството, което го владееше през тези последни няколко дни в Ню Йорк, че може би е щял да го изпита по-рано, ако не му бяха попречили съмненията и страховете, които са работили против него. Това беше магнетичната сила, която изпитваше отпреди и тя ставаше по-силна с всяка измината миля.

Заедно със силата дойде и по-голямата яснота и нуждата. Точно както беше видял лицето на Сабрина в пукнатините на тавана на килията, сега го виждаше на предното стъкло. Можеше да я види, да види усмивката ѝ, да почувства топлината на слънцето ѝ. Пръстите му опипваха не твърдата обвивка на волана, а мекотата на кожата ѝ. Ароматът на жасмин беше наоколо и се налагаше над дизеловите изпарения, които нахлуха в колата при разминаването с един камион.

Когато зави и продължи по страничния път, който водеше към къщата ѝ, сърцето му вече биеше напрегнато.

Не му беше трудно да се ориентира, защото пощенската ѝ кутия беше нова и върху нея четливо изпъкваше познатият му номер. Той спря за минута, наложи си да диша бавно и дълбоко, свали ръката си от волана, намести се на седалката и продължи напред.

Гъсти сенчести дървета очертаваха пътя и на места бяха разположени толкова гъсто едно до друго, че от време на време клоните удряха колата му отстрани. И тогава това чувство се появи отново, една поличба, твърде обикновена, за да ѝ се повярва. Къщата се намираше в края на частния път, окъпана в светлината на слънцето. Светлината в края на тунела.

Потискайки вълнението си, Дерек премина с колата последните няколко метра и спря до един малък спортен зелен мерцедес, който съвсем не беше нов, но изглеждаше добре поддържан. Често се беше питал каква ли е колата на Сабрина. Тази правеше добро впечатление и ѝ подходеше добре.

Помисли си, като отмести погледа си, че къщата също ѝ отиваше. Конструкцията ѝ беше скромна, беше направена от най-добри материали. В типичния стил Кейп се виждаше само първият етаж от предната част, но големината и склонът на покрива говореше за голямо пространство на втория етаж. Покривът беше от нови кедрови

дъсчици, фасадата от камъчета, дъските, които представляваха външната облицовка, бяха прясно боядисани в светлосиво.

Той излезе от колата и се отправи към входната врата, като чувстваше стомаха си стегнат от предчувствия. Поне тя си беше вкъщи, си мислеше. Би му било неприятно да пристигне, както сега, и да не я намери. Освен това не знаеше дали тя беше тук. Можеше да е излязла. Трябваше да ѝ се обади.

Античното месингово чукче на вратата издаде глух звук. Той зачака, надявайки се да чуе стъпките ѝ. Като не последва нищо, вдигна ръка и удари чукчето още веднъж. Въпреки че звукът беше почувстван от собственото му тяло, той нямаше забележим ефект върху обитателката на къщата.

Нямаше я. Трябваше да ѝ се обади предварително. Огледа се наоколо. Денят беше истинска прелест — слънчев и топъл, точно колкото му трябваше, за да остави якето си в колата. Може би тя също се беше възползвала от магията на ноември. Беше му писала за гори и ливади, и поточета. Той отправи поглед встрани от къщата, където имаше дървета, почти загубили листата си, а след тях по-нагъсто разположени борове и ели. Може би беше някъде там. Някъде.

Обезсърчен, той мушна ръце в джобовете си и се заразхожда безцелно около къщата и към алеята, която водеше до реката. Сабрина не беше преувеличила красотата на това място. Тревата все още беше зелена, макар и осеяна със съхнещи листа с цвѳета на късната есен. Реката се извиваше недалеч от алеята на широчина не повече от двадесет и пет фута. Сиво-синята вода на места изглеждаше по-светла поради скалите под повърхността. Няколко едри камъка стърчаха навън. На един надвесен клон от върба кацна птица, но не беше ясно дали изчурулика, защото ромонът на водата поглъщаше всички шумове наоколо.

Дерек стоеше неподвижен и се опиваше от спокойствието на пейзажа. Може би това спокойствие идеше от Сабрина? Винаги го беше мислил, въпреки че чувствата му по време на пътуването от Ню Йорк не бяха съвсем спокойни.

Споменът за тези чувства прекрати размишленията му. Той обърна гръб на реката и забеляза хамбара. Хамбарите винаги му правеха впечатление. Те олицетворяваха всичко, което никога не беше имал като дете — таван, където можеше да се играе, куче, за което да

се грижи, начин на живот, който беше по-бавен, здравословен, по-нежен. Хамбарите излъчваха някакво спокойствие и макар че този не се отличаваше с нещо особено, за да привлече погледа, все пак посвоему зовеше към себе си.

Той завърши разходката си около къщата и вече отново стоеше пред него. Като хамбар той имаше скромни размери. Отъпкана пътека, която водеше от предната му част към едно открито място в гората, подсказваше, че някога в него са държали животни. Това показваше, възрастта му. Тук-таме се виждаха полуразковани дъски, вратата висеше накриво, а червената боя беше остаряла и изтрита.

Като не можеше да се противопостави на привличането на полуотворената голяма врата, Дерек тръгна напред. Маратонките му не произвеждаха никакъв шум по настилката. Той влезе, спря се и затаи дъх.

Вътре хамбарът представляваше истинска пещера на сенките. От един висок прозорец проникваше откос слънчева светлина и пронизваше мрака. В малкото осветено място беше Сабрина.

Тя седеше с подвити крака до една стара маса. Върху дървото лежеше шкурка, финият дървесен прах танцуваше в снопа светлина и показваше какво прави Сабрина. В момента тя не работеше. Беше хванала здраво ръба на масата с една ръка, докато слънцето се отразяваше от наведената ѝ руса глава. И Дерек, който седеше скрит в сенките, я видя, че бърше сълзите си.

Нещо в него се изви и обърна. Тя беше всичко, за което някога беше бленувал, приклекнала на това място в прашни джинси и прекалено голяма синя риза. Косата ѝ представляваше див хаос. Краката ѝ бяха боси. А тя страдаше.

— Сабрина?

Главата ѝ се вдигна бързо и по лицето ѝ се изписа тревога в момента, в който тя се загледа в тъмнината. Той пристъпи напред — две стъпки, после трета. Спря се. Очите ѝ бяха широко отворени. Тя се вглеждаше, просто се вглеждаше и в продължение на една минута той чувстваше как го разтърсва страх, толкова силен, че не му позволяваше да се движи. Но само в продължение на една минута, защото той изпитваше желание да я вземе в ръцете си, от което желание не искаше да се откаже.

Когато тръгна отново напред, той видя как тя премигна, после как очите ѝ се изпълват с нови сълзи. Той ускори крачката си, когато тя се изправи от пода и в момента, в който той достигна малкото кръгче светлина, тя вече летеше срещу него. Той я задържа, вдигна я и я завъртя.

Отначало тя не беше в състояние да говори. Гърлото ѝ беше запълнено с тихи бавни стонове, от които потреперваше цялото ѝ тяло. Дерек я държеше здраво, дългите му ръце не я изпускаха, а лицето му се губеше в дивите вълни на косата ѝ.

— Мислех — извика тя високо и развълнувано, което говореше за нещо близко до паника, — мислех, че няма да дойдеш!

Той възкликна нещо и я притисна дори още по-силно.

Силата на гласа ѝ се появи отново.

— Помислих, че си променил намеренията си, че не... че не ме искаш вече, сега, когато си свободен!

Като ѝ даде възможност да докосне с краката си пода, той взе лицето ѝ в ръцете си и го обърна срещу своето.

— Не мога да си променя намеренията — изрече дрезгаво. — Много те обичам.

Преди тя да има възможност да каже нещо, устните му обсебиха нейните в целувка, дива и гладна. Двамата дишаха вече по-трудно и тогава в паузите между тези забързани глътки въздух той продължи да я целува по носа, очите и челото. После се върна към устните ѝ с целувка, която беше толкова прочувствена, че докосна душата ѝ, а когато изправи глава, сивите му очи като че ли димяха.

— Искам те — прошепна той пресипнало. — Страшно много те искам.

Моментът беше наелектризиран. Това беше кулминацията на месеци, изпълнени с желание, с предварителна любовна игра, осъществявана във въображението им, на която никакви тъмничари не бяха успели да попречат. Беше спонтанен, неизбежен, неукротим.

Когато той отново наведе главата си към нея, тя вече беше изминала половината път до срещата, а устните ѝ бяха нетърпеливи като неговите. Ръцете им се движеха и се опитваха да докоснат всичко, да узнаят всичко наведнъж. Но това беше невъзможно. И постигнатото не беше достатъчно.

— Искам те — прошепна той отново, като този път даде воля на езика си, като го остави да проникне в устата ѝ, докато пръстите му се, занимаваха трескаво с копчетата на блузата ѝ. След малко блузата не представляваше препятствие и той вече докосваше разголената ѝ плът.

Вкопчила се в косата му, Сабрина отпусна главата си назад. Тя издаваше тихи проточени звуци, опитвайки се да се освободи от напрежението, което се натрупваше прекалено бързо. Но колкото повече той я докосваше — а той действаше майсторски с дланите си и върха на пръстите си, толкова повече тя се наелектризираше. Когато той се гмурна и засмука гърдата ѝ, тя се разтрепери.

— Дерек... аххх... моля те... — спусна ръце около кръста му, после корема му и го докосна там, където беше твърд от желание. Като обгорен от нейния огън, той се отдръпна назад, но след миг отново напираше към нея, искайки още и още.

Но все още това не беше достатъчно. Той искаше да се скрие в нея. Разкопча горното копче на джинсите ѝ, дръпна ципа и ги свлече надолу. По-трудно беше със собствената му риза. Тъй като тя нямаше копчета, Сабрина я беше дръпнала нагоре и се опитваше да я измъкне през главата му. Той употреби време, докато се освободи от нея окончателно, а Сабрина се мъчеше да се справи с колана, който задържаше панталоните му. Той също не изоставаше и вземаше участие, действайки с крака, докато жаркият му поглед не изпускаше нито за момент нейния. Отново се устреми към нея с нетърпението на този, който е бил лишаван прекалено дълго.

Оставяйки ризата ѝ в положението, в което беше, той я положи на пода на хамбара, бързо се освободи от джинсите си и под светлината на онзи единствен лъч от ноемврийското слънце се настани между бедрата ѝ и се понесе неудържимо напред.

Изпълнението му беше свършено и пропито с много чувство и му донесе радост, толкова побъркваща, че той едва ли чу вика на Сабрина. Даже когато разбра какво представляваше този звук, не му беше възможно да спре. Лицето му изразяваше сладостно мъчение, тялото му блестеше от пот, а желанието, което пулсираше в цялото му тяло, беше безмилостна сила, съсредоточена в слабините му.

Сабрина не му попречи. Тя обви с крака кръста му и се повдигна, за да посрещне тласъците му. Той искаше да не бърза и да вкуси напълно от тънките нюанси на обвиването ѝ около него, но

бушуването на тялото му не му даваше тази възможност. Нито бушуването на нейното. Тя се стягаше около него и го изцеждаше с любов. Той я атакуваше бурно. С всеки набег чувстваше как прониква по-дълбоко в тази любов, докато накрая помисли, че ще изтече в нея без остатък. Обичаше я все повече, с всяко подновено нахлуване.

Ръцете му трепереха, когато заби устните си в нейните, за да изпие страстните ѝ викове, и това беше така, докато той почувства как тя се изви, задържа дъх и избухна като пламък. Вълната от спазмите ѝ го завъртя, огъна, разтреперан мускулите му и ороси с пот челото му. Той шумно я последва в продължителен и могъщ оргазъм.

Известно време единствените звуци, които можеха да се чуят в хамбара, бяха от учестено дишане. В този момент, колкото и да изглеждаше за невярване, Сабрина отново започна да плаче. Все още заровен в топлината ѝ, Дерек се търкулна настрана, повличайки я със себе си.

— Причиних ти болка — извика той, като се ругаеше, че ѝ беше налетял като животно. Трябваше да бъде по-умен. Трябваше да внимава повече и да не бърза, може, би трябваше да уталожи желанията си другаде, преди да дойде тук. Прекалено дълго го бяха държали затворен в клетка.

Ръката му, която галеше косата ѝ, потрепваше.

— Боже, съжалявам, Сабрина. Аз просто те исках, както никоя друга, както нищо преди. Непрекъснато ми се натрапваше мисълта, че ако не бързам, ще се случи нещо, което да попречи, а аз трябваше да бъда в теб...

Ръцете ѝ го държаха стегнато. Лицето ѝ беше притиснато към неговото. Тя продължаваше да плаче, но много, много тихо.

С всеки тих вопъл Дерек умираше по малко.

— Недей, скъпа, моля те, недей.

— Аз съм щ-щастлива.

Ръката му се задържа неподвижно върху косата ѝ.

— Не изглеждаш щастлива.

— Но съм.

— Винаги ли плачеш, когато си щастлива?

— Не знам. Н-н-е съм била щастлива много отдавна.

Той въздъхна тихо, затвори очи и се превъртя, така че тя да застане над него. Тогава той повдигна лицето ѝ с двете си ръце.

— Ще трябва да се погрижим за това — бавно изследваше чертите на лицето ѝ една по една. Палците му проследиха очите ѝ, е нежност отстраниха сълзите от бузите ѝ. После той се усмихна и прошепна: — Обичам те!

Със замъглен поглед тя му се усмихна и прошепна:

— И аз — и повтори думите с целувка.

Когато целувката свърши, усмивката на Дерек беше изчезнала.

— Причиних ли ти болка?

Тя поклати глава.

— Ти проплака, когато аз...

— Беше много силно. Уплаших се.

— Сега уплашена ли си?

Тя се поколеба, след това кимна.

— Това, което се случи... аз никога не съм изпитвала подобно нещо.

— Никога не си стигала до края?

— Никога така.

— Как? — попита той. Искаше да знае. Когато ставаше дума за Сабрина, той винаги беше изпълнен с несигурност.

Очите ѝ не се отделяха от неговите.

— Дълбоко. Безкрайно. Почти... грубо.

— Не грубо. Не исках да е грубо.

— Но беше толкова хубаво — гласът ѝ, премина в шепот. — Все още мога да го почувствам.

Той пое шумно дъх и каза:

— Знам — и отново се превъртя. Този път, след като тя се намери под него, той плъзна ръцете си под нея и я повдигна, а след това се отдръпна, за да седне на петите си. Тя го беше яхнала. Той все още беше в нея.

— Обичам те — прошепна тя, обвивайки ръцете си около врата му. Тя го целуна леко веднъж, после пак и го притисна силно.

Той чувства в гърлото си познатата буца. Притисна я на свой ред, за да чувства повече от нежността ѝ. Когато беше в състояние да говори отново, каза:

— Безпокоях се за това. Колкото повече приближаваше освобождаването ми, толкова повече се безпокоях.

— Обичам те...

Повдигайки лицето ѝ, той се възползва от своя ред, целувайки я веднъж, после още веднъж. Нито една от двете му целувки не беше лека като нейната, но ако мъркането, което излизаше от гърлото ѝ, можеше да служи като указание, тя нямаше нищо против това. След това той отстрани косата ѝ от лицето.

— Добре ли си?

Тя кимна.

— Чувствам се малко като върху пясък — бяха се търкаляли толкова дълго, че даже ризата, която носеше, не беше успяла да я предпази от дървесния прах.

— Аз също. Но все пак масата е хубава.

— Ще бъде — тя докосна лицето му, малката бенка над слепоочието му, избледняващия белег до окото му. Вплете пръстите си в косата му. — Подстригал си се — забеляза тя. Косата му изглеждаше чудесно, макар и разчорлена. — Харесваш ми така.

Той притисна лицето си срещу ухото ѝ.

— Харесва ми хамбарът ти.

— Старичък е.

— Приятно старичък.

— Харесват ми и дрехите ти — тя знаеше, че никога, никога няма да забрави момента, когато беше вдигнала глава и го видя. Мислеше за Ники, мислеше за Дерек, чувстваше се много потисната и много сама и тъкмо тогава той беше извикал името ѝ. — В първия момент не бях сигурна, че си ти. Представях си те в син док.

— Никога вече. Прочистих си гардероба и подарих всичките си сини джинси на Армията на спасението — той целуна дясното ѝ око и изведнъж промълви с по-плътен глас: — Харесва ми тялото ти.

Тя се изчерви.

— Гърдите ти са свършени.

Тя притисна челото си към гърдите му.

— Много са малки.

— Не са — той прокара ръце по бедрата ѝ и надолу по краката. — Знаеш ли, че не съм те виждал облечена по друг начин, освен с пола?

— Ммм.

— Харесват ми краката ти — ръцете му се връщаха по обратния път, дланите му я възбуждаха приятно в движението си нагоре. Тя

въздъхна, когато те спряха за почивка под мишниците ѝ и когато палците му се потъркваха леко върху страничната издуптина на гърдите ѝ.

Сабрина почувства някакво раздвижване в тялото си. Помнели, че вероятно това се дължеше на някаква инерция, последица от все още задържало се усещане, но когато, макар и съвсем леко, раздвижи бедрата си, чувството нарасна. Нарасна и още нещо. Тя отправи към Дерек въпросителен поглед.

— Беше само въпрос на време — отговори той със закачлива усмивка, която предизвика появата на гънка в бузата му, която я развълнува даже още повече. Той подложи под нея двете си ръце и я насърчи да се сгуши по-уютно върху огъня му. — Веднъж никога не е достатъчно — той обсеби устните ѝ и я дари с продължителна, всеобземаща целувка. Сега вече напрежението в нея премина в бавно горене.

С ръце около врата му, тя се притисна по-плътно към тялото му. Но Дерек искаше да я докосва, искаше да докосва гърдите ѝ и корема ѝ и онова място между краката ѝ, което се мъчеше да залепне върху него толкова навлажнено и затоплено. И така, той я поддържа известно време и даде на ръцете си свободата, за която те копнееха.

Сабрина не протестира. Той ѝ доставяше огромно удоволствие. Не след дълго тя вече пламтеше и когато се опита да му каже да забави ритъма, той задуши думите ѝ с устните си, след което вече беше станало много късно и за двамата, защото отново нейният оргазъм запали с искрите си неговия.

Когато този път всичко приключи, Дерек се отпусна на пода на хамбара и я придърпа до себе си. Искаше — му се да затвори очи и да си почине, но се страхуваше, че ако го направи, тя може да изчезне. Затова предпочете да наблюдава удобния начин, по който беше отпуснала тялото си до неговото. И след малко, когато тя повдигна главата си, за да го погледне, той каза:

— Не можех да дойда по-рано, Сабрина. Исках, но не можех. Чувствах се прекалено омърсен.

— Ти никога не си бил...

Той сложи пръста си на устните ѝ.

— Чувствах го. Взех три душа за един ден — пръстът му промени мястото си ѝ се задържа върху брадичката ѝ. — Но не беше

само във физически смисъл. Чувствах, че трябва да си проветря ума, тъй като той вонеше на омраза и презрение, и насилие. Затворът е отрова. Той прониква в организма ти. Искях да се освободя от тази отрова.

— Направи ли го? — попита тя, но предварително знаеше отговора. Забеляза сянката по лицето му.

— Част от нея, предполагам — той отпусна главата си назад и се загледа в гредите на тавана. След известно време додаде: — Трябваше да ходя и в Ню Йорк. Имах неотложна работа.

— Като например...?

— Да спя. Известно време прекарах в сън.

— Трябва да ти е било приятно.

— Първите две нощи бяха малко не както трябва, но после положението се оправи.

— Лоши сънища?

— Да. Непрекъснато сънувах, че съм отново вътре събуждах се объркан и разтреперан.

— О, Дерек...

— Всичко е наред. Когато започнах да спя, наваксах за загубеното време.

Устните й се присвиха върху гърдите му.

— Значи си прекарал по-голямата част от седмицата в сън?

— Трябваше. Останалото от това, което съм правил, нямаше голямо значение.

— Като например...?

— Обядвах с моя агент.

Сабрина разбираше, че това имаше връзка с някаква работа.

— Имаше ли полза от него? — попита, без да знае със сигурност дали иска от него да работи или не. Привличаше я мисълта Дерек да бъде при нея, което, тя се съмняваше, че ще може да прави, след като си намери работа. Върмонт не беше най-подходящото място за репортери като него.

— О, да — кимна Дерек. — Клиф се оказа полезен. Беше сигурен, че всяко шоу разговор ще се зарадва от възможността да ме наеме. Той имаше предвид едно пътуване из цялата страна... но аз му охладих намеренията.

— Не искаш да се занимаваш с такива програми?

— Не като гост. Искам да съм този, който задава въпросите, не обратното.

— Но ако това е означавало добра разгласа, ако продуцентът на една програма може да те види и да разбере, че си се върнал и си каже: „Ей, тъкмо това момче ми трябва! Няма ли да си струва?“

Гласът на Дерек беше леден.

— Не съм чак толкова заритал за работа. Всъщност въобще не се стремя да получа работа. Така и не ми остана време да похарча парите, които съм спечелил, и затова всичките ги инвестирах. Достатъчна е само лихвата, за да мога да живея прилично.

— Но ти искаш да работиш.

— И ще работя. Така или иначе ще правя нещо.

Сабрина имаше още въпроси по темата, но нямаше особено желание да ги задава. Тя виждаше напрежението у Дерек и искаше то да изчезне. За тази цел прокара разтворената си ръка по гърдите му и се зае да го успокоява с нежен масаж.

— Радвам се, че си тук — промълви тя тихо.

Той затвори очи и се концентрира върху усещането от нейната ръка, която се движеше над кожата му. Допирът ѝ беше балсамът, от който той се нуждаеше. Мускулите му постепенно се отпуснаха.

— И съм тук — каза той и погали бедрото ѝ. После повдигна глава. — Студено?

— Не.

— Кожата ти е настръхнала.

— Чувствам се прекрасно.

До този момент той не беше забелязал, че снопът от слънчева светлина върху пода се беше отместил.

— Мисля, че е по-добре да ставаме.

Но когато той се опита да се надигне, тя го притисна силно и протестира.

— Не. Остани.

— Не отивам никъде — изрече той много нежно.

— Не мърдай. Не искам нищо да се променя.

Той я погледна изненадан.

— Не можем да останем тук вечно.

— Знам, но още мъничко?

— Замръзваш.

— Много ми е добре.

— Но аз започвам да страдам.

— Оо.

— И освен това — додаде той, този път повдигайки я със себе си, — искам да огледам мястото — изправяйки се, той хвана яката на ризата ѝ и я дръпна плътно до себе си. — И може би нещо да хапна.

Очите ѝ се разшириха.

— Трябва да намеря храна. Нямам нищо. Не съм очаквала никого и тъй като самата аз не ям много, аз...

Той ѝ попречи да говори, като затисна устните ѝ със своите и после каза:

— Има ли наблизко пазар?

— В селото.

— Ще отидем заедно.

— Ще останеш ли?

— За вечеря?

— За повече от една?

— Това покана ли е?

— Да.

— Ще остана.

— Добре.

След като всичко беше уредено, те се засмяха един срещу друг. Тя сложи пръст върху трапчинката на бузата му.

— Обичам това.

— А аз това — контрира той, прокарайки двата си палеца много леко под очите ѝ.

— Какво?

— Няма петна. Изчезнали са — беше изчезнал и тикът. — Почиваш си добре.

— Тук има изобилие от време за почивка. Трябва ли ти вана?

— Това не е за истински мъже.

— Но това е вана с подводен масаж.

— Наистина ли?

— Току-що е монтирана. Още не съм я пробвала.

— Не си?

Тя поклати глава.

— Сабрина — скара й се той, — как може да имаш вана и да не си я пробвала?

— Чаках теб.

— А ако не бях дошъл?

— Предполагам, че ваната щеше да си остане така.

— Голяма ли е?

Тя кимна.

— Къде?

— В голямата къща.

— Така ли? Трябва да видя.

В този момент с ръце, отпуснати около врата на Дерек, и притисната силно към него, Сабрина се чувстваше на върха на щастието.

— Готова съм да бъда с теб навсякъде.

2.

Взаимно си помагаха при обличането — не като настройване за още секс, а защото искаха да се докосват. Трябваше им уверението, че другият присъства, че другият е свободен, че другият е обичан.

Ръцете на Сабрина пробягваха по стегнатите бедра на Дерек, докато му оправяше колана. Пръстите му се плъзгаха над нежната ѝ плът, докато закопчаваше блузата ѝ. Тя се държеше за раменете му, за да пази равновесие, докато той ѝ помагаше да влезе в джинсите си. И заедно със Сабрина, която преди всичко имаше грижата да му даде част от топлината си, извършиха маневрата по навличането на ризата му над главата.

— Това съвсем не е необходимо — каза той, като усмихнато поклати глава. Тя държеше маратонките му под едната си ръка. — Веднага отиваме в банята.

— Но ще трябва да изминем пътя дотам, а навън е студено.

Той я погледна със съмнение.

— Тогава го приеми така — каза тя отстъпчиво. — Човек не знае какъв звяр може да изскочи от гората.

Дерек не искаше да го приеме така. Много пъти му беше минавало през ума, че ако Гриър все още се интересува от него, последното нещо, което трябва да направи, е да дойде при Сабрина. Но той се държеше като егоист. Нуждаеше се от нея. Не беше забелязал да е следен в Ню Йорк и знаеше, че не е бил следен по пътя на север. Както виждаше положението, пред него стоеше избор: той можеше или да прекарва всеки час в поглеждане над рамото си, или можеше да се отпусне и просто да си държи очите и ушите отворени-.

Но точно сега очите и ушите му и всичките му други сетива се устремяваха към Сабрина. Като я притисна близо до себе си, той я поведе навън от хамбара. Въздухът действително се оказа по-хладен, отколкото когато той беше дошъл, и макар че следобедът беше едва в средата си, слънцето се накланяше към хоризонта.

Тя сви силно ръката си около кръста му и наклони главата си към него.

— Толкова се радвам, че си тук...

Двадесет минути по-късно тя повтори тези думи. Дерек стоеше наведен над ваната и регулираше температурата на водата. Тя беше мушнала ръцете си под ризата му и милваше гърба му.

Доволен от състоянието на водата, той се обърна, седна на широкия ръб на ваната и измъкна ризата си. После придърпа Сабрина и я настани изправена между краката му. Ръцете му се прокраднаха под ризата ѝ. Но не отидоха по-далече от талията ѝ, защото вниманието му беше неочаквано отклонено. Не можеше да не забележи особената светлина в очите ѝ.

Сабрина се съсредоточаваше върху гръдния му кош, видът ѝ подсказваше, че никога не беше виждала нещо толкова прекрасно. Тя прокара леко ръцете си около широката заобленост на раменете му, продължи над мускулите, които оформяха горната част на гърдите му, и ги плъзна по топлата твърда плът до мястото, където започваха панталоните му, после ги издърпа обратно нагоре по тясната мека и тъмна ивица, която разделяше на две гърдите му. Там, където линията се разширяваше, пръстите ѝ продължиха разделени, докато дланите ѝ покриха две малки твърди зърна.

Сега беше отклонено вниманието на Сабрина, защото дори най-лекият натиск на ръцете на Дерек я тласкаше към него, а устните му вече се разтваряха върху гърдата ѝ. Преградата, която представляваше ризата ѝ, усилваше чувството, когато лекият допир на езика му втвърдяваше зърното ѝ. Тя подпря ръце на раменете му и затвори очи от удоволствие.

Той продължи няколко минути. Но когато и двете зърна бяха издути, а дишането ѝ ставаше по-малко равномерно, той я отдръпна от себе си и каза пресипнало:

— Водата е готова.

Докато разбере какво ѝ се казва, трябваше да мине цяла минута, изпълнена от наслада, която не бързаше да си отиде. Тя отвори очи, за да му отправи умолителен поглед, на който той отговори с нежна целувка. За да изкупи вината си, ѝ помогна да се съблече.

След секунди тя се беше настанила в извивката на рамото му в топлата раздвижена вода. Издаде лека въздишка на доволство, но като не се смяташе това, никой от двамата не говореше. Те просто се

предадох на топлината и предоставих на водата да масажира преплетените им крайници.

— Сабрина? — наруши мълчанието Дерек след малко.

— Ммм?

— Как е Ники?

В началото тя не отговори. После, с тъжна въздишка този път, повдигна едното си рамо.

— Някаква промяна?

Тя поклати глава.

— Не искаш да говориш за това?

— Не сега. Причинява ми болка. Точно сега не искам да изпитвам мъка.

— Решението ти беше правилно.

— Но все пак боли.

Той я придърпа малко по-близо до себе си, предлагайки ѝ по такъв начин, доколкото може, някаква мълчалива утеха. След няколко минути каза:

— Мисля, че си свършила голяма работа с тази къща.

Тя притисна носа си към гърдите му.

— Казваш го, за да се почувствам по-добре.

— Сигурна ли си?

— Не знам. За това ли го казваш?

— Не. Наистина ми харесва.

— Наистина ли? — попита тя предпазливо.

— Ъхъ — и той го мислеше. Вътрешността на къщата беше семпла, с гипсирани стени и излъскани дървени подове, изглеждаше топла с малките килимчета и художествените предмети.

— Нямам много мебели.

— Имаш каквото ти трябва — диван и столове във всекидневната, легло в спалнята, няколко шкафа и бюра — той направи пауза, след това се опита да изглежда небрежен, когато додаде: — И завършена гостна стая. Защо гостната е най-добре уредената стая в къщата?

В опита му да изглежда небрежен тя долови нещо, което я накара да задържи усмивката си.

— Тревожи ли те нещо?

Той си помисли дали да не отрече, но колебанието му продължи само миг.

— Да — кимна мрачно. — Не съм чакал толкова много време, само за да спя в спалня за гости.

Тя загреба вода и я захвърли върху него.

— Няма защо да се тревожиш. Тя е за гостите ми.

— Не съм ли гост?

— Не.

— Какъв съм?

Усмивката ѝ беше нежна, свенлива, невинна.

— Любим.

Отговорът ѝ му хареса не по-малко отколкото нейната нежност, свенливост, невинност. Промушвайки едната си ръка под коленете ѝ, той я настани върху скута си. Ръката му обхвана главата ѝ, целуна я, след това попита:

— И така, защо гостната стая е напълно готова?

— Защото брат ми започна да ме посещава.

— Как така?

— Самата аз не мога да разбера — каза. — Изглежда, че му липсва усещането за семейство след всичките тези години.

— Но той е с родителите ти. Живее много по-близо до тях, отколкото до теб.

— Не е същото. Тук има нещо. Не съм сигурна, че мога да обясня, но той харесва това място. Не прави кой знае какво, само седи и мисли и ме разпитва какво съм мислила и чувствала, докато сме растели.

— А ти какво му казваш?

— Това, че съм искала семейството ми да е като другите семейства. Че съм искала всеки да бъде внимателен и сърдечен.

— Все още го искаш.

Тя се поколеба за миг и призна, че това е така с кимване.

— Казваш ли му го?

— Казвала съм му го.

— Какво казва той?

— Че не се различавам от него или от мама, или от татко. Но те са толкова самотни, Дерек. Всеки един от тях посвоему.

— Ти също — изрече Дерек много нежно.

Тя задържа погледа му известно време, после затвори очи и се притисна в него. Не се чувстваше самотна. Когато Дерек беше с нея, тя имаше чувството, че отново може да мечтае. Знаеше, че това е илюзия, че той има планове за живота си и че някои от тях я плашеха, но тя чувстваше, че си е спечелила една-две илюзии.

— Обичам те — прошепна той.

— Искam го — прошепна тя в отговор.

Той повдигна брадичката ѝ, целуна я така, че нямаше място за съмнение за неговата искреност и докато целувката траеше, ръцете му намериха тялото ѝ и заработиха с нежния пулс на водата. Но удоволствието не беше само нейно. Беше и на Дерек. Начинът, по който тя въздишаше, когато той галеше гърдите ѝ, мъничкия стон, който се изтръгна от нея, когато той очерта контура на задничето ѝ, малките котешки звуци, които тя издаваше, когато той стигаше до особената топлина между краката ѝ — всичко това увеличаваше собствената му възбуда до такова ниво, че докато тя все още продължаваше да пулсира в оргазъм, той я повдигна над себе си и проникна дълбоко, достигайки до собственото си пълно удовлетворение.

Малко по-късно, когато телата им се бяха укротили, те излязоха, от ваната, завиха се в големи хавлиени чаршафи и залитнаха върху леглото на Сабрина, където захвърлиха хавлиите, мушнаха се под завивките и заспаха прегърнати.

Когато се събудиха, беше тъмно и много, късно за покупки. Но те не съжаляваха. Нямаха желание да се обличат и освен всичко, се оказа, че в къщата има някаква храна.

— Това е ужасно — реши тя, когато отвори едно пакетче суха супа.

Дерек вече беше изсипал предписаното количество мляко и вода в тигана.

— Не чак толкова ужасно — противопостави се той, вземайки пликчето от нея и добавяйки съдържанието му. — Аз обичам готовите супи. А освен това, щом си я купила, явно е, че си имала намерение самата ти да я изядеш, така че какво ужасно има, ако я опитам и аз?

— Защото заслужаваш нещо по-хубаво. И защото е трябвало да бъде подготвена.

Той постави тигана на печката, запали газта под него, после се обърна и сложи ръце на раменете ѝ.

— Ако някой е виновен за нещо, това съм аз. Не ти съобщих кога ще дойда. Не ти казах дали ще дойда. Така че не си имала причина да се запасяваш.

— Мина ми през ум да купя храна, наистина си го помислих. Но най-напред кухнята не беше готова и после се страхувах.

— Страхуваше се?

— Страхувах се, че може да се окаже напразно.

Той завъртя палците си. Даже дебелият хавлиен плат на робата ѝ не можеше да прикрие деликатната ѝ конструкция. Тази деликатност беше част от това, което вдъхновяваше неговата нежност, когато той попита:

— Затова ли не си приготвила стая за Ники?

Тя преглътна от затруднение, но не отклони погледа си.

— Не. Искях да дойдеш и затова се поддадох на суеверие за подготовката. С Ники е по-друго. Не съм сигурна, че искам... — тя не успя да завърши. Мисълта беше прекалено жестока.

Но Дерек гледаше на това по друг начин.

— Не си сигурна дали искаш всичко това да започне отново. Разбираемо е, Сабрина. Нямах основание да се срамуваш.

— Но той е мой син. Аз го обичам. Има случаи, когато се чувствам разкъсана на парчета, когато болката поради отсъствието му е равна на болката от това, че го имам. Мислех да обзаведа една стая за него. Даже си представях как ще го направя, след това си помислих за това, как ще виждам тази стая ден след ден и реших, че това не е по силите ми. Опитвам се... — тя преглътна отново, очите ѝ се навлажняваха. — Опитвам се да не мисля за Ники прекалено много. Така не постигам нищо. Трябва животът ми да продължава.

Дерек я хвана под ръка и я задържа близо до себе си, докато разбъркваше супата.

— Би ли искала да имаш още едно дете?

— Не бих могла.

— Физически?

— Емоционално. Не мога да приема още една бременност, след като знам какво се случи.

Той се поколеба само минута, преди да каже:

— Аз не взех никаква предпазна мярка, Сабрина.

— Всичко е наред. Аз съм със спирала.

Той разбърка още малко супата, след това още малко. Накрая каза:

— Ако трябва да имаш второ дете, възможно е положението да е съвсем различно.

— Или същото.

— Лекарите ли казват това? — когато тя не отговори, той я подтикна: — Дадоха ли ти надежди, че това няма да се случи пак?

— Да.

— Какви?

— Много слаби — призна тя с отпаднал глас и веднага продължи бързо: — Но това не е важно. Даже ако шансът беше едно на милион, не бих рискувала.

Дерек се почувства натъжен. Той не само вярваше, че Сабрина е родена да бъде майка, но понякога я виждаше във въображението си как се грижи за неговото дете. Това бяха мимолетни образи. В миналото не се беше замислял много за възможността да има деца, а бъдещето му беше прекалено много неясно, за да се занимава с това сега. Но тези мимолетни образи му донесоха неочаквано чувство на спокойствие.

Сега, потънал в това спокойствие, той обърна за последен път внимание на супата. Стисна пръстите си около рамената на Сабрина и се отправи към хладилника.

Главният апартамент се намираше на приземния етаж в задната част на къщата. Фактически той се състоеше от три по-малки стаи, които бяха добавени по-късно след построяването на къщата, но Сабрина беше съборила стените и разкрила катедралния таван. Стаята гледаше към гората и се осветяваше от две големи капандури, през които при ясна нощ проникваше лунна светлина.

Тази нощ беше такава, но не това държеше Сабрина и Дерек будни. Причината беше, че си принадлежаха и че бяха заедно. Най-малкото движение на единия изпращаше трепети на другия. Имаше изненада, моментно безпокойство и после успокояване. Целувката

водеше до докосване, което водеше до милувка, която често водеше до нещо по-огнено.

Понякога те просто лежаха прегърнати и разговаряха.

— Харесва ли ти да живееш тук? — попита той с тон, който подходеше на тишината на нощта.

— Ъхъ. Опитвам се веднъж месечно да се връщам в Ню Йорк, но тук се чувствам по-добре.

— По-добре в какъв смисъл?

— По-малко напрежение. В Ню Йорк непрекъснато става нещо. Там се чувствам неадекватна.

— Това са глупости. Нямах причина да се чувстваш неадекватна.

— Но се чувствам. Аз водя непродуктивен живот.

— Не бих нарекъл направеното от теб за тези два месеца по къщата непродуктивно.

— Разбираш какво искам да кажа. И така или иначе, животът тук е по-спокоен, отколкото в Ню Йорк. Така ми харесва.

— Не те смущава изолираността?

— Не се чувствам изолирана. Поне не повече, отколкото в Ню Йорк. Поддържам връзка по телефона с няколко приятелки, а понякога ме посещава Моора.

Той я ухапа закачливо по брадичката.

— Още една гостенка за гостната стая?

— Ммм. Тя иска да напиша твоята история. Непрекъснато я убеждавам, че се опитвам да ти въздействам, но че не мисля, че успявам — тя пое бързо дъх. — Дерек, защо искаш да знаеш за Лойд Балантайн?

— Шшт — прошепна той до ухото й. — Не сега.

— Тогава кога?

— По-късно.

На следващата сутрин — късно, късно сутринта — Дерек се открехна малко.

— Винаги съм искал това. Когато бях малък, закуската в леглото ми изглеждаше върха на лукса.

Придърпвайки чаршафа над гърдите си, Сабрина протегна ръка към една бисквита.

— Мога да се обзаложа, че си мечтал за нещо по-добро от бисквити с конфитюр.

— Почакай, имаме омлет със сирене.

— Ммм. Едно яйце и две резенчета сирене, а и по-голямата част от него е залепнала за чинията.

— Все пак това е някакъв лукс. В годините на детството ми не можех да поемам риска да изсипвам трохи върху чаршафите. Трохите викаха мравките, така казваше майка ми, и тъй като вече имахме много хлебарки...

— Ние имахме хлебарки на Пето авеню — каза Сабрина, като му подаваше бисквита, грижливо намазана с конфитюр. — Къде ги имахте?

— Не на Пето авеню, не даже в Ню Йорк — той схруска бисквитата наведнъж. — Живеехме в един малък град на около четиридесет минути от Филадельфия. Целият град страдаше от липса на достатъчна жилищна площ. Имахме едно малко място, състоящо се от две спални, което не си струваше парите, ако рече човек да го направи годно за живеене, но къщата беше най-хубавата в квартала. Майка ми правеше каквото можеше, но баща ми обикновено прахосваше каквото спечелеше, преди да стигне до вкъщи.

— Какво работеше?

Облегнат на месинговата облегалка на леглото с увит около бедрата чаршаф, Дерек изведнъж беше обхванат от паника и желание да промени темата. Да спомене за заниманията на баща си, означаваше да се докосне до нечисти дела, а той не искаше да го прави. Чувстваше се безкрайно уютно в къщата на Сабрина. Чувстваше се добре със Сабрина. Тя го караше да чувства, че той заслужава това, което тя му предлагаше.

Но й дължеше истината.

— Баща ми беше мозъкът, който направляваше най-големите лихварски акули във Фили. Той уреждаше сделки и имаше грижата те да бъдат реализирани. Самият щеше да бъде богат човек, ако не беше страстта му към комара — намръщи се с поглед, насочен към гънките на чаршафа. — Майка ми страдаше. Тя беше принципна до такава

степен, че изглеждаше вманиачена, докато баща ми нехаеше за нищо и си караше посвоему. Един Господ знае какво са намирали един в друг.

— Противоположностите се привличат?

— Работата беше там, че те не се привличаха.

— Трябва да са имали някаква допирна точка. Те са те създали.

Той изпуктя.

— Често съм мислил дали не е било изнасилване. Единствените звуци, които съм чувал от стаята на родителите ми нощем, бяха неприятни. Те се караха много.

— Той биеше ли я?

— Не. Не мисля, че би могъл. Тя беше висока почти колкото него и физически силна. Това знам добре — дообясни той по такъв начин, че Сабрина разбра, че той е изпитвал върху себе си ръката на майка си неведнъж. — Но баща ми беше по-друг. Той избягваше да си мърси ръцете. Когато трябваше да се изпращат съобщения, че изплащанията на заемите не стават навреме, той използваше други хора за мръсната работа.

— Тогава защо... — по средата на въпроса тя затвори устата си, но Дерек можеше лесно да проследи посоката на мислите ѝ.

— Защо беше убит? Беше убит, защото реши да се простира не според чергата си. Или може би защото стана прекалено алчен. Или отчаяно смел. Беше лежал в затвора за съучастничество в убийство. Чувстваше се много потиснат и това не му харесваше. Реши, че може да подобри живота си, ако вземе за себе си по-голям пай от плащанията на длъжниците и че може да направи това без шефът му да знае — спря за момент и продължи отново, гласът му беше напрегнат. — Джоуи Падила делеше парите с него. Той беше момче за мръсна работа, бодигард. По някое време той помисли, че ще спечели повече, ако шпионира баща ми, отколкото ако бъде лоялен към него и вероятно беше прав. Парите са сила, а баща ми не можеше да задържа пари у себе си и беше готов да ги заложи веднага при първото надбягване.

— Но защо е трябвало да го убият?

— Да послужи като пример.

— Ти на колко години беше?

— Петнадесет.

— Знаеше ли всичко това тогава?

— О, да. В квартал като нашия малко неща могат да останат незабелязани и ако пропуснеш нещо, някой се погрижваше да те информира — в очите му личеше споменът за болката. — Не бях образцово дете. На хората им доставяше удоволствие да ми обясняват защо.

— Дерек?

— Ммм?

— Много често мислиш за Джоуи Падила, нали?

Дерек подритна сноп мокри листа. Той и Сабрина в следобеда се разхождаха из гората. Високи вечнозелени дървета ги пазеха от падащия ситен дъжд.

— Да, мисля за него.

— Колко по-голям беше той от тебе?

— Около осем години.

— Имаше ли семейство?

— Знам, че има жена и две деца.

— Имаше ли работа?

— Официално той беше механик. Неофициално се занимаваше с наркотици. И много пиеше.

— Какво е правел на паркинга през онази нощ? Защо тъкмо той ти се е обадил? Било ли е това случайно съвпадение?

Дерек я бутна с крак, беше му лесно, защото делиха едно наметало.

— Пълна си с въпроси.

— Веднъж в Паркързвил щеше да ми кажеш какво се е случило в онази нощ, но чух само голите факти.

— Тези голи факти са единствените факти. Останалото са предположения.

— Готова съм за предположения.

В продължение на няколко минути единственият шум, който се чуваше, беше ситненето на дъжда, който прокапваше от боровите иглички и килима от мокри листа в краката им. Тя се загледа в лицето на Дерек. Косата му лежеше като мокри пръчки на челото. Чертите му бяха напрегнати, погледът унесен.

— Нещата не се връзват — изрече той съвсем неочаквано. — В продължение на месеци след процеса седях в моята килия и си припомнях какво се беше случило в онази нощ. Оглеждах от всички

страни всяка подробност, от всякакъв възможен ъгъл и само едно нещо беше ясно. Телефонното обаждане очевидно беше капан, защото Падила имаше намерение да ме убие. Той излезе от колата си, като държеше зареден пистолет. Ако намеренията му бяха почтени, нямаше да му трябва този пистолет. Аз не представлявах заплаха за него. Не знаех кой е.

— Той знаеше ли това?

— Бил е длъжен да го знае. Даде ми фалшиво име и нощта беше много тъмна, така че аз не можех да видя нищо. Затова се питах защо е искал да ме убие. Не можех да повярвам, че всичко това е имало нещо общо със случилото си между баща ми и него преди повече от двадесет и пет години. Издайникът беше той и ако някой е търсил отмъщение, това е трябвало да съм аз. Но аз не се стремях към отмъщение, никога не съм мислил за отмъщение. И нищо не говореше за това, че го преследвам и заплашвам. През всичките тези години не бях направил дори най-малката стъпка към него.

Стигнаха до останките от една каменна стена и седнаха един до друг. Едната ръка на Сабрина беше обвита около Дерек, а другата беше в джоба на панталоните му.

— В началото помислих, че вероятно има нещо общо репортажът за свидетелите, върху който работех. Това беше най-вероятното нещо. Но не можех да намеря звеното Падила. А имаше и други неща.

— Какви други неща?

— Неща, свързани с процеса. Отказаха ми пускане под гаранция. Дейвид си изпати здраво при подготовката на процеса. От изневиделица се появиха свидетели. Сигурен съм, сигурен, че Падила и аз бяхме сами на паркинга. Но изведнъж обвинението представи двама свидетели, съвсем млади, които вероятно са се чукали в колата си, когато ние сме се появили.

— Дейвид трябва да е научил нещо за тях.

— И още как. И откри, че досиетата им са кристалночисти. Ангажирахме частен детектив по случая и той научи, че хлапците са били замесени в автомобилна катастрофа и че са осакатили някакъв търговски пътник, но свидетелят, който подхвърли на нашия детектив, че по време на катастрофата са били упоени от наркотици, отказа да свидетелства.

— Не можехте ли да го принудите?

— Щеше да лъже. Някой му беше повлиял. Изглеждаше, че хлапачите са получили чисто досие срещу лъжесвидетелство, само че ние не можахме да докажем нищо. Фактически това е цялата история с две думи. Не можахме да докажем нищо. Не можахме да докажем, че съдията, който ми отказа пускане под гаранция, е бил подкупен, или че този, който беше попречил на Дейвид, е бил подкупен, или че този, който председателстваше при процеса и леко удряше рамо на обвинението, беше подкупен. Не можахме да докажем нищо. Тогава започнах да разбирам, че имаме работа с някой много силен, а нямаше никой от подобен калибър, даже косвено въввлечен в съобщението на моя свидетел. Затова започнах да мисля за останалите неща, върху които бях работил по онова време. Допуснах, че някой е заплашен. Някой беше заплашен сериозно от това, което правя, и затова е искал да се отърве от мен и че някой е трябвало да бъде достатъчно силен, за да го извърши, без да бъде хванат.

Той замълча, дълбоко замислен.

— Кой, Дерек? — попита Сабрина много тихо. Дерек не отговори веднага и когато отговори, то не беше отговор на въпроса ѝ. Мислите му следваха хронологията на събитията, и в съзнанието му оживяваха всички неприятности.

— Трябваше да се ровя в паметта си, защото всички мои файлове бяха в ателието. Няколко души помогнаха. Няколко други казаха, че искат да помогнат, но изведнъж загубиха интерес. Прехвърлих всички репортажи — не само тези, върху които работех тогава, но и другите отпреди три, шест месеца, година. Много от тях бяха си навлекли ожесточена критика, но шумът около тях беше приятен, към това се стремяхме, а никой от замесените хора нямаше такава сила — или куража — да предприеме нещо повече от вдигането на шум. Но съществуваше и случаят около Лойд Балантайн.

— Какво е това? — отвърна Сабрина с тон, в който се прокрадваше отчаяние. — Лойд Балантайн е бил от тези досадни хора, за когото може да се помисли, че е трябвало да води двойствен живот, за да посреща нуждите си... Това е така, нали, Дерек? Той е имал още едно лице.

Внезапното вълнение, което той забеляза по лицето ѝ, повдигна духа му.

— Това беше моята теория — призна той. — Инцидентът, при който той стана жертва, беше прекалено много навреме. Нямаше причина за катастрофата. Той не караше бързо. Не пиеше. Не вземаше наркотици или някакви лекарства. Нито заспиваше зад волана. Станал посред нощ от леглото, което споделял с жена си качил се в колата си и се блъснал в една скала.

— Мислиш ли, че е било убийство?

— Не. Полицията се отнесе много сериозно, имайки предвид кой беше той. Не откриха нищо, което да говори за убийство.

— Тогава самоубийство. Забелязах, че тази дума се споменава от време на време в няколкото статии, които прочетох, но това винаги се изключваше като теория, неподплатена с нещо съществено. Балантайн не беше оставил писмо. Никой от хората, които го познаваха отблизо, не каза, че е бил депресиран, и не беше известно да е търсил психиатрична помощ — тя се поколеба. — Мислиш ли, че е било самоубийство?

— Да — каза Дерек, като я дръпна да стане и се отправи към къщата.

По-късно, опънат върху неговата страна край камината във всекидневната, той продължи:

— Около две години след смъртта на Балантайн получих анонимно писмо. Там се подхвърляше, че ако искам репортажът ми да надмине всички други, трябва да надникна в живота на Лойд Балантайн. Разбира се, не обръщах много внимание на такива писма, хората обикновено пишеха с идеи за репортажи и често намесваха собствени вендети, до които полицията отбягваше да се докосва. Но в това писмо имаше нещо по-различно. Може би самата му простота. Там нямаше подробности, нито имена, освен това на Балантайн. Освен това Балантайн беше съдия от Върховния съд и аз знаех, че ако мога да намеря нещо интересно в живота му — или смъртта му — ще имам репортаж, който ще затъмни всички други.

Използвайки краката си като опора, Сабрина отпусна ръката си върху бедрото му.

— Имаше ли нещо, което да подсказва кой може да го е изпратил?

— Носеше пощенското клеймо на Ню Йорк и беше написано на ръка, но почеркът правеше впечатление на умишлено изкривен. Нали

разбираш, също като написано с лява ръка — Сабрина кимна в знак, че разбира и той продължи: — Показах го на графолог, но единственото, което той можа да каже, беше, че писмото е написано от жена. Нищо повече. Наистина нямах време да разследвам Балантайн, а и не можех да намеря оправдание за това, да насоча хората си към работа по нещо толкова мъгляво. Затова запазих писмото за по-други времена — той се протегна, за да стигне машата и да разбута горящите дървета — по-късно, след около осем месеца, пристигна второ писмо. Беше почти идентично на първото — същото пощенско клеймо, същият почерк, същото съдържание. Само че скоро след като го получих се случи така, че бях в един бар във Вашингтон заедно с един известен тамошен адвокат. Той беше пийнал малко повече и правеше някакви твърде неблагоприятни изявления относно някакъв процес, който той току-що бил приключил, и кой знае защо аз подхвърлих името Балантайн. Той наостри уши.

— Балантайн наистина ли е имал скрит живот?

— Не се занимавахме с това, какво е правил извън съда, но според този адвокат Балантайн съвсем, не е бил такъв сериозен и улегнал мъж, за какъвто е искал да мине. Както се твърди, са му плащали добре за това, че е пускал решаващия глас при няколко критични случая. Човекът обърна особено внимание на самоубийството на Балантайн и отиде дотам, че каза, че Балантайн е оставил файлове с подробно изложени случаи на корупция.

— За какво му е трябвало това?

— За да може да zlepостави, когото си иска от замесените в корупция.

— Но той самият би могъл да си навлече много неприятности, ако файловете бъдат намерени преди смъртта му.

— Може би е взел достатъчно мерки това да не стане. Или може би рискът си е заслужавал. Те са представлявали застрахователна полица. Сигурно оръжие за отмъщение. Съществуват всякакъв вид възможности за това, което е ставало, включително изнудване.

— Някой виждал ли е файловете?

Дерек поклати глава.

— Не че бих приел думите на някакъв полупиян адвокат за евангелска истина, но в светлината на писмата, които бях получил, имаше нещо, което трябваше да взема под внимание.

— Невероятно — промълви Сабрина. — А най-невероятното е, че нищо не излезе на бял свят. Нито една от трите книги, които прочетох, не издаваше с нещо, че е бил корумпиран.

— Може и да не е бил. Но от гледна точка на един разследващ репортер мисълта беше интригуваща.

— Дали нещо като това не е работа на правосъдието?

— Разбира се. Отидох при един приятел в департамента и го попитах. Помислих, че може би в департамента вече са разследвали и не са открили нищо. Но разследване не е имало. Приятелят ми каза, съвсем случайно, докато го обърквах с въпросите си, че е имало слухове, засягащи Балантайн, но той твърдеше, че това е всичко.

— Беше ли чувал за съществуването на файлове?

— Не.

— Не прояви ли любопитство, след като ти спомена за тях?

— Шегуваш ли се? Би трябвало да познаваш малко по-добре правителствените служители, Сабрина. Като правило те се стремят да стоят надалеч от всякакви опасности. О, има и изключения, но когато става дума за политическа корупция — или за корупция в съдебната система в този случай — те настръхват. Да се посочи с пръст някой, даже ако той е виновен колкото си иска, би означавало край на кариерата на сочещия с пръст.

— И кариерата на един разследващ репортер? — попита Сабрина.

Дерек се усмихна горчиво, преди да се върне към разказа си.

— Посетих Ноел Гриър. Моят шеф. Основател и председател на борда на телевизионната мрежа.

— Чувала съм за него.

— Добре. И така, познавах този човек и нека ти кажа, че това не беше удоволствие. Имахме неприятности един с друг от самото начало. Той не ме харесваше и аз не харесвах него.

— Но той те е наел.

— Да. Символичният бунтар. Бях си спечелил славата на човек, който се занимава с деликатни истории и задава неудобни въпроси — той пое дъх, при което ноздрите му се разшириха. — Гриър е ултраконсервативен. Но е хитър и отракан. И няма равен на себе си като позъор. Знаеше, че мрежата му е известна с пристрастието си към десницата при излагането на новините и той не смяташе да променя

това. То му харесваше. Той го беше оформил. Екипът му отразяваше новините в светлина, която отговаряше на собствената му идеология — а тъкмо това искаше да чуят американците. Но знаеше, че е наближило време за допълнителна доза правдоподобност, а най-простият начин да постигне това беше да наеме някой като мен. И аз поех работата. Приех я, като знаех много добре защо ми я предлага, но мислех, че символичен бунтар е по-добре, отколкото въобще никакъв бунтар.

След като сам беше изслушал разказа си, той изпухтя.

— Но, по дяволите, кого заблуждавам? Приех работата заради самия себе си. Знаех, че ще имам под ръка по-добри източници, По-добра финансова обезпеченост, по-добри възможности за изява. Казвах си, че това, към което се стремя, е възможността за творческа работа, но всъщност ме привличаше положението. Щях да се радвам на повече власт и уважение — не в рамките на мрежата, но вън от нея — и аз държах на това.

Огънят в камината прашеше приятно. Отраженията танцуваха наоколо и изглеждаха зловеци само поради мислите на двамата наблюдаващи.

— Мога да разбера защо тези две неща са били важни за теб — промълви Сабрина. И наистина можеше, като имаше предвид това, което ѝ беше разказал за детството си. — Но не беше ли истина и това, че с това положение си щял да имаш повече творческа свобода? Или Гриър те е ограничавал?

— В началото не беше много лошо. Той даде ясно да се разбере, че иска всички мои планове да бъдат одобрявани от мрежата, преди да бъде похарчен дори един цент, но това одобряване обикновено не закъсняваше. Имах повече неприятности — и те се увеличаваха от ден на ден — със самите репортажи. Не знам дали Гриър мислеше, че ще избирам провокационни теми и след това ще подхождам към тях като мекотело, но имаме някои и други доста разгорещени спорове за това, какво трябва ли не трябва да се спаси от гилотината на цензурата.

— Ти работеше пряко с Гриър?

— Официално не, но когато стана очевидно, че подчинените му не правеха почти нищо без негово участие, прахосването на време ми опротивя и аз отидох направо при висшата инстанция.

— Отишъл си при него във връзка със случая Балантайн?

Въпреки че ъгълчетата на устните на Дерек се обърнаха надолу, беше ясно, че отговорът му е да.

— Всичко, с което разполагах, бяха две писма и нещо, подхвърлено от един солиден вашингтонски адвокат, но исках да намеря някой, който да се занимае с това, просто за да видя какво ще открие.

— Какво каза Гриър?

— Той направо откачи. Беше побеснял за това, че даже ми е минало през ум да подхвърля на съмнение почтеността на един съдия от Върховния съд на Съединените щати. Реакцията му не беше изненадваща, предвид политическите му симпатии, но изненадваща беше силата ѝ. В миналото ми се беше случвало почти да настъпя по крака някой политик и Гриър ме беше предупредил да стоя малко по-настрана, но не и по този начин. Той прекали. И това още повече засили любопитството ми. Предположих, че знаеше нещо, което или искаше аз да не науча, или светът да не научи, а аз бях достатъчно бунтовник и не можех да не се заема с това. За съжаление не стигнах много далеч. Едва бях започнал разследването — жертвайки собственото си време, защото нямах намерение да нарушавам договора, поне не в този пункт, — когато бях арестуван за убийство. Тъй като ми беше отказано пускане под гаранция, разследването ми стигна дотук.

Докато лежеше подпрян на лакът, загледан в пламъците, той се успокои забележимо. Профилът му привлече вниманието на Сабрина и тя се загледа в него с все по-нарастваща тревога. Гневът, който беше променил чертите на лицето му, ѝ напомняше за най-ранните ѝ посещения в Паркързвил, когато тя се питаше дали гневът е оставил нещо от топлината му. Сега знаеше, че беше — и тогава, и сега, и знаеше също, че тази топлина ѝ е скъпа, и я болеше още повече, като виждаше този гняв.

— Съществува ли връзка между Гриър и Балантайн? — попита тя, след като реши, че колкото по-скоро това се изясни, толкова по-бързо ще мине гневът му.

— Не знам.

— Но мислиш, че има.

— Да — тя почака, но той не се впусна в подробности.

— Какъв вид връзка? — попита тя много внимателно.

— Тези негови наклонящи везните гласувания. Едно или повече трябва да бъдат свързани с Гриър.

— Тогава Гриър му е платил?

— По един или друг начин. Не е задължително да е било в зелени гущери, но все някак — той пое шумно въздух, след това го издиша заедно с най-лошата част от напрежението, което чувстваше. Решителността му оставаше непроменена. — Ще открия! Сабрина. Ако ще това да е последното нещо, което ще направя.

Сабрина не зададе повече въпроси, защото отговорите я караха да се чувства неудобно. Но тази вечер той предостави тези отговори. Пиеха вино, седяха с кръстосани крака един срещу друг на пода в остъклената стая, която, след като се боядисаше и мебелираше, щеше да представлява разположен на втория етаж солариум, когато той неочаквано трепна и продължи да говори, като че ли до този момент не беше имало никакво прекъсване.

— Вероятно мислиш, че съм объркан, че нямам доказателство, за каквато и да е връзка между Балантайн и Гриър, но, повярвай ми, Сабрина, сигурен съм. Когато споменах името Балантайн, в лицето на Гриър се появи особен израз. Всеизвестна истина е, че Гриър имаше важни интереси в някои антитръстови процеси, които бяха стигнали преди време до Върховния съд. А Ноел Гриър е от малкото хора, които имат такава сила, която би могла да ме сложи зад решетките толкова бързо и сигурно. Ръцете му са дълги и невероятно силни. Той можеше да направи това.

Сабрина се загледа в чашата си. Нейният ръб отразяваше колебливата светлина на свещта, която гореше в свещника помежду им.

— Мислиш ли, че съм объркан? — попита Дерек.

Тя искаше да му каже, че не е, да го подкрепи на всяка цена, но той очакваше от нея откровеност, а нейното откровено мнение беше, че сценарият, очертан от него, съдържаеше места, открити за съмнение.

— Не познавам Гриър, но намирам за невероятно, че някой човек, който и да е той, би могъл да има толкова голяма сила — не че не би могъл да я има като такава, но че би могъл да злоупотреби с нея по този начин.

— Гриър е стара пушка в злоупотребите с властта и даже може да предава частни уроци по корупция. Мрежата в основата си

представлява диктатура. Така иска Гриър. Той иска да командва всичко.

— Но... — тя вдигна рамене, за да си помогне при намирането на думи, които да изразят скептицизма ѝ, без да обиди Дерек. — Но как може той да излезе сух от водата? Ти казваш, че е бил въвлечен в някаква голяма конспирация — не само що се отнася до отношенията му с Балантайн, но и във връзка с версията за извършеното от теб убийство.

— О, аз извърших убийство, и още как — каза Дерек с отвращение.

— Извършил си го при самозащита и вероятно са щели да те освободят от всякакви обвинения, ако не са били свидетелите, които са казали, че си съборил Падила и си можел да отстраниш пистолета, но вместо това си решил да го застреляш. Как е можел Гриър да подкупи тези свидетели, да подкупи съдиите по-късно, даже, доколкото ни е известно, да подкупи служителите в затвора, за да направят живота ти тежък — и да няма нито един, който да каже какво е направил?

Дерек приближи чашата до устните си и изпи съдържанието ѝ на един дъх. Сабрина имаше право на скептицизъм, предполагаше той, и не можеше да очаква повече от останалия свят, освен ако не изкараше наяве тези файлове.

— Гриър има метод. Не е уникален, но върши работа. Той почива върху теорията, че всеки човек има своята слабост и че единственото, което трябва да се направи, е да се открие тази слабост, след което човекът е негов.

— Дали не искаш да ми кажеш, че Гриър е разчитал на едно нищожество като Джоуи Падила?

— Точно това казвам. Нищожествата на този свят имат точно толкова какво да загубят, както и нищожествата, Сабрина. Не се заблуждавай да мислиш иначе. Веднъж го направи, когато се опита да ми внушиш, че имам повече какво да загубя като независимост и гордост, отколкото някой друг от пребиваващите в затвора, ѝ аз ти казах, че грешиш — точно както ти го казвам и сега.

— Това не е...

— Джоуи Падила може за нас да е лайно, но на определено ниво животът му е имал смисъл и ако някой или нещо е застрашавал този смисъл, той би могъл да направи нещо, за да го защити.

Сабрина се чувстваше наказана.

— Съжалявам. Не исках да кажа, че...

— Жена му и децата — може би те бяха слабото му място. Може би жена му е била болна. Или някое от децата. Никога не ти се е налагало да се тревожиш за пари, когато си се грижела за Ники, но в това отношение не всеки е с твоя късмет.

— Така е — промълви Сабрина едва чуто, — но никакво количество пари, употребени даже за най-привлекателната кауза, не могат да оправдаят едно убийство. Джоуи Падила е бил нает, за да те убие, Дерек.

Дерек се загледа втренчено в нея в продължение на няколко дълги, мълчаливи секунди, преди да отстъпи малко.

— Знам.

Сабрина остави чашата си, плъзна се покрай бутилката вино и свещта и сложи ръка около врата му.

— Ти цениш живота. Не мога да разбера откъде намираш съчувствие за човека, който е щял да те убие, ако само е бил малко по-силен или по-бърз. Възхищавам се от теб.

— Не се възхищавай. Аз го убих.

— При самозащита.

— От това не е по-малко мъртъв.

Тя прилепи устни към ухото му и го целуна там, плъзна другата си ръка около него и го стисна здраво. Искаше ѝ се да направи повече, но точно тогава, това, че го прегръщаше и му даваше да разбере, че е на негова страна, беше единственото, с което можеше да му помогне да отблъсне от себе си бесовете.

3.

— Прекарах много часове в сглобяване на отделните части — каза Дерек на Сабрина на следващия ден, докато шкуреше единия от краката на голямата маса. — Много часове. Затворът е отлично място за такава дейност. Нямаш нищо за правене и затова се настройваш и изпълваш със злоба, насочена към неща, до които не можеш да се докоснеш. Често лежах и кроях планове, оглеждах малки събития оттук-оттам, опитвайки се да постигна някаква завършена картина. Непрекъснато си повтарях, че ако имах един ден, само един ден, за да задавам въпроси, да провеждам телефонни разговори, да проучвам файлове и досиета, щях да имам отговора, защото такъв ми е занаятът. И не съм по-лош, от което и да е шибано ченге. Но няхах този ден. Бях като дърводелец без инструменти. И така си лежах и си представях как Гриър се хили самодоволно зад голямото си остъклено бюро, пред големите си стъклени прозорци, под които се вижда целият Ню Йорк, и знаех, че ако в тази минута той беше пред мен, щях да го удуша — стисна устни и се загледа настрани. После с леко поклащане на главата, една мълчалива лична заповед, решително се дистанцира от гнева си.

Следобедът беше облачен. Той и Сабрина спаха до късно, почерпиха се в града със закуска обяд. Бяха в хамбара — този път с пуловери, за да се предпазят от жиленето на студения въздух, — но бяха боси, седнали един до друг на пода.

— Така или иначе, както аз виждам нещата, Гриър се уплаши, когато му споменах за Балантайн. Той знаеше как работя — че следвах намеренията си до дупка — и разбра, че мога да действам по същия начин и с този случай, въпреки че ми беше казал да не постъпвам така. Вероятно е изпаднал в истинска паника, когато е открил, че аз постъпвам точно така.

— Но как е могъл да открие? Каза, че си го правил през твоето време.

— Една от помощник-продуцентките на шоуто беше приятно момиче, малко странна, но изпълнена с желание да напредне. Бяхме

работили доста много заедно. Можех да заимствам идеи от нея, защото беше умна. Беше и втора братовчедка на Джералд Карадърз, човека, който наследи Балантайн като съдия. Ако някъде се появеше нещо нечисто, Карадърз щеше да знае за това. Дори се канеше да го види на сватбата на една друга братовчедка и аз реших, че ще бъде чудесно, ако тя разбере това-онова и евентуално да ми уреди среща с него. Гриър трябва да е знаел, че тя и аз работехме в близко сътрудничество. Трябва да се е докопал до нея.

— Питал ли си я за това?

— Попита я Дейвид. Тя отрече, но не след дълго получи повишение. Оттогава прави самостоятелни репортажи. И когато я видях миналата седмица...

— Видя я?

— В студиото. Отбих се да видя какво става и тя беше от тези, които не искаха да ме погледнат в очите.

— Имаше и други?

— Да.

— Какъв беше техният проблем?

— Не знам със сигурност, но изглежда се чувстваха виновни — той заработи с шкурката с още по-голяма сила. Това посещение беше обезсърчаващо. Неколцина от предишния му щаб го бяха поздравили с истински усмивки, други с по-малко истински, а имаше и други, които избягваха да го погледнат и решаваха, че трябва да изчезнат някъде по важна работа. Беше се почувствал като парий. — Беше ми съвсем ясно, че не съм желан на това място. Отчасти това имаше връзка с обстоятелството, че съм бил в затвора, но не беше само това. Даже тези, които говореха с мен, бяха като на тръни, сякаш искаха да говорят, но не се осмеляваха! В момента ми се струва, че някой е внушил, че съм персона нон грата в студиото.

Сабрина, която повече слушаше, отколкото се занимаваше с шкурката, не знаеше какво да каже. Можеше само да гледа гънката на израз на отвращение, която правеше устните на Дерек по-тънки.

Гънката изчезна.

— Вероятно така Гриър е открил, че продължавам да се занимавам с Балантайн — и ако не е станало чрез един, можело, е да стане чрез една дузина други, които имаха достъп до моите файлове. Нито един от хората, с които работех, не беше идеален. Всички само

ходехме заедно тук-там, вършихме заедно разни неща, а трябваше само едно леко рамо от Гриър, за да може този или онзи от тях да напредне в службата. И така — заключи той, поемайки дъх, — Гриър знаеше, че нямам намерение да се отказвам от случая Балантайн и на този етап вероятно е анализирал възможностите си. Можеше да ме уволни, но аз нямаше да приема това със скръстени ръце и той щеше да се окаже в още по-лошо положение, защото щях да предложа репортажа си на друга мрежа и да го оформя без всякакви ограничения. Той можеше да ме задържи, като само се опита да ме уплаши — но знаеше, че не бих приел и това. В края на краищата аз бях неговият бунтар. Бях прям. Като се има предвид историята на нашите отношения, аз бих могъл да се възползвам от възможността да го обвиня в изнудване.

— И така, той решил да те убие — обобщи Сабрина с много тих глас.

Дерек се намръщи и отстрани праха от дървото.

— Вероятно е решил, че това е най-добрият начин да ми запуши устата. Без друго Гриър ме мразеше достатъчно. Страхът беше достатъчен двигател за решението му. А беше и арогантен да повярва, че може да извърши, това успешно.

След като каза това, той известно време продължи мълчаливо да се занимава с шкуренето. Сабрина работеше застанала до него, без да го прищпорва да продължи да говори. Нямаха бърза работа, нямаше и тъмничар, който да я накара да се махне. Понякога тя забравяше и чувстваше малката буца в стомаха си, която се появяваше в края на всяко нейно посещение в Паркързвил, по такива случаи се разтърсваше, поглеждаше Дерек и разбираше, че той е до нея, и се усмихваше. Ако усмивката ѝ беше неуместна, предвид това, което той ѝ разказваше, той не го изразяваше. Беше увлечен в разказа си. Беше като катарзис за него.

— По някакъв начин Гриър е намерил Падила — свързващо звено с моето минало — и теоретически това трябваше да свърши добра работа. Гриър знаеше, че се занимавам със случая със свидетелите, той може би е наредил на някой от лакеите си да се свърже с Падила и да го инструктира точно какво да каже по телефона, за да ме примамва да отида на този паркинг. Не знам какво е предложил на Падила. Детективът на Дейвид не можа да намери доказателства, че са давани пари, но парите могат да придобиват различни форми. Би

могло да е било обещание за защита срещу нещо или някого. Доколкото ми е известно, на Падила му е било казано, че го преследвам поради това, което е направил на баща ми и че е по-добре да ме убие, преди да го убия аз.

Гласът му се загуби, заглушен от стърженето на шкурката. Според Сабрина темата беше в не по-малка степен стържеща.

— Най-невероятната част от всичко това — оплака се тя — е, че Гриър не е бил хванат. Как е можел да знае, че ще успее да се измъкне безнаказано? Даже ако е предложил на Падила нещо, което му е трябвало, откъде е можел да знае, че Падила няма да отиде в полицията и да го издаде? Действително ли е бил сигурен, че Падила няма да разкрие нещо от собствените му деяния?

— Съмнявам се. Вероятно е замислил двойно убийство — и точно тука е била особено необходима връзката на баща ми с Падила. Двойно убийство. Чиста работа. Никакви свидетели. Полицията е щяла да приеме, че стремейки се към отмъщение за смъртта на баща ми, съм нападнал Падила, който след това е успял да ме застреля, преди да умре.

Треперенето на Сабрина нямаше нищо общо със студа навън.

— Ами ако някой те беше придружил в онази нощ? Дерек спря движението на ръката си, дългите му пръсти стиснаха силно дървото.

— Не знам. Задавал съм си този въпрос стотици пъти и не знам отговора. Най-вероятно, ако не греша, той е искал и двамата да бъдем убити — поднови шкуренето с ярост. — Може би е решил, че все пак ще отида сам. Това би било повече в мой стил.

Сабрина мушна краката си под себе си за повече топлина.

— Ако не грешиш, Гриър трябва да е имал човек на паркинга през онази нощ, който да се убеди, че работата е свършена. Не би ли било много по-лесно за този човек просто сам да те убие, без да намесва Падила?

— Но тогава не би имало обяснение за моята смърт, а Гриър не би желал това. Той обича всичко да е свършено изпитано. Не би поел риска някой детектив да погледне малко по-дълбоко в случая. И тъй като Падила беше идеална пионка...

— Тогава нещата са тръгнали на лошо. Ти си убил Падила. Защо човекът на Гриър просто не се е намесил и да те убие?

— Защото — каза Дерек, бързо издишвайки — се появиха ченгетата. Проклетите ченгета дойдоха, докато аз все още стоях там потресен и с пистолет в ръката си. В началото помислих, че това е част от плана. Помислих, че са подкупени. Искам да кажа, появиха се в такъв момент, сякаш всичко беше разиграно по сценарий. А аз бях побеснял. Не че щях да изоставя трупа на Падила и да побягна. Щях сам да извикам ченгетата. Но те ми отказаха тази демонстрация на почтеност.

Сабрина прокара ръка по заобления ръб на масата, която вече беше почти готова.

— А човекът на Гриър? Какво е направил той тогава?

— Предполагам, че е духнал, отишъл е до някоя телефонна кабина на безопасно разстояние от мястото на произшествието и се е обадил на Гриър, който е започнал да дърпа конците, за да бъде заключен и никой да не търси особено усърдно ключовете.

— А хлапците в паркинга? Полицията не е ли забелязала, че са там — или че не са?

Дерек погледна шкурката, после я захвърли настрана.

— Говорим за местни ченгета. Не трябва да забравяш това. Не става дума за ченгета от голям град или за ФБР, или за частни детективи. Говорим за хора, които съвсем нямат кой знае колко опит с убийства. Не се съмнявам, че някои от тях за първи път тогава са видели труп.

Той замълча замислено. Повдигна едното си коляно и настани върху него лакътя си и отпусна ръката си да виси. Само че тя не висеше свободно. Сковаваше я напрежението, което той изпитваше.

— И така, те много-много не огледаха мястото — продължи той. — Имаха труп. Имаха човек с пистолет — човек, който призна, че е стрелял. Какво повече им трябваше? Когато в съда Дейвид ги попита дали са забелязали трета кола, те отговориха, че не са гледали. Може би и на тях някой е повлиял, но аз се съмнявам в това. Гриър се интересуваеше от високопоставени хора, от тези, които трябваше да се погрижат да отида в затвора.

Сабрина докосна белега до окото му.

— Гриър ли стоеше зад това?

— Вероятно.

Пръстите ѝ се придвижиха към врата му.

— А това?

— Най-вероятно.

— В такъв случай се е надявал, че няма да напуснеш затвора жив.

Той обхвана пръстите ѝ в своите и ги постави върху топлото място на гърлото си, където се усещаше пулсът му.

— Мисля, че съм им избягал, какво ще кажеш?

С въздишка Сабрина приближи повече. Тя притисна лицето си и вдиша дълбоко от миризмата, която можеше да бъде само негова. После обгърна тялото му с ръка и когато той я целуна, му каза колко се радва, че се е показал толкова съобразителен. Тя прибави и другата си ръка, докато той ѝ помагаше да се задържи по-здраво на пода, и прилепвайки се плътно до неговото, тялото ѝ повтори посланието.

Сабрина винаги биваше изумена от желанието, което Дерек събуждаше в нея. Тя отдавна не знаеше колко пъти това се беше случвало, колко пъти са го правили — не че броят имаше значение, но гладът зад това беше нещо много ново за нея. Желанието да бъде с него, до него, да го докосва беше като пробуждане. И тя не беше сама в желанието си. Дерек също го изпитваше. Той ѝ каза, че е растение, а тя неговото слънце и че без нея би престанал да съществува. И двамата се засмяха на това сравнение, но когато вече се бяха слели в прегръдка, този смях звучеше меко и нежно, може би малко развълнувано.

Какъвто беше и самият ден. Те се целуваха бавно, замечтано. Докосваха се взаимно в онези особени места, за които вече знаеха, че са особено чувствителни. Докато се търкаляха по пода, като всеки от двамата последователно поемаше върху себе си тежестта на другия, Дерек подхвърли, че знаят нещо много подходящо за хамбари. Двамата се закискаха на това остроумие, после се целунаха с език и когато тя беше прибрала своя обратно в устата си, каза, че това има нещо общо с животинското поведение и при перспективата за това те отново се разсмяха. Колкото повече мислеше по този въпрос между опипвания и целувки, Дерек все повече идваше до заключението, че животинското поведение има своите плюсове. Докато сподели със Сабрина хрумването си, той вече сваляше панталона ѝ, а докато разтвори собствения си, тя вече го очакваше, за да го поеме в себе си.

На следващата сутрин те седяха в кухнята с преплетени крака на пейката, която Сабрина беше купила за двора, но която се намираше тук временно до завършването на работата по масата и столовете. Сабрина носеше дългата си хавлиена роба, а Дерек — панталони, които подхождаха на сивата светлина на очите му. Чиниите, в които преди това имаше яйца и тост, сега се намираха избутани недалеч от тях на пода.

Сабрина беше подпряла брадичката си с ръка и седеше дълбоко замислена. Мисълта, която я занимаваше, не беше нова. Беше се появявала много пъти от предишния следобед насам и тя се беше опитвала да избяга от нея. Но тя я преследваше като комар — шумна, досадна. Трябваше да сподели тревогата си с Дерек.

— Това значи ли, че той ще те преследва сега!

Дерек вдигна глава от сутрешния вестник.

— Хмм?

— Гриър. Ще те преследва ли сега, когато си вън от затвора?

— Надявам се, че не — и поднови четенето.

— Той три пъти се е опитал да те убие. Защо трябва изведнъж да се откаже?

— Може би му е скучно.

— Дерек!

Вестникът изшумоля, докато Дерек го сваляше.

— Не мисля, че ще ме преследва, защото: а) знае, че го подозирам, б) знае, че други хора знаят, че го подозирам, и в) достигнал е фазата, където вече може да загуби твърде много. Обявил е кандидатурата си за Сената.

— Знам.

— Това ще бъде още един подвиг, страшно му е необходим. Най-слабата сянка на скандал би могла да разруши всичко. Съмнявам се, че би поел такъв риск.

Сабрина се вгледа внимателно в лицето на Дерек. То беше напълно спокойно, но очите му вече бяха потъмни, а чертите — като вкаменени.

— Няма да го оставиш да спечели, нали?

С пресметната бавност Дерек поклати глава. Тя притисна колената си до гърдите, обхвана, ги с двете си ръце и се залюля бавно напред-назад.

— Ще търсиш файловете.

Нарочно бавно Дерек кимна.

— Недей — прошепна тя. — Остави това.

— Не мога. Този човек отне две години от живота ми, а да не говорим за моралните щети.

— Но с това е свършено. Ти си на свобода и можеш да започнеш всичко отново.

— По-лесно е да се каже, отколкото да се направи и, по дяволите, аз съвсем не съм длъжен да започвам отново. Твърде упорито съм работил, за да постигна това, което имах. Ноел Гриър го разруши с едно замахване на ръката и ще трябва да ми плати за това.

— От това ще стане само по-лошо.

— Не, както си го представям аз.

— Би могъл да бъдеш убит.

— Никой не е безсмъртен.

Погледът ѝ продължаваше да изразява молба. Тя вдигна едната си ръка.

— Нека да я напиша. Позволи ми да я напиша. Можеш да разкажеш историята си на целия свят.

— Каква история?

— Тази, която знам от теб.

— Това не е история, а само мое предположение и не струва пукната пара без доказателства. Не мога да изляза пред очите на всички с обвинения против човек като Ноел Гриър, без да съм в състояние да ги подкрепя с доказателства. Никой не би публикувал такава книга. Бих се превърнал в сигурна жертва на дело за клевета.

Като писател Сабрина Лесно можеше да го разбере. Като жена, която го обича, тя беше по-недостъпна за убеждаване.

— Какво по-точно смяташ да правиш? — попита тя кротко.

— Да намеря онези файлове.

— Къде?

— Където и да са и не ме питай къде, защото не знам. Файловете са на Лойд Балантайн и трябва да съществува някакъв ключ към тях някъде в биографията му. Ще използвам твоите изследвания като начална точка. Ако Балантайн е бил продажен, това е било така, защото е имал някаква слабост. Гриър я е открил и я е използвал.

Трябва да разбере каква е тази слабост, ако искам да сложа ръка на файловете.

— И, след като ги намериш?

Дерек я погледна страшно.

— Тогава пиши, но не книга. Книгата ще ти отнеме много време, а ако това, което си мисля, е вярно, откритието ми ще направи силно впечатление като новина. Ноел Гриър може да си гледа кампанията за влизане в Сената, но когато моята находка се появи по вестниците, кампанията му ще бъде торпилирана. И това е, към което се стремя, Сабрина — гласът му беше тих и съдържаше отмъстителност. — Искам го опропастен.

Думите му като че ли отекнаха в пространството наоколо, прераствайки постепенно в злокобна тишина. Сабрина не направи никакво движение, освен това, че преглътна веднъж.

— Добре ли си? — попита той предпазливо.

Тя кимна.

Когато говореше за Гриър, съзнанието на Дерек се замъгляваше от гняв, но бледото лице на Сабрина и тревогата в очите ѝ го възпираха. Беше му необходимо да не губи чувството за реалност.

— Мислиш ли, че греша?

— Не.

— Не ми изглеждаш сигурна.

— Съм.

— Долавям скептицизъм в гласа ти.

— Не. Може би тъга.

— Мъчно ти е за мен? Или за себе си?

— За нас.

— Защо?

— Надявах се... Исках... да бъдем щастливи известно време.

— Можем да бъдем.

— Но остава тази сянка. Остава мисълта за това, къде си бил...

Погледът му се стрелна към нея, изведнъж твърд и изпитателен.

— Мислех, че не обръщаш внимание на това. Мислех, че приемаш факта, че съм излежавал присъда.

— Но това е така. Само че всичко, което се случи с теб, е толкова реално, че е почти нереално и това ме плаши. Слушам те и те

наблюдавам и се плаша. Аз мога да забравя, че си бил в затвора, но ти не можеш.

— Наистина не мога — каза той с ярост, която потвърждаваше правотата ѝ.

Тя се опитваше да погледне на нещата от неговата позиция, но беше трудно, след като го обичаше толкова много. Искаше да не го заплашва нищо. Искаше да са заедно и щастливи.

— Не е честно! Всичко това трябва да свърши...

— Най-напред не е честно това, което се случи.

— Ти няма да си щастлив, докато не си отмъстиш.

— Поправка. Няма да бъда удовлетворен, докато не си отмъстя. Междувременно аз мога да бъда щастлив — той беше обърнат с лице към нея на пейката, позата му не се бе променила, но в тялото му имаше някакво напрежение, а в израза на лицето му — някаква предпазливост, която преди това не се забелязваше. — Какво мислиш, Сабрина? Можеш ли да приемеш това? Можеш ли да приемеш да бъдеш с мен, когато знаеш с какво съм се хванал?

— Нямам избор.

— Имаш. Давам ти избор. Ако се окаже прекалено неприятно, мога да замина. Мога да се върна в Ню Йорк. Ти не заслужаваш това. Зная го още от първия път, когато дойде в Паркързвил, и още го знам. Достатъчно си преживяла през последните три и половина години. Тъкмо се измъкваш от предишния кошмар. Може би присъствието ми тук е последното нещо, което ти трябва.

— Или първото.

Той почти не чу мекото ѝ възражение, толкова много му се искаше да изрази загрижеността си.

— Ти писа, че искаш да бъдеш сама. Че ти е необходимо да бъдеш сама. Искаше да разбереш коя си и къде отиваш. Не съм ти дал достатъчно време за това.

— Едно от първите неща, които научих, след като се преместих тук, беше, че не искам да бъда сама.

— Била си просто самотна. Това е шокът от напускането на града.

— Беше повече от това. След като посвикнах с чувството за нещо ново, за постигнатата свобода, за която съм копняла, разбрах, че ми липсва присъствието на друг човек.

- Очаквах, че си срещала различни хора тук.
- Да. И те са много приятни. Но не е същото.
- Същото като кое?
- Като това да принадлежа.

Дерек почувства как в гърлото му се насъбира позната болка, защото разбираше много добре какво искаше да му каже, само че не беше го осъзнал до този момент. Беше засегнала едно чувство, към което се беше стремил като че със затворени очи от първия път, когато се бяха срещнали.

Разколебана от мълчанието му, Сабрина бързо се погрижи за собствената си защита.

— Това е сила. Преди два месеца не го знаех. Мислех, че ако човек не може да живее сам, нещо при него не е наред, има някакъв дефект — тя бързо пое дъх. — Но аз мога да живея сама. Мисля, че го доказах пред себе си. Уредих всичко в Ню Йорк и дойдох тук, всичко беше наред. Но след това трябваше да избирам. Беше въпрос на лично предпочитание. Обичам да споделям. Обичам да правя нещо за другите. Обичам от време на време и другите хора да правят нещо за мен. Казано накратко, аз мога да живея сама, но не правя този избор.

Дерек изследваше сериозния израз на лицето ѝ. У нея имаше нещо толкова сериозно, че той не удържа на изкушението да я подразни.

- Тогава някой, който и да е, би могъл да помогне?
- Някой?
- Като съквартирант.

Няколко минути тя не свали втренчения си поглед от него. После ъгълчето на устните ѝ трепна и това беше началото на една порицаваща усмивка.

— Не, не всеки. Много съм капризна, когато става дума за съквартиранти — тя пристъпи напред и размаха ръката си. — Трябва ми някой, да кажем с тъмна коса. Харесвам тъмна коса.

— Аз харесвам руса.

— В такъв случай няма проблем. И рамене — ръката ѝ се отпусна и се плъзна по обекта, за който ставаше дума. Беше твърд, укрепен от мускули. — Обичам силни рамене. Забелязах тази подробност у тебе в самото начало. Раменете ти правят силно впечатление — погледът ѝ заслиза надолу. — И гръдният ти кош. Моят

съквартирант трябва да има такъв гръден кош — свободната ѝ ръка се присъедини към другарчето си в опипването. Сабрина сериозно навлизаше в играта. — Топла кожа, окосменост точно колкото трябва, иска малко запълване ето тука — тя почукна ребрата му, — но аз полагам грижи.

— Полагаш грижи?

— Като те храня.

— Изглежда, че имам достойно участие в готвенето.

— Ах — възкликна тя с великодушна въздишка. — Още едно изискване към моя съквартирант. Честно и почтено разпределение на труда.

— Би могла да наемеш едно чернокосо момиче и да ѝ плащаш, за да върши цялата работа.

Но Сабрина поклати глава.

— Една жена не би имала необходимата квалификация — дланите ѝ почиваха върху корема му, а пръстите ѝ се промушваха под колана на панталона му. Върхчетата на пръстите ѝ разбутваха по-накъдрената маса, която не можеше да види съвсем добре.

Дерек започваше да изпитва трудност при дишането. Но успя да каже пресипнало:

— Вече има малко запълване ето тука — ръцете ѝ пропълзяха по-надолу.

— Виждам, че е така — отбеляза тя с омагьосващ като на сирена глас.

Той притисна юмруците си към дървената пейка от двете страни на бедрата си. Докато едната част от него се изви, за да сграбчи Сабрина и да я издърпа над себе си, другата част не искаше нищо да я отвлеча от занимавката ѝ. Тя знаеше как да го докосва. Познаваше движението, натиска, малките трикове, които го възпламеняваха. Той самият я беше научил на някои от тях, останалото тя дължеше на фантазията си и инстинкта.

Мускулите му потрепераха поради въздържаността, която си беше наложил. Той простена тихо, а после промърмори с плътен глас:

— Винаги постъпваш така с мен, Сабрина. Не съм се чувствал така от детските си години. Имам чувството, че се раждам отново.

Тя се засмя, смехът ѝ беше гърлен, чувствен и го възбуди даже още повече.

— Не е съвсем по начина, по който би се изразил някой специалист по въпроса за повторното раждане.

— Той не ме интересува. По-скоро бих обърнал внимание на майка му.

— Не — прошепна тя, поглеждайки го с очи, които бяха зелени и гладни, — не трябва да се хабиш с нея. Искам този вид внимание за себе си.

Той вдиша бързо и покри ръцете ѝ със своите, за да успокои движението им. След това, плъзгайки ръцете си под нея, я сграбчи и тръгна от кухнята през хола и всекидневната и стигна до главния апартамент. Леглото представляваше обърквана купчина от чаршафи, но това не беше важно. Важното беше, че Дерек настаняваше Сабрина върху него, разтваряше робата ѝ и поглъщаше с очи голотата ѝ, докато в същото време сваляше от себе си дрехите. Той беше напълно възбуден, когато се сниши до нейната горещина. Тя обхвана като в рамка лицето му с ръце и го накара да я гледа в тези последни съзнателни моменти.

— Ето защо не просто който и да е съквартирант може да свърши работа. Ти ме подлудяваш, Дерек. Имала съм само един любовник и той никога не ме е възбуждал така.

— Тогава значи мога да остана? — прошепна Дерек. Усмивката ѝ заприлича на коприна, когато той бавно проникна в нея.

— Ще ти разреши да останеш.

— Това не е само секс, нали? — попита той. Беше по-късно през същия ден, той беше в банята и наблюдаваше как Сабрина си суши косата. Тялото ѝ беше обвито в голяма хавлиена кърпа, която хармонираше с тази, с която се беше увил той около бедрата.

— Разбира се, че е секс — закачливият ѝ поглед премина по гръдния му кош и корема и се задържа върху леката издуптина по-долу. — Природата те е надарил щедро.

— Сабрина.

— Говоря сериозно — за момент тя притисна бедрата си едно към друго, след това подхвърли с пламъче в очите: — Добре налят — не е ли такъв изразът?

— Сабрина!

— Хмм?

Изминаха няколко секунди, без той да каже нещо. След това повдигна глава съвсем леко и попита с несигурност, също така лека:

— Наистина ли мислиш така... ъ, нещо такова... забелязваш такива неща?

— Без съмнение — каза тя и добави малко по-спокойно: — Но това не е само секс и ти го знаеш — тя включи сешоара и се зае отново с косата си.

— Искам да остана.

— Хмм?

Той повиши глас, за да може да бъде чуто над шума на сешоара.

— Наистина искам да остана. Тук ми харесва.

Сабрина продължаваше да се занимава с косата си, защото това беше най-обикновеното нещо. Дълбоко в себе си тя се чувстваше далеч не обикновено. Всяка една от думите на Дерек отброяваше миговете до реализирането на една мечта.

— Не е ли прекалено, тихо и спокойно за теб?

— Спокойно? След това, което преживях за две години?

— Мислех за живота ти преди това. Ти си свикнал да става нещо, а тук не става нищо ден след ден.

— Въпрос на мнение. Тук видях слънце, облаци, дъжд и сняг — точно в този момент през прозореца се виждаше как снегът валеше, но това беше мокър сняг, който обещавахе не след дълго да премине в дъжд. — А що се отнася до живота ми преди, той беше жестока конкуренция, една объркана смесица от полети, интервюта, подготовка на сценарии, филмиране и неприятности с бюрократи. Не мога да кажа, че бих могъл да се занимавам с тези неща сега, даже и ако бих поискал. Нуждая се от това, Сабрина, нуждая се да бъда тук, с теб.

Този път тя изключи сешоара.

— Ще ми кажеш ли, когато това ти омръзне?

— Когато или ако?

— И едното, и другото. И двете.

— А ако това не стане никога?

— Ще разбере, защото ще бъдеш доволен. Това искам, Дерек. Искам да си доволен. Ако си, ще съм и аз.

Той наведе главата си и я погледна многозначително.

— Това е тежък товар. Твоето щастие не трябва да зависи от моето.

— Може би не трябва. Но ако останеш тук, ще зависи. Това е смисълът и съдържанието на любовта.

Той се приведе напред, обсеби устните ѝ с нежна целувка, която продължи дълго. Все пак след време той се отдръпна. В погледа му се забелязваше познатата сянка.

— Можеш ли да се примириш с това, че трябва да търся тези файлове?

— Полагам усилия.

— Ще ми помагаш ли?

— Само ако не успея да те убедя да промениш плановете си.

— Не можеш.

Тя се загледа в сешоара, който в този момент напомняше дуло на оръжие, и се замисли за възможната опасност. После погледна отново към Дерек и си помисли за алтернативата. Безпомощността и отчаянието могат да изядат един човек жив. Това го знаеше добре. Когато ставаше дума за Ники, нямаше нищо, което да може да направи. Но беше възможно, просто възможно, Дерек да успее да си отмъсти. Ако изборът беше между сегашния Дерек и един Дерек, който ще е намерил покой, изобщо нямаше никакъв избор.

— Ще ти помогна — каза тя.

Заедно с въздишката, която отрони, Дерек разбра колко много иска тази помощ — и колко се бе съмнявал в нея. Това беше форма на обвързване и това обвързване му трябваше.

Обвивайки ръцете си около нея, той я притисна към себе си.

— Благодаря ти — прошепна.

— Кога започваме?

— В началото на годината. След като Гриър оповести кандидатурата си. Сега той може да се бори за успех на кандидатурата си, но в крайна сметка победата ще бъде наша.

Сабрина можеше само да се моли да е прав.

— Там ли живее? С теб?

— Ъхъ.

— Сабрина — плътният и неодобрителен глас на баща ѝ прогърмя в слушалката. — Какво, по дяволите, правиш!

— Точно сега? — след като умишлено се направи, че не е разбрала въпроса му, тя задържа слушалката в ръката си и се обърна, за да отправи поглед върху отрупаната кухненска маса. — Правя тиквеник.

— Какво, по дяволите, правиш с Макгил?

— Ммм, наистина ли държиш да знаеш? — попита тя подчертано кротко.

Гебхарт Монроу избухна отново:

— Наистина ли си го поканила там?

Дали го е поканила? Никога не беше отправяла официална покана, но тя се съдържаше между всеки два реда във всяко писмо, което беше писала.

— Да, мисля, че да.

— Но защо?

— Защо не? Вече не съм омъжена. Не съм обвързана с друг мъж. Нито съм двадесетгодишно момиче.

Гебхарт замълча за минута, очевидно опитвайки се да се овладее. В някои отношения той беше удивително старомоден. Една от смущаващите теми за него беше сексуалният живот на дъщеря му. Вместо да свърже двете — дъщеря и секс, или да признае, че съществува или някога е съществувала връзка между двете, той сви настрани от темата.

— Не е там въпросът, Сабрина. Въпросът се свежда до самия човек. Той още мирише на затвор.

— Знам — каза тя много сериозно. Беше зарадвана, че баща ѝ беше решил да позвъни точно когато Дерек беше навън и бягаше.

— Това не те ли смущава?

— Не.

— Той е убил човек.

— При самозащита.

— Прекарал е двете последни години от живота си в компанията на най-долното общество.

— Не в резултат на собствен избор.

— Но го е направил. И сега е с теб. Аз съм разтревожен, Сабрина.

— Аз съм голяма, татко.

— Възрастта с нищо не те прави по-малко уязвима.

— Напротив. Помага ми по-добре да преценя нечий характер, отколкото преди пет или десет години. Повярвай ми, Дерек не ме заплашва с нищо. Ако може въобще да се говори за такова нещо, вярно е по-скоро обратното. С него съм в по-голяма безопасност. Той е силен и може да ме защитава. Ти се безпокоеше от това, че съм сама. Сега би трябвало да почувстваш облекчение.

— Нека бъде някой друг, но не Макгил и може би ще почувствам.

Сабрина беше обезсърчена, а даже не беше още казала на баща си, че обича Дерек.

— Ти не го познаваш, татко... И освен това — поде тя с внезапен порив, — може би го познаваш. Дерек по нищо не се отличава от Барт Слокъм, твоя герой в самотния ездач. Барт уби човек — по-точно няколко — но все пак беше достоен герой. Той убиваше само когато нямаше друг избор и съжаляваше за това, даже когато жертвата беше най-отвратителният екземпляр — тя изпита гордост от аналогията. — Барт лежа...

— В затвор. Много различен от модерните места за задържане. Имаш ли някаква представа какви са дяволски дупки? Да, предполагам, че знаеш, защото Джей Бий казва, че си посещавала Макгил няколко пъти. Но, Боже мой, да го вкарваш в къщата си?

— Доколкото си спомням, своят затвор в самотния ездач беше пълен с плъхове и змии и имаше някакъв човек с нещо подобно на проказа. Но като оставим това, след освобождаването си Барт се върна при приятелката си. Биеше ли я той? Изнасили ли я, плюеше ли я? Не, разбира се. Той се отнасяше към нея като скъпоценна порцеланова статуйка — мисля, че това беше употребеният от тебе израз — и тръгна да спасява живота ѝ.

— Единственото основание, което той имаше да спасява живота ѝ — възрази Гебхарт, — беше, че подлецът в книгата го беше нападнал, но поради грешка простреля нея. Казвам ти, ако бях неин баща, а не автор на книгата, щях да бъда много разстроен.

— Хайде, татко, ти не можеш да си против Дерек, само защото е бил зад решетките.

Но Гебхарт беше твърд.

— Аз съм против всеки, който заплашва благополучието на дъщеря ми.

— Той не заплашва...

— Говори с майка си.

— Сабрина — се чу гласът на Аманда, — баща ти е прав. Едно нещо е да напишеш книга за някого и съвсем друго да живееш с него. Това наистина ли е необходимо?

Сабрина почувства как започва да я боли глава. Нежеланието на родителите ѝ да приемат Дерек представляваше допълнително обвинение в списъка. Изглеждаше, че в техните очи тя никога не правеше каквото трябва. Но отказа да се уплаши.

— Да, необходимо е.

— Мога ли да попитам защо.

— Защото го обичам.

Последва мъчителна тишина, а след нея едно по-кротко:

— Надявам се, че казваш това само заради ефекта.

— Не. Това е истината.

— О, Боже мой, Сабрина — проплака Аманда с твърде неземеен глас. — Какво лошо съм направила? Най-напред Никълъс Стоун. Сега Дерек Макгил. Знаеш, че аз и баща ти не сме имали най-традиционния брак...

— Това няма нищо общо с теб и татко.

— Какво лошо съм направила?

— Нищо, мамо. Съвсем нищо. Тъкмо обратното. Ти и татко се обичате. Винаги сте се обичали напук на необикновения начин, по който живеете. Заедно сте се справили с превратностите на живота. Може би сте представлявали пример за вдъхновение.

Новото „О, Боже!“ на Аманда показваше, че тази мисъл не я прави щастлива, затова Сабрина продължи:

— Ти не познаваш Дерек. Как можеш да го осъждаш?

— Представям си какво ще направи с твоя живот. Съвсем честно, мислиш ли, че е излязъл от затвора неопетнен? Доколкото разбирам, той не работи нищо. Не съм чела нищо във вестниците, че ще започва работа в телевизионната мрежа. За това има причина, Сабрина. Той предизвиква негативни реакции. Радваше се на сила и популярност и се оказва недостоеен за тях.

— Действал е в самозащита! Иначе е щял да бъде убит!

— Той е застрелял онзи човек.

— Имало е борба. Пистолетът е бил на другия.

— Може би. Но ти чуваш ли се? Ти го защитаваш. Чувстваш се задължена да го защитаваш. С това ли искаш да запълниш бъдещето си? Защото това те чака. Ако Дерек Макгил живее с теб, хората ще задават въпроси. Ще бъдеш не по-малко низвергната от обществото, отколкото той самия.

— Знаеш ли какво, ти си лоша като татко. Хайде да не говорим за лицемерие.

— Кога аз или баща ти сме се показвали като лицемери? — прекъсна я Аманда възмутена.

— Книгите ти, мамо. Вземи например Куист. Той е голяма работа, но ако е съществувал герой, низвергнат от обществото, то той е Куист. Той се различава от другите дюсалоцианци, различава се от тях по вид, действия и желания. Той наруши правилата на върховното командване, отчужди се от елита. Живя месеци наред при снелеките т.е. при най-долната част от обществото. И все пак той намери обратния път и при това с дъщерята на един от първите членове на елита. Ако Куист успя, защо да не успее и Дерек?

— Куист е измислен, герой от белетристиката.

— А не е ли белетристиката до голяма степен просто израз на някакво неосъществимо желание? Тогава защо не потърсиш положителното у Дерек? Защо не можеш да се опитаеш да направиш успеха на Куист реален?

— Защото Дюсалоциан е далечно отражение на земята. Тук хората си съставят мнение.

— Както и тези на Дюсалоциан.

— Но аз контролирам действието на Дюсалоциан. Тук нямам такава власт и в това се състои разликата. Когато всички започнат да ти обръщат гръб, няма да мога да ти помогна.

— Да ми обръщат гръб — промърмори тихо Сабрина. — Боже мой, това е абсурдно — тя повиши глас. — И откога ти, крайната неконформистка, си се толкова загрижила за мнението на хората?

— Загрижена съм за теб, за бъдещето ти, за кариерата ти. Какво искаш от живота, Сабрина?

— Искам дом и семейство — изтърси импулсивно Сабрина.

— И сериозно мислиш, че Дерек може да ти даде това?

— В действителност не съм правила толкова далечни планове. Що се отнася до Дерек, всичко беше твърде спонтанно.

— Съюзът ти с човек като него не е най-добрият начин да си създадеш приятели и да придобиеш влияние над хората. Достатъчно зле постъпи, като остави Ники в онова място. Това няма да помогне.

Сабрина почувства жилото в думите на майка си. Трябваше да положи големи усилия, за да овладее гласа си.

— Ако някой ме критикува, че съм дала Ники в Грийнхаус, той прави това от невежество. Но тъй като ти повдигна този въпрос, погледни го от тази страна. Ако това, което съм направила с Ники беше толкова лошо, хората вече трябва да очакват от мен най-лошото и затова никой няма да се изненада от това, че съм с Дерек.

Категоричността на тона ѝ не можеше да не се забележи. Аманда въздъхна.

— И не можем да променим решението ти?

— Относно Дерек? Не.

— Защо не ни посетиш за Деня на благодарността?

— Той е утре. Не мога да намеря билети толкова късно.

— Баща ти може да опита някои връзки.

О, да. Може. За един билет отиване и връщане. Щеше да вечеря по случай празника с родителите си, оставяйки след себе си сина си и мъжа, когото обичаше.

— Благодаря — промълви Сабрина тъжно, — но не. Не тази година.

Дерек се събуди късно сутринта в Деня на благодарността и откри, че е сам в голямото месингово легло на Сабрина. Не беше изненадан. Един поглед върху часовника до леглото му каза, че е почти единадесет и тридесет ѝ разбра, че чудните аромати, които се носеха от кухнята, не биха могли да съществуват, ако Сабрина се беше показала ленива като него.

Каза си, че трябва да стане, че трябва да ѝ помогне. Но предната вечер тя беше отклонила всичките му предложения в този смисъл и специално му беше казала да спи до късно. Каза, че за първи път ще приготвя обяд за този празник и той беше придобил впечатлението, че в нейната акция се съдържаше голяма доза гордост. Ако ароматите, идещи от кухнята, говореха нещо, то тя имаше справедливо основание за гордост.

Пълнена пуйка. Касерол с картофи. Печени ябълки.

Обонянieto му пое всичко това, той бавно, по лъвски се протегна, после отново потъна в чаршафите и се усмихна.

Това беше дом с главно Д. Това беше, което му е липсвало през всичките тези години. Това беше, което искаше на този свят, това чувство на, да, принадлежност. Той искаше Сабрина. Исканше семейство. И ги искаше точно тук, във Върмонт, където тревата беше тучна, дърветата зелени, въздухът рязък и чист в прохладните есенни дни.

Изпитвайки внезапно силно желание да бъде със Сабрина — без значение дали ѝ трябваше помощта му, или не, той се измъкна от леглото и протегна ръка към панталоните си от рипсено кадифе, които беше праметнал над облегалката на стола предната вечер. Едва ги беше обул и вече шляпаше бос, излизайки от стаята.

Огънят в камината на всекидневната стая не беше по-силен от едно малко пламъче. Той се спря, за да добави дърва, преди да продължи за кухнята.

На прага се спря. Сабрина я нямаше. За миг той се обърна, чудейки се дали не се беше разминал с нея, докато тя е била в банята, но докато лежеше в леглото, не беше чул нито стъпки, нито затваряне на врата, единственият звук в къщата беше прашенето на нарастващия огън и съскането на пуйката във фурната.

Но Сабрина беше оставила кафеничето включено, а до една кана наблизо беше подпряна бележка.

„Излизам да купя пай.

Ще се върна преди един. В хладилника има купа с нарязани плодове. Вземи си от тях и от кафето, но не пипай кейка и плодoвия хляб, той е за по-късно. Обичам те.

Сабрина.“

Беше написано с нежния почерк, който той познаваше толкова добре. Прибавено в края се виждаше едно по-набързо написано: „Честит празник.“

Усмихвайки се, той поднесе бележката до устните си, леко я целуна, остави я на масата и напълни каната с кафе. Като отпиваше

бавно, размишляваше върху бележката на Сабрина. Излизам да купя пай. Къде? Тя не беше споменала нищо за това предната вечер, въпреки че той предполагаше, че трябва да е разбрал, че тя щеше да приготи далеч повече, отколкото двамата биха били в състояние да изядат. Какво количество пай беше приготвила? Три? Четири? Той не можеше да бъде сигурен. След като го беше отстранила от кухнята, той се беше задълбочил в една книга.

Влезе във всекидневната стая и застана пред прозореца. Денят беше сив, сив по начин, който говореше за приближаването на зимата. По-рано това можеше да го потисне. Зимата в затвора означаваше преминаване между зали, които бяха свръхзатоплени, и други с течение и по-редки излизания на двора. Преди това зимата беше означавала състояние на атмосферните условия, което би могло да провали някакъв план.

Зимата тук щеше да бъде по-различна, знаеше го. Тя щеше да означава много сняг и тихи нощи, пушек от горящи дърва и топлината на ръчно ушитите завивки. И Сабрина. Сабрина го навеждаше на нежни и вълнуващи мисли. Той се грееше в тези мисли като на слънце, докато довършваше кафето си, а след това се отправи към душа.

След малко се върна при камината облечен в чисти кадифени панталони, риза, пуловер и обут в мокасини. Беше току-що обръснат, а все още неизсъхналата му коса беше гладко вчесана. Сам трябваше да признае, че изглежда много добре. Но къде беше Сабрина?

Няколко минути преди един чу колата ѝ, скочи от стола и тръгна към прозореца, поколеба се, върна се към стола, спря се. След това, вдишвайки дълбоко, за да успокои пулса си, той се отправи към кухнята с внимателни стъпки. Влезе тъкмо когато от външната врата влизаше и Сабрина.

Тя го погледна изненадана и се усмихна.

— Дерек! Спа ли добре? — обърна се, за да затвори вратата.

— Липсваше ми — каза той. После отиде до нея и свали палтото от раменете ѝ. Беше кашмиреното палто, същото, което носеше при първото си посещение в Паркързвил предния февруари. Под него беше облечена с дълга вълнена пола, пуловер и високи обувки. Пуловерът я караше да изглежда по-крехка и засилваше у Дерек желанието да я закриля. — Как мина пътуването?

— Не беше лошо — тя отвори фурната, за да провери състоянието на пуйката. — Пътищата бяха пусти.

Той я наблюдаваше как подръпва крака на птицата.

— Мирише фантастично.

— Опитал ли плодовете?

— Не. Реших, че е по-добре да те почакам.

След като затвори вратата на фурната и тръгвайки към хладилника, тя му отправи бърз поглед.

— Сигурно ти е лошо от глад.

— Тхъ.

— Още малко. Пуйката няма да ни накара да я чакаме дълго. В книгата пише, че е готова, когато кракът се движи свободно и сега е нещо такова.

Тя наслаждаше върху масата пластмасови торбички, пълни с различни пресни зеленчуци, които по-рано беше измила и нарязала. Гласът ѝ беше по-висок от обикновено, изговаряше думите по-бързо и не поглеждаше към него, като не се смятаха няколкото бързи погледи от време на време.

При един от тези случаи Дерек забеляза в очите ѝ неестествен блясък.

Като окачи палтото ѝ върху облегалката на пейката, той я попита внимателно:

— Какво мога да направя?

— Ами... — тя вече протягаше ръка към една чиния и бързо му я подаде. — Можеш да сложиш зеленчуците тук. Аз ще се погрижа за соса.

Той постъпи съгласно инструкцията, въпреки че, както се страхуваше, с далеч по-малко артистичен усет от нея. В действителност той не се интересува много от зеленчуците. Грижата му беше свързана със Сабрина. Тя изглеждаше мрачна.

— Искаш ли чаша вино? — попита я.

Тя го погледна с неочаквана усмивка:

— Много хубаво — но усмивката ѝ повехна в следващия миг, когато отново се зае с приготовленията на соса.

Дерек сложи ръка върху рамото ѝ.

— Сабрина.

Тя прекъсна работата си.

— Нямах бърза работа с храната.

Тя наведе глава.

— Как беше той?

Тя наведе главата си още по-ниско.

Сега вече Дерек се ориентира достатъчно в значението на движението ѝ — лекото свиване на раменете, лекото им потрепване, нежеланието ѝ да го гледа. Като я обхвана пълно с двете си ръце, той я стисна силно, докато тя не издаде слаб звук.

Най-накрая, галейки косата ѝ, промълви:

— Трябваше да ме вземеш със себе си.

— Гледката е много болезнена — прошепна тя с пресечен дъх.

— Не трябваше да отиваш сама.

— Но той е мой син. Моя отговорност.

— Но аз те обичам. Искam отговорността да е и моя.

— Не знаеш какво говориш.

— Знам — той я прегърна отново и наведе главата си, докато я изравни с нейната. В очите му се четеше тревога, която придаваше на гласа му някаква отчаяна острота. — Омъжи се за мен, Сабрина! Знам, че не е много почтено от моя страна да те моля за това, когато се чувстваш толкова зле, но не мога да не го направя. Преди малко седях тук и те чаках да се прибереш и тогава разбрах, че ако не мога да се надявам на това за в бъдеще, ще съм загубен. Ти означаваш за мен безкрайно много. Малко ми е неудобно да призная пред себе си, че не съм толкова способен на самостоятелно съществуване, както винаги съм се гордеел, че съм, но без тебе не мога. Никога не съм се чувствал така. Никога преди не съм обичал жена. Никога не съм правил предложение и ако мислиш, че не ме е страх, когато го правя сега, грешиш.

Очите ѝ бяха навлажнени. Той не сваляше погледа си от тях.

— Нямам право да моля за това. Не съм на работа и точно в този момент надеждите ми са нулеви и в ума ми е все този Гриър, което не може да ти харесва, но ще направя нещо, Сабрина. Някога започнах от нищо и стигнах върха. Мога и сега да направя същото. Ще оправя всичко. И с Божия помощ ще успея.

Той замълча и в продължение на следващите няколко минути очите им разменяха множество мълчаливи въпроси.

— Това е безумна мисъл — прошепна Сабрина.

— Дай ми възможност. Нека запълня празнината. Искам да се грижа за теб.

— Това ще бъде сериозно изпитание. Аз съм развалина.

— По-лоша от мен?

Тя се засмя през сълзи.

— Ние сме чудесна двойка — усмивката изчезна.

— Вече не успях с един брак.

— Разпаднал се е, когато е настъпило тежко време. Този ще започне в тежко време и ще успее. Вече сме се срещали в най-лошите си моменти и отношенията ни се развиха въпреки това. Нямаме причини за страх — той направи пауза. — Каква е твоята дума?

Тя се замисли.

— Родителите ми ще откачат.

— Това вълнува ли те?

— Да.

— Достатъчно, за да кажеш не!

— Не.

Той взе лицето ѝ в ръцете си.

— Обичам те!

— И аз!

— Мислиш ли, че ще ни провърви?

Тя кимна.

— Тогава ще се омъжиш ли за мен?

Тя отново, кимна, този път по-енергично. Не знаеше дали постъпва правилно. Действаше по инстинкт. Тя наистина знаеше, че се възхищава от Дерек, че искаше да бъде с него винаги и може би, просто, люлеели, това, че му е жена, би повлияло на плановите му за отмъщение.

4.

Сабрина и Дерек станаха мъж и жена на трети декември в офиса на мировия съдия. През тази нощ те празнуваха по време на вечеря в Хановер Ин, но вечеряха сами. Не споменаха нищо за брака си пред приятели, предпочитайки да запазят събитието като тяхно лично. Не че не се обичаха. Всеки, който ги погледнеше, щеше да го забележи. Но и двамата имаха съмнения относно мъдростта на решението си точно в това време и никой нямаше чувството, че иска потвърждение на тези съмнения от страна на трети човек или четвърти, или пети.

Изпитвайки необходимост да предприемат нещо заради самото хрумване, те отлетяха за Сан Кроа. Там Сабрина научи до каква степен съпругът ѝ беше любител на силните усещания. Той обичаше ветроходството, водните ски, уиндсърфинга, но гмуркането с акваланги беше това, което истински го омагьоса. Беше му за първи път. Беше за първи път и за Сабрина, но много скоро тя се появи екипирана за събитието, последвайки Дерек и техния водач и треньор из приказните коралови каньони в загдетите от слънце води на Карибско море.

По-късно Сабрина разбра, че тези гмуркания, при все че изискваха доста голяма смелост, все пак бяха донякъде конвенционални. По-малко конвенционални и по-импулсивни бяха някои от другите неща, които Дерек правеше — като това, че по време на едно парти на брега се смеси с местните танцьори, или като прекара един следобед с широкопола шапка и шарена риза, замествайки някакъв продавач на сергията в магазина му, и като това, че събуди Сабрина посред нощ, че я отнесе на ръце до брега и я налюби на лунна светлина.

— Не можем да направим това, Дерек! — прошепна тя много развълнувано, докато той я затискаше върху пясъка.

Единственият му отговор беше да вдигне нощницата ѝ до кръста.

— Дерек, това е обществен плаж!

Той се надигна, за да се доразсъблече. Усмивката му блесна на лунната светлина.

— Сега е три сутринта. Ние сме сами.

— Това е неприлично, ах, Дерек, ммм.

Той се отдръпна и отново я изпълни.

— Хубаво ли ти е? — попита той, като гласът му издаваше чувствената наслада.

Тя повдигна коленете си, за да го посрещне.

— Ммммм.

— Погледни на това по този начин — той вдиша бързо, след това още, когато първата глътка въздух не му достигна, за да изговори дори една дума. — Ако стане така, че някой мине покрай нас, то ще види нещо прекрасно.

По-късно, когато отново беше способна да мисли с ясно съзнание, Сабрина се увери в истинността на думите му. Разбира се, никой не мина покрай тях, така че нямаше нищо лошо в това, ако се погледнеше философски. Но с Дерек тя се чувстваше храбра. Фактически това, което я изненада най-много, не беше толкова неортодоксалността на Дерек, колкото фактът, че много ѝ хареса. Шест месеца по-рано тя би казала, че идеалната почивка на море представлява излежаване на слънце, четене на книга след книга под сянката на палмите и завръщане в уюта на един луксозен хотел, за да се яде и да се спи. Всичко това сега ѝ изглеждаше безкрайно постно и безвкусно. Дерек беше пробудил у нея нещо много повече от обикновената чувственост.

С една дума можеше да се опише новото за нея чувство и това беше думата смелост. Дерек и тя заслужаваха да се забавляват. Двамата бяха платили повече от необходимото през последните няколко години и тя знаеше, че това заплащане не беше напълно приключило. Те бяха дръзнали да тръгнат срещу течението, тя като майка, той като репортер, а бракът им положително щеше да накара мнозина да повдигнат някоя и друга вежда. Но каквото и да бяха направили, бяха го сторили, действайки по убеждение.

Или поне това си казваше тя през тези тихи спокойни дни под слънцето. Така си казваше и когато след десет дни се върнаха във Върмонт.

Да се кажеше, че животът им се бе поместил в някакъв шаблон, означаваше да се изопачи истината. Шаблонът представляваше отрицание на идеята за шаблон. Сабрина и Дерек не следваха никакъв

план, просто се радваха един на друг от ден на ден, радваха се на спокойната атмосфера на тяхната къща, радваха се на късните нощи пред камината, късните утрини в леглото, дългите разходки върху току-що падналия сняг. Те се обичаха и бягаха от реалностите на живота и доколкото тези реалности се държаха на почетно разстояние, успехът беше пълен.

За съжаление разстоянието започна да намалява с всеки изминат ден, а телефонът започна да звъни все по-редовно. Родителите на Сабрина съвсем не се чувстваха екзалтирани от брака ѝ. Агентът на Дерек не беше толкова разтревожен от брака, колкото от това, че Дерек се беше установил във Върмонт. Някои от старите приятели и колеги на Дерек, след като бяха завербувани от агента му да го накарат да промени решението си, му се обаждяха, опитвайки се да направят точно това — без никакъв успех. Моора се обаждаше, искайки да знае кога ще може да се обърне към издателя на Сабрина с предложение за книга. Обаждяха се и от Грийнхаус и казваха, че Ники наистина трябва да бъде заведен при неговите лекари в Ню Йорк за нови изследвания.

Дерек не искаше и да чуе Сабрина да отиде сама и това много ѝ харесваше. Пътуването с Ники беше в най-добрия случай трудно. Компанията на Дерек, който можеше да ѝ окаже физическа и емоционална подкрепа, правеше двата трудни дни малко по-поносими.

На Дерек му беше трудно. Беше чувал описанията на Сабрина на живота с Ники, но не беше разбирал изцяло естеството на неприятностите, докато не му се наложи сам да ги изпита. Никакви специални чувства — а детето съвсем не му беше безразлично, — не можеха да притъпят факта, че когато някой поемеше грижата за Ники, оставаше с много малко време за нещо друго в живота.

— Възхищавам се от теб — каза той на Сабрина по време на пътуването им обратно на север. — Възхищавам се от невероятното търпение, което трябва да си имала през всичките тези месеци, и физическата издръжливост.

— Поизпатих си малко — кимна тя спокойно. Ники спеше в ръцете ѝ. Собствените ѝ очи бяха затворени, лицето ѝ беше опряно върху меката му бебешка коса. — Питай бившия ми съпруг. Той ще ти каже какво представлявах.

— Той въобще не се обажда, нали?

— Не.

— Може да се допусне, че ще поиска да научи нещо за сина си. Ще му кажеш ли за това посещение?

Тя поклати глава.

— Малко повече припадъци, малко повече лекарства. Няма да му е интересно. Не, не е така. Това не е въпрос на интерес. Той просто не може да приеме мисълта, че синът му е толкова дефектен.

Дерек отклоняваше погледа си от пътя, за да отправя чести погледи към нея. Думите ѝ биха могли да бъдат лесно възприети като горчиви, но в действителност не бяха. Наистина, в тях се съдържаше някаква бодрост — същата тази бодрост, която той беше запомнил от първата им среща. Тогава тя също държеше Ники в ръцете си. Беше майка по призвание.

Въпреки умората, която чувстваше, на Сабрина не ѝ беше леко да се сбогува с Ники пред вратата на Грийнхаус. Дерек можеше да го разбере. Беше почувствал болката в собственото си сърце, а Ники даже не беше негов.

По време на пътуването за къщата Дерек беше привлякъл Сабрина до себе си. През по-голямата част от времето тя мълчеше, но не изглеждаше под такова напрежение, както когато се върна след посещението при Ники в Деня на благодарността. Той искаше да мисли, че причината е присъствието му.

Но когато зави по пътя към къщата, изпита за момент остър страх, че присъствието му ще има и друг ефект.

— Имаме гости.

Сабрина също се вглеждаше навън през стъклото. Лекият сняг, който беше валил през последните няколко часа, не беше успял да покрие напълно лъскавия сив ягуар, който стоеше пред къщата.

— Познат ли ти е? — попита Дерек. Беше спрял на известно разстояние и сега приближаваше много предпазливо.

— Не — тя нямаше да бъде толкова разтревожена, ако не ѝ беше подействало напрежението в гласа му. — А на теб?

Той поклати глава.

— Кола като тази се забравя трудно.

— Един крадец не би се движил с ягуар.

Но не и някоя важна личност от Ню Йорк, помисли Дерек. После той приближи достатъчно, за да разпознае въпреки снега, че номерът на колата беше от Върмонт.

— Твоите пришълци?

Тя поклати глава.

Той намали още скоростта.

— Колата е наета под наем.

— Не знаех, че могат да се наемат ягуари.

— Можеш да вземеш каквато си искаш кола, стига да имаш пари.

Тя погледна с тревога към къщата.

— Дано да не са родителите ми.

— Бива ли ги за разбиване на ключалки?

— Не бих казала това за татко — тя се отпусна назад на седалката и остана там неподвижна, даже когато Дерек беше напълно спрял колата.

— Някой се е настанил съвсем удобно в къщата. Усещам миризмата на огъня.

Сабрина не помръдна от мястото си.

Той хвана дръжката на вратата и я погледна.

— Идваш ли?

— Дерек, това може да се окаже много неприятно.

— Искаш да кажеш, ако са родителите ти?

Тя кимна, с което като че ли се извиняваше.

— Още по-добре — изръмжа глухо той, изправяйки се. — Остани тук — мина му през ум, че би му било много интересно да разбере кой е в къщата, преди Сабрина да е пристигнала. Въпреки че подозираше, че колата му вече е била чута, той затвори вратата много внимателно. След това ниско приведен той се затича с големи скокове към къщата, притисна се до стената и надникна през прозореца.

Една минута по-късно беше отново в колата и се протягаше.

— Висок мъж. Слаб и дълъг. Русокос. Очила с телена рамка.

Сабрина затвори очи.

— Носи широк гащеризон — продължи Дерек.

— Какво прави?

— Проснал се е пред огъня и гледа пламъците.

Тя отвори очи и промълви:

— Няма никакво съмнение, че е Джей Бий — и излезе от колата.

Едва Дерек беше отключил предната врата, когато тя се втурна вътре готова за война. — Какво правиш тук, Джей Бий?

Джей Бий вдигна глава и се загледа много продължително в нея, преди да отмести очите си и да ги насочи към Дерек. Лицето му не изразяваше нищо.

Дерек, който беше чувал достатъчно много от Сабрина и беше повече от подготвен за срещата с брат ѝ, пристъпи напред и протегна ръка.

— Дерек Макгил — каза той.

Джей Бий се поизправи и пое ръката на Дерек, а след това обхвана с ръце коленете си.

— Джей Бий? — подкани го Сабрина.

— Реших да се отбия.

— Защо?

Погледът на Джей Бий остана както винаги празен. Към това се присъедини и едно неангажиращо повдигане на рамене.

— Искях да се срещна с новия ти съпруг.

— Мама и татко са те изпратили.

— Казах ми да дойда. Казах им да си гледат работата. Дойдох на своя глава.

Дерек се захили при проявата на това неуважение, за което получи като награда гневния поглед на Сабрина, която бързо насочи отново вниманието си към брат си.

— Ако смяташ да превърнеш живота ми в трагедия, можеш да се качиш в този ягуар и да изчезнеш.

Лицето на Джей Бий се разцепи на две в неочаквано ухилване.

— Хубава кола, нали? Никога досега не бях карал такова нещо — той спря да се хили. — Прогнозата за времето е такава, че както ми се струва, ще ви се наложи да ме изтърпите известно време.

Сабрина наведе главата си и притисна пулсиращото място между очите си.

Дерек, който до този момент стоеше встрани с ръка, опряна на бедрото, изви същата тази ръка около врата ѝ и каза много нежно:

— Искаш ли да вземеш малко аспирин и да полежиш малко? Тези два дни бяха много дълги.

Тя отправи несигурен поглед към брат си.

— Аз ще го забавлявам — успокои я Дерек. — Ако е дошъл, за да се запознае с мен, ще можем за известно време да те пощадим.

Сабрина съзнаваше, че се държи страхливо, но това не я тревожеше. Двата дни наистина бяха твърде дълги. Просто точно сега не ѝ беше до това, да се занимава с Джей Бий.

С изпълнен с благодарност поглед към Дерек и зарадвана заради добрия си късмет, тя напусна стаята.

Дерек я изпрати с поглед, после мушна ръце в джобовете на панталона си и се обърна към Джей Бий:

— Кога пристигна?

— Преди няколко часа.

— Как влезе?

— Прозорецът горе беше отворен. Покачих се по дъба и скочих.

Дерек се замисли.

— Както змията в Слокъм.

Известно време Джей Бий стоя загледан в него, без да издаде звук.

— Трябва ли да бъда поласкан от това, че си ме чел, или да се опечаля, поради това, че ме идентифицираш със змията?

— Първото.

Джей Бий не изрази отношение, по какъвто и да е начин. Дерек се чудеше какво ли си мислеше, докато гледаше втренчено, дали не си го представяше зад решетките. Това гледане накара Дерек да се почувства неловко. Беше също както през първия му ден в Ню Йорк, когато беше имал чувството, че всеки от греховете му и греховете на баща му бяха изрисувани на челото му. Последните два дни бяха, подобри, слава Богу. Между тавана на Сабрина и болницата му се беше случило да се загледат в него само няколко пъти. Можеше да свикне с това, така предполагаше. Но безкрайното втренчено гледане на Джей Бий Монроу?

Отчасти поради досада, отчасти от желание да направи напук, той отговори със същия поглед.

Това като че ли принуди Джей Бий да излезе от унесеното си състояние.

— Къде бяхте?

— Ню Йорк. Трябваше да се направят някои изследвания на Ники.

— Как е той?

— Има още припадъци. За това съществуват лекарства, но иначе... — той вдигна рамене.

Джей Бий си намръщи носа, за да си повдигне очилата.

— Старите имат истински проблем с това.

— С Ники?

— С теб. И Сабрина. И брака ви.

— Тогава е много добре, че са на Западното крайбрежие.

— Ще дойдат на Изток. Ще искат да те видят лично.

— Какво по-точно ще искат да видят? Всичко ми е на място.

— Ще им трябва потвърждение, че си толкова лош, колкото мислят.

Дерек вдиша бързо и се загледа към прозореца. Снегът падаше на парцали. Хубаво. Прекалено хубаво, за да се разваля. Не трябваше в този момент да бъде с Джей Бий. Не му харесваше разколът в света на Сабрина. Но той съществуваше и на него се беше паднало да оправя това.

— Защо са решили, че съм лош? — попита, той спокойно. — Заради убийството? Затворът? За това, че ми липсва кредит в обществото? — изпуктя. — Странно, мислех си, че след като самите те са малко ексцентрични, ще се отнасят малко по-либерално към тези неща.

— Те са по-конвенционални, отколкото мислиш. А освен това Сабрина е тяхното бебче.

— Тя минава тридесетте.

— Безпокоят се за нея.

— Аз също — каза Дерек. Разглеждаше шурей си трезво. — Когато за първи път срещнах Сабрина, тя беше уморена и напрегната, износена от работа и неоценена. Оттогава ѝ се случиха много неща в живота, за които аз не мога да поема никаква отговорност, но знам, че откакто е с мен, и е по-добре. Тя яде. Спи. Усмива се и се смее. Щастлива е. Правя я щастлива. При всичко това как могат родителите ти да ми имат зъб?

— Засега става дума за брака.

— За мен, за брака — все едно. Сабрина и аз не бяхме принудени да се оженим. Можехме просто да си живеем заедно. Ако те са толкова консервативни, би трябвало сега да бъдат спокойни.

Джей Бий задържа погледа си върху него още една минута, после се завъртя с лице към камината, сграбчи машата и се зае да разбутва горящите дървета. След като ги беше подредил така, че вече беше доволен, той издърпа машата и много внимателно заразглежда разклонения ѝ връх.

— Тук е хубаво.

Дерек нямаше нищо против рязката промяна на темата, защото това беше направено съвсем добродушно и безобидно.

— Сабрина каза, че си бил тук няколко пъти.

Джей Бий се намръщи все още загледан в машата.

Той я обърна веднъж, бавно, докрай.

— Кога пишеш? — попита Дерек.

— Всеки няколко месеца. Интензивно.

След като си спомни какво му беше говорила Сабрина за стила на работа на семейството ѝ, Дерек му повярва.

— Разбирам, че сега си между две книги.

Джей Бий прокара пръст по върха на машата.

— Мислех да остана тук известно време. Някъде да се настаня и да пиша.

— Кажи ми нещо за дъщерите си.

Когато Джей Бий вдигна глава, в очите му се четеше нещо, което донякъде напомняше емоция.

— Какво да ти кажа?

— Ако си тук, няма да ги виждаш.

— Без друго не ги виждам много. Не им харесвам.

— Хайде. Всички деца харесват родителите си.

— Обичат ги, но може да не ги харесват. Има разлика.

Въпреки че Дерек не беше мислил по този въпрос съвсем по същия начин, не можеше да спори. През по-голямата част от детските си години беше презирал родителите си, но все още имаше известно друго чувство, от което не беше успял да се освободи. Предполагаше, че е обич, нещо във връзка с поговорката, че кръвта вода не става. Може би това беше една от причините — колкото и второстепенна — защо беше толкова разгневен във връзка с опита за покушение върху живота му. Баща му беше платил за престъпленията си и с излежаните години, и с живота си. Изглеждаше безчестно да се хвърля кал върху гроба му.

Джей Бий отново го гледаше втренчено, но погледът му не беше толкова празен.

— Имате ли намерение със Сабрина да имате деца?

Нещо кипна в Дерек. Първият му импулс беше да каже на Джей Бий, че това съвсем не го засяга. После той се замисли и разбра, че Джей Бий беше ударил болно място.

— Не знам — отговори предпазливо.

— А искаш ли?

— Да.

— Но тя не иска. Страхува се.

— Като се има предвид какво я сполетия, предполагам, че е права.

— Това са глупости. Тя би била чудесна майка.

— И аз мисля същото.

— Тогава имайте деца.

— Тя взема предпазни мерки и затова не мога да направя нищо, даже и да исках, но и не искам. Тя трябва да прояви желание да поеме риска.

На това Джей Бий не възрази нищо. Повдигна машата, отпусна я, повдигна я, отпусна я.

— Имаш ли намерение да ме удариш с това нещо? — попита Дерек.

Джей Бий вдигна глава. Изглеждаше учуден, че Дерек е още там.

— Хмм?

— Машата — той направи крачка напред, за да погледне по-добре, опитвайки се да разбере какво беше намерил Джей Бий за толкова интригуващо. Той самият беше употребил машата. Нямаше нищо удивително, просто едно тежко парче желязо. — Имаш ли планове за това?

— Не.

— Тогава защо го изучаващ по този начин?

Джей Бий изглеждаше повече озадачен, отколкото предизвикан от грубостта на Дерек.

— Защо искаш да знаеш?

Дерек се отдръпна.

— Просто съм любопитен. Аз съм опитен инквизитор — това беше истина, но представяше само половината от историята. Той

въздъхна. — Може би, ако разбере какво правиш, няма да те мисля за толкова странен. Откровено казано, ти ме правиш нервен.

Двамата не сваляха погледи един от друг. Джей Бий гледаше, но Дерек му отвръщаше със същото. Най-накрая този, който отклони погледа си, беше Джей Бий. Той наведе главата си, изправи се на крака и се отправи към стола в ъгъла на стаята.

— Трябва ли да си отида? — попита той, без да се обръща.

— Разбира се, че не. Ти си брат на Сабрина. Ти си добре дошъл тук.

— Но ти си ѝ съпруг — той се обърна бавно. — Какви ти са плановете?

— Плановете?

— Няма ли да се връщаш на работа?

— Евентуално.

— Тук?

— Възможно е.

— Как?

— Още не съм го измислил напълно.

Последва дълга пауза и Джей Бий каза:

— В такъв случай теб те задоволява да живееш покрай Сабрина известно време?

Гръбначният стълб на Дерек се изправи забележимо.

— Никога не съм имал, нито имам сега намерение да живея покрай Сабрина. Ако мислиш, че съм се оженил за нея за парите, помисли още малко. Почти без никакво усилие аз мога вероятно да я купя.

— Значи си заделил пари?

— Инвестирах ги.

— Татко ще се зарадва, когато научи това — каза Джей Бий и се отпусна на стола. Протегна краката си. — Имаш ли някакви планове за хамбара?

Дерек се намръщи при тази непоследователност. Джей Бий завъртя главата си по посока на къщата.

— Хамбарът. Какво смяташ да правиш с него?

— Ще го използвам като гараж — отговори Дерек, без да спира да се мръщи. — И за работна стая. Мислех да го изолирам. Защо?

— Искam един ъгъл от него.

— За какво?

— За офис.

— Смяташ да пишеш в хамбара?

С почти незабележимо повдигане на веждата си Джей Бий даде да се разбере, че е така.

— Ще ми трябва печка, няколко фенера и една пишеща машина. Мислиш ли, че Сабрина ще има нещо против?

— Не знам — каза Дерек. — Предполагам, че не — в този момент нещо му просветна. — Искаш да ме държиш под око, така ли е?

— Искам да пиша книга.

— Защо тук?

— Защото тук ми харесва.

— Колко време ще ти отнеме това?

Джей Бий повдигна едното си рамо.

— Два месеца. Може би три.

Дерек наведе глава и потърка врата си. Той и Сабрина бяха младоженци. Не му се нравеше идеята да има на главата си настойник.

— Два месеца — промърмори той и потърка врата си още малко.

— Дай ми малко повече пространство и аз ще имам апартамент в хамбара. Няма да ти е необходимо въобще да ме виждаш.

— Все пак два месеца е много време.

— Не за да се напише книга.

— Да, но ти би могъл да направиш Сабрина нещастна.

— Аз? — попита Джей Бий толкова невинно, че Дерек се намръщи.

— Решението ще вземе тя — промърмори той. — Къщата е нейна, хамбарът също, нейно е и решението. Аз само плащам сметките. Ще трябва да питаш нея.

Сабрина не можеше да каже не. Джей Бий беше неин брат. Той представляваше тъжна фигура, много самотен — един факт, който беше още по-очевиден благодарение на контраста с живота, който тя сега споделяше с Дерек. При по-ранните посещения на Джей Бий те и двамата бяха самотни. Сега положението беше друго. Тя можеше да си позволи да бъде щедра.

Не че тя отстъпи без борба. Даде ясно да се разбере, че Дерек вече беше свободен човек, че го обича и че няма да ходи никъде. Каза

на Джей Бий, че ако възнамерява да седи и да гледа втренчено и да подхвърля някоя и друга нелюбезна забележка, то той може просто да си събере багажа и да отпътува обратно на Запад. Информира го и че не трябва да твори ужаси в хамбара ѝ. Тя обичаше хамбара, къщата, пространството около нея. Там намираше покой. Не искаше това спокойствие да бъде смущавано, даже и под формата на художествена измислица.

Имаше само още едно друго условие, което тя изискваше от Джей Бий. Трябваше Дерек да даде съгласието си. Когато той го направи, тя беше истински изненадана. Знаеше, че не се чувства свободно в присъствието на брат ѝ. Но той също съчувстваше на Джей Бий. Той също беше настроен да прояви щедрост. Наближаваше Коледа, Джей Бий беше сам, и освен това нещо в Дерек искаше да има наоколо семейство. Той нямаше свое собствено, имаше само Сабрина. Беше му интересно да види как ще изглеждат нещата, ако семейството е по-голямо. Сабрина все още се тревожеше. Тя очакваше, че присъствието на Джей Бий ще създаде проблеми и съобщи мнението си на Дерек.

— Безпокоиш се, че присъствието му ще ми пречи, и затова най-напред споменавах за това — Дерек беше достатъчно ориентиран, за да изтъкне това, и продължи: — Но когато това се случи, аз ще ти кажа. Ще ти кажа, ако нещо не ми харесва.

5.

Беше учудващо, но Джей Бий не измъчи никого от двамата. Присъствието му не беше натрапчиво. Вероятно се беше отнесъл много сериозно към предупрежденията на Сабрина. Може би беше почувствал, че Дерек би могъл да бъде приятел или враг според неговото собствено поведение. Какъвто и да беше случаят, той взе гостната стая, която се намираше достатъчно далече от главния апартамент, за да предостави на Дерек и Сабрина уединението, от което се нуждаеха. Но той действително възнамеряваше да се премести в хамбара и за тази цел придружи Дерек до магазина за строителни материали.

— Някога да си правил, това? — промърмори Дерек на Джей Бий, докато двамата оглеждаха различните изолационни материали — той говореше тихо, за да не бъде чул от продавача.

Джей Бий, който се мръщеше зад очилата си, поклати глава.

— А ти? — прошепна той на свой ред.

— Ъхъ — Дерек се мъчеше да се ориентира и да вземе някакво решение. Погледът му шареше насам-натам, докато оглеждаше дървената ламперия, която му предстоеше да избере. Малко пообъркан, той се върна към изолацията и прошепна на Джей Бий: — Човекът казва, че това е най-доброто.

— Изглежда, че е най-скъпата — промърмори в отговор Джей Бий.

— Най-скъпото невинаги е най-добро.

— Така е.

— Работата е там — продължи Дерек, говорейки съвсем тихо, — че не разбирам много от тези неща.

В погледа на Джей Бий нямаше нищо празно. Той гледаше изолацията така, сякаш тя беше от някакъв друг свят.

— От един писател не може да се очаква да разбира от всичко.

— Или от един репортер. В училище бягах от часовете по трудово обучение.

— Аз също.

- Трябва ни помощ.
- Професионален съвет.
- Дърводелец.

След като постигнаха съгласие, те се завъртяха кръгом и напуснаха магазина.

Наеха дърводелец, който да им даде съвет относно материалите и да ги научи на това, което не знаеха, което не беше малко. За щастие развитието им след училище беше продължило. Или може би мотивацията се оказа важен фактор. Или решителността, но те не се предадоха и скоро имаше резултати.

Сабрина, която посещаваше често хамбара, като носеше топли питиета и сандвичи, имаше чувството, че наднича в занаятчийско училище. Когато се осмеляваше да каже това на глас, биваше замервана със снежни топки, направени от останките от изолацията. Тя отстъпваше със смях, но откриваше, че продължава да се усмихва дълго след това. Дерек и Джей Бий много сериозно се отнасяха към собствените си усилия да превърнат хамбара в годно за живеене място и това много ѝ харесваше. Дерек беше погълнат от работата и не мислеше за Ноел Гриър. Също и Джей Бий, който не забиваше поглед в пространството. Общуването между двамата никога не биваше кой знае колко активно, което се дължеше повече на обстоятелството, че никой от тях не беше приказливец, отколкото на някаква непоносимост. Говореха, когато имаха повод. Разбираха се. И това доставяше на Сабрина особено вътрешно удоволствие, което не беше очаквала.

Сабрина прекара коледната сутрин с Ники. Придружи я не само Дерек, но и Джей Бий, което улесни нещата. За първи път в края на посещението тя не се обля в сълзи.

През седмицата, която последва, докато Дерек и Джей Бий се трудиха прилежно в хамбара, Сабрина забавляваше Моора, която се беше появила неочаквано и настанила в една от резервните спални. Комбинацията ѝ от посещение по случай осветяването на жилището и сватбен подарък за Сабрина за голямо щастие беше един разтегаем стол, който използваше като легло, вместо да спи на пода.

— Боже опази, ако Джей Бий трябваше да заема част от голямото легло — отбеляза тя, но закачливо. Сабрина разбираше защо.

— Вие двамата никога не се разбирате.

— Това е слабо казано. Той е чудак.

— Много хора биха казали същото за теб — подразни я Сабрина. Тя вдигна глава, за да разгледа косата на Моора. — Пак си станала по-тъмна.

Моора се ухили.

— Това дава резултати — вече беше казали на Сабрина за новия мъж в живота ѝ. Невероятно, но той беше същият, който я гледаше по време на обяда със Сабрина. Отдавна беше научила, че на иглата на вратовръзката му действително имаше диамант, а това говореше нещо.

Съзнавайки добре, че приятелката ѝ споменаваше само най-несъществените неща, когато говореше за подробности като името на мъжа и професията му, Сабрина беше решила, че Моора се отнася сериозно към него, но се държеше предпазливо. Сабрина не я обвиняваше. Предпазливостта на Моора донякъде ѝ харесваше. Това говореше за зрялост, към която Моора твърдеше, че се стремил.

Все пак в този момент Моора изглеждаше повече закачлива, отколкото зряла. Тя сниши глас и се наведе напред. Беше заради ефекта. Двете със Сабрина бяха сами в солариума на втория етаж. Нямаше начин мъжете да подслушат разговора им от хамбара.

— Дерек е великолепен. Не си ми го казвала.

— Мислех, че знаеш. Бил е дълги години в телевизията.

— О, да, виждала съм го, но, Боже, на живо изглежда даже още по-добре — тя се облегна на една от големите възглавници, с които беше осеян подът. — Очевидно затворът не му е навредил в това отношение. Изглежда чудесно за годините си. Разбирам, че животът тук му понася.

Вече с няколко глътки бяло вино под колана, Сабрина беше в добро настроение и не искаше да споменава за пораженията, които затворът беше нанесъл на Дерек. Вместо това тя приключи с нарязването на сиренето Чедър на малки квадратчета, подаде едното от тях на Моора и почерпи себе си с друго. След което също се отпусна назад.

— Мисля, че е така. Ние сме много щастливи.

— Боже, много се радвам — каза Моора с облекчение. — Но трябва да ти кажа, че това ме изумява.

— Кое?

— Че можете да бъдете щастливи в такова изолирано място.

— Не съм изолирана. Има и други хора, и магазини, и хотели, и ресторанти.

— Все пак не е Ню Йорк.

— Вярно е — отстъпи Сабрина с малко крива усмивка.

— Но ти винаги си била градско момиче. Какво се е случило?

— Трудно може да се обясни — отговори Сабрина и за момент изглеждаше объркана. — Не мога да кажа, че преди пет-десет години бих била готова да приема това. Вероятно съм се променила. Може би обстоятелствата са ме подготвили за това... Освен всичко — каза тя, допирайки един солет към устната си, — тук съм от септември. Може би догодина по това време ще умирам за Ню Йорк.

— А Дерек? Мислиш ли, че ще издържи тук?

Солетът проникна в устата на Сабрина. Той се строши между зъбите ѝ. Тя го поля с вино, продължавайки да бъде замислена. Не за първи път се беше замисляла върху това.

— Не знам — каза най-накрая. — Изглежда щастлив, но дали всичко това ще му омръзне... — завърши с повдигане на рамене.

Моора остави на спокойствие загрижената си приятелка или поне за всеки случай предпочете да не поддържа темата.

— Какво става с работата му? Мисли ли да се връща към нея отново?

— Евентуално.

— Като репортер?

— Предполагам.

— Но как? Къде?

— Не мисля, че още е решил.

— Тогава той не търси нищо?

— Не за момента.

— Негов агент е... — тя присви едното си око. — Джейкъбз, нали?

— Тъхъ.

— Говорил ли е с някого?

— Не знам със сигурност. Първоначално той искаше Дерек да се занимава с поредица телевизионни програми, но Дерек отказа и сега, след този отказ, е като с вързани ръце. Крейг се обажда много често, аз не чувам какво казва, но чувам Дерек и предполагам, че Крейг губи търпение. Все пак дали вече вижда или само чака зелена светлина от

Дерек, не знам. Имам чувството, че е комбинация от двете. Крейг продължава да се оглежда, но не е попаднал на нищо, което да привлече Дерек и тъй като Дерек няма да се задоволи с какво и да е, той е готов да чака докрай.

— А междувременно?

— Междувременно е във ваканция.

Моора изпуктя.

— Ваканция? Не ми изглежда да е във ваканция. По-скоро според мен той си сменя професията. Преквалифицира се като дърводелец.

— Не съвсем. Това, което прави в хамбара, е за удоволствие. Искам да кажа, с практическа цел, но по-строго казано, това е странично занимание — развлечение — тя се замисли. — И е терапевтично. Необходимо му е.

— Условията в затвора са били груби? — попита Моора и като отговор получи поглед, красноречив с резкостта си. Тя огледа внимателно и продължително Сабрина, после постави върху езика си един солет и го пое в устата си, като че ли това беше нафора. — На негово място — каза тя бавно и замислено — бих била бясна. Щях да искам да удрям наляво и надясно, който ми падне. Щях да се чувствам онеправдана и поругана. И щях да се стремя към отмъщение. Но Дерек изглежда кротък. Сдържан. Дали това се дължи на това място и на брака ви, или се е примирил със случилото се?

Сабрина не отговори веднага. Мислеше за несъответствието между това, което искаше да е истина, и това, което фактически тя знаеше, че е истина.

— Мисля — каза тя най-после, — че сдържаността, която забелязваш, се дължи на това място и на брака ни. Той не се е примирил със случилото се. Не мисля, че някога ще се примири. Беше лишен от две години свобода. Името му беше омърсено, кариерата му съсипана. Има случаи — тя наведе очи и продължи по-тихо, — когато все още е разгневен. Не често, поне не мисля, че е често, само от време на време. Опитва се да ми попречи да видя това, но аз го виждам. Виждам го в очите му, в ръцете и раменете му.

Моора я оглеждаше със скромно любопитство.

— Долавям нещо пораженско в думите ти.

— Бих искала — каза Сабрина след известно размишление — да се задоволим с това, което имаме. Непрекъснато се питам какво мога да направя, за да бъде това така, но не стигам до отговор — тя се намръщи, загледана в няколкото капки вино на дъното на чашата си. — Искях да успея в това и до известна степен предполагам, че съм успяла, но не напълно — отново погледна към Моора. — Искам да забравя миналото. Но той не може.

— И какво смята да предприеме в тази насока?

Върху лицето на Сабрина се изписа болка, но тя не каза нищо.

— Какви са плановете му? Той не може просто така да седи и да мисли. Искам да кажа, по дяволите, не го познавам, освен благодарение на това, което чувам, и малкото време, което съм прекарала с него тук, но той не ми изглежда от хората, които могат вечно да живеят с такъв гняв. Струва ми се, че е човек със запретнати ръкави. Един вид кръстоносец. Няма спор, че има железен характер. Загубил ли го е?

Заради съпруга си Сабрина се почувства засегната от изявлението на Моора.

— Не е загубил нищо — каза тя, — но едно нещо може да се постигне по различни начини — добри и лоши. Дерек не може ей така да излезе на улицата и да започне да хвърля обвинения.

— Кого ще обвинява?

— Това е дълга история.

Моора вдигна рамене и заразглежда пространството наоколо. Беше празно, като не се смятаха възглавниците, подноса със сиренето и солетите, и двете приятелки. Това беше място, където царяха безкрайното време и спокойствието.

— Готова съм.

Поначало Сабрина изпитваше неохота. Да разкаже историята на Дерек би означавало да злоупотреби с доверието му. Но, като гледаше Моора — оригиналната Моора с нейната ново почернена коса в стилиен безпорядък, нейната жълта като канарче блуза, сините панталони и зелените с цвят на море високи обувки, — беше навестена от нещо друго. Моора беше най-добрата ѝ приятелка още от най-ранното детство. През всичките тези години досега те нямаха тайни една от друга, а що се отнасяше до сегашния случай, Сабрина изпитваше остра необходимост да сподели и да ѝ олекне. Всичко, което беше научила от

Дерек, се беше насъбрало в нея и я измъчваше. Трябваше ѝ още едно мнение.

Моора го имаше.

— Боже мой, каква книга — каза тя със светнали от възбуда очи, когато Сабрина стигна до края на разказа си. — От отмъщението ще излезе чудесен сюжет.

— Няма да пиша нищо.

— Така си мислиш. Ти си писател. Това е твоя работа.

— Също съм и жена на Дерек. Само това е моя работа засега.

— Шегуваш ли се?

— Не.

— Сабрина, живеем в модерни времена. Можеш да пишеш и да си бъдеш жена на Дерек.

— Знам това — отвърна тихо Сабрина, — но засега аз съм само негова жена. Може би и аз съм във ваканция.

— Ти си във ваканция вече повече от три години — забеляза Моора и побърза да се поправи, когато забеляза реакцията на Сабрина: — Не го казах добре. Знам през каква агония премина с Ники. Това не беше ваканция. Може би трябваше да кажа празнина, пропуск, равен на три години и нещо, пропуснатата възможност за писане.

— Добре, добре.

Последва пауза, после Моора додаде:

— И така, защо не се върнеш към писането? Имаш талант.

— Не смятам да го използвам. Не още. Казах на Дерек, че нямам такива намерения и, така или иначе, той е прав. Ключът са файловете.

В продължение на една минута видът на Моора даваше възможност да се помисли, че е готова да спори още за писането. По-късно е примирение, изписано на лицето ѝ, тя каза:

— Ако файловете съществуват. Прицелът е много далечен. Струва ми се, че Дерек би употребил по-добре времето си, като търси доказателство, че Гриър го е вкарал в затвора.

— Работата е там — каза Сабрина, — че той може би никога не ще успее да го докаже. Най-голямата му надежда е, че ако успее да изкара на бял свят отношенията на Гриър с Балантайн, ще се появи някой, който да хвърли светлина върху това, което наистина се е случило с Джоуи Падила и процеса за убийство. Хора като Гриър непременно и непрекъснато си създават врагове. Това им се налага.

Сигурно съществуват хора, които с най-голяма радост, биха забил и гвоздей в ковчега на Ноел Гриър. Но най-напред е нужно той да бъде дискредитиран. В Моментa е много силен.

Известно време Моора беше твърде тиха. Тя изяде едно кубче сирене, после един солет, после още едно кубче сирене. Доизпи виното си, след което наклони главата си на една страна.

— Силата на Гриър не бива да се недооценява.

— Знам това.

— Дерек не се ли страхува, че ще го следят, когато тръгне да търси тези файлове? — тя замълча, но малко след това добави бързо: — Гриър знае за файловете. Ти каза, че Дерек му е казал за тях.

Сабрина насочи погледа си към стъклените прозорци, които гледаха към гората, заобикаляща къщата. Животът тук беше толкова спокоен. Всяко споменаване на Ноел Гриър, на Лойд Балантайн, на файловете и отмъщението предизвикваше нервно свиване в стомаха ѝ, което никак не хармонираше с това спокойствие.

За съжаление нервното свиване нямаше намерение да отmine само. Отново Сабрина предпочете да сподели страховете си с Моора, този път с надеждата, че тя ще ѝ помогне да се освободи от него.

— Според мен Дерек се надява, че Гриър ще бъде прекалено много зает с кампанията си за Сената, за да обърне голямо внимание.

— Това не е ли опростителство? Ако Гриър не обърне внимание и ако Дерек се появи с тези файлове и ако те са толкова изобличаващи, както Дерек се надява, че ще бъдат, кампанията на Гриър ще отиде по дяволите.

Сабрина направи гримаса.

— Не трябва да казваш това. Трябва да кажеш, че Дерек е вероятно прав. Трябва да кажеш, че Гриър има прекалено много грижи, за да се тревожи относно Дерек, даже че Гриър е достатъчно арогантен, за да мисли, че Дерек няма да се осмели отново да се опълчи срещу него. Мисълта, че действията на Дерек могат да зависят от някого, съвсем не ме вълнува приятно.

Моора надигна чашата към устните си и я пресуши.

— Но предполагам, че си права — предаде се изведнъж Сабрина, чувствайки се обезсърчена. — Гриър е силен човек. Той е кукловодът, който дърпа конците. За да постигне каквото вече е постигнал, той

вероятно е използвал услугите на цял батальон хора. Някой от тях съвсем лесно би могъл да бъде натоварен със следенето на Дерек.

Моора изведнъж се намръщи и за момент изглеждаше с отклонено внимание. След това също така бързо, както се беше появила, гримасата ѝ изчезна.

— Боже мой, ставаме мрачни — избъбри тя, възвръщайки обичайната си оживеност. — Няма защо да мислим за това сега, нали? Трябва да се веселим.

Трябваше. Джей Бий и Моора проявяваха достатъчна търпимост един към друг и се спречкваха все по-рядко и доколкото го правеха, тези спречквания бяха посвоему забавни. Но това беше само началото на забавлението. Като четворка Дерек, Сабрина, Джей Бий и Моора прекараха един ден сред празничната тълпа скиори, една нощ в пиршество около печена патица в един пикантен малък хотел, още един ден с моторни шейни, още един ден по кината. Сабрина разходи Моора из магазините, които ѝ харесваха най-много от всичко, които беше открила след идването си на север. Тя също готвеше. Правеше сладкиши от всякакъв вид, с които предизвикваше похвали.

Животът ѝ харесваше. Дерек никога не се отделяше от нея, до нея бяха и Моора, добрата ѝ приятелка, и Джей Бий, който при малко повече въображение можеше да се види, че вече заприличваше на приятел, беше очаквала да бъде потисната по време на празниците — първите без Ники — но очакванията ѝ не се оправдаха. А желанието за професионално усъвършенстване временно отстъпи място на отговорностите ѝ като съпруга и домакиня.

Два дни преди Нова Година Моора си отиде, за да се върне в Ню Йорк при Ричард — най-после беше съобщила името на мъжа, с когото се срещаше. Подложена на закачките на Джей Бий, тя също призна, че той е бизнесмен, но никакви шеги, придумвания или молби от страна, на който и да е от тях не изтръгнаха нищо повече.

Новогодишната нощ беше запомнящо се събитие. Сабрина и Дерек бяха поканени на парти, организирано от една писателска двойка, която беше срещнала при първото си идване във Върмонт, и не можеше да става и дума Джей Бий да остане в къщата. Посвоему той беше станал част от семейството в пълния смисъл на думата. Освен това Сабрина подозираше, че Дерек много държеше да го има до себе си за морална подкрепа. Това щеше да бъде първият път след

арестуването му, когато Дерек щеше да се покаже пред обществото. За първи път му предстоеше да води разговорих хора, които знаеха съвсем точно кой е и къде е бил.

— Не сме длъжни да отиваме — неведнъж го убеждаваше Сабрина.

Но Дерек само поклащаше глава.

— Време е.

Когато той казваше такива неща, Сабрина чувстваше лека тръпка напрежение, защото, ако беше настъпило за Дерек времето да бъде между други хора, скоро щеше да дойде време за нещо повече. Но тя беше решена да не позволи на тази особена мисъл да развали новогодишната и вечер и така и стана. Беше й интересно и приятно да наблюдава отстрани Дерек и Джей Бий. Все едно че слепец водеше слепеца. Мислейки за партито, Джей Бий изпитваше не по-малка нервност, отколкото Дерек. Всеки от двамата се беше превърнал в лична охрана на другия.

Прибраха се в малките часове, шофираше Сабрина. Дерек и Джей Бий не бяха пияни, а само приятно развеселени. На Сабрина даже й мина през ум, че състоянието им съвсем не беше причинено от алкохола, а от факта, че бяха добре посрещнати — или от това, или от облекчението, че изпитанието беше преминато. Във всеки случай тя не искаше да поема рискове.

Случи се така, че Дерек беше изтрезнял достатъчно до пристигането в къщата. Той отведе Сабрина в тяхната спалня, взе я в прегръдките си и й показа колко дълбока е любовта му. Тя наполовина подозираше, че новогодишната му решителност имаше нещо общо с това, защото през следващите дни той показва рядък глад за нея. Собствената й решителност представляваше по-скоро едно пожелание — че меденият им месец няма да свърши никога.

Той свърши на двадесети януари. Това беше, когато Ноел Гриър, без да учуди никого, обяви официално кандидатурата си за място в Сената на Съединените щати.

Дерек прекара двадесет и първия ден на януари потънал в дълбок размисъл. Отдавна беше приготвил плана си за атака, знаеше точно откъде да започне, но мислите му се носеха напред, въртяха се

около различните възможни слабости на Лойд Балантайн, които бяха станали причина той да бъде продажник. Една от тези възможности би могла да определи крайната посока на проучването му. Тази посока водеше към затаената опасност.

Дерек не искаше да подлага Сабрина на опасност. Тя беше до него, когато Дейвид беше позвънил, за да му съобщи за декларацията на Гриър, тя беше до него, когато по вечерните новини излъчиха речта му. Тя беше направила спокойното изявление, че ако не може да се бори срещу него, смята да се присъедини към него.

Това малко го плашеше.

Той се нуждаеше от помощта ѝ. Тя беше първокласен изследовател — организирана, много точна и изчерпателна в бележките си. Беше ги чел на няколко пъти и знаеше почти всичко в тях, засягащо Лойд Балантайн, от раждането му до времето, когато е влязъл във Върховния съд, което трябваше да се направи обществено достояние. По-нататък картината избледняваше. За да я върне обратно във фокус и да научи за онези малки, лични, нямащи отношение към публиката подробности в биографията му — за този втори живот, ако той съществуваше — трябваше да осъществи срещи със семейството на покойния мирови съдия, с приятелите и колегите му. Ако с тях се заемеше Сабрина, щеше да стане ясно, че тя работи за каузата на Дерек. Точно сега той не беше готов за това.

Не беше готов и за това, което се случи през ранните следобедни часове на двадесет и втори януари. Обгърнати от облачета пара от дишане, на прага изплуваха приличащи на загубени кучета от миналото му Ан Фицджералд и Джъстин Шагру. Те бяха обвити в бели халати, шапки, шалчета и носеха ръкавици, а онова, което се подаваше навън и беше изложено на ниската температура, беше зачервена кожа.

Приятно изненадан, макар и малко озадачен, Дерек ги вкара вътре и ги представи на Сабрина.

— Ани Фитц и Джъстин са работили с мен по много репортажи — обясни той и се ухили. — Винаги ги е бивало за това, да изскочат отнякъде, тъкмо когато пицата е готова.

Джъстин размахва ръка и тържествено декларира с глас, който беше леко размазан, поради вкочанясалите му челюсти:

— Чисто съвпадение и нямаше да се появим по обед, ако не беше толкова студено. С мотоциклет човек не е много защитен. Мисълта да

останем дълго време седнали на стъпалата ни се стори непоносима, след като можехме да подушим чудните миризми, идващи отвътре.

Дерек погледна през прозореца към пътя.

— Не мога да повярвам, че сте дошли е вашия Харлей^[1].

— Стори ми се — каза Джъстин, — че ако харлито може да се справи, значи ще можем и ние. Все пак факторът вятър беше нещо друго — той огледа пръстите си, по които още личаха следи от дръжките на мотоциклета. — Може никога повече да не останат същите.

Сабрина прецени, че възрастта на двамата е някъде около двадесет и шест — двадесет и седем, от което можеше да се заключи, че са започнали работа при Дерек направо след колежа. Изглеждаха чисти и бяха добре облечени, макар и небрежно. Ан беше дребничка и изглеждаше срамежливо. Сабрина имаше чувството, че тя се крие зад много дрехи и гъстата грива от жълтеникава коса, която, вече освободена от тежката вълнена шапка, падаше на гъсти къдрици по раменете ѝ. В сравнение с нея тъмнокосият Джъстин изглеждаше по-висок, пуловерът му беше по-отпуснат, панталоните плътно прилепнати към тялото, ботушите му стигаха до коленете и носеше малка златна обица на ухото си. Усмивката му излъчваше увереност и това му помагаше да установява бързо контакт. Той я накара да си помнели за един по-млад Дерек Макгил. Очевидно, той беше водачът.

— Крейг ви е дал адреса? — попита Дерек. След като първоначалната му изненада го беше напуснала, сега той изглеждаше озадачен и донякъде нащрек.

— Неохотно, и то едва след като се съгласихме да направим всичко възможно да те върнем в Ню Йорк.

— Ако затова сте тук — изрече Дерек лековато, което означаваше, че положението е сериозно, — само си губите времето.

Този път усмивката на Джъстин беше като на възрастен човек, което беше учудващо, както беше учудващо и това, че тя изразяваше разбиране.

— Не за това сме тук.

Дерек потърси погледа на Сабрина и след мигновен безмълвен разговор каза:

— В този случай това, което сте надушили, е супа от леща и кренвирши, и то в изобилие, ако искате да се присъедините към нас.

Тъкмо започвахме да ядем.

Нито Джъстин, нито Ан имаха намерение да откажат. След като се настаняха с чувство на благодарност на два от столовете около голямата маса в кухнята, те разказаха за приключенията си по време на пътуването. След като Дерек ги попита, разказаха също и какво им се бе случило в Ню Йорк, което неизбежно ги доведе до причината, поради която бяха пристигнали.

— Необходимо ни е ръководство — каза Ан с тих и не много уверен глас. До този момент тя с удоволствие беше оставила на Джъстин да води по-голямата част от разговора, което той правеше ентусиазирано. Но у Сабрина се появи внезапното впечатление — не й беше ясно как стана това — че след като веднъж преодолеее срамежливостта си, Ани Фитц, както Дерек я наричаше с добро чувство, се превръщаше в много умна и интересна жена.

Ан продължи:

— Работата, която ти вършеше в мрежата, беше вълнуваща. Нямаше никой друг, който да я върши съвсем по същия начин. Ти намери смелост да се противопоставиш на Гриър и репортажите ти бяха с една класа над останалите — тя отправи плах поглед към Сабрина, погледна надолу към покривката на масата, после към Дерек и продължи забързано: — Ако не беше Гриър, щеше да е някой друг. Всяка мрежа има своя самозван цензор. За съжаление това означава, че на някои репортажи изобщо не се обръща внимание, защото от самото начало се смята, че те са парливи.

Тя спря, за да поеме развълнувано дъх.

— Мислим за независима практика, но не знаем откъде да започнем. Имаме идеи за репортажи — всички тези случаи, които очакват да бъдат разказани, но нямат кой да ги представи. Даже сме установили контакти. Бива ни за издирване на факти, когато някой ни каже къде да отидем, но нямаме представа как да сглобим цялото. Трябва ни ръководител — очите й потрепнаха, като че искаше да премигне или да погледне настрани, но не беше в състояние да си позволи нито едното от двете. — Избрахме теб.

Дълго време след като тя завърши, Дерек не свали поглед от нея. После каза:

— Говориш сериозно.

— Много.

Изразът му, който, докато слушаше Ан, беше станал по-сериозен, сега вече беше почти мрачен.

— Ако имаш предвид ръководител като мен, не ви очаква нищо добро. Името ми, както стоят нещата в момента, не тежи много.

— Тежи, след като Гриър е вън от картинката.

— Вън? — попита Сабрина. — Не е ли вярно тъкмо обратното?

Отговори Джъстин:

— Не в нашата област. Като кандидат за Сената Гриър ще трябва да се разграничи от мрежата. Иначе ще има конфликт на интересите.

По някаква причина Сабрина не се беше замисляла върху това, но сега разбираше какъв риск поемаше Гриър. Ако се откажеше от мястото си в мрежата и след това загубеше изборите, щеше да остане на сухо. Основавайки се на всичко, което беше й казал Дерек, тя се съмняваше, че Гриър е човек, който би дал пет пари за това. Което означаваше, че Ноел Гриър е бил много сигурен, че ще победи в изборите, преди да обяви кандидатурата си, което означаваше, че ако някой обърка конците, нямаше да има прошка.

Ако Дерек се окажеше поне отчасти виновен за загубата, Сабрина можеше да започне да разбира удовлетворението му, което беше заложено... и риска.

С тези мисли в главата тя го погледна. Той издържа погледа й в продължение на един мрачен и многозначителен момент, преди да се обърне, за да чуе какво говореше Джъстин.

— С отстраняването на Гриър от мрежата силата му изведнъж се разпилява. Разбира се, хората му остават и един или друг от тях може да се окаже силен, но в нито едно отношение толкова силен, колкото беше той. Има страшно много хора, които получиха по-голяма свобода като резултат от декларацията на Гриър.

Дерек притисна чашата си между двете си ръце и се облегна удобно на стола си. Думите на Джъстин и Ан бяха смислени, но нещо повече, те бяха единствените, които запазиха лоялността си към него. Двамата му бяха писали, когато беше в затвора. Двамата бяха говорили с него през онзи ден в студиото в Ню Йорк. Той ги уважаваше и имаше доверие в тях. Виждаше и определени достойнства в личните им планове.

— Тази ваша свободна практика — подхвърли той. — Телевизията ли имате предвид?

— Възможно е — каза Ан със спокоен глас. — Но решихме, че ще бъде по-лесно от чисто техническа гледна точка да започнем с вестници и списания, оттам да тръгнем нагоре — тя му отправи поглед, в който се съдържаше извинение. — Не работим с много стабилна финансова база.

— Не ви трябва. Ако не ви се налага да участвате във филмиране, единствените значителни разноски ще се свеждат до пътуване и телефонни сметки. Пищеща машина и хартия, компютър, ако мислите, че ви трябва. Освен това най-важният ви ресурс е тук — той се плесна по челото. Ръката му се отпусна обратно към чашата му. Той се загледа в нея с присвити очи. — Вие сте се откъснали напълно от мрежата?

Джъстин кимна.

— Нямахме желание да бъдем привлечени за работа по кампанията на Гриър.

— Щеше ли да ви се случи? — попита Сабрина.

— Няма никакво съмнение — каза Дерек. Ан се обърна към нея.

— Това вече започна. Беше издадена заповед, според която целият личен състав трябва да бъде на мястото си, когато той оповести кандидатурата си. Тога Джъстин и аз разбрахме, че е време да напуснем. И преди ни занимаваше тази мисъл. От ден на ден се чувствахме все по-безпомощни — тя погледна Дерек. — Когато ти се отби през ноември, положението беше много напрегнато.

— Какво искаш да кажеш? — попита Дерек бавно спокойно.

— Ти беше жив пример за това какво може да случи, ако някой не е много послушен.

Дерек мълчаливо я гледаше в очите и очакваше да продължи. Тя отправи нервен поглед към Джъсти после преглътна и се обърна отново с лице към Дерек този път изпълнена с решителност.

— Знаем, Дерек. Може да не ни са известни всички подробности, а още по-малко да разполагаме с конкретно доказателство, но знаем, че Гриър има пръст в това, което те сполетя. Това беше известно на всички в студиото. Никой не знаеше как точно го е направил или защо, но го знаеха всички.

— Антагонизмът между вас двамата беше пословичен... — започна Джъстин.

Ан се намеси.

— Но това не обяснява огромните усилия, които направи, за да те махне от пътя си.

— Не те молим да ни казваш това...

— Може би даже не знаеш, че...

— Но ние искахме да кажем, че много бихме се радвали да помогнем...

— Ако решиш да го преследваш.

В условията на дълбоката тишина, която последва тази бърза размяна на реплики, Сабрина разбра, че е спряла да диша. Тя издиша бавно, докато преместваше погледа си от лицето на Ан към лицето на Джъстин. И двамата бяха забили погледи в очакване в Дерек, но Дерек не казваше нищо. За миг Сабрина се видя в Паркързвил в деня на първото си посещение. Спомни си как беше почувствала някаква бариера между Дерек и себе си, между Дерек и света. Барьерата беше укрепена с гняв и враждебност. Мислите му бяха негови. Не беше приветствал никаква намеса.

Сега също имаше бариера, но тя беше от предпазливост. Старите рани не кървяха, но далеч не бяха зараснали. Дерек изглеждаше изведнъж отделен, отделен от останалите присъстващи. Той беше бивш затворник. Той беше този, който трябваше всеки месец да се явява пред съответното длъжностно лице, този, с видими белези, които свидетелстваха за време, прекарано между престъпници. Той беше човекът, който вдъхваше страх.

Всички го чакаха да проговори. Когато това стана, тонът му вдъхваше страх единствено с това, че беше напълно контролиран.

— Тогава имаше разговори в студиото?

След кратка пауза, през която Ан не очакваше, че той незабавно ще приеме предложението им за помощ, отговори:

— Много малко и това беше много странно. В студиото винаги се говори — разни глупости в стола, клюки из коридорите — но този път се мълчеше. Като че ли никой не знаеше на кого може да се довери и на кого не.

— Вероятно можем да направим някоя и друга догадка относно това, кой е бил замесен — добави Джъстин, — но нямаме никакви доказателства. След като в продължение на години направи какво ли не, за да плати сметките си, Джони Ходъндез изведнъж се оказа способен да изнесе семейството си във от града, но кой можеше да

каже, че парите, които употреби за това, в действителност не бяха дошли от чичо му в Синсинати, както той твърдеше? Разнесе се мълва около това, че назначаването на Сузън Лайънз за водеща в Чарлстън е станало поне отчасти, защото спеше с тамошния продуцент — и кой можеше да постави това под съмнение?

Пръстите на Дерек бяха обхванали здраво чашата. Устните му бяха издадени напред, мислите му, които не искаше да изрази с думи, се издаваха от потрепването на мускулите в челюстта му.

— Той е тиранин — каза Ан и всички знаеха, че говори за Гриър. — Някой трябва да го спре.

— Знам — промърмори Дерек. — Знам.

— Ще работим за теб — повтори предложението Джъстин. — Само дай знак и започваме. Все някъде трябва да има доказателство, че ти е устроил клопка. Ако не е това, трябва да съществува доказателство, че е изнудил Нел Уелник да си подаде оставката като директор по новините или че е отговорен за саботирането на представянето на главния му съперник от миналите президентски избори, или че е укривал данъци — нещо, каквото и да е. Не мога да повярвам, че този човек е толкова неуязвим, колкото си мисли.

Ан се придвижи напред в стола си.

— Тук също ни трябва ръководство. Знаеш през какви изпитания си преминал. Длъжен си да имаш някакви подозрения. Ние ще извършим цялата работа по тичането насам-натам, ако само ни кажеш къде да отидем.

Дерек знаеше, че трябва да им каже да отидат по дяволите. Те си навираха носа, където не им беше работата. Това беше негова болка, негова война. А освен това те не знаеха нищо за опасностите. Ако не беше присъствието на Сабрина, той щеше много цветисто да изрази тази опасност.

Но това вероятно нямаше да повлияе на Джъстин и Ан. Те бяха млади и буйни. Опасността нямаше да ги спре. Даже вероятно щяха да бъдат още по-силно разгневени, ако знаеха всичко, което Гриър беше извършил.

— Мисля — започна Дерек, поемайки бавно дъх, — че много бързате — той огледа последователно единия и другия. — Мислех, че сте дошли с намерението да започнете някаква работа.

— Така беше — каза Джъстин, — и намерението ни остава в сила.

Ан добави:

— Просто решихме, че ти можеш да бъдеш първият ни репортаж.

— Но аз вече имам биограф.

Три чифта очи се обърнаха към Сабрина, която в същия момент потъна в стола си и като вдигна двете си ръце с дланите напред каза на Ан и Джъстин:

— И на мен ми е вързал ръцете — което в известен смисъл представляваше едно много красноречиво изявление, но такова, за което тя не съжали. Тя погледна към Дерек, захапа замислено долната си устна и след време добави: — Има хамбар.

Тя мислеше, че не е ясна. Помисли, че Ан и Джъстин просто нямаше да разберат какво иска да каже, и следователно Дерек щеше да бъде свободен да вземе някакво решение. За нейно съжаление Ан веднага се хвана за нейната идея.

— Ще го вземем. Трябва ни само едно малко ъгълче. Работата е там, че апартаментът на Джъстин в града не може да свърши работа, защото има други хора в него, а моят е толкова малък, че става само за спане. Знаем, че ни е необходимо нещо, с което да разполагаме като база, но всичко това действително стана много изведнъж — тя пое набързо дъх. — Ако можем да използваме вашия хамбар, докато си оправим планове — не за дълго, само за няколко дена, може би една седмица — ще бъде прекрасно.

— Носим си спални чували, за да ни е топло — додаде Джъстин, — така че хамбарът ще бъде отлично място. Трябва ни само някакъв покрив над главите, докато умуваме. Той погледна Дерек и се поправи, като добави боязливо: — Докато разберем нещо от тебе.

Ан се обърна към Сабрина и каза, колкото може по-бързо и колкото може по-кратко:

— Знам, че това е ужасно натрапване, но ще работим, за да не бъде толкова ужасно. Аз ще се грижа за купуването на храната. Ще ядем там. Даже няма да забелязвате присъствието ни — тя преглътна, след това добави по-благо: — Освен във времето, когато ще... ще се опитваме да разберем нещо от Дерек.

Сабрина намери идеята за чудесна. Харесваше ѝ да има пълна къща. Не че къщата щеше да се напълни с хора. Тя погледна Дерек. Той мислеше същото.

— Има само един проблем — каза той, обръщайки се към Джъстин и Ан.

Джъстин вдигна ръка, за да го успокои.

— Израснах в една ферма в Канзас — той отпусна ръката си върху гърдите. — Имате животни в този хамбар, аз мога да гледам животни.

— Не точно животни — каза Дерек.

— Спорен въпрос — измърмори Сабрина. Навеждайки се поблизо до нея, Дерек измърмори на свой ред:

— Той се държи добре, нали?

— Ако под държане както трябва имаш предвид това, че той излиза веднъж дневно от хамбара, за да седи в транс на трапезата...

— Той пише. Ти самата го каза, това е неговият стил.

— Но аз се надявах, че ще има някаква промяна. Напредъкът му е в друго отношение.

— Ти се оглеждаш за чудеса.

— Ммм. Може би.

Дерек се обърна към Джъстин и Ан.

— Имаме още един гост. Джей Бий Монроу. Говори ли ви нещо това име?

В миг лицата на двамата се вкаменяха. След това едновременно — и това беше много смешно — отново се оживиха.

— Същият Джей Бий Монроу? — попита Джъстин много развълнувано.

Кимването на Дерек ги насърчи да се разприказват.

— Чел съм — каза Джъстин, изразявайки страхопочитанието си с това, че поставяше ударение върху всяка отделна дума, — всеки един от неговите четиринадесет романа.

Очите на Ан се разшириха.

— Той влезе в списъка на Ню Йорк таймс, на Пъблишърс уикли, две от неговите книги бяха филмирани, една друга беше адаптирана за телевизия и още една послужи като база за сутрешното съботно предаване на анимационни филми. Успехите му са невероятни...

— И той е във вашия хамбар?

Дерек кимна.

Джъстин беше като парализиран.

— Не мога да повярвам, че сте сложили човек като Джей Бий Монроу във вашия хамбар.

— От друга страна — каза Ан, — не съм сигурна, че бих го искала в моята къща. Книгите му така ме плашат и разбирам, че самият този човек е...

— Мисля, че ще бъде честно — прекъсна я Дерек — да ви предупредя, че Джей Бий Монроу е брат на Сабрина.

Джъстин се поизправи в стола си.

— Твой...

— Шурей? — довърши Ан. Бузите ѝ пламтяха. Погледът ѝ побягна към Сабрина, която наблюдаваше с интерес. — Съжалявам. Нямах намерение думите ми да прозвучат критично. Разбирам какво умение е необходимо, за да се пише така. Просто аз... аз имам живо въображение... имам кошмари... и затова не мога да го чета.

Сабрина се усмихна.

— Няма проблем. Но Джей Бий живее в хамбара, който е доста добре уреден, между другото, и поради това не съществува опасност да измръзнете. Има няколко свободни стаи. Вие сте повече от добре дошли и можете да ги използвате, но при условие, че обещаете, че няма да безпокоите Джей Бий.

Ан и Джъстин обещаха.

Дерек най-после си легна. Беше късно през нощта. Сабрина лежеше под завивката и чакаше, както ѝ се струваше, истинска вечност, когато чу стъпките му. Той се съблече мълчаливо, настани се между чаршафите и я притегли към себе си. Тя се сгуши в него и откри, че докато тялото му беше топло, краката му бяха като лед. Очевидно, беше останал до камината дълго след като огънят беше изгаснал.

— Добре ли си? — прошепна тя.

— Тъхъ — прошепна той в отговор.

— Изглеждаше много замислен, когато дойде от хамбара — той беше излязъл много по-рано, за да види дали Ан и Джъстин са се настанили.

— Просто мислех.

На Сабрина не ѝ беше нужно да пита за какво. Не поради пристигането на Ан и Джъстин се беше замислил за Ноел Гриър. Този човек се беше превърнал в постоянно присъствие. Сабрина винаги разбираше кога Дерек мислеше за него, защото в очите му се появяваше гневен блясък, тялото му се изпъваше. Все по-често имаше периоди, когато той подскачаше и се обръщаше нощно време. Понякога Сабрина се събуждаше и го виждаше застанал прав, напълно гол, пред прозореца, обхванат от синкавия пламък на отражението на луната върху снежния пейзаж. Изглеждаше мрачен и тайнствен. Зловещ. Сякаш беше излязъл от страниците на Джей Бий. Като не искаше да признае реалността на този образ, тя се обръщаше на другата си страна и се молеше този образ да се махне и действително до сутринта той изчезваше. До следващия път.

Не беше възможно пристигането на Ан и Джъстин да не е направило мислите му още по-напрегнати.

От друга страна, на Сабрина ѝ харесваха тези приятели на Дерек. Мислеше, че Дерек ще се зарадва от това, че е техен ръководител до избиране на окончателната си стратегия, ако от друга страна, присъствието на Ан и Джъстин се окажеше неблагоприятно за душевното му състояние, тя щеше да ги накара да си отидат още на следващата сутрин.

— Права ли бях с предложението си? — попита тя, имайки предвид ползването на хамбара.

— Безспорно. Те са приятни деца.

Двамата лежаха мълчаливо известно време. Сабрина беше сигурна, че Дерек не спи. Самата тя съвсем нямаше желание да спи и затова попита: — Винаги ли са заедно?

— Винаги са били близки, като две грахови зърна в една шушулка, но не са романтично обвързани.

Тя вдигна главата си от гърдите му и го погледна на лунната светлина.

— Това е странно. Предполагах, че са.

— Това — каза Дерек с усмивка — е, защото си много конвенционална дама. Разглеждаш мъжете като сексуални обекти.

Усмивката ѝ донесе голямо облекчение, още повече заради това, че тя реши да продължи мисълта си. Като сложи отново главата си върху гърдите му, тя каза:

— Е, какво, не съм сляпа. Джъстин има приятна външност, а Ан е възхитителна. След като работят заедно и пътуват заедно, защо да не са романтично обвързани?

— Ан е плаха.

— Не е Джъстин.

— Може би на този етап от живота си тя не се стреми към обвързване, с когото и да е.

— Но защо не?

— Може би поради горчив опит.

— Може би проблемът не е у Ан, а у Джъстин. Може би е хомосексуалист.

— Не е изключено — каза Дерек, без да се замисли. Сабрина повдигна глава.

— Само се пошегувах — тя заразглежда лицето на Дерек, но там нямаше следа от усмивка. — Наистина ли го мислиш?

— Винаги са съществували слухове в този смисъл, а Джъстин нито веднъж не си даде труд да ги отрече.

— Ти изпитваше ли смущение... от това, че работиш с него?

— Сериозно ли говориш? Той е страхотен изследовател и е много лоялен. Винаги съм водил война, за да го включа в моя екип. Както смятах и тогава, сексуалните му предпочитания не влияят с нищо на нашата работа, следователно това изобщо не ме засяга — той сложи ръка на главата ѝ и я целуна леко пр челото. — Да не би да се страхуваш от това, че би могъл да досажда на Джей Бий? — попита той и този път тя нямаше защо да оглежда лицето му. Усети усмивката му, която означаваше, че той просто я дразни и като отговор потърка гърдите му с ръка. Никога не се уморяваше да го докосва.

— Тогава нямаш нищо против, че са тук? — попита тя с внезапна тревога.

— Зависи от това, колко време ще останат — той се обърна с лице към нея. Ръката му се спусна от откритото ѝ рамо до основата на не по-малко открития ѝ гръбнак. — Не мога да кажа, че ще ми хареса да те делия с други хора толкова много.

— Няма да ме делиш.

— Сигурно е, че ще те делия. Първо, Джей Бий, сега Джъстин и Ани Фитц — той ѝ опипа носа. — А се надявах, че ще можеш да живееш на диета само и единствено с мен.

Тя целуна брадичката му.

— Мога.

— Но сега ти се налага да водиш разговори е толкова много други хора. Не отричай. Чух те как се смеехте с Ан, докато приготвяше вечерята.

— Приятно ми е, че е тук, което не значи, че бих я предпочела пред теб, защото не искам да направя такова нещо. Но ти носеше дърва в хамбара и те нямаше наблизко — тя стисна брадичката му между палеца и показалеца си. — Обичам те, Дерек. Приятно ми е, че край нас има и други хора, но само при условие, че съм сигурна, че ще имаме време като това. Само двама. Спокойни, отпуснати, неподвижни...

Дерек я принуди да замълчи с целувка, преди тя да успее да каже нещо, което би го накарало да се почувства виновен, но целувката, както винаги, го възпламени и не след дълго той започна да се стреми към нещо повече. Обожаваше материята, от която беше изградено физическото ѝ тяло, вкуса му. Обичаше начина, по който тя въздишаше при всяко негово докосване, как простенваше под милувките му, как; се извиваше, когато езикът му заиграваше за миг върху най-чувствителните, ѝ зони. Обичаше начина, по който понякога тя сама поемаше инициативата, начина, по който го нападаше с ръце и устни, начина, по който използваше тялото си, като се потъркваше плавно, поклащаше бавно, за да го подлуди. Той знаеше, че дори да претърси целия свят, никога нямаше да намери друга жена, която да го задоволява като нея. Когато беше в нея, той се чувстваше завършен. Когато я довеждаше до оргазъм, се чувстваше победоносен, когато стигаше до собствения си оргазъм, чувстваше, че е умрял и веднага отново възкръснал още по-блажен.

Единственият проблем беше, че през тази нощ, когато той възкръсна, откри, че мислите му са заети с Ноел Гриър. Тогава разбра, че е настъпило времето за действие.

Два дни по-късно Дерек и Сабрина се намираха в офиса на Дейвид Котрел в Ню Йорк. По-точно не бяха в самия му офис, а в компютърната зала на неговата адвокатска фирма. Дерек беше седнал

зад клавиатурата на един от половината дузина компютри. Сабрина се беше настанила в някакво кресло до него.

— Това — каза и Дерек — е LEXIS — той включи едно задание, почака да се появят нови упътвания на екрана, после включи още едно задание. — Ако разполагахме с всичкото време и търпение на този свят, щяхме да седим в юридическата библиотека и да леем пот върху годишниците на Сюзприйм Корт рипортър, но нямаме това време и търпение и затова постъпваме по този начин — той продължаваше диалога си с компютъра-.

— Какво търсиш? — попита Сабрина шепнешком.

— Връзката между Балантайн и Гриър — обясни Дерек много тихо, за да не се чуе по-надалеч. — Ако приемем, че Гриър е имал достатъчно сериозни лични интереси в поне един процес на Върховния съд, които биха дали основание да се допусне, че може би е подкупил Балантайн, трябва да открием тези случаи, при които вотът на Балантайн е можел да наклони решително везните.

— Как ще направим това?

— Паметта на LEXIS съдържа всички процеси, по които се е произнасял съдът, заедно с данните за тези решения и гласуванията. Търсим тези решения, взети по времето на Лойд Балантайн, при които той е гласувал с петчленното мнозинство — решения с разделение на гласовете, пет гласа срещу четири, където Балантайн е от петимата — той разгледа внимателно екрана и вкара нова команда.

— Добре — отстъпи Сабрина. — Ще разберем дали Балантайн е бил между петимата. Но дали ще узнаем дали наистина вотът му е бил решаващият?

— Не. Няма как да научим това. Единственото, което знаем, е, че Балантайн е гласувал в полза на Гриър. Едва ли бихме могли да наречем това доказателство, но все пак е някакво начало. Особено... — той се спря, очите му се присвиха върху екрана и думите му започнаха да звучат като от далече — ... ако можем да намерим повече от един случай — той пое дъх. — Така, започваме. Имаш ли молив?

— Ето.

Дерек прочете появилия се на екрана текст — том, дата и страница. Сабрина записа продиктуваното, въпреки че нямаше впечатлението това да се отнася до Гриър.

— Ще отбележим всичко — обясни Дерек. — Ако не ни потрябват, чудесно. От друга страна, ако не стигнем доникъде, може би ще ни се наложи да погледнем по-задълбочено в тези бележки, които на първо време изглеждат невероятни.

И така, те седяха един до друг, като Дерек се занимаваше с компютъра, Сабрина съставяше списък от случаи, които той ѝ диктуваше. В даден момент, когато направиха кратка почивка, Дейвид я пресрещна в коридора, когато тя се връщаше от тоалетната.

— Как е? — попита той.

Тя му отправи слаба полуусмивка.

— Отлично, предполагам. Не че е изскочило от екрана нещо земеръсно.

— Спокойно, моето момиче, имай търпение.

— Ммм. И аз все това си повтарям. Дерек няма чак толкова търпение, но в сравнение с мен е много натоварен.

— Дерек се е научил на търпение по най-трудната система. Времето, което мина днес, е капка в морето в сравнение с дните, седмиците, месеците, които прекара заключен, когато само чакаше да прави това, което прави сега.

— Все пак той е невероятен.

— Така ли мислиш?

Тя се усмихна.

— Да.

— Много се радвам, че чувам това, мадам, защото той мисли същото за теб. Но откровено казано — той стана по-сериозен, — изненадан съм, че му позволяваш да прави това.

— Да му позволявам! Мислиш ли, че съм имала избор?

— Ти си му жена.

— Точно така. Жена, а не пазач.

— И все пак — той почеса бузата си с пръст, — бих помислил, че след като всичко свърши, ще предпочетеш един по-спокоен живот.

— Щях. Но се влюбих в Дерек и всичко се преплете. Дерек е решен да стигне до края и аз не мога да го спра.

— Опитвала ли си се?

— Да, много пъти — каза тя с някаква особена тиха ведрост, която беше привлякла Дерек към нея от самото начало. — Но се отказах, защото разбрах нещо друго — не разбрах, може би приех с по-

добра дума. На Дерек му е необходимо да направи това. Точно сега той е обладан от духове. Има случаи, когато е в състояние да натика всичко това в един тъгъл на ума си, но неизбежно то изскача отново. Преследва го момчето, което е бил — пораснал като син на баща си, и е преследван от човека, който Ноел Гриър би искал да види в него. Бих искала да имаше някакъв друг начин, защото отмъщението е грозно нещо. Но той иска да бъде свободен. Ние искаме да бъдем свободни — тя замълча, а после добави тъжно: — Има много затворнически решетки, които не са направени от стомана.

Дейвид Котрел стоеше мълчалив, пред нея, изпълнен с възхищение от жената, на която приятелят му беше имал щастието да попадне.

До обед Сабрина и Дерек вече имаха доста голям списък от тези случаи на не единодушни решения, в които Лойд Балантайн беше гласувал с мнозинството. Единият от тези случаи засягаше Ноел Гриър и мрежата, която беше основал и изградил и на която беше станал председател на борда.

Със справката в ръка Дерек се отправи към томовете по рафтовете на библиотеката на Дейвид. Там той разбра, че делото беше за клевета и че беше решено в полза на Гриър с подкрепата на вота на Лойд Балантайн.

Докато Сабрина беше безкрайно доволна от това, че теорията на Дерек доказваше достойнствата си, самият Дерек беше по-предпазлив.

— Трябва да има още — каза той замислено, — ако действително Лойд Балантайн е извършил самоубийство. Заслужава да се помисли. Като се остави настрана някой неочакван потресаващ, обрат в живота на един човек, този човек обикновено започва да пропада надолу за известно време, преди да посегне на живота си. Този случай е бил решен четири месеца преди смъртта на Балантайн — достатъчно дълго време, за да се изключи внезапен шок, съвсем не толкова дълъг за истинско плъзгане по нанадолнището. Готов съм да се обзаложа, че отношенията между Балантайн и Гриър водят началото си от по-ранен период.

— До дните преди да стане член на съда?

— Възможно е.

— Балантайн най-напред е дошъл във Вашингтон, за да работи като главен адвокат. Положително е имал какво да предложи на Гриър

в това си качество.

Дерек се намръщи, заби погледа си надолу, бавно поклати глава. После отправи измъчен поглед към Сабрина.

— Това е точно тук. Почти мога да го вкуся, но то стои на ръба на паметта ми. Така е от толкова отдавна, че не съм сигурен дали просто не съм го сънувал.

— Какво да си сънувал?

— Не знам. Там е въпросът. Имаш ли нещо против, ако прекараме известно време в библиотеката?

— Разбира се, че не.

Това известно време се оказа остатъкът от този ден и по-голямата част от следващия, но когато най-после приключиха с микрофилмите, Дерек имаше това, което му трябваше. Като вървеше пъргаво, хванал здраво ръката на Сабрина в своята, той я отведе до кафенето, където трябваше да се срещнат с човека, с когото Дерек малко по-рано беше говорил по телефона.

Джонатан Сейбъл беше оглавявал антитръстовия отдел на правния департамент под ръководството на главния държавен адвокат Балантайн. Той потвърди това, което Дерек и Сабрина бяха прочели — че по време на службата му Ноел Гриър е бил обект на разследване, което било прекратено след намесата на главния адвокат. Делото срещу Гриър, както твърдеше Сейбъл, е било сериозно. Никой не бил по-изненадан или ядосан от него самия, когато това се е случило и той малко след това си подал оставката. Той откровено призна, че не бил изненадан от това, че никой не е разследвал въпроса по-рано.

Когато се върнаха във Вермонт, Дерек информира Джъстин и Ан за търсенето на файловете на Балантайн. Беше мислил много върху това, беше го обсъждал със Сабрина. Джей Бий вече знаеше, това беше едно от многото неща, за които той и Дерек бяха разговаряли по време на съвместната си работа в хамбара. А що се отнасяше до Джъстин и Ан, Дерек знаеше, че можеше да им има доверие. Нуждаеше се от тяхното мнение.

Сабрина имаше още една причина, за да иска от Дерек да държи в течение Джъстин и Ан. Когато мислеше за мнението им, тя имаше предвид допълнителни гласове, които да предупреждават Дерек, че прескача границите на разума — ако наистина стигнеше дотам. Накратко, трябваха ѝ съюзници.

Знаеше, че ги има в лицето на Джъстин и Ан. Те следяха внимателно всяка дума на Дерек, но вместо да се съгласяват безкритично с него, задаваха въпроси. Вживяваха се в ролята на застъпници на несправедливата кауза и това им се удаваше, защото до голяма степен този беше начинът, по който бяха работили навремето в Ню Йорк.

След часове, изпълнени с разговори и разсъждения, те се съгласиха, че Дерек се движи във вярна посока. Бяха на мнение, че докато все още съществуваше възможност подкрепата на Лойд Балантайн за Ноел Гриър да е била невинна, Гриър е имал много, много, което да загуби без тази подкрепа. Бяха на мнението, че бурната реакция на Гриър, когато Дерек е предложил да направи разследване за Балантайн, намирисва на потулване, и че, ако наистина, Балантайн беше приел подкуп, е трябвало да има някаква причина. Някаква слабост. Ето как работеше Ноел Гриър. Бяха на мнение, че следващата стъпка за откриването на файловете на Балантайн се състоеше в това, да се намери тази слабост — и че тази първа стъпка, насочена към намирането на тази слабост, означаваше да се разпита семейството на Балантайн. Не беше постигнато споразумение по въпроса кой трябва да осъществи интервюто. Джъстин и Ан искаха да помогнат. Казаха, че могат да тръгнат незабавно. Че ще бъдат упорити, но дискретни. Че ще разкрият, всичко, което е необходимо относно Лойд Балантайн, и при това много бързо.

Последното им твърдение беше най-съблазнителното за Дерек. Той вече беше решил да остане във Върмонт поне една-две седмици. От една страна, не искаше да привлича вниманието на някой, който би могъл да го следи и да разбере, че е попаднал на гореща следа. От друга, Сабрина беше уморена. Тя се опитваше да прикрие умората си, но той я виждаше добре. Под очите ѝ се бяха появили сенки и се чувстваше недобре при ставане сутрин. Страхуваше се, че неспокойният му сън я държи будна през нощта, но тя отрече това да е така. При това положение можеше само да заключи, че тя поемаше върху себе си емоционалното напрежение на неговото издирване.

Тъй като нямаше намерение да се спира и тъй като тя не искаше той да действа без нея и тъй като той не можеше, просто не можеше да прехвърли работата върху Ан и Джъстин, единственият му избор беше

да изчака тази седмица-две, докато се убеди, че Сабрина си е починала обилно, преди да продължи с плановете си.

Да, той не се радваше, че ще загуби това време. Не, той не изпитваше съжаление затова, че беше глезил Сабрина. Тя беше неговият другар, неговата жена. Тя беше негова отговорност и той се отнасяше много сериозно към това, което не беше трудно, тъй като я обожаваше. Знаеше, че ако тя можеше да избира, той изобщо нямаше да тръгне след файловете на Балантайн. Мислеше, че най-малкото, което можеше да направи, беше да разнообрази диренето с по възможност повече тихи и спокойни часове за двамата.

И затова се опитваше. Опитваше се да не мисли за Гриър, да не слуша съобщенията по телевизията за неговата кампания, да не следи Таим и Нюзуик. Той отведе Сабрина в Бостън за два дни сладка леност в един шикозен хотел, после я върна вкъщи за още два дни на пълно безгрижие, после я заведе да види Ники, което тя много желаше.

Беше му приятно да я обсипва с нежност и откри, че доколкото го правеше с минимална показност, на нея също ѝ харесваше. Беше добре, че Ан беше поела управлението на кухнята и приготвяше кулинарните шедьоври, за които малката ѝ кухничка в нейния апартамент кутийка в Ню Йорк не беше подходяща.

Ан не правеше само това. Под ръководството на Дерек тя и Джъстин бяха започнали работа върху няколко репортажа, които ги бяха заинтригували. Бяха съоръжили импровизирания си хамбар офис с бюра и телефони и между времето, което прекарваха там и в библиотеката на колежа, напредваха в работата си.

Сабрина се тревожеше, че Джей Бий им пречи. Всеки път, когато тя влезеше в хамбара, не го намираще в неговия офис, а седнал в този на Ан. Когато го попита как върви книгата му, той ѝ каза, че е по-добре да се интересува от нейната книга, след което тя рядко му задаваше въпроси. Вярно е, че попита Ан — двете жени се бяха сблизили, за това, дали Джей Бий не се държи като натрапник, и ѝ беше казано с кротка усмивка, че не.

Същото и с по-голямо основание Дерек можеше да каже за Моора, която се появи отново през тези две седмици. Той не беше съвсем наясно какво точно го дразнеше у Моора — дали миналото, което ги свързваше двете със Сабрина, или фактът, че тя отнемаше твърде много от времето на Сабрина, или че рядко спираше да говори.

Тя непрекъснато задаваше въпроси и това го ядосваше. Все пак заради Сабрина той винаги беше учтив. Заради себе си той винаги беше щастлив, когато виждаше, че Моора си отива.

Когато Сабрина получи почивката, която Дерек ѝ беше предписал, и сенките под очите ѝ не изчезнаха, Дерек реши, че те се дължат на напрежение. Като знаеше източника на това напрежение и че единственият начин то да бъде облекчено, се състоеше в това, да се реши ребусът Балантайн, той предприе нова стъпка и резервира две места за един полет до Чикаго.

[1] Известна марка американски мотоциклети — Б.пр. ↑

6.

Бърнис Балантайн живееше в много хубава къща в стил Тюдор в чикагското предградие Лейк Форест. Ако на покойния ѝ съпруг са липсвали пари, това никак не личеше в оставеното от него. Вдовицата Балантайн беше истински член на висшето общество.

След като ѝ позвъни от хотела, скоро след като той и Сабрина бяха пристигнали, Дерек уреди среща за следващия ден.

— Ти и даде истинското си име — учуди се Сабрина, след като той затвори телефона. — Това няма ли да те издаде?

Той беше мислил по този въпрос, знаеше, че това ще представлява вечен проблем в хода на диренето, но все пак реши да се откаже от използването на фалшиво име.

— Едно от нещата, които научих през годините, е, че средният човек не може да бъде измамен толкова бързо. Той — тя в този случай — не е на нашата вълна. Тя не знае нищо за намеренията ни. Освен ако вече Гриър не е подхождал към нея, в което се съмнявам, защото в такъв случай тя нямаше да се съгласи на срещата. Госпожа Балантайн приема това, което ѝ казах — че работим върху репортаж за покойния ѝ съпруг и че искаме да ѝ зададем няколко въпроса, което фактически е истина. Колкото по-малко лъжем, толкова по-малък е рискът да се препънем в собствената си измама.

Сабрина се замисли за момент върху думите му и разцъфна в очарователна усмивка.

— Добре казано — кимна тя.

— Освен това — добави той, този път по-малко нравоучително, — какъв избор имах? Така или иначе тя щеше да открие кой съм.

Бърнис Балантайн действително разбра кой е. Тя спомена, че го е виждала много пъти и че се радва, че се е върнал отново на работа. Той не направи нищо, за да коригира погрешното ѝ впечатление — което беше само косвено погрешно впечатление. Той наистина се беше върнал на работа. Беше журналист изследовател, който вземаше

интервю от източник в търсене на информация, която би представлявала крачка напред. Това беше, което винаги беше правил, и то добре. Даже като не се смяташе личният му интерес в този особен случай, той чувстваше как трепетът от гонитбата ободряваше духа му.

За съжаление Бърнис Балантайн не можеше да помогне много. Тя потвърди стандартните биографични факти, които Сабрина и Дерек бяха споменали. Обрисова образа на един загрижен за семейството си мъж, предан съпруг и баща, чиято основна слабост беше липсата на интерес, към техниката.

Отговаряйки на въпросите на Дерек, тя каза, че се е гордеела с мъжа си и въпреки че той не направил достатъчно голям стаж в съда, за да създаде впечатление, както някои други, се беше отнасял към работата си с необходимата сериозност. Отговаряйки на Сабрина, тя каза, че не се е чувствала съвсем удобно във Вашингтон, поради което често се е връщала в Лейк Форест.

Да, тя беше с чувството, че мировите съдии са зле платени, но подчерта, че има предвид някои други съдии, тъй като, разбира се, тя и мъжът ѝ са били финансово силни. Не, тя не знаеше нищо за корупция в съда. Да, мъжът ѝ понякога се е измъчвал от емоционалното напрежение в работата. Не, нямаше други документи, освен тези, които са били вече завещани на библиотеката на Чикагския университет.

В края на разговора тя каза, че би искала Дерек да се върне в мрежата. Тъй като му беше невъзможно да се въздържи, Дерек я попита какво мисли за кандидатурата на Гриър за Сената, на което тя отговори, че дори да живееше в Ню Йорк, не би гласувала за Гриър, защото бил женкар и, че тя не може да търпи неверността.

— Тя прилича на момиче скаут и така съответства на нейното покойно момче скаут — забеляза Сабрина, след като се бяха уединили в наетата кола.

— Нямаме повод за голяма радост — съгласи се Дерек. — И все пак загубата не е пълна. Или аз съм лош познавач на човешкия характер, или тази жена казва истината. Наистина вярвам, че тя няма никакви знания за лошо поведение от страна на Балантайн.

— Кое не означава, че такова поведение не е съществувало. Тя каза, че е прекарвала доста време в Лейк Форест, докато мъжът ѝ се е

намирал във Вашингтон. Това държи вратата открита за всякакъв род възможности.

— Казват, че съпругата винаги научава последна...

— Или първа — но не в този случай.

— Може би дъщеря ѝ е по-осведомена.

Ако Памела Стангер беше по-осведомена относно лошото поведение на баща си, то нямаше намерение да споделя знанията си. Омъжена, тя живееше в един небостъргач на самия бряг на Чикаго, но не се съгласи да се срещне с Дерек и Сабрина там, като вместо това избра безличната зала за конференции на фирмата, където работеше като архитект.

Твърде официална, макар и учтива, Памела не беше словоохотлива. Тя отговаряше на въпросите колкото може по-кратко и не предоставяше нищо почти, което да представлява по-съществена информация. Сабрина реши, че е арогантна, а Дерек — че е много предпазлива. Все пак те двамата си излязоха след срещата с единно мнение по два въпроса. Първият беше, че Памела Балантайн не обичаше да разговаря за баща си. Вторият, че името ѝ, което беше изписано в злато заедно с имената на партньорите ѝ на входа на фирмата, гласеше: „Памела Е. Стожер.“ Нямаше Б. със значение Балантайн, което беше странно. Повечето жени, чиито бащи са били във Върховния съд, биха се гордели с това име. Очевидно това не се отнасяше за нея.

Пийтър Балантайн, единствен син на покойния съдия, беше по-малко мълчалив от сестра си. Въпреки че подбираше думите много внимателно, в тях проличаваше известен цинизъм. Два пъти женен и два пъти разведен, той съвсем очевидно преследваше много сериозно личните си цели. Защо беше решил да сподели чувствата си със Сабрина и Дерек, те не знаеха, но не мислеха да гледат в устата на харизания кон.

Съвсем не деликатно той каза, че макар и баща му да се е показвал внимателен в случаите, когато е бивал с тях, това не се е случвало често. Лойд Балантайн беше ценял свободата си. Когато децата му станали на петнадесет години, са били дадени в изключителни училища-пансиони. Като адвокат на практика извън

Чикаго, Балантайн пътувал доста, оставяйки жена си вкъщи. Като главен адвокат настоял да се запази къщата в Лейк Форест и още веднъж настоял, когато бил назначен във Върховния съд, въпреки че теоретически това назначаване е било пожизнено.

Раздялата не се отразила зле на Пийтър, който винаги възприемал баща си като мрачен педант, в което имало ирония, каза Пийтър, но отказа да спомене подробности. Вместо това той продължи, като каза, че съжалява майка си. Заслужавала била по-добра участ.

Когато Дерек го помоли да бъде по-подробен за майка си, Пийтър му отправи поглед, с който като че ли искаше да каже: „Е, хайде, мой човек, употреби въображението си“, и така Дерек и Сабрина получиха указанието, което им трябваше.

— Жени — декларира Дерек, когато бяха стигнали летището и хванали първия полет за Бостън. Когато самолетът излиташе от пистата, той се мъчеше да говори тихо, като главата му беше близо до ухото на Сабрина. — Допускахме, че е или алкохол, наркотици, комар или секс. Предполагам, че най-вероятно е секс — когато Сабрина го погледна въпросително с повдигане на едната си вежда, той додаде: — От четирите порока този е най-характерен за типа скаут.

— Не алкохола?

— Не. Много се забелязва. Ако отидеш на бар и се напиеш, ще те видят.

— Никой нищо не вижда, ако се напиеш вкъщи — възрази Сабрина.

— Да, но един алкохолик не може да се ограничи с пиене вкъщи. Той губи контрол. Това е природата на звяра. Може да започне вкъщи, но преди да е разбрал какво нрави, вече пие в офиса, по ресторанти, частни вечери, партита. Тръгва мълва — той вдигна очи и забеляза, че стюардесата върви към тях, и съвсем по правилата, им носи питиета. Дватама със Сабрина избраха кока-кола и когато стюардесата се отдалечи, той отново се наведе към Сабрина. — Същото е валидно в известна степен и за наркотиците, и за комара. — За наркотиците добре. Тук съм съгласна — кимна Сабрина след известно размишление. — Комарът е нещо друго. Ние предположихме, че никога не е съществувал паричен проблем, но дали е било така? Къщата в Лейк Форест е много хубава и, осмелявам се да предположа,

че тази във Вашингтон също не е била лоша. Вероятно е имало луксозни коли и специално поръчани дрехи. Но какво ще кажеш, ако Балантайн е бил комарджия и е загубил толкова пари, че да се види принуден да ипотекира цялото си имущество?

— Ако случаят беше такъв, е трябвало от страна на Ноел Гриър да дойдат много повече от един-два подкупа за оправяне на нещата. А и хората щяха да разберат — букмейкъри, банкери, изпълнителят на завещанието на Балантайн. Много слаба е вероятността неговата вдовица да поддържа сегашния си стил на живот, ако Балантайн се е намирал толкова близо до ръба на пропастта.

— Но тя каза, че не може да толерира неверността. Ако слабостта на Балантайн са били жените, не би ли се развела с него?

— Така ли мислиш? — промърмори Дерек. За момент се беше разсеял. После продължи по-ясно: — Това би могло да бъде козът на Гриър. Балантайн е обичал жените. Съпругата му е щяла да се разведе, ако е знаела. Щял е да последва скандал. Шум в печата. Петно върху името. Изнудване.

Затваряйки очи, Сабрина отпусна главата си назад на креслото.

— Ако слабостта му са били жените и вестникарите не са подушили това, трябва да е бил много дискретен — тя отвори очи и попадна на погледа на Дерек. — Ако е така, не виждам как ще продължим нататък. Да бъдеш много дискретен, означава да прикриваш следите си, а ако следите са прикрити, как може да се стигне до жените, с които някой починал преди шест години можел да има връзки? Според мен това ни предстои да направим.

Като автор на документалистика, Сабрина знаеш как да търси. Но съществуваше много тънка разграничителна линия между търсене и разследване. След като я прекосиха, те вече бяха на терена на Дерек.

Дерек потвърди това.

— Трябва да докажем, че действително е имало жени, и аз приемам множественото число, тъй като една жена, една дългосрочна любовница би била далеч по-малко интересна за един скандал, с който Гриър би могъл да заплаши.

Сабрина направи гримаса.

— Знаеш, че, когато се стигне дотам, даже идеята за легиони жени не е чак толкова скандална. Не говорим тук за ранното средновековие. Времето преди шест години, или даже преди десет или

дванадесет години, попада съвсем лесно в рамките на сексуалната революция. Дали фактът, че Балантайн се е занимавал с жени, е бил достатъчен, за да даде в ръцете на Гриър толкова могъщо оръжие?

— Балантайн е бил съдия във Върховния съд. Очаква се от съдиите във Върховния съд да имат кристалночисти досиета. Балантайн имаше такова. В случай на скандал той би се почувствал в толкова затруднено положение, че би трябвало да подаде оставка — пое си дъх. — Все пак може би имаш право. Ето защо трябва да намерим една от тези жени. Поне тя би могла да ни даде възможност да разберем този човек по отношение на най-уязвимото му място. В най-добрия случай тя може да ни отведе до файловете.

— Ако съществуват.

— Съществуват.

— Но защо мислиш, че някоя от жените му ги има?

— Не изглежда вероятно да са у някой друг.

В сивите му очи личеше покана, но Сабрина не разполагаше с по-добри идеи.

— Как ще намерим жените?

Дерек се освободи от колана и се протегна. Докато правеше това, той с много небрежен вид огледа лицата на хората наоколо. Единственият човек, който донякъде изглеждаше познат, беше мъжът, седнал два реда по-назад. Дерек беше сигурен, че той седеше два реда зад тях при предишното пътуване, което не говореше за нищо друго, освен че един бизнесмен с разписание като тяхното беше предпочел да седне пред крилото, което бяха направили и те.

Като се настани отново в креслото си, той прошепна в ухото на Сабрина:

— Нека допуснем, че мястото на престъплението е Вашингтон, тъй като Балантайн е бил там, когато жена му се е намирала в Лейк Форест. Знаем, че са имали къща на Ембъси роуд.

— Той не би се осмелил да заведе там жена, нали? Ако е искал да обезпечи секретност, съществуват други по-разумни места за срещи. Като хотел.

Дерек кимна в знак на съгласие.

— Така е било през всичкото време. Наема стая под измислено име, обажда се по телефона, съобщава на жената номера на стаята си и тя го посещава, без обществото или семейството му да разберат нещо.

Съдиите от Върховния съд съвсем нямат тези запомнящи се физиономии, каквито имат политиците, които участват в избори. Без черните си тоги те се размесват в тълпата.

— Това може би ни предвещава неприятности. Ще се опитаме ли най-напред да намерим хотела? — попита Сабрина.

— Мисля, че жената. Една жена.

— Но как?

— Агенции за придружители. Високо заплатени кол гърли. Проститутки, които се движат в изисканото общество и разбират от дискретност. Балантайн вероятно е използвал измислено име, така че ще ни трябва да се движим с негова снимка — той се намръщи, загледан в небето, което ставаше все по-тъмно, докато се движеха на изток. Ако това беше преди три години, щях да се разровя във файловете на студиото и за нула време да се докопам до негова снимка.

— Това ще отнеме малко повече, но не много — забеляза Сабрина. — Една от биографиите, които купих, съдържа раздел със снимки. Можем или да преснемем една, или, ако се смущаваме от това, че нарушаваме авторските права, бихме могли просто да се движим с книгата.

Дерек хвана ръката ѝ. Пръстите му изглеждаха по-нежни от друг път. Той прокара палеца си по златния пръстен, който я идентифицираше като негова.

— Знаех, че постъпвам умно, като те взех със себе си — направи пауза и сега бавно я разглеждаше. — Добре ли се чувстваш?

— Ъхъ.

— Изглеждаш уморена.

— Винаги изглеждам уморена.

— Невинаги, а само в последно време — той я целуна по носа.

— Хубава, но уморена. Мисля, че много те натоварвам.

Тя се засмя тихо.

— И таз хубава! Не съм вършила никаква тежка работа от седмици, а ти се тревожиш.

Дерек разбра, че е права. Тревожеше се тъкмо поради това, че от седмици не беше вършила никаква тежка работа. Разбираше, че я измъчва напрежение, виждаше как тя се бореше с него понякога, но напрежението не беше чак толкова голямо — съвсем не можеше да се сравни с напрежението, което беше изпитвала с Ники. И все пак беше

уморена. Ако не забележеше в скоро време някакво подобрение, мислеше да настоява да се отиде на лекар.

Преди да се отправят отново на път, те прекараха още десет дни във Върмонт, отчасти с цел Сабрина да има време за възстановяване на енергията си и отчасти, за да се възстанови и Дерек. Той се шегуваше, като казваше, че чувства настъплението на възрастта, но истината беше, че къщата вече се схващаше като убежище. Нито вълнението от гонитбата, нито знанието, че работи за отмъщението, за което беше мечтал повече от две години, можеше да поддържа изцяло силите му — и тази мисъл му подеждаше като шок.

Беше почувствал, че се носи по течението. Беше помислил не преди дълго време, че изобличаването на Ноел Гриър е от първостепенно значение. Все още беше с чувството, че е важно, но дали е от първостепенно значение? Не. Имаше по-важни неща. Като Сабрина. Като времето, което прекарваше с нея, разговорите, смеха, споделените чувства. Например посещенията им при Ники. Или къщата. След само три дни в Чикаго той откри, че чистият въздух на Върмонт, спокойните нощи, чувството за сигурност са му скъпи.

Не че през тези десет дни беше останал без работа. Той прекарваше часове наред с Джъстин и Ан, като обсъждаше осъществения напредък, планираше по-нататъшната стратегия, диктуваше указания, дискутираше основните принципи на журналистическото разследване. С помощта на Джъстин, Джей Бий, един местен водопроводчик и един електричар той оформи по-голямата част от една малка кухня и втора баня от мястото, което беше останало от хамбара.

Грижеше се за Сабрина, когато тя разви грип в лека форма, което според него обясняваше умората и. В началото тя не беше съгласна, искаше да бъде на крак и да се движи, да наглежда промените в хамбара, да готви, даже да пише — защото тя вече беше започнала да пише, или по-точно да прави изчерпателни бележки по тяхното издирване на файловете на Балантайн, но когато я нападаха чести състояния на гадене, тя отстъпваше пред настояванията на Дерек и си лягаше.

За проклетия, точно когато Сабрина започна да се чувства по-добре, изненадващо долетяха родителите ѝ. През тази нощ, лежейки в леглото, тя се опитваше да обясни напрежението си.

— Има случаи, когато се чувствам като една монета с две различни страни. Едната страна — това са мама и татко, страната е творческа и художествена, и изобретателна. На тази страна аз съм самотна, защото работата, която те извършват — а също и Джей Бий — изисква самотно съществуване. Но има и друга страна, тази, където съм с тебе тук. Тя не изисква самотно съществуване. На нея ѝ харесва да има хора в хамбара и да долитат приятни аромати от кухнята, харесва ѝ да има огън в огнището, когато се завръщаме вкъщи.

Тя помълча около минута, а след това продължи с леко плачлива нотка:

— Защо се чувствам така раздвоена, Дерек? Защо не мога просто да приема факта, че се различавам от родителите си? Имам толкова много повече от тях в много отношения. И все пак, когато пристигат, ме правят нервна.

Самият Дерек беше нервен, много повече, отколкото искаше да признае. Предполагаше, че има оправдание за това. Аманда и Гебхарт Монроу не бяха направили почти нищо, за да скрият критичното си отношение към него. Но след един следобед и една вечер търпение той стана предизвикателен. Да вървят по дяволите, реши той. Ако щат да не го харесват. Затова захвърли всяка формалност и започна да ги предизвиква — незабележимо, ловко, но те бяха забелязали това. Странно, но те отстъпиха.

— Не съм сигурен — започна бавно Дерек, — че наистина съществуват две страни на монетата, или че, ако съществуват, са толкова различни, колкото си мислиш.

Сабрина подпря глава на рамото му, за да може по-добре да вижда лицето му в слабата нощна светлина.

— Мисля — продължи той, — че въпросът се свежда до сила. Това е ключът. Това е, което имат родителите ти, това е, което ти уважаващ. И това е, което те искат да открият в теб, мен, нас. Един ангажимент към онова, което искаме от живота.

— Искам теб. Никога не съм била ангажирана с нещо повече, но въпреки това те ме карат да се чувствам така, сякаш върша нещо нередно.

В началото Дерек не възрази. А когато го направи, в гласа му се чувстваше тъга.

— Може би причината не са родителите ти, Сабрина. Днес ги наблюдавах, наблюдавах ги много внимателно. Те бяха предпазливи с мен, но освен това изглеждаше, че се чувстват много удобно тук. Може би причината не е в тях, а в теб. Те представляват нещо, което ти липсва — или ценност — в живота. Когато си с тях, ти не забелязваш, че нещо липсва. Може би писането?

Първото желание на Сабрина беше да оспори анализа на Дерек, но той беше правилен. Затова много внимателно, почти извинявайки се, тя продължи:

— Може би.

— Може би причината е в това, че живеем на това място.

— Но на мен много ми харесва да живея...

— Шшт, Знам, че ти харесва, но това не е Ню Йорк или Сан Франциско. Може да ти харесва да живееш тук, но въпреки това да чувстваш някаква празнина.

— Не е това — възрази тя с убеденост.

— Ники?

— Винаги ще бъде Ники.

— Но има още. Какво е то, скъпа?

— Не знам.

— Има нещо.

— Не знам.

— Има нещо.

— Не знам.

— Може би ти трябва нещо, което аз не мога да ти дам...

— Не! — тя се повдигна над него.

— Ти ми даваш всичко, Дерек. Обичам те! Не искам нищо друго — гласът ѝ замря, а буйно изречените ѝ думи като че ли се задържаха във въздуха. След миг те паднаха. Един миг, след това тя потъна обратно в леглото.

Дерек я привлече към себе си и силата на тяхна любов, споделената топлина, огънят на тяхната страна бяха достатъчни, за да избутат за известно време настрани всички съмнения и грижи. Но само за известно време. Защото с тялото на Сабрина ставаше нещо и това нещо не искаше да спира.

Един ден след като Аманда и Гебхарт си отидоха Сабрина и Дерек тръгнаха за Вашингтон. Дерек съсредоточи усилията си върху агенциите за придружители, Сабрина върху клубовете за срещи. Заедно посещаваха даже баровете за самотници. Но след пет пълни дни ръцете им бяха все още празни. Никой не разпозна мъжа на снимката, която показваха.

Като твърдеше, че му трябва почивка, за да обмисли следващата стъпка, Дерек настоя въпреки протестите на Сабрина да се върнат във Върмонт. Тревожеше се за нея. Беше се стопила и много, много бледа. Той знаеше, че тя не спи добре, защото беше прекарвал много от нощите си буден.

Нещо я измъчваше и той се досещаше, че то е извън войната му с Гриър. Надяваше се, че къщата ще му даде възможност за достатъчно спокойни часове с нея и че ще успее да разбере причината за нейния смут.

Така се случи, че той самият имаше причина за допълнителен смут. По време на пътуването обратно той забеляза същия човек, който беше в самолета за и от Чикаго. Възможно е да е съвпадение, си каза той, но това беше преди да забележи как човекът напуска самолета. През годините Дерек беше открил, че обикновеното просто наблюдение върху хората често пъти доставяше информация, до която не можеше да се стигне с въпроси. В този случай му направи впечатление лекотата, с която този човек си повдигна куфара. Дерек можеше да се закълне, че е празен.

Като не искаше да тревожи Сабрина с последното си хрумване, той се държеше съвсем небрежно при честите погледи, които хвърляше към огледалото за обратно виждане, след като напуснаха летището. Радваше се, че беше избрал Бостън, а не някое по-малко летище, по-близо до къщата. Колкото по-голямо беше разстоянието, с толкова повече време разполагаше да избяга от преследване. Но преследване нямаше или поне той не го откри. А когато погледна Сабрина, забеляза, че напразно си е придавал безгрижен вид. Умът ѝ се намираше на километри разстояние.

По-късно той щеше да се чуди защо не я беше попитал там и тогава какво не е наред. Беше я оставил сама и незаета с нищо. Тя не можеше да стане и да излезе от колата или да се разсее по някакъв друг начин — не че беше правила това, но той очакваше най-лошото.

Насочвайки мислите си назад, той предположи, че затова не я беше питал — точно защото беше очаквал най-лошото. Не се усъмняваше и за момент, че Сабрина го обича, но това не изключваше възможността тя да съжалява, че той е този, който е, и че я беше замесил в такава работа. Беше възможно да обичаш някого и все пак да искаш да се разминеш с него и той можеше да приеме това, доколкото посоката, в която тя искаше да тръгне, не я отдалечавахе от него.

И така, след като не беше сигурен, че отговорите ѝ ще му харесат, той не задаваше никакви въпроси. А когато пристигнаха в къщата, възможността беше пропусната.

Моора беше там. Това означаваше безспирно бърбрене до края на деня, което би било съвсем не лошо, ако бърбенето не се въртеше около това къде са били Дерек и Сабрина и какво са правили. Дерек се опита да приеме това. Като агент на Сабрина Моора представляваше достатъчен повод за интерес. Все пак той се чувстваше неудобно. Моора го дразнеше, нямаше спор.

Оказа се, че Джъстин пътува, вземайки интервюта за репортажа относно мошеничествата в психиатрията, за което Дерек му беше дал имената на няколко солидни връзки. Ан отговаряше за работата в офиса, въпреки че не изпълняваше длъжностите си сама, тъй като Джей Бий много често беше до нея на стола до бюрото ѝ. Случи се така, че на следващата сутрин контингентът в хамбара получи допълнително подкрепление, когато трима от членовете на предишния екип на Дерек — приятели на Джъстин и Ан, които очевидно бяха подтикнати от двамата — пристигнаха с намерение да се присъединят към това, което според тях беше института на Дерек за журналистически разследвания. Дерек протестира, като каза, че няма такъв институт, а после се залови да прекара деня в обсъждане на идеи за репортажи, технически средства и маркетингови стратегии. Когато съвещанието завърши, по лицето му беше избила червенина, която друг път не можеше да се забележи.

Но червенината изчезна, когато същата вечер Моора го улови за ръка и го издърпа след себе си във всекидневната стая, докато Сабрина и останалите разговаряха, надвесени над последната от трите огромни пици.

— Мисля, че извърших нещо ужасно — каза тя и той разбра, че обичайната ѝ френетична енергия беше на път да се превърне в силна

възбуда. Погледът ѝ беше уплашен и този път не се забелязваше дори най-слабото подобие на усмивката, която обикновено не слизаше от лицето ѝ. — Искам да ти кажа за Ричард — тя замълча и се намръщи, а след това вдигна към него разтревожените си очи. — Не знам как да го кажа.

На Дерек беше трудно да ѝ предложи особено съчувствие. Фактически му беше трудно да ѝ вярва. Преди тя никога не се беше колебала при подбора на думи. Най-много, което можеше да направи той, беше да си припомни, че тя беше най-добрата приятелка на жена му, и си прехапа езика.

— Има ли... забелязвал ли си някога... — тя пое дъх и предприе нов опит. — Забелязвал ли си някога...

— Изплюй камъчето, Моора.

— Ноел Гриър. Това, което правиш, може да разруши кариерата му. Мисля, че той е готов на всичко, за да не успееш.

— Възможно е — каза Дерек предпазливо, като за момент забрави личните си чувства към Моора, докато очакваше да чуе това, което тя имаше да каже.

— В хода на своята... работа... по този случай има ли шанс да си бил проследен?

Дерек чувстваше началото на едно ужасно подозрение, което се прокрадваше в съзнанието му.

— Защо питаш?

Тя преглътна.

— Снимките, които донесе твоят приятел Джейсън — тези с него и другите с Гриър с неговия автограф — в една от тях имаше още един човек — тя силно стисна пръсти. — Това беше Ричард.

Дерек мълча известно време.

— Твоят Ричард?

Тя кимна.

Той не можеше да си спомни за някой Ричард, който да е работил в близко сътрудничество с Гриър.

— Знаеш ли какво е правил там?

— Не. Зная, че е бил свързан с една от мрежите на изпълнителско ниво, но той винаги отбягваше да говори за подробности. Освен когато стана дума за теб — сега вече отвратена от себе си, тя отклони погледа си.

— Тогава поиска да говори за специфични неща и още как. Поиск да му говоря за подробностите. И за теб.

Облегнат с гръб срещу рамката на вратата и с ръце в джобовете, Дерек стоеше неподвижен. Погледът му беше мрачен и насочен право към нея, настояващ за обяснение.

— Според думите му — каза тя, — той работел за конкуренцията. По тази причина искал да те държи под око след излизането ти от затвора. Искаше да знае какво правиш със себе си, дали се сърдиш, дали мислиш за отмъщение, озлобен ли си, дали работиш или дали имаш планове за работа. Той ме подведе да повярвам, че има потенциална работа за теб, поради което — гласът ѝ потрепери силно, — аз се хванах.

— Искал е да ме държи под око — повтори Дерек. Гласът му беше студен и стегнат като челюстта му. — Чрез теб?

Не беше необходимо потвърждение. Даже ако вината не беше изписана на лицето ѝ, той би разбрал. Картината се запълваше, ставаха ясни честите ѝ телефонни обаждания и посещения, въпросите ѝ, които така действаха на нервите му. Ако не беше толкова зает с усилия да успокои гнева си, поради предателството, може би щеше да почувства облекчение, когато научи, че е имало достатъчно основание тя да бъде такъв мъчител.

Като обхвана с ръка тила си, той изрече едно сподавено:

— Не мога да повярвам, че си направила това.

— Не съм разбрала, че върша нещо нередно.

— Ти си най-добрата приятелка на Сабрина! Няма ли за тебе нищо свято...

— Мислех, че ѝ помагам.

— Като предаваш доверието ѝ? Това, което ти е казвала, това, което сме ти казвали, се съдържа в голямата си част в книгата, която Сабрина иска да напише. Ти си била тук не само като нейна приятелка, но и като неин агент. Къде е отишла професионалната етика?

Моора не помръдваше от мястото си и го гледаше не с предизвикателство, а като човек, който знае, че никакъв аргумент не може да послужи като извинение за направеното.

Прочитайки това в очите ѝ, Дерек обърна глава настрани и се опита да погледне нещата от гледна точка на Гриър.

— Имала си чудесно покритие — каза той, обърнат към прозореца. — Сабрина беше казала, че иска да напише книга и че ти си нейният агент — той изглежда Моора строго. — Колко знаеше този твой Ричард, когато за първи път влезе във връзка с тебе?

— Само това, че сме добри приятелки със Сабрина. До останалото стигна сам, докато ние се... докато се опознавахме.

— Осведомявала си го редовно — промърмори Дерек изумен.

— Откъде можех да зная? — попита тя отчаяна. — Всичко, което ми беше казал, ми изглеждаше напълно логично! Никога не ми е минавало през ум, че ме използва... Може би един-два пъти, когато почувствах, че задава твърде много въпроси за теб и недостатъчно за мен, но това отмина — тя се намръщи, загледана в пода, прокара ръка по колана на джинсите си, преглътна с усилие. — Наистина го харесвах.

— И той харесваше теб?

Тя размаха ръката, която беше сложила преди малко на колана си.

— О, да, казваше ми го. Щеше да ме води идния месец в Сейнт Мартин. Щеше да ми изпраща клиенти — тя въздъхна и продължи спокойно: — Щеше да финансира първата от баните, за които бях говорила на Сабрина, Това беше отплата, предполагам, само че аз не знаех, че е отплата. Мислех, че го прави, защото вярва в идеята. И защото вярва в мен — тя затвори за миг очите си и ги притисна силно. — Господи, каква съм глупачка...

Дерек я наблюдаваше внимателно.

— Той наистина ти е харесвал — каза той и след това попита почти безгрижно: — Ричард какъв?

— Фрейлинг. Само че, доколкото знам, това въобще не е истинското му име.

Фрейлинг. Този път очи затвори Дерек. Те останаха затворени в продължение на един кратък, изпълнен с напрежение момент.

— Това е истинското му име — каза той, насочвайки повторно погледа си върху Моора. — Само че рядко употребява името Ричард. Познаваме го като Грег. Р. Грегори Фрейлинг. Не бих казал, че той е дясната ръка на Гриър, защото е прекалено нищожен за това. Известно е, че се занимава с мръсната работа — което вероятно беше една от причините, поради които Дерек винаги беше презирал този човек. Фрейлинг стоеше зад кулисите. Той никога не си мърсеше ръцете, но

въпреки това вършеше невероятно големи пакости. Напомняше на Дерек за баща му.

Като не се смяташе едно безпомощно потрепване, изразът на Моора не се беше променил. Но тя се обърна и тръгна към прозореца, където се задържа с една ръка, притисната към корема, а другата върху гърдите си. Едва сега Дерек, въпреки че продължаваше да бъде подвластен на гнева си, разбра, че тя е наранена. Докато мислеше за това, се досети, че е и унижена. За първи път изпита съчувствие към нея.

Той я приближи и ѝ каза по-нежно:

— Той е мръсник, Моора. Не заслужава чувствата ти.

В продължение на една минута тя се вглеждаше мълчаливо в мрака и през това време, оглеждайки лицето ѝ, Дерек стигна до извода, че тя не е красавица. Чертите на лицето ѝ зависеха до голяма степен от грима, който изтъкваше нещо, прикриваше друго. Когато това нямаше ефект, ролята се поемаше от прическата, а когато и това не достигаше, службата се поемаше от пищността ѝ като личност. Без тази пищност — а в този момент положително от нея нямаше никаква следа — останалото по начин, който напомняше ефекта на доминото, губеше нещо от себе си.

Тя вдигна очи към него и изрече с отмерен тон:

— Той е женен, нали?

Дерек можеше да ѝ спести тази финална болка, ако Фрейлинг беше вече отпаднал от схемата. Но той щеше да я чака при завръщането ѝ в Ню Йорк. Тя имаше право върху истината. Истината ѝ беше нужна.

— Да. Женен е.

Тя присви устните си и кимна.

— Имах някакво чувство, че е. Той никога не прекара повече от една-две нощи наведнъж с мен, винаги казваше, че трябва да се прибере вкъщи, защото някой би могъл да го потърси. Когато му казвах да съобщи моя номер на този, който би могъл да го търси, той отговаряше с шегата, че иска да запази номера ми за себе си, и след шегата добавяше — тя насочи опечаления си поглед към тавана, — ами никога не съм настоявала. Никога не видях жилището му. Той казваше, че моето му харесва повече. Ресторантите, където сме ходили, винаги бяха забутани и тъмни — той казваше, че не може да понася

шума на по-известните места. Никога не ме е водил на театър или на прием.

Тя отново присви устни. Спазми оформиха бръчка между веждите ѝ.

— Всички признаци бяха налице. Трябваше да разбере. Лошото е, че винаги съм обичала да правя нещата мащабни и да ме забелязват. Но с него беше различно. Харесваше ми и уединението. Мислех, че наистина съм намерила подходящия човек.

Тя се вглеждаше тъжно в нощта, когато попита със слаб глас:

— Има ли деца?

Дерек отново се поколеба. И отново отстъпи.

— Четири.

— Четири! — тя го погледна с любопитство, примесено с болка. — Боже мой, но той е истински жребец... — гласът ѝ секна и се загуби заедно с любопитството. — А аз съм проклета глупачка.

— Не глупачка, Моора. Ти си просто едно човешко същество.

— Глупачка — тя поклати глава и от нея се изтръгна едно унищожително: — Гадно!

— Ти си взела всичко за истина. Била си измамена от професионалист. Той е измамник, който вирее върху доверчивостта на хората, мошеник. Такава му е работата и той я върши добре. Не си първата, попаднала в мрежите му, няма и да си последната.

— Но защо това не ми носи по-добро настроение? — подхвърли тя саркастично, после отново поклати глава и додаде с болка: — Съжалявам. Ти се опитваш да ми помогнеш, но ще е справедливо да ме мразиш.

— Това, което мразя, е ситуацията. Не е нещо ново, но сега в цялата бъркотия е пострадал още един човек.

И фактически точно такава беше мнението му. Съвсем неочаквано той откри, че виждаше не тази Моора, която беше стигнала до границата на безумието, а една друга Моора, която копнееше за любов като тази, ощастливила приятелката ѝ. Дерек предполагаше, че друга жена би могла да ги предаде поради ревност, но знаеше, че случаят с Моора не е такъв. Тя просто искаше да бъде обичана, закрияна, глезена, да се грижат за нея и беше искала тези неща достатъчно силно и поради това бе оставила без внимание предупредителните сигнали, които иначе би видяла.

Пръстите му се свиха около рамото ѝ.

— Съжалявам, че си се излъгала.

Рамото ѝ се повдигна под ръката му и тя попита тихо:

— Голяма вреда ли причиних?

— Гриър знае със сигурност, че аз се интересувам от Балантайн, но би могъл да го научи лесно и без теб. Що се отнася до останалото, ние не сме стигнали доникъде с файловете, така че, каквато и да е вредата, тя е минимална.

— Следят ли те?

Дерек ѝ каза за човека, когото беше забелязал по време на три от полетите им.

Моора беше видимо потресена. Трябваше да измине една минута, за да дойде на себе си и да каже:

— Наистина съжалявам. Ако има някаква опасност, ти си напълно в правото си да ме обвиниш. Знам, че никога не съм ти харесвала...

— Не съм имал възможност да те опозная. Ти винаги си била заета да говориш непрекъснато за мен.

— Подозирал ли си ме? Когато си разбрал, че те следят, трябва да си се замислил за възможно изтичане на информация.

— Ти беше... си... най-добрата приятелка на Сабрина. Аз ти имах доверие.

— А аз те предадох — тя се обърна към него силно развълнувана. — Не казвай на Сабрина. Моля те, Дерек, не ѝ казвай. Имам само нея. Загубих родителите си. Имах само един брат и той живее с ескимосите в Прудхоу бей и пет пари не дава къде се намирам и какво правя. Сабрина е моето семейство. Били сме заедно дълго време. Тя е единственият човек в моя живот, който знае нещо за това, което действително съм, но ако научи какво съм направила, ще ме намрази.

— Тя ще разбере.

Но Моора клатеше глава.

— Ще бъде разочарована. Никога повече няма да ми се доверява. Никога повече няма да се доверява на себе си — тя размаха двете си ръце. — И не че не искам да я губя като клиент, защото повече няма да споменавам за книгата. Ако я напише, ще ѝ кажа, че според мен е по-добре да я представлява някой друг. Ще ви оставя на спокойствие,

кълна се, че ще ви оставя, и ще ми бъде добре, докато знам, че понякога ще мога да се обаждам на Сабрина. Или да я виждам от време на време в Ню Йорк.

Дерек затвори ръцете си над нейните, за да я успокои.

— Не си отивай. Сабрина те обича.

— Но аз причиних такова безпокойство.

— Ако някой е причинил безпокойство, това съм аз, като се посветих изцяло на тези файлове — или е Гриър, като открадна две години, от живота ми — или Балантайн, като се компрометира по който знае какви причини.

— Но аз влоших положението. Когато Сабрина разбере, ще й прилошее.

— Ако разбере. Това не е необходимо. Ако ти не й кажеш, няма да й кажа и аз. Но ако изведнъж вземеш да си отидеш, тогава тя ще разбере и ще й прилошее двойно повече.

Моора го погледна скептично.

— Не е възможно да искаш да остана.

— Е-е — каза той проточено и с изненадващо добро чувство, предвид това, което току-що бе научил, — не завинаги. Ти мислеше без друго да тръгнеш за Ню Йорк след два дена. Това изглежда горе-долу добре — доброто му чувство се позагуби. — Може би присъствието ти тук ще ободри Сабрина. Напоследък е малко потисната.

— Тя действително изглежда уморена.

— Имаш ли някаква идея какво я измъчва? — попита той с престорена небрежност. Чувстваше се малко глупаво, след като трябваше да пита приятелката на жена си за нещо, което би трябвало сам да знае.

С някакво подобие на обичайната си дарба тя го успокои.

— Денят, в който Сабрина ми каже нещо, преди да го е казала на теб, ще бъде денят, в който Гари Харт ще стане монах — тя се намръщи и се замисли продължително. — Възможно е да се тревожи за Ники. Спомена, че иска да отиде да го види.

Сабрина беше споменала същото и на Дерек.

— Влошило ли се е състоянието му? — попита Моора.

— Не, доколкото ми е известно. Ще трябва да я заведа тази седмица. Това винаги я разстройва, а аз почти нищо не мога да

направя, за да ѝ помогна. Това е истинско патово положение. Напълно отчайващо.

Особено отчайващото за Дерек беше, че този път Сабрина настояваше да посети Ники сама. Тя каза, че има нужда от това и отклони даже предложението му да участва като неин шофьор и по време на посещението да седи в колата.

И така, безпомощността му беше двойна. Четирите часа, през които я нямаше, се оказаха крайно трудни за него, а когато тя се върна, очите ѝ вече бяха сухи, тя самата тиха и вгълбена в себе си. Дерек вече започваше да се чуди какво да предприеме, за да я накара да каже нещо, когато тя проговори сама.

7.

Часовникът над леглото показваше два и тридесет и седем, което означаваше три минути, след като Сабрина го беше погледнала за последен път. Тя се изправи в леглото и постоя така известно време, после се освободи бързо от завивката, прекоси спалнята и застана до прозореца. Нощта беше тъмна и влажна. Нямаше луна, която да осветява небето, нямаше сняг, който да я отразява. Сабрина беше донякъде признателна за второто, тъй като отчаяно очакваше пролетта, а дъждът, беше сигурен знак, че тя е наблизо. Напоследък ѝ беше много студено. Трябваше ѝ психологическият момент, който идваше със затоплянето на слънцето.

Край прозореца в тази нощ не можеше да се открие този момент. Шумът от дъжда върху покрива изглеждаше някак си несвързан с покривалото на нощта, което висеше натежало над двора. Тя се обърна и потъна в наблизо намиращия се плетен люлеещ се стол, повдигна коленете си и ги обхвана с ръце. Отпусна лицето си върху едното коляно и престоя така известно време, после обърна глава, притвори очи и подпря брадичката си върху другото коляно. След това бавно отвори очи и погледна към Дерек.

Той се беше проснал по гръб и завивката стигаше до малко над кръста му. Едната му ръка лежеше свита под главата и по този начин видимата част от гърдите му приличаше на стена от мускули. Той често спеше така. В началото това ѝ се струваше странно, но после разбра, че Дерек често заспиваше, докато мисли — или се събуждаше посред нощ и отново заспиваше замислен — и тъй като това беше мисловната му поза, всичко беше ясно.

През тази нощ, докато го гледаше, тя почувства някаква особена болка и без никакво съзнателно намерение стана от стола и се върна в леглото. Прегъвайки единия крак под тялото си, тя седна близо до него и заразглежда лицето му. Като че ли, за да се подчини на желанието ѝ, той бавно отвори очи.

Тя остана неподвижна.

— Сабрина? — прошепна той.

Тя протегна ръка към неговата, която лежеше върху корема му, и след като я обхвана с нейните две, я задържа, притискайки я силно върху скута си.

Дерек се разсъни бързо. Нещо не беше наред. Имаше случаи, когато Сабрина го беше събуждала посред нощ е целувка тук, докосване там, една ласка водеше до друга, но сега нямаше нищо от това, само едно отчаяно притискане към ръката му.

Той се изправи в леглото и със свободната си ръка заоправя кичура коса, който беше паднал върху лицето ѝ.

— Какво има, скъпа?

— Страх ме е — каза тя тихо.

— От какво?

— Става нещо. Не мога да си обясня, но съм сигурна, че е това, за което си мисля, и то ме плаши.

Той можеше да почувства движението на кръвта си, която пулсираше във вените му, а ръката, която милваше косата ѝ, се придвижи и се спря на тила ѝ.

— Кажи ми какво не е наред.

Тя стисна ръката му по-силно.

— Мисля, че съм бременна.

Пулсът на Дерек замря. Беше сигурен, че не е чул добре. Но преди да има възможност да попита, тя повтори думите си.

— Мисля, че съм бременна. Не знам как е станало това, понеже използвам спирала, а тя не може да излезе сама. Досега винаги е имало ефект, но поведението на тялото ми е такова, че мога само да съм бременна.

Дерек цяла минута гледаше втренчено посърналото ѝ лице, преди да се извие, за да достигне ниско разположената лампа до леглото.

— Какво поведение? — попита той, след като беше заел предишното положение и отново я гледаше в очите.

— Това, че непрекъснато съм уморена. Че имам гадене. Този грип, който имах, не беше никакъв грип. Той не се разви в нещо по-различно от умора и гадене — никакви тръпки или треска — и аз съм все така. Чувствам гърдите си по-опънати, все едно, че кожата не може да побере съдържанието им. И пропуснах два периода.

— Господи — прошепна Дерек. Той не знаеше дали да се чувства щастлив или тъжен, защото това зависеше от това как тя се чувства, а това не му беше съвсем ясно. После той като че се поразея малко, като гледаше гърдите ѝ, опипвайки едната с опакото на пръстите си, откривайки, че е наистина по-твърда, и чудейки се как не е забелязал това по-рано. Погледът му се върна към лицето ѝ. — Бременна?

По чертите ѝ се забелязваха всички страхове, които я изгаряха отвътре, откакто най-последно беше споменала за тази възможност.

— Опитвах се да си внушавам, че не е така. Когато първия път пропуснах периода си, си казах, че това е реакция на тялото ми на всички промени през последните няколко месеца — физическа реакция на едно емоционално разместване на пластовете. И известно време си казвах същото за умората, после за гаденето. Нито едното, нито другото ми се случиха с Ники. Но когато пропуснах втория път, това беше толкова очевидно. Бременна съм, Дерек, и не знам какво да направя!

Беше започнала да трепери. Той я прегърна и обви себе си и нея със завивката!

— Представях си какви ли не съвсем други неща — изрече той с несигурен глас, заглушен от това, че лицето му беше притиснато в косата ѝ. — Минаваше ми през ум, че вече мислиш по друг начин за нас двамата или че нещо те дърпа към Ню Йорк, или че си открила някъде бучка и не искаш да ми кажеш. Бременна — това е друго.

Той чувстваше лицето ѝ неестествено топло върху гърдите си, ръката ѝ неестествено студена върху стомаха си.

— Лесно ти е да го кажеш. Не знаеш какво ми е било!

— Знам.

— Преди да се оженим ти казах, че не мога да имам друго дете. Ти знаеше това. Мислех, че си го приел.

— Приех го.

— Не мога да го направя отново, Дерек. Обичам те, но не мога.

— Не можеш или не искаш?

— И едното, и другото. И двете.

— Искаш ли бебето?

— Да, искам бебето! — проплака тя. — Ето защо е толкова мъчително!

Дерек чувстваше как едно бавно радостно чувство се разнасяше като огън в тялото му. С ръце здраво обгърнали Сабрина, той пое дълбоко дъх и си заповяда да говори с тих, спокоен и уверен глас.

— Няма защо да бъде мъчително — каза той. — Всичко е на наша страна. Може да е така, че след като преминеш този първи тежък стадий, положението да се облекчи и бебето ще бъде идеално оформено. И здраво, и красиво, и умно.

Тя притисна ръце към гърдите му.

— О, Боже...

— Не искаш ли това? — този път гласът му беше развълнуван, защото мисълта за това, че ще има дете от Сабрина го беше засегнала дълбоко.

— Знаеш, че го искам. Това е единственото нещо, което ми липсва в живота — тя вдигна ръка и посрещна погледа му. — Никога не сме разговаряли за това. Прекалено е болезнено, защото ако започна да мисля за дете и после се случи нещо, ще бъде унищожена. Напълно унищожена.

Той взе брадичката ѝ в ръка.

— Не, няма да бъдеш унищожена. Тук участваме заедно. Аз няма да позволя това да се случи.

— Ти не знаеш какво е... какво е чувството да имаш дете от своята собствена плът, обречено по такъв начин.

— Това, което е станало преди, е било генетична грешка. Имало е връзка с биологическото взаимодействие между теб и Никълъс, но аз не съм Никълъс. Биологическото взаимодействие между нас е друго.

— Какво ще правя? — прошепна тя. Очите ѝ бяха големи, влажни, молеци.

Пръстите му се плъзнаха и покриха пулса на шията ѝ, като само палецът изостана назад, за да повдигне брадичката ѝ.

— Трябва да се видим с лекар. Имаш ли доверие в твоите в Ню Йорк?

— Не особено.

Той погали челюстта ѝ с палеца си.

— Тогава ще намеря друг. Нищо по-лесно от това. Няколко телефонни обаждания. Трябва да има някой, който се е специализирал в такива случаи. Той би могъл да ни каже какви ни са възможностите. Мисля, че има някакви тестове.

— Ами ако се открие нещо не наред?

— Тогава абортираме — той я прегърна здраво, разлюля я нежно.

— Аз също не искам да се случи нещо лошо, Сабрина. Повярвай ми. Не искам съзнателно да те изложам на опасност, както и не искам да премина през всичко това и аз. Ние заслужаваме щастие. Заслужили сме го. Ако не ни е писано да имаме деца, аз мога да бъда достатъчно щастлив, да изживея живота си като сме само двама. Но ако можем да имаме деца, това вече е глазурата на тортата. Тези деца ще бъдат голяма работа, Сабрина. Къщата е направена за тях. Имаме мястото, парите и любовта.

Гласът му се беше снишил и преминал в успокояваща мелодия, която подходеше на нежните движения на ръката му върху шията. И въпреки че напрежението в тялото ѝ се запазваше, то не беше толкова остро, както преди няколко минути. Същото важеше и за гласа ѝ, който звучеше вече по-спокойно.

— Не знам как се е случило...

Той се засмя до ухото ѝ.

— Стана с много и много сериозни опити.

— Но спиралата...

— Тя не предлага стопроцентова гаранция, както не са и останалите методи. Може би някой се опитва да ни каже нещо.

— Божествена намеса?

— Че какво, сигурно е, и още как, че не бихме могли да направим това сами — той замълча замислен върху това. — В известен смисъл това би било поетическа справедливост. Една случайност на съдбата предлага това, което друга е отнела.

Той помисли известно време върху собствените си думи, после промълви тихо:

— Днес не ме взе със себе си при Ники.

— Трябваше да си изясня някои неща.

— Така ли?

С лице, притиснато към гърдите му, тя пое дъх, вдишвайки неговия аромат заради силата, която той ѝ даваше.

— Не. Мислех да го видя и да му кажа, че ще има братче или сестриче и че след това по някакъв начин той ще ми даде знак, че това е много хубаво. Че няма нищо против, че не ревнува. Че го иска и че е щастлив.

— Скъпа...

— Днес не ми се усмихна. Не мога даже да кажа, че ме е познал. Заболя ме.

— Плачеше ли?

— Не. Беше много кротък. Държах го в ръцете си и му говорих. Но и тук стават някакви промени. Той не е същият, вече не е моето малко момче — тя се задави, но все пак продължи: — Не усещам тялото му както преди. Той расте, става по-тежък. Няма я и бебешката миризма — тя направи опит да преглътне буцата, която чувстваше в гърлото си. — Той е повече на Грийн, отколкото мой. Все едно, че съм го загубила напълно.

— Не си. Никога няма да го загубиш. Ти си майка му. Мога да се обзаложа, че когато го държиш в ръце, той разбира. Нещо в подсъзнанието му щраква. Забелязал съм го, скъпа. Виждал съм го, когато плаче. Ти го вземаш на ръце и той се успокоява. Вероятно винаги ще бъде така.

След минута тя примирено вдигна рамене.

— Но какво става с мен? Чувствам се отчуждена от него.

— Може би ти е необходима промяна. Може би това е естествена психологическа стъпка да ти помогне за тази промяна. Всяка майка трябва да се отдръпне рано или късно. Всяко дете расте и става по-тежко. Няма дете, което да прекрачи школския праг като ухае на бебешки лосион. Ако Ники беше съвършено нормален, сега щеше да е в забавачница, след още една година в детска градина. При всички случаи щеше малко по малко да го изпускаш от ръцете си.

Той я задържа няколко минути в прегръдките си, като мълчеше, преди да намери смелост да продължи.

— Ще имаш и второ дете, ако това вече не е факт. И Ники няма да изпитва ревност, както повечето други малки батковци. Не можеш да се чувстваш виновна от това, че искаш друго дете, Сабрина. Въпросът не се свежда до отстраняването на Ники, защото в сърцето ти винаги ще има специално място за него — и в моето също — и така трябва да бъде. Но той би искал да има братче или сестриче. Ако можеше да говори с теб, щеше да ти го каже.

Тялото на Сабрина се отпускаше все повече. Сега вече стигнало до пълна разлятост, то почиваше кротко опряно до Дерек, давайки му

неговия пай от физическото си тегло, точно както той беше прехвърлил върху нея бремето, което измъчваше ума ѝ.

Той отмести главата си съвсем малко, за да може да вижда лицето ѝ.

— Спокойно ли е там?

— Ммм.

— Ясен ли съм?

— Както винаги. Но страховете никога не са напълно неоснователни. Знаеш ли кой е най-лошият от тях?

Той поклати глава.

— Отново да не ми провърви. Само че този път ще бъдеш разочарован и ти.

Дерек я прекъсна, като измърмори:

— Разочароваш ме само когато говориш такива неща, защото е глупаво. Просто е глупаво. Може би имаш някакво законно право да мислиш по този начин, но е глупаво. Мислиш ли, че си създала това дете във вакуум? Или че си създала Ники във вакуум? Необходими са двама. Защо, по дяволите, трябва да се обвиняваш, когато точно половината от отговорността е моя? Но аз няма да се съглася с това. Вродените дефекти са генетични грешки, върху които ние абсолютно нямаме контрол и аз не мога да се съглася, че тук може да се говори за някаква вина. Това е безумие. Самоубийство.

Едва когато спря да говори, той разбра, че беше груб и в начина, по който беше държал Сабрина в ръцете си. Обхванат от чувство за разкаяние, смекчи и гласа, и хватката си. А след това я успокои, като я помилва и добави нежно:

— Съжалявам, скъпа. Не исках да изглеждам ядосан, но когато говориш така, ме разстройваш. На теб не ти липсва кураж. Това е едно от качествата ти, който ме плениха. Ти имаше смелост да ме посетиш в затвора, което може да се каже само за няколко още други хора. Имаше смелост да намериш подходящо място за Ники, когато разбра, че не можеш сама да се справиш с грижите по него. Имаше смелост да купиш тази къща и да я направиш обитаема. И имаше смелостта да се омъжиш за мен.

— Никаква смелост не е имало — промърмори тя. — Аз просто съм се оказала беззащитна срещу един мъж с трапчинка.

— Нямам трапчинки.

— Тогава улейчета. Понякога, когато се усмихваш, те се появяват и много ми харесват.

Беше му приятно, когато чу това, макар че остана малко учуден поради факта, че тя мисли за такива неща, тъкмо когато се бяха задълбочили в такъв сериозен разговор. Поне що се отнасяше до него.

— Тук става дума, Сабрина, за сила. Вътрешна сила. Кураж. Когато бях зад решетките, имах периоди на пълна депресия, след като единственото, бъдеще, което можех да си представя за себе си, беше гниене до смъртта. Мисля, че това, което ме спаси, беше моят гняв и аз съвсем сериозно вярвам, че той е бил сила. Наумих си, че непременно трябва да направя нещо и ако не за друго, то поне за да опипам Гриър, и нямам намерение да се извинявам за това, защото алтернативата беше да приема поражението и да се свия в някой ъгъл като пребито куче. Никога през живота си не съм изпитвал желание да приемам пораженията.

Той замълча, предоставяйки възможност на Сабрина за коментар. Когато тя не каза нищо, той леко я подтикна:

— Слушаш ли ме?

— Ммм — пропя тя тихо.

— Ние сме борци, ти и аз. Когато поискаме нещо от живота, ние се опитваме да го постигнем. Това, което трябва да решиш, е дали достатъчно силно искаш това бебе, за да го родиш. Никакъв тест, никакъв доктор не може да ти каже окончателно и категорично дали бебето ще бъде родено здраво. И докторът, и тестовите биха могли да кажат нещо ориентировъчно, но нищо не могат да гарантират.

Отново спря. Сабрина отново мълчеше. Този път той се отдръпна назад и я погледна. Очите ѝ бяха затворени, дишането ѝ равномерно. Изглеждаше, че независимо от това, дали дискусията беше сериозна или не, жена му беше заспала.

Любовта, която изпитваше към нея, бушуваше в гърдите му, преливаше от сърцето му и го караше да изпитва болка в гърлото си, докато той трябваше да направи сериозен опит да я преглътне. Премести ръцете си, за да я обхване по-нежно, като съзнаваше по-ясно от всякога, че тя трябва да бъде ценена. Сабрина — и неговото дете. Погледът му премина над нежната коприна на нощницата ѝ и се спря върху гърдите ѝ, после върху корема и гърлото му се сви отново. Ако можеше да има Сабрина... и едно дете... за човек, който само една

година преди това се е търкалял сред отпадъците от живота, това беше... невероятно.

Оттогава той беше извървял дълъг път и затова заслугата до голяма степен беше на Сабрина. От самото начало тя беше имала вяра в него. Даже когато той беше стигнал до дъното на отчаянието, когато се беше чувствал във всяко отношение затворник, а след това бивш затворник, тя се отнасяше към него като към човек, достоен за уважение. И любов. Тя го беше обичала тогава. Обичаше го сега. И носеше неговото дете. Не толкова отдавна той би помислил себе си недостоен за това. С вярата си в него Сабрина го беше принудила да повярва в себе си.

Като сведе главата си над нейната, той затвори очи и я прегърна. Ръцете му потрепнаха, когато той не им позволи да я притискат толкова силно, колкото те искаха, но не трябваше да я събужда. Сънят ѝ беше необходим. Може би обяснението беше в това, че тя не беше спала по-рано, или че бременността си искаше своето, или че, Боже опази, беше намерила малката му реч отегчителна. Но това, което той в действителност искаше да мисли, беше, че разтоварена, споделила новината за бременността си, след като толкова дълго време се беше тревожила сама, ѝ е олекнало.

Сгушена в ръцете му, с разпиляна коса и обвита в нощница, която като че ли милваше нежните ѝ закръглени форми, тя беше малкото цвете, което му се привижда, когато се срещнаха за първи път. Тя беше изминала дълъг път под бремето на тежък товар. Когато сега той беше паднал, тя си беше позволила да заспи.

Лекарят, който Дерек намери, се понрави на Сабрина. Най-напред беше жена, което ѝ даде възможност да почувства, че ще срещне повече разбиране за емоциите, с които беше преплетена ситуацията. На второ място тя прекара почти цял час с тях, като ги занимаваше с различни медицински истории, задаваше въпрос след въпрос и на двамата, като че ли това беше единственият ѝ случай.

Тя каза, че Сабрина е бременна от седем седмици. Когато трябваше да обясни как се е случило, тя погледна Сабрина, после Дерек и отново Сабрина, ухили се и каза, че това, което са правили един с друг, както изглежда, е имало за резултат повишена

плодовитост, което е най-вероятното обяснение за тази малка дяволия на съдбата. По отношение на спиралата тя обясни, че повече има риск при опита тя да се отстрани, отколкото ако се остави, и че тя просто ще излезе заедно с бебето, когато му дойде времето. Изрази надежда, че обвивката на плода е в добро състояние, но препоръча да почака до края на първото тримесечие, когато трябва да се направи тест. Но добави, че ще трябва да минат още няколко седмици за окончателните резултати. Почувствала обезсърчението на Сабрина, тя употреби остатъка от времето си в обрисувание на една забележително оптимистична картина относно шансовете бебето да е нормално.

След като напуснаха кабинета ѝ на тази оптимистична вълна, те прекараха следобеда в Музея по естествена история. В античността на това място имаше нещо, което подреждаше нещата, в перспектива. Античност и чувство за история и време. В сравнение тесният живот и животът на едно дете, което биха създали, представляваха незначителни епизоди.

Не разговаряха за бебето. Не разговаряха много, а само преминаваха от зала в зала, сядайки понякога да си починат, като ръцете им през всичкото време оставаха съединени.

През тази нощ, гледайки към Хъдзън от високия апартамент на Сабрина в Манхатън, след като се бяха върнали от вечеря, Дерек каза нещо, в което се съдържаше цялата дилема на Сабрина.

— Преди известно време ти ми каза, че не знаеш коя си — коя си била и къде отиваш. Приятно ми е да мисля, че това е променено, но не съм сигурен. Променено ли е?

Няколко минути тя не отговори, като следеше с поглед светлиците на един шлеп, който отминаваше в далечината.

— Да и не. Аз съм твоя жена. Като начин за идентифициране, това ми харесва. Отивам, където отиваш и ти, където отиваме двамата. Знаеш какво искам като писател. Още не съм постигнала своето. И това няма да стане до публикуването на следващата ми книга, което може би ще бъде след много дълго време.

— Това смущава ли те... това бавене?

— Не. Мислех, че ще ме подразни, но се оказва, че не е така — тя се усмихна. В погледа ѝ се съдържаше въпрос. — Ти отнемаш толкова много от времето на ума ми, че не ми остава много, което да отделя за нещо друго. Освен това, ако съм изпитвала някакво

смущение, бих предприела нещо във връзка с това. Има и други репортажи, които мога да напиша. Списъкът, който започнах в началото на годината, набъбна доста за последните два месеца. Някои от темите може би ще са остарели, когато си дам труд да започна нещо, но има и други, които са вечни. Те ще ме почакаат, докато бъда готова.

Наведен над стъклото на прозореца, Дерек се опиваше от нейната елегантност и не за първи път през тази вечер. Тя носеше плътно прилепнала към тялото рокля с пайети, която се спускаше в права линия почти до коленете ѝ. В найлон с подходящ червен цвят изящните ѝ крака отиваха чудесно на роклята, като същото можеше да се каже за оригиналните ѝ черни кожени обувки с високи токове, които носеше. Беше прибрала косата си в отпуснат кок, което подчертаваше деликатността на чертите ѝ, като разкриваше обичите и огърлицата ѝ от оникс и цялата изтънченост на облеклото ѝ.

Но той се възхищаваше не само от облеклото ѝ, но и от алабастровия цвят на кожата ѝ, от прозрачността на розовината върху бузите ѝ, от блясъка в бледите ѝ зелени очи. И аромата — той обожаваше нейния аромат. Нямаше нищо царствено в него, не беше пикантен или екзотичен. Жасминът, който употребяваше, я обгръщаше в един особено неуловим ароматен облак.

Намираше я за очарователна. До нея той се чувстваше съвсем обикновен в тъмния си костюм, риза и лачени обувки — двамата бяха като красавицата и звяра.

Но даже тя като че ли не забелязваше това и го гледаше така, сякаш беше принц.

Никакъв Принц. Бивш затворник. Човек, тръгнал да си отмъщава.

— Коя си ти? — чу той собствения си изпълнен с възторг шепот.

Тя не усети възторга или ако го бе усетила, той не ѝ повлия. Вниманието ѝ беше насочено към въпроса, доколкото той имаше връзка със събитията от този ден.

— Аз — изрече с тъжна въздишка — съм мечтателка. Искам за себе си гърнето със злато в края на дъждовната дъга. Но дали тя съществува? — попита, повдигайки развълнувания си поглед към него.

— А ако съществува, каква цена трябва да се плати, за да се стигне до него?

Нямаше отговори за въпросите ѝ и когато се върнаха във Вермонт, Сабрина намери най-сигурното си спасение в работата. Когато беше заета, тя не мислеше за гърнето със злато, не мислеше за бебето, което така силно искаше, но носеше с ужас.

Въпреки че можеше съвсем ясно да види какво правеше, Дерек беше безпомощен. Можеше само да я глези, докато тя не го обвинеше, че я задушават. И едното, и другото беше лошо — той не искаше да споменава за бебето, за да не докара в очите ѝ този изпълнен със страх поглед и все пак, като избягваше тази тема, той я оставяше да се измъкне с работа, която беше далеч повече, отколкото той можеше да одобри.

Приятелите му в хамбара не подкрепиха каузата. Те бяха открили, че Сабрина може за кратко време да вземе бележките им и да ги напише много по-бързо от тях и тъй като тя винаги присъстваше, винаги искаше да работи, те се възползваха напълно от уменията ѝ.

По този повод Дерек също се чувстваше раздвоен. Сабрина беше по-добре, когато работеше. В по-добро състояние беше и умът ѝ. Тя очевидно беше доволна от това, което постигаше. Но спеше по-малко — категорично отказваше да почива през деня — и както изглежда, съществуваше благодарение на бисквитите, сушените праскови и киселото мляко, които поемаше в малки количества, през два часа.

Неведнъж Дерек беше звънял на лекарката в Ню Йорк. Въпреки че тя го уверяваше, че Сабрина е силна и че работата няма да ѝ навреди, особено след като много малка част от тази работа беше физическа, той продължаваше да се тревожи.

Единствено когато работеха по неговия случай, той чувстваше, че упражнява върху нея известен контрол. Бяха решили да държат бележките и книгата в малката стая на втория етаж на къщата, където в стените имаше вградени рафтове, които Сабрина с голям труд беше изстъргала и преобоядисала. Стаята беше уютна и уединена. В нея имаше дълъг удобен кожен диван и само едно кресло от същия материал и това беше мястото, където те преработваха материалите, свързани с Балантайн.

Само там и под прикритието на собствения си глад той можеше да подлъже Сабрина да поеме някаква храна. Също така под прикритието на собствената си умора той можеше да подлъже Сабрина да я придума да подремне. И там много често те се виждаха като мъж и жена, като това време беше единственото, през което Дерек можеше да бъде сигурен какво изпълва мислите й.

Средата на март видя Сабрина и Дерек отново във Вашингтон, този път заети с търсене на едва ли не буквално всички частни детективи в града с надеждата да попаднат на някой, който е бил може би нает от Гриър да открие конкретно доказателство, че Лойд Балантайн е имал поне една извънбрачна връзка.

— Ако слабото място на Балантайн са били жените и Гриър е използвал това срещу него, той е трябвало да разполага с доказателства. Нещо сериозно и осъдително.

От агенция към агенция те се движеха със снимката на Балантайн, но тя все още си оставаше единствената снимка, която имаха, и с нея се завърнаха във Върмонт. Дерек съвсем не се смяташе победен. Пред него стояха и други пътища и можеше да тръгне по тях незабавно, ако не искаше да даде възможност на Сабрина да отпочине. Тя все още беше необичайно уморена и се оплакваше редовно от гадене, срещу което не предприемаше нищо. По този въпрос той беше съгласен с нея, както и с лекарката, която не беше предписала нищо, освен витамини. Никой от тримата не искаше да вкарва в организма й каквото и да е, което, колкото и малко вероятно да изглеждаше, би могло да й навреди.

Не казаха на никого, че Сабрина е бременна. Ако тестът покажеше, че има някакъв проблем, те бяха готови да прекъснат бременността, в който случай приятелите и семейството само биха усложнили обстановката. За съжаление, тъй като тестът не можеше да бъде проведен, докато Сабрина не станеше на три месеца, което беше почти още един месец от сегашния момент, и тъй като резултатите нямаше да бъдат налице в продължение на почти шест седмици след това, щеше да й личи. За щастие гардеробът й беше пълен с дълги и прикриващи пуловери, а ако това не свършеше работа, тя смяташе да

се поучи от Ани Фитц и да започне да се облича по нейния начин, за да крие корема си.

По отношение на обикновените неща нищо в живота им не се беше променило. Боейки се от излишни вълнения около детето, което можеше и да не се появи на бял свят, те говореха за всичко останало, но не и за това, и ако имаше периоди на напрежение, когато никой от двамата не искаше да изрази страховете си, те решаваха, че нямат друг избор и че трябва да се борят колкото могат.

Към края на март дойде да ги види Моора. Всъщност по-добре е да се каже, че се появи като изневиделица, цялата изпръскана с кал и плаха, на вратата, която Дерек отвори за нея.

С едва ли нещо повече от една повдигната вежда поради учудване от нейната плахост и с нищо, което да покаже, че забелязва калта — от която не можеше да се избяга във Върмонт през март — Дерек протегна ръце, хвана ръкава ѝ и я изтегли вътре, спасявайки я от вятъра. След нощта на нейната изповед той беше започнал да мисли за нея по нов начин. Вярваше, че е била изклатена съвсем по правилата. При цялата си циничност, която проявяваше от време на време, тя все още беше наивна. Не познаваше света като него. Как е можела да подозира, че е използвана, особено след като беше увлечена по Ричард? Тя беше наранена и Дерек чувстваше отчасти виновен и себе си за това. И така, той я издърпа вътре в къщата, пое палтото и чантата ѝ, направи ѝ знак да не си оставя калните обувки на изтривалката, обгърна с ръка раменете ѝ и я поведе в търсене на Сабрина.

През тридневния ѝ престой тя само веднъж създаде момент на напрежение за Дерек. Това беше, когато сред общия разговор спомена, че се е видяла с Ричард малко преди идването си.

Когато се представи първата възможност да бъдат само двама, Дерек я разпита за това.

... В началото тя само се хилеше. След това се смили и стана по-ясна.

— Дълго мислих, след като си тръгнах оттук миналия път, и разбрах, че ако изведнъж прекъсна връзката, той ще стане подозрителен. Реших, че е по-добре това да стане постепенно. Но пък тогава колкото повече мислех за него и за Ноел Гриър и за това, което

са ми причинили на теб, и на Сабрина, — толкова повече се ядосвах. Затова реших и аз на свой ред да използвам Ричард... Той мисли — каза тя самодоволно, — че ти и Сабрина преследвате някаква гореща следа в Ню Орлеанз.

— Ню Орлеанз? — попита Дерек и устните му започнаха да се движат нервно. — Какво те е накарало да мислиш за Ню Орлеанз?

— Всяка година по това време откривам, че Марди Грас ми липсва. Това е мястото, където обичам да се забавлявам, знаеш ли?

Той беше посещавал много подобни места и знаеше. Беше му лесно да си представи там Моора. Това беше много като за нея, до такава степен, че той ѝ обеща да ѝ намери страхотен кавалер за там следващата година, но само при условие, че внимава с Фрейлинг.

— Повече никакви фалшиви следи, защото ще те накажа за това — предупреди я Дерек. — Този човек е истинска змия. Гледай да се измъкнеш от тази връзка по най-гладкия начин.

Но два дни по-късно Моора позвъни от Ню Йорк и съобщи на Дерек името на изключителния и свръхдискретен частен детектив, детективът на детективите, който работел извън Арлингтън, Виржиния, човека, когото Фрейлинг беше препоръчал, когато тя му беше казала, че има приятелка, на която ѝ трябват уличаващи доказателства срещу мъжа ѝ и неговата любовница.

Детективът не беше толкова изключителен и свръх дискретен, колкото си мислеше Фрейлинг. Една стодоларова банкнота купи информацията, че той наистина е бил веднъж нает да фотографира Лойд Балантайн в компрометираща поза. Други сто долара изкараха на бял свят снимката, а още сто факта, че жената с Балантайн е била омъжена за конгресмен. Заключение сто долара изкараха на бял свят името на жената.

Дерек и Сабрина имаха чувството, че са сключили изгодна сделка.

Без да се бавят, те отлетяха до Талахаси, където живееше тази жена, Джанет Лавайн, вече щастливо разведена. Тя се оказа невероятен източник. След като получи уверение, че името ѝ няма да бъде използвано, тя разказа за връзката, която е имала с Балантайн — следобеди тук, вечери там, тайни срещи, които обхващаха шестмесечен период и завършили не защото мъжът ѝ бил разбрал, а защото тя се била уплашила, че ще разбере. Изглеждаше, че съдията

Балантайн е бил любител на перверзния секс. Превръзките върху очите и белезниците не я бяха смутили, но камшиците оставяли издайнически белези по кожата.

Може би поради това, че Дерек ѝ се стори симпатичен, или поради това че имаше чувството, че обучава Сабрина, или просто заради самото наркотично въздействие, което получаваше от разказа си, тя продължаваше и продължаваше да говори. Разказа как за първи път е попаднала на Балантайн, как той грижливо пазел в тайна срещите им, как нито една фантазия не е била за него прекалено дива.

Когато Дерек изрази съмнение, тя стана по-смела и му съобщи имената на други, които при желание да говорят, биха потвърдили казаното от нея. Това при желание да говорят беше фактор от критическа важност. Почти всички от жените на Балантайн са били омъжени. Някои от тях все още бяха.

За съжаление, Джанет Лавайн нямаше знания за корупция в съда, изнудване или за съществуването на файловете на Балантайн.

По обратния път за Върмонт, движейки се със слаба с постоянна скорост от седемдесет мили в час по I-93, северно от Бостън, Дерек спуска гума. Колата се поднесе безумно, после зави встрани. Докато успее да ѝ намери място да я отклони от шосето и да я спре, той и Сабрина бяха уплашени и учудени.

Дерек за първи път пукаше гума. Не можеше да разбере как се бе случило. Гумите му бяха нови и първокачествени. Бяха и допълнително укрепени, за да се избегне точно такава неприятност. Ако не беше сигурен, че това не е така, щеше да предположи, че някой, скрит край пътя, е използвал гумата му като мишена за упражняване в стрелба.

Той не каза нищо на Сабрина за подозрението си.

И без това Сабрина никак не се чувстваше добре. Мислеше си за това, че колкото и упорито и продължително да работеше, не преставаше да мисли за детето си. Опитваше се да се съпротивлява на тези мисли. Опитваше се да забрави, че детето съществува, но тялото ѝ не ѝ разрешаваше това. Като приближаваше границата на трите месеца, тя изпитваше известно чувство на облекчение от умората и гаденето. На първо място тя се чувстваше дебела, знаеше, че това не ѝ личи, че никой не можеше да го разбере, но тя можеше. Малките неуловими промени постоянно ѝ напомняха какво предстоеше.

Тъй като не искаше да мисли за това, тя работеше още по-упорито. Сега вече пълноправен член на колектива, тя прекарваше часове в работа заедно с другите в хамбара, а когато не беше там, отиваше в стаята на горния етаж или в кухнята.

С идването на април тя започна да крои планове във връзка със зеленчуковата градина, която възнамеряваше да направи на двора, а винаги имаше някаква стена, която да се облече с тапет, или завеса, която да се направи за къщата.

Спеше само когато не можеше повече да поддържа очите си отворени, а ако се събудеше посред нощи не можеше да заспи отново, което се случваше често, тя напускаше спалнята и намираше нещо, с което да запълни мислите си.

Дерек наблюдаваше всичко това и не казваше нищо. Между страха, че някой му мисли злото и че без всякакви угризения би унищожил заедно с него и Сабрина, страха, че имената, които му беше дала Джанет Лавайн, могат да не доведат до нищо, и страха, че файловете на Балантайн може би не съществуват, той беше много напрегнат.

Не искаше да разстройва Сабрина. Не искаше да я потиска. Искаше да ѝ даде тази силна, мълчалива подкрепа, от която тя, както по всичко личеше, се нуждаеше.

Бедата беше в това, че той съвсем не беше майстор на такъв вид подкрепа. Винаги говореше и действаше — особено когато беше с чувството, че някой върши лоши дела. По този начин се чувстваше и сега със Сабрина, но тъй като не беше в състояние да си позволи да го каже на глас, безпомощността му се усилваше.

Беше неизбежно по някое време той да експлодира.

8.

Денят беше дълъг. Дерек беше прекарал една част от него с Джейсън, като се опитваше да изработи стратегията за един репортаж относно употребата и злоупотребата с извънредните фондове за политическите кампании, а друга част на телефона, опитвайки се да се свърже с някоя от жените, чиито имена му беше посочила Джанет Лавайн, и една част в опит да общува по-отблизо със Сабрина.

Нямаше особен успех на нито един от тези фронтове. Беше уморен и раздразнителен. Вечерята се оказа много необикновена, като осем души се надигаха от масата и сядаха непрекъснато и четири разговора се пресичаха взаимно — и когато най-накрая беше се освободил от всички в къщата и беше останал със Сабрина, той поиска от нея да седне за малко и да се отпусне.

— Когато свърша тук — каза му тя, докато избърсваше трохите от масата, — мисля да напълня машината за миене на чинии.

Той влезе във всекидневната, хвърли се на дивана и зачака. След петнадесетминутно мислене, което с нищо не подобри настроението му, се върна в кухнята, където намери Сабрина коленичила. Половината от съдържанието на горния шкаф беше до нея. Другата половина беше разположена в безпорядък върху рафта.

— Какво правиш, Сабрина? — попита той.

— Не мога да намеря канелата — отговори тя, избутвайки встрани една кутия с ориз. — Цяла седмица я търся. Спомняш ли си да си я пипал?

Дерек се почеса по врата и каза загледан в пода:

— Не, не си спомням такова нещо — той погледна към нея. — Реших, че приключваш с работата си тук...

— Почти съм приключила — каза тя. Опитвайки се, доколкото може, да бъде в хармония с нея, той се върна във всекидневната и почака още пет минути.

— Сабрина? — извика оттам.

— Идвам — отвърна тя.

Той закрачи насам-натам, като с всяка крачка губеше една малка част от търпението си. Накрая се завъртя на едната си пета и се втурна обратно в кухнята. Сабрина беше настанила върху лакътя си една огромна купа и разбъркваше с дълга дървена лъжица нещо, което подозрително напомняше тесто за палачинки.

— Какво правиш? — попита той, без да се опитва да скрие досадата си.

Тя го удостои с кратко поглеждане.

— След като без друго извадих всичко, реших да направя кифлички.

— Кифлички?

— С банани.

— Кифлички с банани?

— Ти ги обичаш за закуска.

Дерек я гледаше учуден.

— На крак си от шест сутринта. Цял ден си правила разни неща — писа, изтича до града за храна, готви, пак писа, занимаваше се с нещо в градината, пак ходи в града за компютърна хартия, сменя чаршафи, чисти тук — а сега е девет и половина вечерта и ти правиш кифлички с банани за закуска!

Тя повдигна брадичката си.

— Има ли нещо лошо в това?

Тъкмо това подканяне му беше нужно — или само пришпорването, а той беше доловил някакво предизвикателство в тона и, — защото се отказа от всякаква благосклонност.

— Да, има нещо лошо — отсече той. Ръцете му бяха на кръста, тъмните му вежди се спускаха над още потъмните му очи, които проникваха в нейните. — Изморяваш се прекалено много, Сабрина. Правиш какво ли не десет, дванадесет, четиринадесет часа на ден без истинска почивка. Всички си вземат законната пълна почивка, но през това време ти вече си се заела с нещо ново. Пренатоварваш се, а това не е добро за здравето ти.

— Сигурна съм, че е здравословно — опълчи се Сабрина, задвижвайки лъжицата още по-бързо.

— Ти си бременна. Длъжна си да почиваш.

— Лекарката каза, че мога да правя каквото си искам.

— Но с мярка. Само че ти не знаеш значението на тази дума. Какво, по дяволите, правиш? Да не би да се готвиш за конкурс за супержена на годината?

Тя го погледна намръщено, но продължи заниманието си.

— Остави това нещо — рече по-грубо Дерек и преди тя самата да успее да го направи, той прекоси стаята и взе купата от ръката ѝ, оставяйки я не чак дотам внимателно на масата.

— Дерек...

— Искам да знам какво правиш. Нима искаш да се разсипеш... да разсипеш и мен, като те гледам?

— Обичам да бъда заета с нещо. Винаги съм заета.

— Не по този начин. Не с този самоубийствен безспирен труд.

— Той ми носи радост.

— Не изглежда да е така. Ти си в постоянно напрежение. Затваряш си очите за всичко друго, освен това, над което работиш.

— Това наричат концентрация.

— Наричат го невроза. Това е срещу природата, като се има предвид какво става с тялото ти точно сега. Какво е това, Сабрина? Не поемаш ли риск да повредиш детето?

В продължение на една минута Сабрина мълча като вкаменена, но само в продължение на една минута. Някакъв неестествен гняв кипеше в нея.

— Как можа да кажеш толкова идиотско нещо...

— Идиотско ли е? — повтори той, слагайки дългата си мускулиста ръка на масата. — Помисли. Откакто лекарката потвърди, че си бременна, ти растеш като снежна топка и аз не говоря за тялото ти, защото извън талията и гърдите ти си по-тънка отпреди. Говоря ти за работата. Във всеки следващ ден ти се натоварваш с още нещо, после с още. Хвърляш се от една работа към следващата и аз не мога да повярвам, че получаващ някакво удовлетворение от едната или от другата, или от по-следващата, защото не си позволяваш да поседнеш и да се усмихнеш.

— Получавам удовлетворение...

— Аз знам какво правиш, Сабрина. Ти бягаш. Съществува проблем и вместо да се обърнеш с лице към него, ти бягаш. Ужасява те мисълта за този тест, ужасява те бебето, затова набутваш и наблъскваш, вкарваш всичко във времето, което имаш, само и само да

не мислиш за това колко си ужасена. Защо, за Бога, да не можем да седнем и да обсъдим това?

— Може би защото имаш да мислиш за други неща — отвърна тя с обвинение.

— Чакай малко! Не съществува нищо по-важно от теб и нашето бебе.

— О? — тя изпитваше нужда да нанесе удар на свой ред и разполагаше със средствата за това. — Затова ли първото нещо, което правиш всяка сутрин, е да грабнеш вестника и да се държиш така, като че ли го прелистваш, за да попиеш час по-скоро новините, преди да прочетеш особените неща, когато аз знам, че през цялото време се оглеждаш за някакво съобщение във връзка с Гриър? Донякъде мисля, че искаш той да излети високо в тези избори, за да може да се натърти повече при падането си, когато го катурнеш. Но ти не говориш за това с мен, нали?

— Това не ти трябва. Ти никога не си одобрявала това, което правя.

— Приела съм го — прекъснато тя тихо. — Зная, че трябва да постигнеш целта си по свой начин. Тогава защо не ме оставиш да се справя с моя проблем по мой начин?

— Понеже този проблем не е само твой и защото не ми харесва начинът, по който играещ на руска рулетка. Детето е и мое. Искam малко да бъде глезено.

Сабрина поотстъпи. Тя се подпря на масата и се опита да изглежда спокойна.

— Ти мислиш, че правя не това, което трябва.

— Сабрина...

— Тъкмо това казваш. Казваш ми, че съм нехайна майка. Не одобряваш това, което правя.

— Да, не одобрявам. Натоварваш се прекалено много. Рискуваш собственото си здраве и това на бебето. Но това бебе аз го искам, Сабрина.

— И мислиш, че аз не го искам?

— Ако го искаш, то го показваш по странен начин.

Тя размаха ръка във въздуха.

— Само за това, защото не седя с вдигнати крака на дивана, аз не мисля за това дете и следователно не го искам? Това е невероятно!

— Остави детето. Помисли за себе си. За теб не е добре да се преуморяваш...

— Аз съм лоша майка. Това е смисълът на твоето обвинение. Твърдиш, че не съм виновна за Ники, но не си сигурен. Страхуваш се, че ще се случи същото...

Думите ѝ бяха прекъснати, когато Дерек я сграбчи за раменете ѝ я разтърси. Погледът му беше потъмнял, жилите по челото му се издуваха.

— Това не е вярно! Щях да ти повтарям, че трябва да почиваш, даже ако беше имала десет напълно нормални здрави бебета. Ти си бременна, Сабрина. Бременните жени не се съсипват умишлено от работа.

— Не правя това.

— Не правиш?

— Не правя. А ти можеш да си свалиш ръцете от мен, освен ако не смяташ да ме раздрусаш отново, което наистина ще бъде като подигравка за загрижеността ти за физическото ми състояние.

Едва сега Дерек разбра напълно колко дълбоко се бяха впили пръстите му в кожата ѝ. Той ги отстрани, свали ръцете си от раменете ѝ, вдигна ги във въздуха и отстъпи назад.

— Мисля — каза той стегнато, — че говорим на различни езици. Обичам те. Да, тревожи ме физическото ти състояние, но ме тревожи и емоционалното ти състояние.

Съмненията ѝ я нападнаха.

— Мислиш, че съм неустойчива?

— Разбира се, че не мисля — промърмори той. — Но погледни сериозно на нещата. Преминала си през истинско изпитание с едно дете и сега си отново бременна. Всяка жена при това положение ще бъде неспокойна. Аз мисля, че ти се намираш под едно напълно разбираемо напрежение...

— И аз не мога да го понеса. Това ли е? Е, добре, нека ти кажа нещо, Дерек — каза тя. — Понесла съм много по-лоши неща от това. Какво те кара да мислиш, че ще клекна? Или може би силният мъж гледа отвисоко на слабата, безпомощна женска?

Дерек я погледна с очи, от които яростта не беше напълно изчезнала, после прокара пръсти по косата си, която отново падна върху челото му. На това той изглежда не обърна внимание.

— Господи, това е изумително! И става по-лошо. Аз се опитвам да разговарям с теб и ти изопачаваш всяка дума. Имам чувството, че вървя върху яйца и всяко едно от тях се чупи под краката ми — той се обърна, като че ли с намерение да се махне, но след миг се обърна обратно. — Опитвах се да разбера нещо от теб. Не говорих много за бебето и твоите страхове, защото, не исках да те разстройвам — е, добре, може би имам свои собствени страхове за бебето и не искам да мисля и за тях, но с игнориране няма да стигнем много далече. Защото без друго мисля за това бебе и знам, че ти също мислиш, така че няма смисъл да не говорим за него. Може би към всичко това се отнасяме съвсем не както трябва. Може би трябва да излезем и да тръгнем из бебешките магазини за биберони, терлички и всичко останало, за което кандидат-родителите се оглеждат.

— Как можем да направим това — извика Сабрина, — когато даже не знаем дали то ще се роди? Ако тестът покаже нещо...

— По дяволите! — избухна Дерек. Сивите му очи пламнаха във възмущение. — Ето къде грешиш! Ти приемаш, че ще стане нещо лошо, когато шансовете за това са крайно незначителни — отчаянието, което той чувстваше, беше болезнено и изразът на лицето му отразяваше това. — Казваш, че си реалист, Сабрина, но ако това беше така, щеше да погледнеш статистиките и да подскочиш от радост от това, че трябва да очакваш здраво бебе. Статистиките говорят в наша полза и ако те не са нещо, което заслужава доверие, тогава какво? Защо трябва да гледаш на всичко с черни очила?

През ума ѝ преминаха бързо сенките на стари спорове. Ник я наричаше паникьор. Песимист. Предсказателка на беди.

— Може би — каза тя на Дерек с разтреперан глас — аз съм именно това.

— Това са глупости — реагира Дерек. — Ти си силна, разумна жена, само че веднъж си изгоряла и сега толкова много се страхуваш, че можеш да протегнеш ръка към щастието и да го загубиш, че отиваш на риск. Това суеверие ли е? Чувстваш ли по някакъв начин, че ако бебето оцелее, ще бъдеш силна? Или стискаш палци с него да се случи нещо и да не види белия свят?

Като не можеше да понесе тези думи, а и да направи крачка с краката си, които усещаше като гумени, Сабрина наведе глава и запуши ушите си.

— Не искам да слушам това — промърмори тя. — Не мога. Не съм се стремяла към тази ситуация. Не съм се молила за болката от повторен провал. По дяволите, аз не заслужавам това... — извика тя, като отпусна ръцете си и повдигна глава.

Но всичко, което успя да види, беше гърба на Дерек. Няколко секунди след това вратата се тръшна след него и той изчезна в нощта.

Сабрина чака два часа. Като се разхождаше, изпълнена с предчувствия, от кухнята до всекидневната и обратно, тя очакваше завръщането на Дерек. С всяка изминаваща минута от неговото отсъствие тя чувстваше, в себе си някаква нарастваща кухня. Празнота. Едно напрегнато чувство на самота.

Без да съзнава факта, че беше почти полунощ, тя изкачи стълбите и почука внимателно на вратата на Джей Бий. Знаеше, че е там, в края на книгата си вече и че се опитва да поспи няколко часа, преди да се върне призори за работа в хамбара. Колкото и да ѝ беше неудобно за това, че го смущава, тя все пак много искаше да поговори с близък човек. Джей Бий беше нейната плът и кръв. Щеше да ѝ прости натрапничеството.

Тя отвори тихо вратата и се вгледа в тъмното.

— Джей Бий? — повика го тя с тих и несигурен глас. — Джей Бий?

Но не той, а, Ан се надигна мълчаливо от леглото с вид на загубено дете в дългата си фланелена рокля. Като хвърли поглед към неподвижната фигура на Джей Бий тя отиде на пръсти до вратата.

— О, Боже — прошепна Сабрина, като се почувства безкрайно голяма глупачка. — Съжалявам. Не бях помислила...

Ан сложи пръст на устните си, обърна се, за да вземе един шал от близкия стол и премина в коридора, затваряйки вратата след себе си.

— Той наистина е напълно изтощен — прошепна тя. Улавяйки Сабрина под ръка, тя я поведе към стълбите и я задърпа към най-горното стъпало.

Известно време нито едната от двете жени не проговори. Седяха в полусветлината, която идваше отдолу, и мълчаха. По едно време Ан каза:

— Ти не знаеше ли?

Сабрина, която беше достатъчно изненадана от това, което беше току-що открила, за да избяга от собствените си грижи, поклати глава.

— Предполагам, че би трябвало да знам. Когато не работи, той е с теб.

— Имам кошмари, ужасни кошмари и в такива случаи е още по-лошо, когато съм в леглото и затова ставам и ходя насам-натам — тя говореше тихо, бързо, малко нервно. — Това беше причината, поради която Джей Бий и аз започнахме да си говорим. В хамбара посред нощ. Той също има кошмари.

— Джей Бий? — попита Сабрина сепната.

— Е, не толкова често сега, но ги имаше, така че той знае какво е. Когато работи, умът е винаги включен и затова му е трудно да спи. Затова не се застояваше в леглото.

— Джей Бий има кошмари? Джей Бий винаги причинява кошмари. Не знаех, че ги има.

— Ужасни, когато е бил дете — Ан беше обгърнала с ръце коленете си, а върху тях беше шалът. Тя гледаше замислено към основата на стълбището, а след това, сякаш беше стигнала до някакво решение, започнала говори много тихо и по-бавно.

— Не е казал на никого — вземам си думите назад, казал е на баща си веднъж и баща му му казал, че кошмарите съществуват в ума и че могат да бъдат лесно контролирани и че Джей Бий би могъл да постигне това ако се опита. Той правел опити, но кошмарите не спрели.

Тя се усмихна тъжно, почти извинявайки се.

— Били са глупави кошмари и всеки от тях различен от следващия. Той имал свръхплодовито въображение, но без отдушник. Бил е много затруднен. Мислел, е, че нещо с него не е в ред, защото не е успявал да ги прогони и затова ги е държал при себе си, не е казвал за тях на никого. А по-късно стигнал до свой собствен начин как да излезе на глава.

На Сабрина не ѝ беше необходимо да пита по какъв начин.

— Хората го намират за странен — продължи Ан, обръщайки лицето си към нея, — но те не разбират, че дълбоко в неговото същество той продължава да е онова малко момче, което от страха изплита истории. Невероятното е, че е успял да превърне този страх в слава и богатство. Той се опълчил срещу кошмарите и ги е използвал за своя изгода. Уважавам го за това.

Сабрина не беше знаела, че Джей Бий е имал кошмари!

Ан се засмя нервно.

— Мисля също така, че го обичам, но това е извън темата.

— Не, не е — каза Сабрина, чувствайки в себе си нещо хубаво и топло. — Ти го разбираш, защото го обичаш. Аз го обичам по различен начин. Никога не ми е казвал за кошмарите си. Никога не е обяснявал постъпките си. Бих искала да съм знаела.

— Щеше ли да бъде по-различно, ако си знаела?

Сабрина поразмисли, след това объркано вдигна рамене.

— Не знам. Може би щях да мога да му помогна някак. Той преживя много години в самота. Може би не е било необходимо.

— Приятно ми е да мисля, че е било — не се съгласи Ан. — И знам, че изглежда жестоко, но не трябва. Джей Бий се е видял принуден да се сражава с какви ли не демони. Той продължава да се сражава с тях, но е посвоему силен човек. Малко момче с кошмари, но силен мъж. Самоуверен, но въпреки това такъв, на когото е необходим някой — гласът ѝ премина в несигурен шепот. — Ако не са били тези години на самотност, съмнявам се, че сега щях да сляза от неговото легло — тя отправи кротък поглед към Сабрина. — Разбираш ли какво искам да кажа?

Сабрина мислеше, че я разбира. Ан беше умна и енергична, но до известна степен премного вгълбен в себе си човек, какъвто беше и Джей Бий. Ако се вземеше под внимание интересът и желанието за работа, които проявяваше в кухнята, можеше да се заключи, че е силно привързана към домашната обстановка, което може би беше тъкмо това, което трябваше на Джей Бий. Той беше срещнал Ан в един момент от живота си, когато започваше да осъзнава тази необходимост. И така, от болката се беше родило добро... също както отношенията на Сабрина с Дерек бяха възникнали, когато и двамата бяха захвърлени в ада.

Неочаквано Ан се загледа надолу по стълбите. Проследявайки погледа ѝ, Сабрина видя Дерек, който влизаше през предната врата. Той погледна нагоре, забеляза двете жени и спря.

Без да изрече и дума, Ан се изправи. Тя сложи ръката си върху рамото на Сабрина и я притисна нежно, разкривайки по този начин далеч повече от това, което Сабрина вече беше чула, а след това безшумно се върна при Джей Бий.

Сама на нейното стъпало, Сабрина остана потопена в онова, което приличаше на цяла вечност. Тя наблюдаваше как Дерек я наблюдава, изгаряше за него, изгаряше за себе си. Когато караницата им беше най-разгорещена, той беше казал, че я обича. Тя не беше произнесла тези думи, но трябваше да ги произнесе, защото, като го гледаше сега, като чувстваше всеки сантиметър от разстоянието, което ги делеше един от друг, тя разбираше, че го обича и че така ще бъде винаги. Това, което я плашеше най-много, беше съзнанието, че ако не беше болката, която изпитваше за Ники, те никога нямаше да се срещнат.

Той беше хубав, както стоеше там, облечен толкова неподходящо в кожено яке и джинси. С разрошената си тъмна коса, с лицето си, потъмняло от ново поникналата брада, и с окото си, обхванато като в скоба от белега, изглеждаше страшен. Беше и силен, и нежен, забавен и нараним. Не можеше да си представя живот без него.

Като се изправи от стъпалото, тя тръгна надолу по стълбите с крачка, която не се разколеба нито веднъж, докато не стигна до него. Ръцете ѝ се плъзнаха веднага около него, лицето ѝ се зарови в гърдите му. Почувства как той също я прегръща и облекчено се отпусна в ръцете му, а те я стегнаха здраво, готови, да я подкрепят, което тя и беше очаквала. После той наклони главата си ниско и започна да се потърква в бузата ѝ, докато, поулягайки лицето си към неговото, тя намери устните му.

Целувката му беше нежна, но дълбока и изричаща извинението, което не беше изрекъл на глас. Той задържа лицето ѝ в двете си ръце, отдръпна се назад, целуна я от друг ъгъл, и от още един. Всяка целувка беше бавна, наситена, интимна. Езикът му произнасяше вместо него десетки неизказани думи, нито една, от които не беше пълна с толкова съдържание, колкото погледа, който ѝ отправи, докато я държеше на известно разстояние пред себе си. Обичам те, говореха очите му и той я целуна отново. Устните ѝ, брадичката, носа, очите, челото — той се застояваше навсякъде, а после я взе на ръце и я отнесе в спалнята.

Безмълвно я положи в края на леглото и отметна завивката настрани. После се обърна към нея, отново обхвана с ръце лицето ѝ и обсеби устните и с по-голяма сила, по-голям глад.

Сабрина ликуваше. Беше се чувствала потисната още преди скарването с Дерек и това скарване не ѝ бе помогнало. Знаеше, че

самата беше най-големият свой враг. Не беше необходимо Дерек да казва, че се държи безотговорно, тя го знаеше, беше чувствала вината си, но не можеше да се промени. Когато ставаше дума за бебето, тя беше раздвоена. Искаше го, не го искаше. Тази двойственост личеше в много голяма степен във всичко, което правеше напоследък.

Но имаше нещо двойствено и в любовта, която Дерек ѝ предлагаше. Докато устните му се прилепваха към нейните, той се освободи от якето си, разкопча ризата си и я захвърли настрана, после се залови с пуловера ѝ. Те се разделиха само за няколко секунди, докато той се опитваше, да измъкне пуловера ѝ през главата, после отново бяха един до друг, като този път телата им бяха голи от кръста нагоре и се докосваха. С ръце на гърба ѝ, Дерек я насочваше неуловимо към себе си и вече гърдите ѝ, сега по-пълни и по-чувствителни от обикновено, се притискаха към него. И през цялото време, докато я целуваше с отворена уста, краката ѝ се подкосяваха и това беше толкова вярно, колкото, че миризмата му на мъж я упояваше.

Тя се опита да произнесе името му, опита се да му каже, че изгаря, че иска още, но не излезе никакъв звук. Единственото, което можеше да прави, беше с едната си ръка да дърпа колана му, докато другата се спускаше надолу по меките му джинси и се мъчеше да обхване плътно ерекцията му.

Той простена, присви се, обхвана задничето ѝ с двете си ръце и го притегли силно към себе си, но това не беше достатъчно. Докато я приковаваше върху леглото, дишането му ставаше все по-неравномерно.

Тогава Сабрина му помогна. Изгаряща от нетърпение да почувства нещо могъщо и грубо, което да изпълни вакуума в нея, тя освободи колана му и дръпна надолу панталоните му. Той се погрижи за останалото, извивайки се, за да се освободи, без да сваля погледа си от нейния. Очи, уста, ръце — нещо трябваше да бъде в постоянен контакт, за да се компенсират няколкото току-що изминали часа, през които бяха разделени.

С ръце, обхванали врата му, Сабрина повдигна бедрата си като отговор на усилията на Дерек да я освободи от джинсите ѝ. Тя едва ги беше изритала от краката си, когато едрото му тяло се настани между краката ѝ. След това то се разлудува и той вече беше в нея. Тя шумно

въздъхна, изви гърба си, за да увеличи максимално усещането от неговото проникване и кръстоса краката си зад гърба му.

Дълго време Дерек остана неподвижен. Движеше се само главата му, направлявана от ръцете на Сабрина, които бяха сграбчили косата му. Той обсипа с горещи, жадни целувки цялото ѝ лице, надолу по шията ѝ, към раменете и ръцете ѝ. После пое с жар цицата ѝ между устните си и я засмука здраво с неутолимо желание.

Да се каже, че ласките му имаха оздравителен ефект, означаваше да се каже само половината истина. Това, което устните му лекуваха, след малко се възпламеняваше от ръцете му, а когато се включи цялото му останало тяло, Сабрина започна да се стопява със съскащ шум.

Сливането им беше пълно. Сабрина предлагаше топлина и всеотдайност, беше и агресивна, преизпълнена с енергия. Дерек участваше на места с нежност, на места с предизвикателство и на места с тъмна, почти разрушителна сила, граничеща едва ли не с опасност. Те се допълваха взаимно, даваха от себе си всичко най-дълбоко, най-страстно, най-добро.

Но ако в любовните им схватки се съдържаше допълнително буйство, то беше единственото указание за това къде бяха прекарали вечерта. След като изригнаха в умопомрачителен оргазъм и след като малко по-късно бавно дойдоха на себе си, те заспаха прегърнати, без да разменят нито една дума.

На следващия ден отпътуваха за Кливлънд, където живееше друга от изгорите на Лойд Балантайн. След като телефонираха на две, които недвусмислено заявиха, че отказват да бъдат интервюирани, тази, макар предпазливо, се съгласи. Дерек не искаше да ѝ даде време да промени решението си.

Дерек имаше някои опасения, особено го тревожеше безопасността на Сабрина при пътуването. Ако един снайперист беше взел на мушка колата, Сабрина щеше да бъде изложена на опасност просто защото е с него. Той беше нащрек. Беше нащрек даже при напускането на къщата. Но нямаше нищо нередно и той не забеляза някой да ги следи по пътя. Като предпазна мярка беше решил да пътува под измислено име.

Често се замисляше дали не разиграва своя собствена форма на руска рулетка, като вземаше Сабрина със себе си. Но времето минаваше, а файловете му трябваха. Едва след като сложеше ръка върху тях, щеше да може да насочи вниманието си към емоционалната страна, свързана с бременността на Сабрина.

Освен това смяташе за важно да държи Сабрина далеч от къщата и работата, която тя винаги си намирала.

И така, те отлетяха за Кливлънд, където бързо разбраха защо Синтия Конрой се беше съгласила на срещата. След няколко минути формален разговор, по време на който явно реши, че двамата заслужават доверие, Синтия представи една история, която можеше да съперничи на разказаната от Джанет Лавайн.

Синтия е била омъжена за военен от кариерата на служба в Пентагона, когато е кандидатствала за длъжност при Балантайн. Била с адвокатска степен. Висококвалифицирана. Но по време на интервюто се случило нещо, при това взаимно, както тя бързо добави. В хода на работата, която била свързана с много движение, тя започнала да се среща с Балантайн в необичайни часове в един или друг хотел. Той я бил развълнувал. Тя самата имала чудесно прикритие. Да, неговите сексуални вкусове били малко необикновени, но тя намирала мъжа си скучен и затова нямала нищо против. Ако понякога Балантайн е проявявал грубост, това е представлявало част от очарованието. Знанието за това кой е бил той и какво бе представлявал, винаги ѝ е давало достатъчно спокойствие.

След четири месеца той се прехвърлил на друга жена. Но Синтия била заловена. Три месеца след това мъжът ѝ я намерил в легло с декоратора, който бил наел предната седмица. Скоро след това се разделили, а по-късно се развели. Оттогава парите, които печелила от практиката си като адвокат, отивали у терапевта, когото посещавала два пъти седмично.

Синтия беше озлобена. Осем години след събитието тя продължаваше да изпитва злоба към Лойд Балантайн и към бъркотията, до която беше докарал живота ѝ.

Не, никога не беше виждала, нито чувала за частни файлове. Нито знаеше да е бил корумпиран. Винаги беше мислила, че е образец за почтеност в съда. Вън от съда бил нещо друго. Едно от нещата, които са я изумявали, каза тя, беше, че той никога не се е прочувал

като женкар — много забележително, според нея, след като е имал незаконна дъщеря.

Също като малки деца, които са чули тропота на копитата на елена върху покрива, Дерек и Сабрина не можеха да сдържат вълнението си, след като напуснаха Синтия Конрой.

— Солидно — обобща Дерек, докато вървяха пъргаво към колата. — Това е нещо солидно. Може ли Гриър да има в ръката си подобър лост от едно незаконно дете. Балантайн можеше да отрече присъствието на жени в живота си. Те са се появявали и изчезвали. Но детето остава. Това е такъв скандал, който никой мъж, никой женен мъж не би желал, а най-малко един съдия от Върховния съд на Съединените щати. Ако по някакъв начин Гриър е научил за момичето и е заплашил да разкрие съществуването ѝ, което би довело до изкарването на бял свят на цялата сексуална материя, мога да се обзаложа, че Балантайн е бил готов на драго сърце да влезе в преговори — той отвори вратата на колата пред Сабрина.

— Но къде са файловете? — попита тя, намествайки се в седалката, а след това поглеждайки към него. — Наистина ли мислиш, че майката ги притежава?

— Няма да загубим нищо, ако попитаме — каза той. Като облегна едната си ръка на покрива на колата, а другата на вратата, той се наведе. — Жената на Балантайн не ги притежава. Децата му също. Търсих подчинените му чиновници, секретарите, партньора му от времето, когато е бил на частна практика, най-близките му хора в правния отдел — никой от тях не каза, че знае за съществуването на файловете. Това би могло да означава, че или те изобщо не съществуват, или че са скрити някъде на сигурно място.

Той се изправи, затвори вратата, заобиколи колата и се пхна зад волана.

— Само помисли. Ако ти беше на мястото на Балантайн, ако имаше дете, бащинството, на което трябва да отречеш, ако поради това се чувстваш виновен и искаш да направиш нещо за това дете, какво по-добро от това, да му дадеш в ръцете бомба, с която да победи всички други бомби, и която да може да възпламени, когато намери за добре? Знаещ какво привлича вестникарите. Тези файлове могат да струват като нищо един милион като база за биография, а кой може да е по-

подходящ, за да напише сам или с някой друг тази биография, отколкото някой кръвен роднина на Балантайн?

Сабрина все още се намираше под впечатлението от новината за детето.

— Мислиш ли, че Синтия беше откровена?

— Тя знаеше, че ще проверим.

— Ами ако Гриър ѝ е платил, за да ни подведе?

— Това би означавало, че е на крачка пред нас и ако това беше така, щяхме да подушим това от някои от другите, с които сме разговаряли. Те биха се чувствали много по-неудобно. Синтия също. Но тя се държеше напълно свободно. Само беше озлобена. И тя сама предложи тази информация. Ако Гриър ѝ беше платил, тя щеше просто да се държи глупаво. Но тя ни даде едно име — той се намръщи. — Не мога да разбера защо тя самата не го е използвала, за да изнудва Балантайн, когато той я е зарязал.

Може би за Сабрина беше по-лесно да разбере женския ум.

— Между любов и омраза съществува много деликатна граница. Тя може да е презирала Балантайн — и да продължава да го презира, — но в същото време донякъде да го обожаваше.

Дерек беше объркан.

— Преди всичко не мога да разбера защо Балантайн ѝ е казал.

— Нали ни каза, че една нощ бил истински депресиран. Плакал. Може би е трябвало да сподели с някого, за да не се пръсне.

Дерек въздъхна.

— Това наистина подхранва теорията за самоубийството — депресия, вина, страх.

Те прекараха една минута в мълчаливо размишление върху емоционалната потиснатост, необходима за самоубийство. Изпитвайки желание да мисли по-прагматично, Сабрина попита:

— И така, тръгваме за Сиатъл?

— Тръгваме за Сиатъл — той насочи към нея цялото си внимание. — Готова ли си за това?

Те се сближаваха. Тя можеше да го почувства. И колкото повече се обвързваше, толкова по-добре се чувстваше.

— Готова съм — каза тя с усмивка.

На възраст малко след четиридесет, привлекателна, дребничка и с приятен глас, Гейл Фарел представляваше с външния си вид най-малко вероятната кандидатка за връзка с перверзен секс, която Сабрина би могла да очаква да види. Дерек също беше малко объркан, защото с добре модулирания тон на гласа си, нежността на погледа, чертите, които излъчваха спокойна вътрешна сила, Гейл му напомняше за Сабрина.

Все пак той се държеше със същата самоувереност, която винаги учудваше Сабрина. Тя не можеше да каже дали това се дължеше на красноречието на погледа, изкусителността на усмивката му, дълбокия и леещ се тембър на гласа му, но нещо в него караше хората да говорят. Донякъде тя подозираше, че, въпреки несъгласието на Дерек, това се дължеше на факта, че, облечен в блейзър и джинси и с вратовръзка, той беше още веднъж Онзи Дерек Макгил от Аутсайд Инсайт с произвеждащата силно впечатление приятна външност и престиж. И талант. Инстинктът, който проявяваше като интервюиращ, беше безпогрешен. Той знаеше кога да говори тихо, кога да се смее, кога да се заяжда или предразполага, или да напада, или да отстъпва.

Много по-късно Дерек щеше да каже, че такова е било времето, че от смъртта на Балантайн е изминало колкото трябва. Че всичките тези Джанет и Синтия и Гейл на този свят са били просто узрели да говорят, и че са щели да говорят, все едно кой е почукал на вратата им. Сабрина обаче мислеше, че заслугата за големия удар принадлежеше изцяло на Дерек.

Гейл Фарел не изпитваше злоба към Лойд Балантайн. Въпреки че е била омъжена по времето на връзката си с него и че бракът ѝ се беше разпаднал не дълго след това, тя имаше чувството, че е станала по-силна. Без ничия помощ беше постъпила на работа в една банка и успяла, започвайки като касиерка, да се издигне до поста на вицепрезидент, нещо, което никога не би се случило, ако беше останала омъжена.

Преди да огледат Гейл, Сабрина и Дерек се спогледаха учудено. Когато Дерек се осмели да попита за детето, Гейл се усмихна с тази нейна усмивка, която напомняше на Дерек толкова много за Сабрина, и каза, че тя е получила най-доброто от този свят — добра кариера и чудесна дъщеря, но че ако те искат да се срещнат с Алексис, или ще трябва да почакаат един месец до края на семестъра, или да отпътуват

на изток. Стана ясно, че незаконното дете на Лойд Балантайн не е на девет или десет години, както очакваха Дерек и Сабрина. Алексис Фарел беше на деветнадесет и завършваше първата си година в Йейл.

Гейл, разбира се, не притежаваше файловете. Сабрина мислеше, че ако някой ги има, то това е Алексис. И така, те отлетяха обратно за Бостън, качиха се на сааба и се отправиха към Ню Хейвън. Предпочетоха пътя покрай брега, който, макар и по-дълъг, даваше възможност за чести отклонения, с цел да се избегне следенето, но целта беше двойна. Този път беше по-живописен, по-разтоварващ. При напрежението, което съпътстваше тревожното очакване, това беше еднакво необходимо и за Дерек, и за бременната му жена.

Едно от най-невероятните неща беше физическата прилика между Алексис Фарел и човека на снимката, която Сабрина носеше в чантата си с дълга кожена презрамка. Не можеше да има съмнение, че Лойд Балантайн е баща на Алексис. Тя самата не го отрече.

Въпреки че гласът ѝ беше приятен, както на майка ѝ, Алексис нямаше нейната зрялост и ведрост. Тя беше сериозна млада жена, която се разхождаше сама из двора на колежа и много личеше, че се отнася с особена предпазливост към Сабрина и Дерек.

— Не разбирам защо сте тук — каза тя. Стоеше облегната на широкия дънер на едно дърво, където най-после бяха успели да я открият, и изглеждаше донякъде като че ли поставена натясно. — Досега никой не ме е търсил. Никой не се е интересувал кой е баща ми. Защо това става точно сега? Защо изобщо!

Беше странно, че Дерек, който досега се беше чувствал прекрасно, действайки прикрито в отношенията си с другите, сега почувства непреодолимо желание да тръгне направо с истината.

— Сега, защото сега научих за съществуването ви. Изобщо, защото се налага. Ние подозираме, че един много могъщ човек е имал незаконни взаимоотношения със съдията Балантайн. Балантайн не е жив, но този човек е и е на път да придобие дори по-голямо могъщество, освен ако не научим истината. Единственият път да стигнем до тази истина минава през файлове, за които сме чували, че съществуват.

— Книжата му бяха завещани на Чикагския университет.

— Имате предвид официалните му книжа. Тези са други. В тях са изложени подробно въпросните незаконни сделки.

— Предполагаеми незаконни сделки — уточни Алексис.

Дерек прие корекцията на младата жена, която сега според него беше не само умна, но и твърда.

— Предполагаеми незаконни сделки. Лойд Балантайн е ваш баща. Вие може би го мразите за това, че не ви е признал, но той остава ваш баща. Ние разполагаме с изчерпателни доказателства, че е водил двоен живот и всичко сочи към факта, че се е самоубил. Ако е било така, той е трябвало да има някаква причина. Страхът от разобличаване чрез изнудване би могъл да бъде достатъчно силен мотив.

Алексис притисна книгите, които държеше, към гърдите си, докато оглеждаше последователно физиономииите на Дерек и Сабрина.

— Но не разбирам защо сте дошли при мен. Аз даже до смъртта му не знаех, че този човек ми е баща. Как бих могла да ви помогна?

— Допуснахме, че вашият баща може би ви е оставил тези файлове — каза Сабрина.

— Защо е трябвало да го прави? — последва бързият въпрос на Алексис.

Дерек отговори тихо и спокойно:

— За да ви остави нещо ценно. Като компенсация за всичко онова, което не е направил за вас, докато е бил жив.

Но Алексис клатеше глава.

— Не знам нищо за никакви файлове, а и да знаех, какъв смисъл би имало за мен да ви ги дам?

— Той е ваш баща. Ако го мразите, ще ви бъде приятно да бъде осветена невидимата му част. Ако го обичате, ще поискате гибелта на човека, който го е съсипал.

— А каква е вашата изгода?

Дерек отговори след една минута.

— Лично удовлетворение, което, предполагам, можете да разберете, ако се опитате — каза той. — Аз съм журналист по разследванията. Същият човек, който, както вярвам, е изнудвал баща ви, беше косвено виновен за едно убийството и пряко отговорен за това, че аз прекарах две години в затвора. Там не ми беше приятно. Но ми е приятно да мисля — в по-добрите си моменти — че подобни

неща стават ненапразно, а в името на някаква цел. Повярвайте ми, беше ми трудно да открия друга цел зад моите две години в затвора — освен да почувствам под себе си огън, който да ме накара да тръгна да търся тези файлове.

Той замълча, погледна я с оценяващ поглед, изправи главата си и я предизвика, като каза:

— Вие сте млада. Вие сте идеалист. Как бихте реагирала, ако ви кажа, че желанието ми е да предпазя тази страна от един корумпиран лидер?

— Бих казала — отговори Алексис, — че ако вие бяхте млад и идеалист, бих могла да ви повярвам, но на вашата възраст съм готова да приема, че това, към което се стремите истински, е отмъщението.

Сподавяйки смеха си, Сабрина погледна Дерек.

— Бива си я.

— Да-а — каза той провлечено, заразен от хумора ѝ, — но и аз не съм по-лош. — И се обърна към Алексис:

— Каква е вашата дума? Искате ли да ми помогнете да предпазя тази страна от един корумпиран лидер?

Но Алексис не споделяше напълно този хумор. Тя отново заяви, че не знае нищо, че не знае за съществуването нито за местонахождението на файловете. И колкото и Дерек и Сабрина да изтъкваха всеки един от аргументите си, и колкото и да настояваха, тя не отстъпи от твърдението си.

Бяха сигурни, че лъже. Не можеха да го докажат, но бяха сигурни. Може би за тази сигурност спомагаше отчаянието, защото без помощта на Алексис Фарел те се намираха на първото квадратче, откъдето бяха започнали. Не можеха да я завържат на кола на мъчението и да я заставят да признае. Най-доброто, което можеха да направят, беше да ѝ оставят името на хотела, където щяха да прекарат нощта, да ѝ оставят адреса си във Вермонт в случай, че реши да каже нещо повече.

През тази нощ Сабрина и Дерек бяха по-обезсърчени, отколкото когато и да е, откакто бяха започнали издирването. Бяха налетели срещу каменна стена в лицето на една деветнадесетгодишна колежанка и не знаеха какво да предприемат, за да пробият. Единственото, в което бяха убедени, беше това, че не трябва да се предават.

Може би Алексис Фарел беше почувствала това.

Или може би причината беше омраза или любов, или нощ, прекарана в душевни терзания. Или може би тя беше без остатък толкова млада и идеалистка, както Дерек беше ѝ внушил, че е. Каквото и да беше обяснението, тя телефонира в хотела рано сутринта на следващия ден и малко преди девет се срещна с Дерек във фойето и му предаде файловете на Балантайн.

Никой от двамата не забеляза мъжа, който сгъна вестника си, стана от креслото и тръгна към редицата от обществени телефони.

9.

Атмосферата в къщата беше еуфорична. Не само че Дерек и Сабрина се върнаха победоносни, но и опипващият почвата под краката си Институт за изследователска журналистика беше продал първите си три репортажа. И отгоре на това Джей Бий беше завършил книгата си. Той беше, който се погрижи за оформянето на празненството, като покани всекиго поотделно да му бъде гост на вечеря в един близък хотел, елегантен и скъп. А това беше само началото на вечерта. По-късно отново в хамбара и след като скъпоценните документи бяха сложени на сигурно място, Дерек и Сабрина, Джей Бий, Ан и Джъстин и тримата други, които попълваха екипа, вдигнаха чаши, за да отпразнуват успехите си.

След полунощ последните смехове заглъхнаха и алкохолът си беше взел данъка. Всички спяха, освен Сабрина, която не беше изпила повече от половин чаша. Беше съвсем будна. Тялото ѝ си почиваше, отпуснато спокойно до Дерек, но моторът в ума ѝ не искаше да спира. Тя преживяваше отново този ден, преживяваше момента, когато стана ясно, че най-послед файловете бяха техни, преживяваше вълнението, с което ги четеше, когато намери в тях доказателствен материал срещу Ноел Гриър, дотолкова инкриминиращ, че напълно съвпадаше с надеждите им.

Но умът ѝ не спря дотук. Той се насочи към написването на историята, огледа различните възможни пазари и вероятното време за публикуването ѝ. След това по собствена инициатива той превключи и се насочи към бебето. По план тестът трябваше да бъде проведен следващата седмица и тогава щеше да започне истинското чакане.

Сабрина се замисли за упорството, което Джей Бий беше проявил в битката срещу кошмарите. Замисли се за упорството на Дерек, което беше проявил в сражението срещу Ноел Гриър. А след това се замисли за нещо друго, за това, което Дерек беше казал на Алексис за нещата, които се случват в името на някаква цел. Съдбата на Ники беше трагична, но дали в това нещастие не се съдържаше някаква утеха? Не беше ли по-силна поради него? Не беше ли връзката

й с Дерек по-силна, любовта й по-голяма след всичко, което беше преживяла с Ник? И не бяха ли чувствата, които я изпълваха — да, те я изпълваха — към детето, което се оформяше в корема й, различни от тези, които беше изпитвала по отношение на Ники? Дали щеше да се радва на това дете, дали щеше да й бъде скъп всеки малък знак, че то расте, дали щеше да й бъде скъпа всяка стъпка в развитието му в много по-голяма степен? Щеше ли да се опиянява от аромата на розите на този живот, наистина да се опиянява за първи път?

Тя се отърси от тези мисли и затвори очи, опитвайки се да заспи, но мислите се върнаха. Дерек... Джей Бий — Ан... Алексис... Бяха ли толкова много по-смели от нея?

Чувствайки, че сънят е далече от нея и в желанието си да се разсее по някакъв начин, тя се измъкна от леглото, наметна един халат над нощницата си и най-отгоре един шал и излезе от стаята, без да събужда Дерек. Задната врата проскърца под ръката й. Тя я остави малко отворена и се спусна към осветената от луната пътека, която водеше към хамбара. Малко по-късно тя се върна с файловете на Балантайн.

На слабата светлина, която надничаше над рамото й, тя ги чете в продължение на часове. В определени интервали спираше, за да си отбележи нещо, но главно просто четеше и препрочиташе, изучаваше и мислеше. Беше три часът сутринта, когато очите й натежаха силно и трябваше да прекрати. Заклучи файловете в шкафа до бюрото и се завърна в леглото.

Малко преди настъпването на зората тя беше събудена от силно блъскане на вратата на спалнята.

— Дерек! Дерек, Сабрина!

Сабрина правеше усилия да разбере къде се намира, когато до нея се размърда Дерек.

— Събуждайте се — крещеше Ан и блъскаше още по-силно. — Хамбарът гори!

— Боже, Господи — промърмори Дерек. След кратка битка с чаршафите той беше на крак и тичаше към прозореца. Един поглед и се върна, грабвайки дрехите си. — Пожар! По дяволите! — той заподскача на един крак, опитвайки се да вкара другия в панталоните, после се залюля и едва не падна, когато се опита да постъпи по същия начин с другия. — Четиримата там не знаят какво става.

Сабрина, която също беше напълно разсънена, закрещя.

— Станахме! — после се втурна към телефона и завъртя на пожарната. Когато се върна, Дерек беше вече навън. Грабвайки халата си, тя го навлече, докато бягаше навън.

Пожарът беше умишлено предизвикан. Дерек знаеше това, преди още шефът на пожарната да се беше произнесъл. Не е имало бавни следи от пушек, които да предупредят спящите. Пожарът е започнал изведнъж и се е разгорял бързо, като големият ад е бил концентриран в предната част на хамбара, където се намираха един до друг офисите. Той беше предизвикан от човек, който си разбира от работата, и целта е била да се унищожат документите и файловете, като на тези, които са спели в задните стаи, е била предложена възможност да избягат.

Те бяха избягали. Дерек беше благодарен на Бога за това. Джъстин, Джейсън, Денис и Бил — всички бяха в безопасност, макар и напълно объркани. Единственият пострадал беше Джей Бий, който се беше втурнал в хамбара да спасява книгата си и каквото още би могъл да докопа от книжата, преди горещината да беше нараснала неимоверно много и гредите да заплашат да се срутят, и ръката на Дерек, която го измъкна отзад за панталоните. Беше получил изгаряне, след като рамото му се беше блъснало в димяща греда, но като се оставеше това настрана, беше извадил късмет.

Самият хамбар беше пълна скръб. До пристигането на пожарникарските коли той беше напълно погълнат от пламъците. Най-голямото постижение на огнеборците беше, че успяха да облеят къщата и дърветата наоколо и така да попречат на разпространяването на огъня.

Сега, опустошен и покрит със сажди, Дерек стоеше прав сред обгорелите руини. Беше ранен следобед. Пламъците отдавна бяха стигнали до естествения край на съществуването си, а не многото упорити искри, които се бяха спасили от маркучите, сега се доубиваха от падащия дъжд. Беше нежен, априлски дъжд. Въздухът щеше да ухае на влажна земя и на трева, ако не беше все завладяващата миризма на пушек. Опустошението го измъчваше и го принуждаваше да иска да изпищи от болка. Книгата на Джей Бий се беше поопърлила, но

оцеляла. Беше спасен един от докладите. Всичко останало беше отнесено от огъня. Отнесено.

Всичко, което беше останало, бяха самообвинения.

Трябваше да инсталира пожарогасителна система в хамбара или малко по-святна сигнална система против пожар. Трябваше да купи куче, когато беше заподозрял, че Гриър е по следите му. Трябваше да купи уреда за регистриране на движение, който беше видял, този, който автоматично светваше при първия знак за движение.

Трябваше, трябваше, по дяволите, да копира тези файлове и да скрие оригиналите някъде другаде.

Но беше късно. Никакви самообвинения не можеха да върнат загубеното. За Ан и Джъстин, Бил, Джейсън и Денис загубата представляваше само неголямо забавяне.

За него беше огромно поражение.

Като промърмори мръсна ругатня, той зарита обгорелите останки пред себе си. Самият хамбар не беше важен. По дяволите, той вече беше мислил да купи една от старите викториански къщи в града и да премести там офисите. Даже беше мислил да преустрои една друга в апартаменти за екипа. Искаше възможност за уединение за себе си и Сабрина. Що се отнасяше до съвместната работа, сега за сега всичко беше достатъчно наред.

Не, не заради хамбара го болеше сърцето, а заради файловете.

Отчаян, той се огледа наоколо. Сабрина скоро щеше да се върне. Беше я изпратил нарочно в болницата с Ан и Джей Бий, за да се занимава с нещо в условия на безопасност, но тя щеше да се върне. До тогава трябваше да реши какво да прави, трябваше да знае какво да каже. Но какво можеше да каже?

Хей, не го прави на въпрос, това беше само една купчинка книжа...

И така, какво толкова, че сме се поизмъчили малко — разгледахме толкова много места, не е ли така?

Окей, значи Гриър е избран. И какво? Виждали сме и по-лоши от него да командват положението.

Какво казваш? Отмъщение? Отмъщение?

Всичко напразно. Тази мисъл засядаше все по-дълбоко в него и увеличаваше мъката му. Всичко напразно. Интересът му към файловете беше първото нещо, което предупреди Гриър, интересът му

към файловете, който беше довел до смъртта на един човек и до собствения му процес, осъждане и затворничество. Болката, страхът, досадата и отчаянието, и бесът — всичко беше напразно. Файловете ги нямаше.

Той стисна силно очите си, наведе глава, притисна юмруци към слепоочията си и издаде нисък, дивашки вик, който се понесе във въздуха и прозвуча траурно над развалините от хамбара. После бавно отшумя. Дерек отпусна юмруците си и те увиснаха от двете му страни. Той вдигна глава и отвори очи за студа, който го завладяваше.

— Моето съчувствие, Макгил — се чу глас зад него.

Дерек замръзна. Гледаше право напред, разпознавайки гласа, отказвайки да повярва, че разпознатият глас наистина прозвуча. Но колкото беше вярно, че овъглените развалини пред него нямаха намерение да се превърнат повторно в нещо полезно, толкова вярно беше, че гласът се разнесе отново.

— Това е ужасна загуба за новото ти начинание, но ще започнеш отново строителството. Просто ще опиташ нещо друго, това е всичко.

Като наведе погледа си, Дерек пое дъх, после отново още веднъж. После бавно изправи глава и се обърна.

Човекът пред него беше след петдесетте си години, висок и забележително добре сложен. Кожата му беше обгоряла от слънцето, сребристата му коса, защитена от дъжда от голям черен чадър, беше безукорно подредена. Той носеше дрехи, характерни за провинцията и характерни за хората, които искаха да приличат на местни, без да са такива. Позата му беше самоуверена и предизвикателна, по лицето му беше разлята самодоволна усмивка, той самият беше арогантен както винаги.

— Какво правиш тук, Гриър? — попита Дерек с тих, злобен глас. Гриър не трепна. Само се усмихна.

— Новините имат криле. Слухът за пожара се разнесе от радиото малко преди обед. Казах си бедният Макгил, напоследък не му върви и реших, може би в името на доброто старо време да дойда и да предложа помощта си — той се обърна и погледна към къщата, после към езерото и дърветата. — Тук е хубаво.

Дерек стисна челюсти.

— В този хамбар имаше хора.

При тези думи Гриър наистина придоби разтревожен вид.

— И аз чух за това. Много е хубаво, че са се измъкнали. С досие като твоето много лесно би могъл да бъдеш обвинен за убийство по невнимание.

— В този хамбар имаше хора, невинни хора и ти и твоят подпалвач рискувахте техния живот.

— И така, ти мислиш, че е било палеж? — попита Гриър с чисто разговорен тон. Той се почеса по главата и погледна с невинен поглед към мястото, където началникът на пожарната команда, седнал в колата си, пишеше нещо. — Това, за палежа, е трудна работа за решаване. Друго е, когато си в града и имаш свидетели, които са забелязали, че някой бяга от сцената точно преди пожара, но тук... — той вдигна тъжно рамене. — Тук няма кой да види, особено точно преди зората.

Дерек знаеше, че е прав. Вероятно беше възможно да се докаже, че пожарът е умишлен, но да се намери човекът, който го е предизвикал, едва ли.

— За това ли си дошъл? Да злорадстваш?

— Да злорадствам? Заради това, че си претърпял една малка злополука? Ню Йорк би могъл да бъде съвсем подходящо място за злорадство, ако това съм имал предвид — той се залюля на петите си. — Ти си добър човек, Макгил — той вдигна ръка. — Имаш няколко слабости, върху които трябва да се поработи, но си добър човек — ръката се отпусна, при което палецът му се закачи на страничния джоб на жилетката му. — По някое време мислех да те наема да работиш при мен във Вашингтон — от теб би излязъл чудесен секретар по въпросите на печата, — но сега, след като си пуснал тук корени, това изглежда няма шансове. И освен това имаш и други слабости. Ти си твърдоглав. Винаги си бил. Не знаеш кога трябва да отстъпиш — той поклати глава. — С това не може да се постигне успех там, където отивам. Политиката е тънко изкуство на компромиса.

С всяко позоваване на столицата, за, където Гриър не се съмняваше, че се е упътил, гневът на Дерек нарастваше. Единственото нещо, което можеше да го успокои, беше пълното недоверие, което изпитваше към нахалството, към безочията на този човек да се появи на сцената на поредното си престъпление.

— Знаеш ли какво — каза Дерек, очите му бяха тъмни, твърди и безжалостно насочени към Гриър, — аз мога много ясно да си

представя как си постъпил с Падила, какво е било участието ти в процеса и всичко останало. Мога също да се досетя, че не си бил развълнуван от освобождаването ми. Трябва да си мислил, че ще ме задържат за по-дълго. Но това, което не мога да разбера, е защо просто не си ме убил след излизането ми. Куршумът на един снайперист от разстояние, насочен не към гумата на колата ми, а към мен — нямаше, ли това да бъде по-бързо и по-чисто, отколкото да ме следиш навсякъде в продължение на месеци?

Отначало Гриър не каза нищо. После той се наведе и разбута буците от тъмни, влажни пръчки пред краката си.

— Разбирам, че сам си ремонтирал хамбара. Много лошо. Това трябва да те прави двойно по-разстроен от пожара. Разбира се — той вдигна глава и погледна строго Дерек в очите, — важната част от удовлетворението се съдържа в самата работа. Проектът, планирането, очакването, предприемането на стъпка след стъпка.

— Защо ти сам не тръгна след файловете? — попита Дерек. — Някои от хората ти би могъл да направи това, което аз направих. Щяло е да бъде много по-лесно.

Без да сваля погледа си, Гриър се изправи.

— Не слушаш, Макгил. Това е определена слабост. Не слушаш, не чуваш какво се говори.

— Слушам. Чувам. Само че не мога да повярвам, че цялото това... театро е било разиграно с единствената цел да се позабавляваш.

Гриър повдигна чадъра си, за да погледне към гъстите оловни облаци над себе си.

— Изграждането и управлението на голяма корпорация като моята ме научиха на много неща. Казвам ти следното, Макгил, тъй като изглежда, че смяташ да станеш предприемач, а аз не виждам причина защо да не се поучиш от мен. От критична важност е организацията. Трябва да можеш да разпределиш задълженията и да решиш проблемите за властта. Дублирането на едно усилие означава загуба на време и пари.

— С други думи — каза Дерек, избърсвайки дъждовните капки от лицето си е ръкава на якето си, — аз съм правил това и тогава защо е трябвало да го правиш и ти. Но ти знаеше за момичето. По-рано от мен е трябвало да се сетиш, че файловете са у нея, но въпреки това не си предприел нищо.

Гриър отмести погледа си към езерото. Лицето му беше спокойно, тонът му безгрижен. Все едно, че говореше за времето.

— Човек трябва да бъде внимателен, особено ако е политик. Трябва да се имат предвид медиите. В наше време те са свободни от всякакви ограничения, вдигат прекалено много шум, много се стараят. Всяко нещо се вижда, отбелязва, оглася и ако въпросният политик се е нацелил към по-високо място, това може да означава неприятности.

Дерек можеше да мисли само за едно по-високо място, за което Гриър би аспирирал, и от тази мисъл му приляваше.

— Играеш опасна игра, Гриър. Много добре, може да съм загубил този път, но някой ден, някъде аз ще те спипам.

Една вежда се издигна и спусна като израз на пълно безгрижие.

— Аз съм предпазлив.

— Никой не е винаги достатъчно предпазлив.

— Аз съм умен.

— Ти си арогантен. Ти манипулираш хората заради чувството на власт, което получаваш от това.

Бавно, почти разсеяно, Гриър огледа къщата и месторазположението ѝ. Той подуши въздуха и после кимна.

— Намерил си хубаво място. Наистина е хубаво. И хубава жена.

Гръбнакът на Дерек се изправи. Върху слепоочието му заигра една вена един мускул потрепна на лицето, му.

Гриър го огледа критично.

— Тя знае ли за произхода ти?

Дерек направи нервна гримаса и стисна зъби.

— Ще ѝ е трудно да се примири с минало като твоето. Двойно по-трудно с досие като твоето. Като говоря за това, си спомням, че бях много учуден, че този, при когото трябва да се явяваш всеки месец, не е попречил на пътуванията ти. Полицията обикновено предпочита бившите затворници да не шават много, за да може да ги наблюдава — той направи кратка пауза. — Ти си предупредил за пътуването, нали?

Дерек не помръдна от мястото си, само ноздрите му леко се разшириха.

— Лошо е, че не можеш да намериш работа в града — каза Гриър. — Когато научих, че ще излизаш, отидох тук-там, поговорих с някои хора.

— Мога да се обзаложа, че е било така — изрече Дерек много бавно.

— Опитах се да им кажа колко си отдаден на работата, но те като че ли се страхуваха от риска да вземат убиец. И ако трябва да бъда честен, те имаха право. Да вземеш на работа човек, който е склонен към насилие, да заложиш пари в един проект...

— Мога да те убия, Гриър.

Гриър се ухили.

— Сигурен съм в това.

— Напусни територията ми.

— Доколкото знам, това е територия на жена ти.

— Махни се от земята ми, преди да съм те удушил — юмруците му се свиваха и отпускаха, сърбеше ги точно за това.

— Заплашваш ли ме?

— По-скоро ти обещавам — увери го Дерек. Косата му беше мокра и падаше на пръчки по челото му. И кожата му беше мокра, и дрехите, но той не забелязваше това. Пълната сила на концентрацията му беше насочена върху Гриър, който, без съмнение, се забавляваше отлично.

— Защо това не ме плаши? — попита той. — Може би защото имаме цяла глутница свидетели, които на бърза ръка ще те хванат, и защото ще попаднеш отново в затвора по обвинение за насилие, преди да можеш да намериш време да се изпикаеш, и защото, когато отново влезеш там, откъдето си излязъл, няма да бъдеш пуснат толкова скоро. Насилието срещу кандидат за Сената на Съединените щати е сериозна простъпка — той присви очи и сниши гласа си, предизвиквайки колкото може повече Дерек. — Хайде, Макгил, опитай се. Предизвиквам те.

Дерек имаше желанието. Дивият поглед в очите му свидетелстваше за това. Искаше да се засили и да го удари толкова силно, че да литне. А след това да го ритне, да го рита пак и пак — точно както бяха ритали него в затвора — докато Гриър не помоли за милост. И тогава, едва тогава, той щеше да реши дали да му позволи да живее.

— Какво става, Макгил? — подразни го Гриър. — Нямах ли смелост?

Дерек си представи как му нанася още един ритник, чиято сила намери отражение в гласа му.

— Имам смелост.

— Тогава какво чакаш? Искаше да ме ликвидираш с тези файлове, но не можеш — той се засмя злобно. — Файловете ги няма, Макгил. Както винаги, ти си безсилен. Какво казваш на това?

Дерек не каза нищо. Тогава Гриър се огледа наоколо.

— Ммм, справил си се добре. Наистина има нещо примамливо в живота сред природата. Спокоен и непринуден. Малък селски бизнес, хубавичка къща, малко земя. Съвсем не лошо за нещо от средна ръка.

Дерек пристъпи напред.

— И съпругата. Но тя е едно вкусно малко парче, което съжителства активно с бивш затворник. Чух за някакви сцени в двора на затвора. Чух.

— Мога да те убия — кипеше Дерек.

— Е, тогава защо не ме убиеш?

Защо не го убиеше? В продължение на една минута той мислеше за своето вкусно малко парче, мислеше, че тя е най-хубавото нещо, което му се е случило, мислеше, че животът тук му харесваше, че му харесваше да бъде спокоен и непринуден, харесваше му да има селски бизнес, хубавичка къща и малко земя. Мислеше, че му харесва да бяга из селските пътища и да плува в реката, че му харесва мисълта да се намира близо до Ники и че разполага с достатъчно идеи за репортажи, за да осигурява работа за три екипа. Мислеше, че нямаше нищо около него, което да мине за втора ръка, и чене би си сменил мястото с Ноел Гриър срещу всичките пари, сила и слава на този свят.

Защо не убиеше Гриър? С поглед, пълен с презрение, той се изплю.

— Защото ти... не си достоен за това — каза той, обърна се и се отдалечи, но след малко спря, когато видя Сабрина на десетина крачки от себе си. Тя изглеждаше угрижена, малко уморена, странно развълнувана.

Чувствайки, че го облива като вълна някакво необяснимо ведро спокойствие, той продължи да върви. Когато се изравни с нея, сложи ръка върху раменете ѝ и двамата тръгнаха към колата на шефа на пожарната.

Тя хвърли бърз объркан поглед над рамото си към даже по-объркания Гриър, после каза:

— Дерек, има нещо...

— Как е Джей Бий?

— Много добре. Дерек, ние не...

— Ти как си? — попита той, вглеждайки се внимателно в лицето й.

— Много добре. Дерек, какво правеше той...

— Маха се — каза Дерек. Бяха стигнали до колата.

— Сър, този човек — и той посочи с глава към Гриър — нарушава частна собственост. Ще ви бъда признателен, ако извикате полицията. Точно в този момент имам по-важна работа.

Шефът на пожарната, който едновременно беше и началник на пощата и познаваше и уважаваше Дерек като местен човек, каза:

— Разбира се, господин Макгил.

Дерек се отправи към къщата, като продължаваше да държи Сабрина притисната към себе си.

— Току-що се случи най-невероятното.

— С Гриър?

— Ъхъ. Той се появи тук, за да ми натрие в лицето факта, че файловете са пропаднали.

— Но...

Той притисна пръст върху устните и, след това го отдръпна, за да отвори вратата на къщата.

— Стоях там и оглеждах бъркотията, като се чудех как някога бих могъл да оправя живота си, когато той се появи. Когато започна да ме дразни, помислих, че ще експлодирам. Съвсем честно, аз едва се сдържах да не го смажа.

Бяха преминали през кухнята и приближаваха спалнята. Дерек вече беше пуснал ръката на Сабрина, за да свали мокрото си яке. Окачи го на един стол в движение, после се зае с копчетата на ризата си.

— Но не го смазах. И аз мога да се примиря с това, Сабрина. Мога да се примиря със загубата на тези файлове...

— Ти не...

— Защото знам. Знам истината. Знам какво съм направил и какво той е направил и аз съм този, който ще спи с чиста съвест — след като

захвърли ризата си върху леглото, той влезе в банята за хавлия. — Да, аз съм бесен — каза той, като излизаше и разтъркваше косата си. — Бесен съм за това, че се измъкна. Бесен съм от това, че той ще спечели тези избори, защото хората от Ню Йорк, хората в тази страна ще бъдат губещите — прокара влажната хавлия, върху покритото си със сажди лице, после рязко отпусна ръката, която държеше хавлията, и погледна Сабрина в очите. — Но не мога повече да живея с този бяс. Той ми омръзна. Имам бъдеще, имаме бъдеще и проклет да съм, ако този бяс го опропасти.

С бавни движения той избърса саждите от ръцете си. В погледа му се четеше решителност.

— Направих всичко възможно. Намерих файловете и ако духът на Джоуи Падила е някъде наблизо — той отправи поглед към небето, — той знае какво се е случило. Може да съм бил пионка в ръцете на Гриър при това убийство, но съм заплатил за участието си. Поел съм достатъчно от вината. Всичко е приключило — той се загледа в ръцете си, докато отстраняваше нечистотията от тях. — Ако приличах на баща си, щях да пребия Гриър до състояние на каша, един момент, щях да потърся някой, който да свърши тази работа вместо мен. Но не съм. Не съм като моя старец. Аз съм аз.

Той издиша остатъка от въздуха, който беше поел, вдъхна отново и пак издиша. После, повдигайки очи, завърши с дълбок и изпълнен с чувство глас:

— Аз съм свободен, Сабрина. Свободен.

Сабрина, която до този момент беше принудена да слуша мълчаливо неговата реч, когато разбра, че той няма да ѝ даде възможност да говори, почувства такъв силен прилив на любов и уважение, че очите ѝ се напълниха със сълзи. Той беше свободен. Беше прекрасен. Беше тук.

И тя беше мислила за себе си, че е неудачница? Как беше възможно! Имаше топъл дом, пълен с приятели и смях, можеше всеки момент да се заеме с благодарна кариера, съпруг, когото обожаваше, и дете, което беше на път — да, Ники, братче или сестриче. Неудачница? Изключено.

За първи път през живота си тя беше убедена, че знае коя е. Никой друг не можеше да пише като нея. Никой друг не можеше да купува къщи в провинцията или да поправя стари мебели, или да

приготвя бананови кифлички съвсем като нея. И нямаше жена, която да може да задоволи Дерек като нея.

Тя беше пристигнала. Прекосвайки стаята почти без да чувства къде стъпва, едва докосвайки земята, тя обхвана кръста му с две ръце и притисна мокрото си от сълзи лице към гърдите му.

— Обичам те — прошепна му развълнувано. После, тъкмо когато Дерек беше на път да я обхване здраво на свой ред, тя се изплъзна от ръцете му. — Почакай.

— Сабрина...

Тя вече беше излязла от стаята. Чу я как се втурна нагоре по стълбите към площадката на втория етаж. Шумът от стъпките ѝ отслабна, когато тичаше надолу по коридора. Известно време не чуваше нищо, но след малко я чу отново, когато бягаше по обратния път, и след малко тя се появи повторно на вратата на спалнята. Лицето ѝ гореше. С поглед, насочен в очите му, тя го приближи бавно, като изглеждаше доволна, макар и развълнувана. На крачка от него тя размаха вързопа, който допреди малко притискаше към гърдите си.

Погледът на Дерек се насочи натам, очите му се разшириха. После бързо се преместиха върху лицето на Сабрина в учудване.

— Не можех да спя — обясни тя спокойно и с известно съзнание за вина. — Снощи. След всичко, което беше говорено и направено, аз бях точно толкова развълнувана за това тука, колкото и ти самият и затова станах, взех файловете от хамбара и седнах в стаята да ги чета. Когато се уморих, не ми се искаше да се връщам и ги заключих в бюрото и си легнах. След това събитията се развиха толкова бързо тази сутрин, че разбрах какво се е случило едва когато бях на път за болницата с Джей Бий и Ан. Опитах се да телефонирам, но изглежда всички са били навън.

Дерек продължаваше да я гледа в пълно изумление.

— Ето ги — тя му подаде файловете. — Вземи ги. Те ме правят нервна. Когато си помисля какво направи Гриър, за да ги унищожи, ми прилошава.

Дерек прочисти гърлото си. После погледна файловете.

— Вземи ги, Дерек — настоя тя.

Като наметна хавлията върху рамото си, той взе файловете и ги хвърли върху близкия шкаф. После взе Сабрина в прегръдките си,

единственото, което искаше да направи, и я притисна силно към себе си, доколкото смелостта му позволяваше.

Не личеше тя да обръща внимание на силата му.

— Ще напишем ли историята? — прошепна тя тихо. Ръцете му трепереха. Той помълча една минута и каза с глас, който вече беше пресипнал:

— Най-напред трябва да се обадим на Дейвид и да го информираме за случилото се. После трябва да намерим най-близките копирни услуги и да направим файловете в два екземпляра.

— Два?

— Единият за съхранение в някой сейф в града, другият за хранилището на Дейвид — той взе главичката ѝ с двете си ръце и я притисна към сърцето си. — После Дейвид, ти, аз и оригиналите се отправяме веднага за Вашингтон. Мисля, че правосъдието ще прояви интерес към багажа ни.

— А вестниците?

— Ще им се наложи да почакаат. Ти ще напишеш своята книга, аз ще си откъся, но всяко нещо с времето си — той замълча, като повторно преживяваше тази невероятна приказка. — Стаята. Ти си ги прибрала в стаята. Боже, не мога да повярвам!

Сабрина почти можеше да чуе усмивката му. Миг по-късно, когато той повдигна лицето ѝ срещу своето, тя я видя.

— Ти си забележителна жена! Господи, но аз наистина много те обичам! — той я целуна толкова силно и продължително, че Сабрина загуби представа за време и пространство.

— Нямаше да кажеш това, ако файловете бяха изгорели.

— Бъди сигурна, че щях. Това ми стана ясно, когато бях с Гриър. Мога без файловете — жарещият му поглед поглъщаше лицето ѝ. — Ти си, която не можеш.

Неудачница? Човек като Дерек да ѝ говори така? Той се беше отдръпнал от Гриър. Въпреки омразата, злобата, месеците, прекарани в планове за отмъщение, той се беше отдръпнал. Заради нея. Как би могла да бъде неудачница след такава победа?

Преглъщайки емоцията, която заплашваше да я лиши от говор, тя каза:

— При това положение ти имаш и двама ни. Много неясно той целуна връхчето на носа ѝ, после бузата ѝ и в тази нежност имаше

нещо — или може би това и двама ни — което насочи мислите на Сабрина.

— Дерек?

Той целуна брадичката ѝ.

— Искам момиченце.

Той замълча за миг, после бавно изправи главата си.

— Момиченце?

— Да.

Той вдъхна дълбоко, продължително, затваряйки очи в един момент на мълчалива благодарност. После я погледна и каза с много мек, много топъл, много негов глас:

— Знаеш добре, че е малко късничко за специални поръчки. Ще ни трябват цели девет месеца.

Промушвайки косата му с пръсти, тя се загледа усмихната в него, докато погледът ѝ се замъгли и вълнение сви гърлото ѝ. После, изправяйки, се на върховете на пръстите си, тя обви ръцете си около врата му и увисна.

Отвъръщайки на прегръдката ѝ, Дерек се разтапяше от щастие, чувстваше се възроден и по-силен, докато нейното слънце огряваше душата му. В този момент той се изпълваше с толкова много любов, любов, която преливаше от едното сърце в другото, че се учудваше, че това е възможно.

И в същия този момент той знаеше, че са постигнали всичко.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.